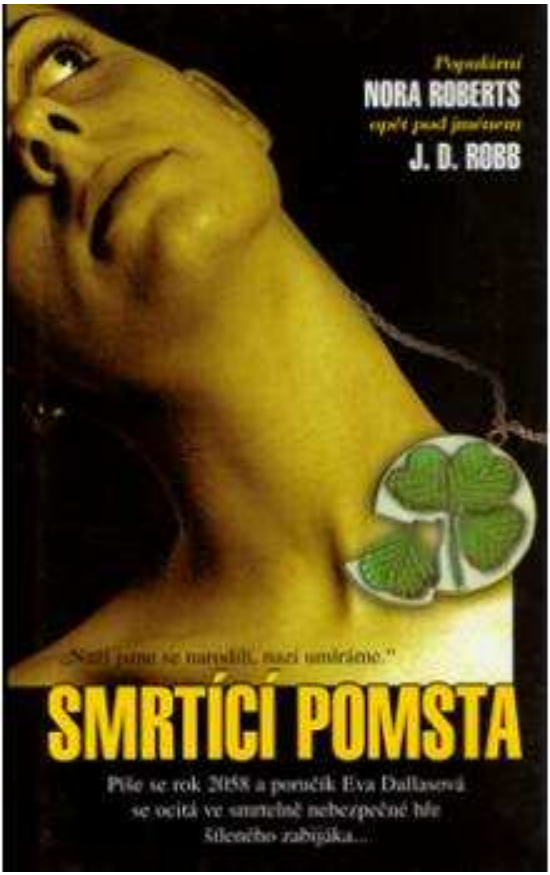

COLUMBUS

Přeložil Pavel Kaas

Je odborníkem na špičkovou technologii své doby druhé poloviny 21. století – šílenec s mozkem génia a duší sadistického vraha. Tiše a vytrvale se plíží v patách svých vyhlédnutých obětí. Jednoho dne zazvoní videotelefon, poručíka Evy Dallasové, nejlepší vyšetřovatelky newyorského policejního sboru, a zkreslený hlas z něj vyhrožuje spácháním další vraždy. Zabijákovy morbidní hádanky, jimiž je láká na místo zločinu, přivádějí policii k šílenství. Jeho zlomyslné nápovědy mají totiž pokaždé něco společného: na záchranu oběti je vždycky už příliš pozdě. Prvního zavražděného nalezla Eva v dokonale střeženém luxusním domě, druhého v přepychovém apartmá, jehož majitelem není nikdo jiný než její vlastní manžel. Třetí oběť byla dokonce jeho dávnou přítelkyní. Šílenec se zjevně považuje za nástroj Boží odplaty, avšak všechny jeho oběti musely před smrtí vytrpět nepředstavitelná muka. Eva se ze všech sil snaží dopadnout vraha a zabránit dalšímu řádění. Z minulosti zavražděných se však vynořují dávná a temná tajemství, která neomylně vedou k Evinu manželovi, multimilionáři Roarkeovi. Vraždil snad on sám, nebo fanaticky oddaný majordomus na jeho rozkaz? Poručík Eva Dallasová musí konat svou povinnost, žena Eva Dallasová však svého muže nesmírně miluje. Zvítězí láska, nebo právo? Anebo snad obojí?

Copyright 1997 by Nora Roberts
Translation Pavel Kaas, 2001
© All rights reserved
ISBN 8072491164

„Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.“
Epištola svatého Pavla k Římanům, kapitola 12., verš 19

„Pomsta je v mém srdci, smrt v mých rukou.“
Shakespeare

Kapitola první

Práce v oddělení vražd vyžaduje čas, trpělivost, znalosti a odolnost vůči stereotypu. Nic z toho Evě Dallasové nescházelo.

Dobře věděla, že ke spáchání vraždy není nic z toho zapotřebí. Lidé až příliš často sáhnou na život druhých v afektu, v nenávisti, pro zábavu, nebo jen z vlastní hlouposti. Eva byla přesvědčena, že právě to poslední dohnalo jistého Johna Henryho Bonninga k tomu, aby jistého Charlese Michaela Renekeea vyhodil z okna v dvanáctém poschodí na Avenue D.

Seděla s Bonningem ve vyšetřovací místnosti a předpokládala, že jí potrvá maximálně dvacet minut, než z něj dostane přiznání, a další čtvrt hodiny, než s ním všechno sepíše a vyplní hlášení. Dnes se snad konečně dostane včas domů.

„Tak do toho, hošane," oslovila vyšetřovaného způsobem, jaký na protřelé kriminálníky obvykle zabíral. „Můžeš si tím jedině pomoct. Konečně se přiznej a klidně na mě vybal něco o sebeobraně nebo o přechodném pominutí smyslů. Do večeře bychom s tím mohli být hotovi. Slyšela jsem, že v base dneska chystají vynikající těstoviny."

„Ani jsem se ho nedotkl." Bonning ohrnul odulé rty a začal dlouhými tlustými prsty klepat o stůl. „Ten parchant vyskočil sám."

Eva za kovovým stolem ve vyšetřovací místnosti A vzdychla a zavrtěla se. Nestála o to, aby se Bonning začal sám obhajovat a mařil její práci. Musela ho trochu usměrnit, aby se výslech nezvrtl v něco úplně jiného. Nemohla se dočkat, až to konečně uzavře.

Podřadní drogoví dealeři, jako byl Bonning, měli obvykle delší vedení, ale Dallasová dobře věděla, že dříve nebo později i Bonning začne škemrat o právního zástupce. Všechno to byla jen stará hra na schovávanou, věčná jako vražda sama. Přestože se rok 2058 chýlil ke konci, vyšetřování vražd probíhalo v podstatě stejně, jako kdykoli v minulosti.

„Aha, takže vyskočil sám. A vzal to po zádech, že jo? A proč by to asi tak dělal?“

Bonning v hlubokém zamyšlení svraštil tupé čelo. „Třeba tomu kreténovi přeskočilo,“ nadhodil.

„To je sice zajímavý postřeh, ale do druhého kola téhle hry na schovávanou s ním postoupíš jen těžko.“

Dalších třicet vteřin Bonning jen tupé civěl. Pak roztáhl rty v odporném úsměvu. „Vtipný. Moc vtipný, Dallasová.“

„Jo, taky už mě napadlo zkusit si přivydělat bokem na nějaké estrádě. Tenhle flek ale zatím pustit nemůžu. Takže – podle tebe jste spolu v tom tvém kutlochu čuměli na prasárny a Renekeeovi z toho hráblo, takže proskočil zavřeným oknem z dvanáctýho patra. Stačil ještě trefit taxík, ve kterém z toho párek turistů z Topeky dostal málem infarkt, a pak se skulil na ulici s prasklou lebkou.“

„Jasně, že ten auťák trefil,“ řekl Bonning a pokusil se o obdivný úsměv. „Kdo by to byl řek?“

Neměla v úmyslu pokoušet se ho usvědčit z vraždy prvního stupně. Předpokládala, že pokud ho k soudu pošle s obviněním z vraždy druhého stupně, advokát exoffo se to bude snažit uhrát na zabití. Když se drogoví dealeři vraždí jen mezi sebou, justice se v tom moc nehrabe. Tušila, že Bonning dostane víc za věci, které měl v nezákonném držení, než za vraždu, kterou spáchal. Když obojí sečetla, pochybovala, že od soudu odejde s vyšším než tříletým trestem.

Sepjala ruce na stole a předklonila se. „Bonningu, vypadám jako debil?“

Bonning otázku pochopil doslova a přimhouřenýma očima se na ni pozorně zadíval, aby si ji důkladně prohlédl. Měla velké hnědé oči, které postrádaly obvyklou měkkost. Půvabná oválná ústa se ani náznakem neusmívala. „Vypadáte jako polda,“ rozhodl se Bonning konečně k odpovědi.

„Správně. Tak se mě tu nesnaž houpat, Bonere. Ty ses se svým obchodním partnerem kvůli něčemu chytil, to tě vytočilo, a tak jsi s ním osobní i pracovní vztahy ukončil tím, žes ho pěkně poslal z okna.“ Zarazila ho netrpělivým gestem dřív, než mohl zase začít zapírat. „Povím ti, jak to vidím já. Pohádali jste se. Možná že jste

do sebe začali rýpat kvůli ziskům, pracovním postupům nebo kvůli ženské. Oba jste se rozzuřili. Třeba po tobě šel jako první. Musel ses přece bránit, že jo?“

„Každej má právo se bránit,“ souhlasil Bonning a rychle přikývl, když mu konečně došlo, co slyšel. „My jsme se ale kvůli ničemu nepohádali. Prostě chtěl zkusit lítat.“

„Odkud máš ten roztržený ret a modřinu pod okem? A jak je možné, že máš odřené klouby na ruce?“

Bonning se zazubil. „Porval jsem se v hospodě.“

„Kdy? Kde?“

„Kdo by si to pamatoval?“

„Měl by sis vzpomenout A měl by sis vzpomenout dřív, než uděláme krevní testy toho strupu, co jsme ti seškrábli z kloubů, protože by se mohlo stát, že tam s tvou krví bude smíchaná ta jeho. Jestli bude na těch tvých tlustých prackách jeho DNA, pošlu tě k soudu s obviněním z úkladné vraždy. Což pro tebe znamená nejvyšší trest – doživotí bez možnosti podmínečného propuštění.“

Když rychle zamrkal, bylo zřejmé, že jeho mozek zpracovává novou překvapivou informaci. „Ale, no tak, Dallasová, to jsou všechno jenom kecy. Nikoho nepřesvědčíte, že jsem tam šel s tím, že starýho Charlieho zabiju. Byli jsme kámoši.“

Aniž by z něj spustila zrak, vytáhla Eva videotelefon. „Máš poslední šanci se z toho dostat. Zavolám kolegyni, pošlu ji pro výsledky krevních testů a obviním tě z vraždy prvního stupně.“

„To žádná vražda nebyla.“ Jak rád by věřil, že to na něj jen zkouší. Jeden jí z těch očí nic nevyčte, pomyslel si a olízl si rty. Z těchhle policajtských očí se nedá přečíst vůbec nic. „Byla to nehoda,“ vyhrkl najednou. Eva jen zavrtěla hlavou. „Ale jo, trochu jsme se strkali a on. jo, on zakopnul a vylítnul po hlavě z okna.“

„To si snad děláš srandu, ne? Dospělý chlap jen tak nevypadne z okna, které je metr nad podlahou.“ Eva stiskla tlačítko na videotelefonu. „Strážníka Peabodyovou.“

Za pár sekund se na displeji videotelefonu objevil upjatý oválný obličej. „Prosím, madam?“

„Potřebuji výsledky Bonningových krevních testů. Nechte je poslat rovnou do vyšetřovací místnosti A a vzkažte státnímu návladnímu, že pro něj mám vraždu prvního stupně.“

„Tak moment, pomalu, to přece nebude třeba!“ Bonning si vzápětí přitiskl hřbet dlaně na ústa. Ještě chvíli zápasil sám se sebou a v duchu si říkal, že ho přece nemůže dostat. Dallasová však měla pověst vyšetřovatelky, která už dostala jiné sekáče, než byl on.

„Svou šanci už jsi dostal, Bonníčku. Peabodyová. „

„Vystartoval po mně, přesně jak jste říkala. Chtěl mě sejmout. Docela se zcvoknul. Já vám řeknu, jak to bylo, do prdele! Chci se přiznat!“

„Počkejte s tím ještě, Peabodyová. Státnímu návladnímu vzkažte,

že se pan Bonning chce, do prdele, přiznat.“

Peabodyová nehnula ani brvou. „Provedu, madam.“

Eva schovala videotelefon do kapsy, složila ruce na stole a mile se usmála. „Fajn, Bonere, tak povídej, jak to bylo.“

O padesát minut později už Eva vcházela do své titěrné kanceláře na newyorské policejní centrále. Vždycky vypadala jako policistka a nebylo to podpažním pouzdrem se zbraní navlečeným přes ramena, ani obnošenými botami a odřenými džínsy. Její povolání jí vyzařovalo z očí, kterým jen málokdy něco ušlo. Měly barvu staré whisky a zřídkakdy uhnuly pohledu druhých. Ostře řezaná tvář s vystouplými lícními kostmi zdobila příjemná plná ústa a drobný důlek v bradě.

Kráčela klidně a uvolněně. Neměla naspěch. Byla sama se sebou spokojená. Prohrábla si krátké, jednoduše zastřižené hnědé vlasy a posadila se za stůl.

Vyplní hlášení, rozešle příslušné kopie a pro dnešek skončí. Za úzkým oknem kanceláře už zuřila odpolední dopravní špička. Burácení klaksonů airbusů ani nekonečný rachot vrtulníků městské dopravy jí nevadily. Ten zvuk už k New Yorku patřil.

„Připojit,“ pronesla k počítači a vztekle zasyčela, když monitor zůstal temný. „Krucifix, nezačínej zase. Připojit. Zapni se, ty zmetku!“

„Musíte mu zadat osobní heslo,“ ozvala se Peabodyová, která právě vešla.

„Myslela jsem, že to funguje na hlasovou identifikaci.“

„Fungovalo. Ale podělalo se to. Prý to má být opravené do konce týdne.“

„To je bordel,“ prohlásila otráveně Eva. „Kolik čísel si tady má člověk pamatovat? Dva, pět, nula, devět.“ Když to v počítači zašumělo, s úlevou si vydechla. „Zajímalo by mě, kdy tu bude ten nový systém, co nám tak dlouho slibují.“ Vsunula do počítače kompaktní disk. „Uložit do souboru Bonning, John Henry, číslo případu 4572077H. Kopii hlášení zaslat inspektorovi Whitneymu.“

„S tím Bonningem to byla čistá práce, Dallasová.“

„Ten chlap má mozek jako vlasky ořech. Vyhodil svého partnera z okna, protože se chytli kvůli tomu, že se nemohli dohodnout, kdo komu dluží všivých dvacet kreditů. Nakonec se začal bát o kejhák, tak mě začal oblbovat žvásty o sebeobraně. Ten chlápek, co vyletěl na ulici, byl o padesát kilo lehčí a o patnáct čísel menší. Z toho se vykroutit nemohl,“ prohlásila s odevzdaným povzdechem. „On si nedokázal vymyslet ani kudlu nebo baseballovou pálku, se kterou na něj mohl ten druhý vyrukovat.“

Opřela se a protáhla si krk. Příjemně ji překvapilo, že necítí téměř žádnou strnulost nebo napětí, kterých by se musela zbavovat cvičením. „Kéž by to s každým šlo tak snadno.“

Na půl ucha poslouchala hukot a dunění dopravní špičky, která vládla za oknem. Z jednoho airbusu zaslechla řev reproduktoru, z něhož se linuly reklamní fráze.

„Týdenní, měsíční i roční zlevněné letenky! Spolehněte se na EZ TRAM, na svého věrného a zkušeného leteckého dopravce! Pracovní den přece můžete začínat i končit stylově!“

Pokud ovšem rádi cestujete jako sardinky m vlastním potu, pomyslela si Eva. Uvědomila si, že kvůli ledovému listopadovému dešti, který ještě od rána nepřestal, bude ucpaná vzdušná i silniční doprava v celém městě. Perfektní zakončení dne.

„Tím to pro mě dneska končí,“ prohlásila a sáhla po odřené kožené bundě. „Mizíme. Je nejvyšší čas. Máte nějaké plány na víkend, Peabodyová?“

„Jako obvykle. Odhánět mraky dotěrných chlapů, lámat jedno srdce za druhým a ničit jejich dušičky.“

Eva se na ni letmo usmála. Suchý humor jako vždy. Moje drsná Peabodyová, pomyslela si. Polda od hlavy až k patě. „Neměla byste to s těmi chlapy tak přehánět, Peabodyová. Nechápu, jak to stíháte.“

„No jo, já už jiná nebudu. Královna večírků.“ Suše se usmála a sáhla na kliku přesně ve chvíli, kde Evě pípl videotelefon. Obě se na přístroj mrzutě zamračily. „O třicet sekund později a už jsme obě byly na cestě dolů.“

„To mi chce nejspíš jen Roarke připomenout, že jdeme dnes večer na tu party.“ Eva stiskla tlačítko pro příjem. „Vraždy, Dallasová.“

Na displeji se objevily nepříjemně tmavé barvy. Z reproduktoru se ozvala pomalá tlumená hudba. Eva automaticky stiskla tlačítko pro určení volajícího. Na spodní části displeje se vzápětí objevilo hlášení NELZE ZJISTIT.

Peabodyová vytáhla vlastní videotelefon a rychle navolila číslo centrály, aby Dallasové pomohla, dokud hovor trvá.

„Prý jste nejlepší policista, kterého město má, poručíku Dallasová. Co je na tom pravdy?“

„Anonymní volání nebo nabourání linky policejního důstojníka je nezákonné,“ prohlásila ostře Eva. „Musím vás upozornit, že tento hovor je zaznamenáván a už se pátrá po vaší identitě.“

„Toho jsem si vědom. Protože jsem ale právě spáchal to, čemu se v konvenční společnosti obvykle říká vražda prvního stupně, nepatrné prohřešky, jako je něco takového, mi velké starosti nedělají. Mě požehnal Pán.“

„Vážně?“ Výborně, pomyslela si, lepší program na večer bych si těžko vymyslela.

„Byl jsem vyvolen k tomu, abych provedl jeho dílo a omyl se krví jeho nepřítele.“

„Má těch nepřátel ještě hodně? Totiž. kdyby na ně stačil sám, jistě by s tou špinavou prací neobtěžoval vás.“

Nastala dlouhá pauza, během níž byly slyšet pouze zvuky oné temné hudby. Rekviem. „Jste nemístně prostořeká.“ Nyní ten hlas zazněl tvrdě a ostře. Byla v něm znát s námahou potlačovaná nervozita. „Ale jak byste ostatně jako nevěřící mohla pochopit Boží odplatu? Zkusím to tedy po vašem. Dám vám hádanku. Máte ráda hádanky, poručíku Dallasová?“

„Ne.“ Střelila pohledem po Peabodyové, která jen rychle a zklamaně zavrtěla hlavou. „Vy ale určitě ano.“

„Pomáhají k duševní relaxaci a uklidnění ducha. Název první hádanky je Pomsta. Prvního syna jednoho starého buzeranta najdete v hnízdě plném luxusu na vrcholu stříbrné věže, pod níž se valí temná řeka a kde voda padá z velkých výšek. Prosil nejdříve o život, pak o smrt. Protože se nikdy neodhodlal k pokání za svůj těžký hřích, byl již zatracen.“

„Proč jste ho zabil?“

„Protože jsem byl pro tento úkol zrozen.“

„Bůh vám řekl, že jste se narodil, abyste zabíjel?“ Eva znovu stiskla vyhledávací tlačítko. Bránila se sílícímu pocitu beznaděje. „Jak vám to dal najevo? Zavolal vám, nebo vám poslal fax? Nebo jste se snad potkali v baru?“

„Vy o mně přestanete pochybovat.“ Jeho dech byl nyní hlasitější a zřetelně se třásl napětím. „Myslíte si, že jste něco víc, když jste žena a stojí za vámi úřad? Dlouho už o mně pochybovat nebudete. Kontaktoval jsem vás, poručíku. Uvědomte si, že je to moje povinnost. Vy ženy nás můžete usměrnit a starat se o naše pohodlí, ale muž byl stvořen k tomu, aby chránil, bránil a mstil.“

„Tohle vám taky řekl Bůh? To tedy podle mě dokazuje, že je to muž. Ego především.“

„Budete se před ním třást. A přede mnou.“

‚Jo, to určitě.“ Eva doufala, že má neznámý volající kvalitní displej, a začala si bez zájmu prohlížet nehty. „Už se třesu.“

„Mé dílo je svaté. Je báječné a božské. ‚Člověk obtížený vraždou spěje k jámě, nikdo ho nezadržuj. Kniha přísloví, kapitola

osmadvacátá, verš sedmnáctý, poručíku. Tenhle už tedy k jámě doběhl a nikdo ho nezdržoval.“

„Čeho jste dosáhl tím, že jste ho zabil?“

„Boží msty. Máte čtyřiadvacet hodin na to, abyste dokázala, že za něco stojíte. Nezklamte mě.“

„Spolehni se, ty sráči,“ zavrčela si Eva pro sebe, když přenos skončil. „Máte něco, Peabodyová?“

„Nic. Dokonale rušil signál potřebný pro sledování. Pátrací nám nejsou schopni říct, ani jestli je na Zemi, nebo ne.“

„Jasně že je na Zemi,“ zamumlala Dallasová a posadila se. „Chce být tak blízko, aby mohl všechno sledovat.“

„Možná je to cvok.“

„To si nemyslím. Fanatik, to ano, ale cvok ne. Počítači, vyhledat obytné i komerční budovy s přívlastkem luxus, oblast New York City, s výhledem na East River nebo Hudson.“ Luskla prsty. „Nenávidím rébusy.“

„Já je mám docela ráda.“ Peabodyová se naklonila Evě přes rameno se svraštělým obočím, když počítač začal pracovat.

NÁRUČ LUXUSU

ABSOLUTNÍ LUXUS

LUXUSNÍ BYDLENÍ

LUXUSNÍ VÝŠINY

Eva stiskla další klávesu. „Zobrazit Luxusní výšiny.“

PRACUJI. objevilo se na monitoru.

Když se obrazovka opět rozzářila, ukázal se na ní vysoký stříbřitý jehlan, od jehož ocelové konstrukce se odrážel sluneční svit. U paty této honosné stavby se valila řeka Hudson. Na západní straně bylo vidět umělý vodopád protékající komplexem rour a kanálů.

„A mám to.“

„Bylo to až příliš snadné,“ namítla Peabodyová.

„On chtěl, aby to bylo snadné.“ Ten, o kom mluvil, už je totiž mrtvý, pomyslela si Eva. „Chce si s námi hrát a vychloubat se svou nadřazeností. To si ale může dopřát, jen když budeme vědět, oč jde. Počítači, vyhledej jména obyvatel nejvyššího poschodí Luxusních výšin.“

PRACUJI. STŘEŠNÍ APARTMÁ VLASTNÍ
SPOLEČNOST THE BRENNEN GROUP.
APARTMÁ SLOUŽÍ JAKO NEWYORSKÉ SÍDLO
THOMASE X. BRENNENA Z DUBLINU V IRSKU,
VĚK ČTYŘICET DVA LET, ŽENATÝ,
TŘI DĚTI, GENERÁLNÍ ŘEDITEL
A PŘEDSEDA PŘEDSTAVENSTVA
SPOLEČNOSTI THE BRENNEN GROUP,
PŘEDMĚT PODNIKÁNÍ ZÁBAVNÍ PRŮMYSL
A KOMUNIKACE.

„Tohle musíme prověřit, Peabodyová. Dispečinku dáme zprávu cestou.“

„Mám požádat o posilu?“

„Nejdřív to tam omrkneme.“ Eva si upravila podpažní pouzdro se zbraní a navlékla si bundu.

Dopravní špička byla přesně taková, jak předpokládala. Zmáčené ulice duněly řevem a hukotem pozemní dopravy a nad hlavami jim vzdušné dopravní prostředky bzučely jako zmatené včely. Elektrická vozítka stála pod ohromnými přístřešky na shromaždištích a špičce nijak viditelně neulehčovala. Z mřížek jejich kapot stoupala pára, která zhoršovala viditelnost a ještě víc kazila vzduch.

„Zjistěte u operátora Brennenovo číslo, Peabodyová. Jestli je to jen kachna a on je naživu, bylo by dobré, aby to tak zůstalo, než se tam dostaneme.“

„Už se na tom pracuje,“ odvětila Peabodyová a vytáhla videotelefon.

Eva podrážděná zpožděním zapnula sirénu. Zrovna tak se ale mohla jen vyklánět z okna a ječet. Auta byla namačkaná jedno na druhém jako milenci a nebylo možné mezi nimi najít sebemenší místo, kudy by se dalo projet.

„Neozývá se,“ řekla Peabodyová. „Podle záznamníku bude ode dneška dva týdny mimo.“

„Doufejme, že si vyrazil na turné po dublinských hospodách.“ Eva se znovu rozhlédla kolem a snažila se zjistit, kudy by se mohla protlačit. „Jo, budu to muset udělat,“ zabručela nakonec.

„Proboha, poručíku, jen ne s tímhle autem!“

Když Eva zapnula kolmý start, jindy tak srdnatá Peabodyová zatnula zuby a v hrůze zavřela oči. Vozidlo se otřáslo, zaskřípělo a nadzdvihlo se patnáct centimetrů nad vozovku. Pak na ni s prudkých nárazem znovu dosedlo.

„Křáp mizernej!“ Tentokrát Eva do ovladače kolmého startu pro jistotu udeřila pěstí. Uštědřila mu takovou ránu, že si odřela klouby na ruce. Vozidlo se s rachotem zdvihlo, zatřáslo se, a když Eva zuřivě sešlápla pedál akcelerátoru, vyrazilo vpřed. Zavadilo o kryt elektrického vozítka pod sebou. Jeho řidič vztekle zařval a dobrého půl bloku se držel v těsném závěsu.

„Ten lempl nás málem chytil za nárazník.“ Eva zavrtěla hlavou. Byla spíš ohromená, než rozzlobená, „Chlápek v sedmimílových botách málem předhonil policejní výjezdovku. Kam ten svět spěje, Peabodyová?“

Peabodyová dosud neotevřela oči a neodvážila se ani hnout. „Nezlobte se, madam, ale rušíte mě v modlitbě.“

Eva nechala zapnutou sirénu a řítila se k hlavnímu vchodu budovy zvané Luxusní výšiny. Přistávací manévr byl tak prudký, že oběma pasažérkám cvakly zuby. Naleštěný nárazník leteckého kabrioletu XRII minul jejich vozidlo o pár milimetrů.

Vrátný vyrazil na chodník jako střela. V jeho tváři se zračila směsice nechuti a zděšení, když prudce otevřel dvířka jejich vozu.

„Madam, s touhle. věcí tady nemůžete parkovat.“

Eva vypnula sirénu a ukázala mu služební odznak. „Ale to víte, že můžu.“

Důkladně si odznak prohlédl a nasadil ještě tvrdší výraz. „Kdybyste laskavě zajela do garáže.“

Možná jí až příliš připomínal Summerseta, majordoma, který se těšil Roarkeově náklonnosti a čelil její zášti. Nedokázala se ovládnout, naklonila se až k němu a v očích jí zlověstně zablesklo. „To auto zůstane, kde je, kámo. A jestli nechceš mít problémy kvůli maření úředního výkonu, pustíš mě nahoru k Thomasi Brennenovi.“

Zhluboka se nadechl. „To je naprosto vyloučeno. Pan Brennen tady není.“

„Peabodyová, zjistěte si jméno a osobního číslo toho. občana a zajistěte jeho převoz na policejní centrálu.“

„Ano, madam.“

„Nemůžete mě zatknout.“ Vrátný začal zlehka podupávat naleštěnými černými střevíci. „Dělám jen svou práci.“

„A mně v ní překážíte. Hádejte, čí práci bude soudce pokládat za důležitější?“

Sledovala, jak se mu mění rysy obličeje. Nakonec semkl rty do tenké nepříjemné přímky. Jasně, pomyslela si. Celý Summerset. Jediný rozdíl byl v tom, že muž naproti ní vážil zhruba o deset kilogramů víc a byl o téměř deset centimetrů vyšší než její noční můra.

„Dobrá, ale musím vás upozornit, že si na vaše chování budu stěžovat u policejního ředitele.“ Znovu si pozorně prohlédl její služební odznak. „Poručíku.“

„Poslužte si.“ Pokynula Peabodyové a zamířila za uraženým vrátným ke vchodu. Muž aktivoval svého androida, aby nenechal vstup do budovy nestřežený.

Hala Luxusních výšin za lesklými stříbrnými dveřmi připomínala tropickou zahradu s vysokými palmami, kvetoucími ibišky a švitořícím ptactvem. Uprostřed rozlehlého bazénu se tyčila tryskající fontána ve tvaru kypré od pasu nahoru obnažené ženy, která držela v náručí zlatou rybku.

U proskleného výtahu namačkal vrátný příslušné heslo a mlčky Evě a Peabodyové pokynul dovnitř. Eva se rozkročila uprostřed výtahu, zatímco Peabodyová se celou cestu vzhůru tiskla ke stěně. O dvaašedesát poschodí výš se dveře výtahu otevřely a Dallasové se naskytl výhled do poněkud menší, nicméně stejně skvostné zahrady. Vrátný se zastavil u bezpečnostního monitoru před dvojitými klenutými dveřmi z naleštěné oceli.

„Strážný Strobie, doprovod poručíka Dallasové a její kolegyně z newyorské policejní centrály.“

„Pan Brennen není momentálně přítomen,“ ozval se měkký melodický hlas s irským přízvukem.

Eva Strobieho odstrčila loktem. „Jde o naléhavý případ.“ Odznak nastavila před optické čidlo. „Nařizuji otevřít.“

„Okamžik, poručíku.“ Ozvalo se tiché zahučení, jak počítač prověřoval její podobu a osobní číslo. Následovalo tiché cvaknutí zámků. „Vstup povolen, berte prosím na vědomí, že toto apartmá je střeženo systémem SCANEYE.“

„Zapněte záznam, Peabodyová. Ustupte, Strobie.“ Eva položila jednu ruku na dveře, druhou vsunula pod bundu a otevřela si ramenem.

První, co si uvědomila, byl ten zápach. Neubránila se zaklení. Pach typický pro místo, kde se nacházela mrtvola, znala až příliš dobře na to, aby si ho s něčím spletla.

Původně modré hedvábné obložení obývací haly bylo potřísněno krví v úděsném nesrozumitelném graffiti. První kus Thomase X. Brennena uviděla na hebkém koberci s vysokým vlasem. Ležela tam dlaní vzhůru ruka s prsty pokrčenými směrem k ní, jako by jí kynula, nebo o něco prosila. Byla oddělena v zápěstí.

Zaslechla, jak za ní Strobie zalapal po dechu a vypotácel se do haly na čerstvý zahradní vzduch. Odhodlaně vstoupila do odporného zápachu. Sáhla po zbrani, a když ji vytáhla z pouzdra, bleskově prohledala místnost. Instinkty jí napovídaly, že to, co se tu dělo, už je skončeno a pachatel že už je někde v bezpečí. Přesto se však přesně držela předpisů. Pomalu kráčela po koberci a tam, kde to bylo možné, se vyhýbala skvrnám sražené krve.

„Jestli už je Strobie hotov s tím zvracením, zeptejte se ho, kde je ložnice.“

„Halou doleva,“ ozvala se za okamžik Peabodyová. „Strobie ale ještě neskončil.“

„Najděte mu někde kbelík a pak zajistěte výtah a tyhle dveře.“

Eva vykročila halou dál. Zápach byl stále ostřejší a hutnější. Po chvíli už raději vdechovala pootevřenými ústy. Dveře do ložnice nebyly úplně zavřené. Škvírou mezi jejich hranou a rámem do haly pronikaly paprsky jasného umělého osvětlení a doléhaly sem majestátní tóny Mozartovy hudby.

To, co z Brennena zbylo, leželo na obrovské posteli se zrcadlovými nebesy. Jedna paže byla stříbrnými řetězy připoutaná k pelesti. Eva předpokládala, že nohy někde najde také.

Stěny byly nepochybně zvukotěsné, ale ten člověk musel před smrtí dlouho a hlasitě řvát. Jak dlouho to asi trvalo, uvažovala, když si pozorně prohlížela mrtvolu. Kolik bolesti člověk vydrží, než mozek vypne a tělo to vzdá?

Thomas Brennen by jistě uměl odpovědět, kdyby mohl.

Byl úplně nahý a jednu ruku a obě nohy měl amputované. Jediné oko, které mu zbylo, civělo ve slepé hrůze do zrcadla pod stropem, v němž se odrážela celá hrůza obnažené mrtvoly. Byla důkladně vykuchaná.

„Panebože," zašeptala Peabodyová ve dveřích. „To snad ne." „Potřebujeme výjezdovku. Tady to zapečetíme a zavoláme ji. Zjistěte, kde má rodinu. Volejte výhradně přes oddělení elektronické detekce. Jestli je tam Feeney, spojte se přímo s ním a zajistěte si bezpečnou linku, než budete hovořit o jakýchkoli podrobnostech. Dokud to bude možné, všechny detaily si budeme nechávat pro sebe."

Peabodyová musela dvakrát ztěžka polknout, než měla jistotu, že její oběd zůstane tam, kde je. „Ano, madam."

„Postarejte se o Strobieho, než bude schopen vypovídat."

Když se Eva otočila, zahlédla Peabodyová v jejích očích lítost. Vzápětí však ten výraz zmizel a Eviny oči byly opět chladné a tvrdé. „Tak honem. Chci toho parchanta mít co nejdřív na křesle."

Byla už téměř půlnoc, když se Eva došourala ke vchodu do svého domu. Zvedal se jí žaludek, oči ji pálily a hlava třeštila. Nemohla se zápachu z místa činu zbavit ani poté, co si před odchodem domů neuvěřitelně dlouho drhla celé tělo pod sprchou.

Netoužila po ničem jiném než po zapomnění a v duchu se upřímně modlila, aby to nebyla zohavená mrtvola Thomase Brennena, co uvidí, až zavře oči před spaním.

Dveře se otevřely dřív, než se jich dotkla. V mihotavém svědě lucerny v hale stál Summerset a celé jeho vysoké kostnaté tělo se zachvělo nevolí.

„Jdete neomluvitelně pozdě, poručíku. Vaši hosté už se chystají odejít."

Hosté? Její přetížená mysl se chvíli zdráhala spolupracovat, ale pak si vzpomněla. Večírek! To se má po takovém závěru dne ještě starat o nějakou party?

„Polibte mi prdel," vyzvala majordoma a chtěla se kolem něho protáhnout.

Jeho tenké prsty jí sevřely paži. „Od manželky pana Roarkea se očekává plnění jistých společenských povinností, jako je například účast na důležitých večírcích, k nimž patřil i ten dnešní."

Její únava bleskově pominula. Vystřídala ji zuřivost. Sevřela ruku v pěst a zasyčela: „Uhněte, než vám. „

„Evo, drahoušku."

Roarke dokázal dvěma slovy přivítat, pobaveně se pousmát a napomenout. Zatnutá pěst se díky němu nezdvihla a nevyrazila. Eva se zamračeně otočila a uviděla ho ve dveřích do haly. Nebyl to černý společenský oblek, co jí bralo dech. Eva o něm věděla, že má štíhlé svalnaté tělo, které dokáže ženám rozbušit srdce bez ohledu na to, co má – nebo nemá – na sobě. Vlasy černé jako noc mu splývaly téměř až na ramena a rámovaly obličej, který podle jejího názoru jako by unikl z nějakého renesančního obrazu. Výrazné rysy, oči modřejší než kobalt a ústa stvořená k recitaci k veršů, vydávání rozkazů a k tomu, aby přiváděla ženy k šílenství.

Za necelý rok se mu podařilo překonat její obranné instinkty, odemknout její srdce a což bylo ze všeho nejpřekvapivější získat nejen její lásku, ale dokonce i důvěru.

A přesto ji stále ještě dokázal pořádně navztekat.

Považovala ho za první a dosud jediný zázrak ve svém životě.

„Já vím, že jdu pozdě. Omlouvám se." Byla to spíš provokace než omluva. Hozená rukavice v podobě několika útočně vyhrknutých slov. Kvitoval to s lehkým úsměvem a povytaženým obočím.

„Určitě to bylo něco neodkladného." Natáhl k ní ruku. Když přešla halu a přijala ji, byl její stisk toporný a chladný. V jejích očích barvy vyzrálé whisky viděl Roarke zlost i únavu. Na obojí už byl zvyklý. Byla však bledá, což mu dělalo starosti. Když si

uvědomil, že skvrny na jejích džínsech pocházejí od zaschlé krve, doufal pouze, že to není její vlastní.

Rychle a něžně jí stiskl ruku a přitáhl si její dlaň k ústům. Ani na okamžik jí však nepřestal hledět do očí. „Jste unavená, poručíku," zamumlal hlasem, v němž byl patrný slabý irský přízvuk. „Zrovna se je pokouším vyprovodit," dodal. „Ještě pár minut, oukej?"

‚Jo, jistě. V pohodě." Pomalu ji opouštěl vztek. „Mrzí mě, že jsem to pokazila. Já vím, že to bylo důležité." Za jeho zády zahlédla ve skvostně zařízené hale snad tucet elegantních mužů i žen ve společenských šatech. Z třpytivých šperků a šustivého hedvábí jí až přecházel zrak. Nejspíš se jí ve tváři objevil náznak znechucení dřív, než je stihla potlačit, protože Roarke se zasmál.

„Pět minut, Evo. Pochybuji, že to bude tak hrozné jako to, s čím ses dnes večer nejspíš musela potýkat."

Postrčil ji dál. Dokázal se chovat stejně nenuceně v prostředí zářícím luxusem a bohatstvím jako v páchnoucích zapadlých uličkách plných číhajícího násilí. Nenucené svou manželku představil těm, s nimiž se ještě neznala, nenápadně jí připomněl jména lidí, které by už znát měla, a po celou dobu nenásilně přesouval svou společnost ke dveřím.

Eva ucítila vůni drahých parfémů a vín i jemný kouř jabloňových polen, která doutnala v krbu. Nic z toho však nedokázalo ztlumit zápach sražené krve, který si dosud až nepříjemně živě pamatovala.

Roarkea napadlo, jestli si jeho manželka vůbec uvědomuje, jak šokujícím dojmem v této společnosti působí. Stála tam uprostřed vší té nádhery v odřené bundě a potřísněných džínsech, krátké neupravené vlasy jí rámovaly pobledlý obličej, a ještě víc tak zdůrazňovaly vyčerpané tmavé oči. Bylo na ní vidět, že se na svých dlouhých štíhlých nohou drží zpříma jen s vypětím veškeré vůle.

Ztělesněná odvaha, pomyslel si.

Když však zapadly dveře i za posledním z hostů, zavrtěla hlavou. „Summerset měl pravdu. Já prostě nemám na to, abych dokázala dokonale dělat manželku pana Roarkea."

„Ty jsi moje manželka.“

„To ještě neznamená, že jsem taky dobrá manželka. Věčně ti dělám potíže. Měla bych…“ Zmlkla, protože v tu chvíli přitiskl své rty na její. Jeho polibek byl horký a vášnivý a konečně v ní uvolnil nastřádané napětí. Aniž by si Eva vůbec uvědomila, že udělala nějaký pohyb, objala ho kolem pasu a znehybněla.

„Takhle je to lepší,“ zamumlala. „Tuhle manželskou roli bych snad zvládla.“ Nadzdvihl jí bradu a jedním prstem jí pohladil drobný důlek.

„Už se kvůli tomu netrap,“ řekl.

„Já vím, jak moc ti na tom záleželo. Chystals přece jednání o nějaké fúzi nebo co, ne?“

, Jo, něco jako fúzi připravujeme, ale mělo by to být vyřízené do poloviny příštího týdne. Dokonce i bez tvé účasti u tabule, ačkoli by všechny potěšila. Stejně jsi ale mohla zavolat. Měl jsem o tebe strach.“

„Zapomněla jsem. Pořád na to zapomínám. Nejsem na to zvyklá.“ Vrazila ruce do kapes a začala přecházet sem a tam po hale. „Ani tady na to všechno jsem si ještě nezvykla. I když si kolikrát namlouvám, že si zvykám, není to pravda. Když do tohohle luxusu lezu z ulice, připadám si jako feťačka.“

„Omyl. Vypadáš jako polda. Jsem přesvědčený, že na některé hosty nesmírně zapůsobila zbraň, která se ti rýsuje pod bundou, i ty stopy krve na kalhotách. Předpokládám, že není tvoje.“

„Ne.“ Náhle na ni události dnešního večera dolehly s plnou silou. Zamířila ke schodišti a na druhém schodu se musela posadit. Před nikým jiným než před Roarkem by si nedovolila takový projev slabosti. Zakryla si obličej rukama.

Posadil se vedle ní a položil jí paži kolem ramen. „Bylo to zlé?“

„Skoro vždycky se dá říct, že člověk už něco stejně zlého nebo dokonce ještě horšího viděl. Téměř pokaždé to tak je. Dneska to ale říct nemůžu.“ Pořád ještě se jí obracel žaludek. „Nikdy v životě jsem nic horšího neviděla.“

Věděl, s čím se musí vyrovnávat. V mnoha případech měl tu pochybnou čest být s ní u toho osobně. „Chceš mi o tom vyprávět?“

„Ne, prokristapána, ani náhodou, já na to alespoň pár hodin nechci ani pomyslet! Nechci myslet vůbec na nic.“

„V tom bych ti mohl pomoct.“

Poprvé za celé dlouhé hodiny se usmála. „To věřím.“

„Už vím, jak začneme.“ Vstal a zdvihl ji ze schodů do náruče.

„Nosit mě nemusíš. Jsem v pořádku.“

Když s ní vykročil nahoru, usmál se na ni. „Mysli si třeba, že si takhle připadám jako chlapák.“

„V tom případě…“ Ovinula mu paže kolem krku a hlavu mu položila na rameno. Bylo jí najednou docela příjemně. Velice příjemně. „Když už jsem tě dnes večer nechala tak dlouho čekat, alespoň v tobě vyvolám pocit mužnosti.“

„Alespoň to,“ přisvědčil.

Kapitola druhá

Když se vzbudila, neviděla střešním oknem nad postelí nic než tmu. Probudila se zalitá potem. Sny, které se jí zdály, byly rozmazané a zamlžené. Nesnažila se o nich přemýšlet, aby si je ujasnila. Byla ráda, že se jí podařilo z nich procitnout.

Byla v posteli sama, takže se nebránila zachvění, které jí náhle projelo celým tělem. „Světla," nařídila. „Tlumená." Když se v pokoji rozsvítilo, vydechla si. Dopřála si chvilku na uklidnění a pak se podívala na hodinky.

Bylo čtvrt na šest. Vynikající, pomyslela si otráveně. Bylo jí jasné, že teď už neusne. Rozhodně ne, pokud vedle sebe nemá Roarkea, který by jí pomohl odhánět noční můry. Napadlo ji, jestli se vůbec někdy zbaví rozpaků z toho, že je na něm v tomhle směru naprosto závislá. Ještě před rokem neměla o jeho existenci ani tušení. Nyní už neodmyslitelně patřil do jejího života. Byl pro ni stejně důležitý jako její vlastní srdce.

Zvedla se z postele a sáhla po jednom z těch hedvábných županů, které jí Roarke bez ustání kupoval. Zahalila se do něj a obrátila se k nástěnnému displeji. Aktivovala vyhledávání.

„Kde je Roarke?"

Displej jí odhalil, že je v bazénu v přízemí.

To není špatný nápad, jít si zaplavat, pomyslela si Eva. Nejdřív ale trochu cvičení, rozhodla se. Věděla, že jinak se dojmů z toho zlého snu nezbaví.

Aby se vyhnula Summersetovi, zvolila místo schodiště raději výtah. Ten chlap byl zkrátka všude. Nečekaně se zjevoval odkudsi ze stínu a nikdy se neopomenul zamračit nebo na znamení nesouhlasu alespoň opovržlivě pokrčit nos. Nehodlala dnešní den začít pokračováním jejich včerejšího střetnutí.

Roarkeova tělocvična byla dokonale vybavena a skýtala široké možnosti sportovního vyžití. Mohla využít androida jako tréninkového partnera, zacvičit si s činkami nebo využít speciální přístroje. Vyskočila si na běžecký simulátor. Toužila po dlouhém

běhu. Postavila se na vyznačené místo a naprogramovala si obraz, jaký se jí bude během tréninku promítat.

Rozhodla se pro pláž. Bylo to kromě města jediné prostředí, v němž se cítila doma. Všechny typy venkovské krajiny, pouštní terény i paleta nabídek mimozemských oblastí v ní vyvolávaly pocity nejistoty.

Začala volným tempem. Po jejím boku šplouchaly modravé vlny a nad obzorem se teprve začínalo vynořovat slunce. Nad hlavou jí kroužili a pokřikovali rackové. Zhluboka vdechla vůni vlhkého slaného vzduchu tropů, a když se její svalstvo začalo zahřívat a uvolnilo se, zrychlila tempo.

Obvyklou rychlost získala ještě dřív, než uběhla první dva kilometry. To už se jí podařilo dosáhnout toho, že měla čistou hlavu.

Tuhle pláž – jak ve skutečnosti, tak v holografickém zobrazení – viděla od okamžiku, kdy se poznala s Roarkem, už několikrát. Největší vodní plochou, kterou do té doby spatřila, byla řeka Hudson.

Život se mění, přemítala. A realita také.

Když běžela sedmý kilometr a svaly ji pomalu začínaly bolet, zachytila koutkem oka jakýsi pohyb. To si vedle ní stoupl Roarke s vlasy ještě mokrými z bazénu a srovnal s ní krok.

„Utíkáš někam, nebo před něčím?“ zeptal se.

„Jen tak si běhám.“

„Vstávala jste hodně brzy, poručíku.“

„Mám před sebou dlouhý den.“

Když zrychlila tempo, Roarke jen povytáhl obočí. Pomyslel si, že zdravá soupeřivost jeho manželce rozhodně nechybí, a hravě se přizpůsobil její rychlosti. „Myslela jsem, že jsi pryč.“

„Byl jsem.“ Zpomalila, pak úplně zastavila a předklonila se, aby se protáhla a uvolnila si napjaté svaly. „Už jsem ale zpátky.“ Zdvihla hlavu a podívala se mu do očí. Už nežiješ jen svůj život, uvědomila si. Není to jen tvoje realita. Jsme na všechno dva. „Mel jsi přece něco naplánovaného. „

„Nic, co by se nedalo přesunout.“ Víkend na Martinique, s nímž ji chtěl překvapit, může počkat. „Jestli ti to udělá radost, tak na dalších osmačtyřicet hodin nemám žádný pevný program.“

Zhluboka vydechla. To, že nebyla sama ani na svou práci, byla další změna v jejím životě. „Fajn. Teď bych si ale ráda zaplavala.“

„Půjdu s tebou.“

„Myslela jsem, žes zrovna vylezl z bazénu.“

„Proč tam znovu nevlézt?“ Pohladil ji po důlku na bradě. Trénink jí vehnal zdravou barvu do tváří a její pleť se začala, lehce lesknout. „To snad není nic nezákonného, nebo snad ano?“ Vzal ji za ruku, aby ji z tělocvičny vyvedl do sálu s bazénem, který byl provoněný spoustou květin.

Palmám i popínavým rostlinám se tu zjevně dařilo. Obklopovaly bazén připomínající díky obložení z hlazených přírodních kamenů a šumícím vodopádům spíše lagunu.

„Musím si vzít plavky.“

Jen se usmál a stáhl jí župan z ramen. „Proč?“ zeptal se a něžně jí přejel dlaněmi po ňadrech. Neubránila se a povytáhla obočí.

„O jakých vodních sportech to vlastně uvažuješ?“

„Nechal bych tomu volný průběh.“ Vzal její hlavu do dlaní a sklonil se, aby ji mohl políbit. „Miluju tě, Evo.“

, Já vím.“ Zavřela oči a opřela si čelo o jeho hlavu. „Je to všechno k neuvěření.“

Obrátila se a nahá se vrhla do. temné vody. Nevynořila se a plavala u dna. Když se najednou barva vody změnila v bledě modrou, ohrnula rty. Ten chlap zná moje nálady dřív, než si je stihnu uvědomit sama, pomyslela si. Uplavala dvacet temp, než se líně obrátila na záda. Když se vynořila, dotkla se ho prsty.

„Už jsem se dokonale uvolnila.“

„Vážně?“

„Jo, ale na toho perverzáka, co se mě pokusil využít, musím myslet pořád.“

„No jo.“ Chytil ji kolem pasu a otočil ji tak, aby si stáli tváří v tvář.

„No jo.“ Položila mu ruce kolem ramen a nechala se od něj nadnášet ve vodě.

Teprve poté, co se jejich rty setkaly, ji opustilo veškeré napětí. Náhle si připadala uvolněná, vláčná a klidná. Vjela mu jemně prsty do vlasů, které jí připomínaly husté mokré hedvábí. Cítila u sebe jeho pevné chladné tělo. Ten pocit byl tak příjemný, že neměla chuť poddávat se pochybnostem o tom, zda je to všechno skutečné. Když jí přejel dlaněmi po těle a jemně, majetnicky ji pohladil, málem předla blahem.

Pak se najednou ocitla pod vodou. Jejich těla se v tom bleděmodrém světě propletla. Když se jeho ústa dotkla jejího ňadra, celá se zachvěla a uvědomila si, že se nemůže nadechnout. Pak už ji jeho prsty vedly k vyvrcholení, které ji nutilo prodrat se nahoru.

Když se jí to podařilo, prudce se nadechla. Připadala si naprosto zmatená. Potom se jeho zkušené rty dostaly tam, kde dosud setrvávaly prsty, podruhé ztratila dech.

Uvědomila si, že celou tu dobu toužila, aby si ji vzal, aby si připadala bezmocná a cítila jeho lačnost. To, že jí porozuměl, že to poznal a že jí dokázal poskytnout to, po čem toužila, jí připadalo jako zázrak, který asi nikdy nepochopí.

Opřela si hlavu o okraj bazénu a slastně si vychutnávala rozkoš, kterou jí poskytoval.

Jeho ústa jí pomalu stoupala přes břicho a prsa až na krk, na němž jazykem nahmatal zrychlený prudký tep.

„Máš úžasný styl měření pulsu," vydechla, ale pak se roztřásla, když do ní začal pomalu pronikat. „Panebože."

Díval se jí do obličeje a viděl, jak jí rudnou tváře a oči jak se jí lesknou vzrušením. Mokré vlasy měla zplihlé a sčísnuté dozadu, takže nechávaly její tvář zcela odhalenou. Ta přísná a často až příliš vážná ústa se teď chvěla touhou. Podepřel jí boky dlaněmi, nadzdvihl si ji a začal se zvolna pohybovat, dokud ji nezaslechl sténat.

Zlehka ji kousal do rtů a stále ještě schválně kontroloval své pohyby, takže mučivě oddaloval oboustranné vyvrcholení. Pak se už neovládl. „Už budu, Evo. „

Díval se, jak se ty jindy tak tvrdé oči zamlžují, a uvědomil si, že náhle zatajila dech. Po chvíli se jí z hrdla vydralo cosi jako vzlyk.

Krev mu ještě bušila ve spáncích a nepřestával s pomalými pohyby kyčlí. Teprve, když z ní začal zvolna vycházet, zazněl ten vzlyk znovu. Uvědomil si, že slyší své jméno.

Připadal si dokonale uvolněný.

Zvedla ruce nad hladinu a pevně mu sevřela ramena. „Teď mě nepouštěj, jinak se potopím jako kámen."

Slabě se uchechtl a přitiskl jí rty ze strany na krk, kde byl dosud patrný zrychlený tep. „To chce trénink. Měla bys takhle brzy vstávat častěji."

„Nakonec bychom jeden druhého zabili. Zázrak, že jsme se neutopili."

Vdechl vůni její mokré kůže. „To pořád ještě můžeme."

„Myslíš, že se takhle dostaneme do schodů?"

„Jestli nepospícháš. „

Pomalu se začali vystupovat z vody po kamenných schodech a zamířili na břeh. „Kafe," hlesla Eva a pak odvrávorala pro dva duste froté župany.

Když se vrátila s jedním županem v ruce a s druhým na sobě, Roarke na AutoChefovi naprogramoval dva šálky černé kávy. To už slunce barvilo klenuté skleněné tabule ve stěně zlatým nádechem.

„Máš hlad?"

Usrkla kávu a slastně broukla, když ucítila, jak ji doušek horké a silné černé tekutiny osvěžil. „Umírám hladem. Nejdřív se ale chci osprchovat."

„Tak jdeme nahoru."

Když došli do bytu, Eva si odnesla kávu do sprchy. Když za ní pod tryskající proud vody vstoupil i Roarke, přimhouřila oči. „Pustíš na mě studenou a je po tobě," varovala ho.

„Chladná voda rozšiřuje póry a dokáže v těle pěkně rozproudit krev."

„O to už ses postaral sám." Postavila si šálek s kávou na úzkou římsu a začala se v houstnoucí páře mydlit.

Vylezla ze sprchy jako první, a když si stoupla pod sušák, slyšela, jak Roarke nařizuje počítači snížit teplotu vody o deset

stupňů. Zavrtěla hlavou a zachvěla se při pouhém pomyšlení na dotek tak studené vody.

Věděla, že Roarke čeká, až mu o případu, který ji včera tak zdržel a na nějž nedokázala zapomenout ani dnes, začne vypravovat. V duchu mu děkovala, že nenaléhá. Počkal na ni v obývacím pokoji. Posadila se a vzala do ruky druhý šálek kávy. Před sebou už měla připravený podnos s omeletou se šunkou a sýrem.

„Opravdu mě moc mrzí, že jsem to včera nestihla."

Roarke ochutnal první omeletu. „Copak se ti omlouvám pokaždé, když se mi do našich osobních plánů vloudí nějaká pracovní záležitost?"

Otevřela ústa, pak je zase zavřela a zavrtěla hlavou. „Ne. Jde o to, že já už jsem byla na cestě domů. Nezapomněla jsem. Ten hovor přišel, když už jsem byla mezi dveřmi. Rušený hovor. Nemohli jsme ani zjistit, odkud volá."

„To na tom tedy naše slavná newyorská policie není s technickým vybavením nijak valně."

„Není to tak zlé," zamumlala. „Ale ten chlap je vážně profík. Měl bys s ním problémy i ty."

„Tak tuhle urážku jsem raději přeslechl."

Musela se pousmát. „No, třeba dostaneš možnost. Kontaktoval přímo mě, takže by mě nepřekvapilo, ani kdyby si mě našel tady."

Roarke odložil vidličku a sáhl po šálku s kávou. Pohyboval se sice uvolněně a nenuceně, ale Eva si všimla, jak zpozorněl. „Osobně?"

‚Jo, chtěl mluvit přímo se mnou. Nejdřív na mě zkoušel nějaké kecy o duchovním poslání. Abych to zkrátila dělá prý za Boha jeho práci a velkej šéf chce, abychom si hráli s hádankami." Pak Roarkeovi přehrála záznam celého hovoru. Viděla, jak pohled jeho přimhouřených očí ztvrdl. Když si všimla náhlého záblesku úsměvu v jeho tváři, pochopila, že uvažoval stejně jako ona.

„Vybrala sis Luxusní výšiny."

„A trefila jsem se. Bydlel v nejvyšším patře. Kus oběti ležel v obýváku, zbytek v ložnici."

Odstrčila podnos s jídlem stranou a vstala. Když začala přecházet po místnosti, prohrábla si vlasy. „Nikdy v životě jsem něco tak hrozného neviděla, Roarkeu. Bylo to ohavné. A on chtěl, aby to takové bylo. Nešlo o nějaký nekontrolovaný záchvat. Bylo to vypočítané na efekt. Čistá práce. Jako od chirurga. Podle předběžného ohledání byla oběť naživu a dokonce při vědomí po většinu času, kdy zohavoval její tělo. Vrah ho prostě napumpoval drogami tak, aby dokázal zůstat při vědomí, ale nezbavil ho schopnosti vnímat bolest. A věř mi, že ta musela být nepředstavitelná. Mimo jiné toho člověka taky vykuchal.“

„Kristepane,“ vydechl Roarke. „Starověký trest za politické nebo náboženské zločiny. Pomalá a odporná smrt.“

„Hnusná,“ přisvědčila. „Usekl mu i nohy a jednu ruku oddělil v zápěstí. A když přišel o pravé oko, musel být ještě naživu. To bylo ostatně to jediné, co jsme z těla oběti nenašli na místě činu.“

„Čím dál tím lip.“ Ačkoli se Roarke vždycky domníval, že má dobrý žaludek, chuť na snídani ho náhle přešla. Vstal a zamířil k šatníku. „Oko za oko.“

„To bylo z nějakého divadelního scénáře, ne?“

„Z Bible, drahoušku. Z největšího scénáře všech dob.“ Vybral si pohodlné volné kalhoty.

„Zůstaňme ještě u toho pánbíčkáře. Možná jde o mstu. Může se jednat o náboženský motiv, ale možná že je to něco osobního. Na motiv se můžeme zaměřit, až skončí ohledání oběti. Do té doby, než se spojím s rodinou toho nebožáka, jsem zakázala poskytovat médiím jakékoli informace.“

Roarke si natáhl kalhoty a sáhl po obyčejné bílé lněné košili. „Měl děti?“

‚Jo. Tři.“

„Máte odpornou práci, poručíku.“

„Proto ji mám tak ráda.“ Přejela si dlaněmi obličej. „Domníváme se, že jeho manželka je s dětmi v Irsku. Dnes je potřebuju najít.“

„V Irsku?“

„Hm. Vypadá to, že oběť pochází z řad tvých bývalých krajanů. Předpokládám, že ti jméno Thomas X. Brennen nejspíš nic neříká,

co?“ Když si všimla, jak Roarkeovi potemněly oči, její úsměv pohasl. „Takže jsi ho znal. To by mě nenapadlo.“

„Nebylo mu něco málo přes čtyřicet?“ zeptal se bezbarvým hlasem Roarke. „Nanejvýš tak čtyřicet pět? Světlé vlasy?“

„Mohl by to být on. Podnikal v komunikacích a zábavním průmyslu.“

„Tommy Brennen.“ Roarke se s košilí v ruce posadil na opěradlo křesla. „Který parchant?“

„To je mi líto. Nedošlo mi, že by to mohl být tvůj přítel.“

„Nebyl to přítel.“ Roarke zavrtěl hlavou, aby zaplašil vzpomínky. „Alespoň ne posledních deset let. Znal jsem ho ještě z Dublinu. Dělal do počítačů stejně jako já. Párkrát jsme se setkali, občas jsme i spolupracovali a sem tam jsme spolu vypili nějaké to pivo. Asi před dvanácti lety se Tommy chytil děvčete z jedné dobré rodiny. Irové jako vymalovaní. Tommy šel tvrdě za svým cílem. Opravdu tvrdě,“ dodal Roarke s pokřiveným úsměvem. „Kontakty s méně. žádoucími živly, s nimiž se stýkal v mládí, pro jistotu přerušil. Věděl jsem, že tady má sídlo, ale vyhýbali jsme se jeden druhému. Jsem si jistý, že jeho manželka nemá ani tušení o jeho dávných dobrodružstvích.“

Eva se posadila na druhé opěradlo. „Možná že to, co ho potkalo, způsobilo právě některé z těch dávných dobrodružství v kombinaci s oněmi méně žádoucími živly. Roarkeu, budu muset být dotěrná. Na co všechno se mám připravit, až do tebe začnu rýpat?“

Očekával, že tento problém jednou nastane. Jemu samotnému to příliš velké starosti nedělalo, ale věděl, že u ní to bude jiné. „Já od toho dávám ruce pryč, poručíku. A jak jsem řekl, žádní velcí přátelé jsme nebyli. Už celá léta jsem s ním nebyl nijak ve spojení. Ale pamatuju si na něj docela dobře. Měl báječný tenor,“ zamumlal Roarke. „Uměl se smát jako málokdo, nikdo ho nikdy neviděl ve špatné náladě a byl známý tím, jak touží po rodině. Pro ránu nikdy nešel daleko, ale pokud si vzpomínám, tak sám potíže nikdy nevyhledával.“

„Ať je hledal nebo ne, nakonec si ho našly samy. Víš, kde má příbuzné?“

Vstal a zavrtěl hlavou. „Ale mohu ti to snadno a rychle zjistit.“

„To bych byla ráda.“ Vstala a dívala se, jak si její manžel obléká košili., Je mi to opravdu líto, Roarkeu, ať už byl váš vztah jakýkoli.“

„Třeba je to jen další životní zkouška. Zůstane po něm leda tak vzpomínka na zpěv v zakouřeném lokále za deštivé noci. Ale i tak mě to mrzí. Budu u sebe v pracovně. Dej mi deset minut.“

„Jistě.“

Eva si dala s oblékáním načas. Měla pocit, že Roarke potřebuje víc než jen deset minut. Byla si jistá, že získání údajů, o které ho požádala, mu tolik času nezabere. Se svým vybavením a znalostmi na to potřeboval nanejvýš polovinu času. Zdálo se jí však, že její manžel potřebuje alespoň chvíli na to, aby se mohl vyrovnat s onou vzpomínkou na zpěv v zakouřeném lokále.

Ona sama o nikoho blízkého dosud nepřišla. Napadlo ji, že to může být tím, že je příliš opatrná. Pustila si k tělu jen velmi málo lidí, na kterých jí doopravdy záleželo. Pak se ale objevil Roarke, a už si nemohla pomoci. Jemně, elegantně, ale neodolatelně vnikl do jejího života. A teď. pohladila bříškem palce zlatý snubní prsten s rytinou, který už nějaký čas nosila. Ted už bez něj nedokáže žít.

Kráčela nahoru po schodišti jejich velkého krásného domu. Přestože věděla, že na dveře manželovy pracovny klepat nemusí, udělala to. Počkala, než se otevřely.

Žaluzie byly vytažené, aby dovnitř pronikalo co nejvíc světla. Obloha za zdobeným oknem byla kalná. Všechno nasvědčovalo tomu, že deště zatím neskončily. Roarke seděl jako obvykle za starožitným stolem z leštěného dřeva, kterému dával přednost před neosobním počítačovým pultem. Podlaha v pracovně byla pokrytá tlustými starými koberci, které si Roarke přivezl ze svých cest.

Eva zastrčila ruce do kapes. Na nádheru, která ji obklopovala na každém kroku, už si zvolna začínala zvykat, ale nevěděla, jak zaplašit Roarkeův žal. Viděla na něm, že se utápí v tiché lítosti, kterou by si nejraději nechal pro sebe.

„Poslouchej, Roarkeu. „

„Vytiskl jsem ti to.“ Postrčil k ní po stole list papíru. „Myslel jsem si, že to pro tebe bude lepší. Jeho manželka je právě s dětmi v Dublinu. Děti jsou ještě malé. Dva chlapci a děvče. Devět, osm a šest let.“

Byl zjevně příliš nervózní, než aby vydržel sedět. Vstal tedy a otočil se k oknu. Měl odsud výhled na značnou část dosud klidného a stále ještě zamlženého New Yorku. Provoz byl zatím jen mírný. Když se na monitoru objevily snímky Brennenových blízkých – pohledné ženy s modrýma očima a růžolících dětí – rozrušilo ho to víc, než očekával.

„Finančně na tom špatně nebudou,“ řekl nakonec spíš pro sebe. „O to se Tommy postaral. Byl to očividně vynikající manžel i otec.“

Přistoupila k němu a zdvihla ruku, aby ho pohladila. Pak ji ale stáhla zpět. Tohle utěšování mi nikdy moc nešlo, pomyslela si. Nikdy neměla jistotu, jestli bude její vlídnost vítaná, nebo zda bude naopak s nevolí odmítnuta. „Nevím, co bych pro tebe mohla udělat,“ řekla pomalu.

Když se otočil, byly jeho oči blankytně modré a kromě zármutku v nich byla i zuřivost. „Zjisti, kdo mu to udělal. V tom se na tebe snad mohu spolehnout.“

‚Jo, to můžeš.“

To už mu po rtech opět přelétl slabý náznak úsměvu. „Vždy připravená poručík Dallasová.“ Pohladil ji po vlasech a udiveně povytáhl obočí, když ho chytila za ruku.

„Necháš to na mně, Roarkeu.“

„Řekl jsem snad něco jiného?“

„Přemýšlím právě o tom, cos neřekl.“ Znala jej až příliš dobře, než aby ji nenapadlo, že bude uvažovat o vlastních způsobech, vlastních prostředcích a s největší pravděpodobností i o vlastní taktice, jak dostat toho grázla. „Jestli tě napadá něco jako vyrazit do toho na svou pěst, tak tyhle nápady nech klidně spát. Tohle je můj případ a já ho vyřeším.“

Pohladil ji po obou pažích a zatvářil se přitom tak, že zpozorněla. „Samozřejmě. Ale domácí vězení snad nemám, že ne?

Kromě toho dobře víš, že jsem ti k dispozici, kdykoli budeš potřebovat.“

„Myslím, že se tím dokážu prokousat sama. A pro tebe bude lepší, když se od toho budeš držet dál. Co nejdál, abych byla úplně přesná.“

Políbil ji na špičku nosu. „Nebudu,“ odvětil mile.

„Roarkeu. „

„Byla bys raději, kdybych ti lhal, Evo?“ Podal jí list papíru s vytištěnými informacemi a předstíral, že si nevšiml, jak jeho manželka začíná brunátnět. „Dej se do práce. Já si vyřídím pár telefonátů. Myslím, že do večera bych mohl mít hotový seznam Tommyho osobních i obchodních přátel, nepřátel, milenek, zprávu o jeho finanční situaci a tak dále.“ Zatímco hovořil, nenásilně ji odváděl ke dveřím. „Pro mě bude snazší ta data získat. Ty budeš mít už připravený ucelený obraz.“

Než ji vystrčil ze dveří, zastavila se. „V získávání informací ti bránit nemůžu, ale nepřekračuj mantinely, kámo. Ani o kousíček.“

„Vždycky mě hrozně vzrušuje, když na mě hraješ přísného poldu.“

S námahou potlačila úsměv a pokusila se o drsný pohled. „Sklapni,“ zavrčela, vrazila ruce do kapes a obrátila se k odchodu.

Díval se za ní, dokud nezmizela pod schodištěm. Pak zamířil k nástěnnému displeji a aktivoval vyhledávání. Když ji sledoval, jak sbíhá ze schodů a bere si bundu, kterou jí Summerset pověsil na poslední sloupek zábradlí, nebylo už v jeho očích po veselém lesku ani památky.

„Pořád zapomínáš na deštník,“ zamumlal a vzdychl, když viděl, jak vybíhá do řídkého mrholení.

Neřekl jí všechno. Jak by mohl? Nebyl si jistý, zda by to nyní bylo vhodné. Než ženu, kterou miluje, zasvětí do špíny své vlastní minulosti a do svých hříchů, musí toho ještě hodně zjistit.

Zamířil z pracovny do počítačového střediska, které bylo zařízeno stejně nákladně jako nezákonně. Aby mohl vstoupit, musel přiložit dlaň na bezpečnostní displej. Veškeré přístroje, mezi nimiž se ocitl, byly neregistrované a to, k čemu se chystal, nemohlo být tudíž zaznamenáno jinak vševidoucím zrakem

oddělení elektronické detekce. Než podnikne další kroky, potřebuje jisté informace. Usadil se za černý počítačový pult a začal.

Proniknout do systému newyorské policejní centrály pro něj bylo hračkou. Když otevíral soubory své manželky, v duchu se jí omlouval. Prostřednictvím jejích adresářů se dostal až k databázi soudního lékaře.

„Videozáznam místa činu na monitor jedna," nařídil Roarke a pohodlně se opřel. „Pitevní protokol na monitor dvě, zprávu o prvním šetření na místě činu na monitor tři."

Na monitorech se začala objevovat všechna ta hrůza, kterou musel Brennen před smrtí prožít. Roarkeův pohled ztvrdl. To, co viděl, ničím nepřipomínalo mladého muže, s nímž se před tolika lety setkával doma v Dublinu. Bez emocí si přečetl stručnou a formální zprávu, kterou vypracovala jeho žena, a začetl se do složitých pojmů předběžného lékařského protokolu.

„Zkopírovat do souboru Brennen, kód Roarke, zpřístupnit pouze na můj hlasový pokyn. Monitor vypnout."

Otočil se a sáhl po tlačítku domácího telefonu. „Summersete, přijďte, prosím, nahoru."

„Už jdu."

Roarke vstal a přistoupil k oknu. Uvědomoval si, že ho jeho minulost může kdykoli začít pronásledovat. Až dosud byla skryta v nějakém zapadlém strašidelném koutě a vyčkávala na nejvhodnější okamžik k úderu. Ze by udeřila právě proti Tommymu Brennenovi? Nebo to byla jen nešťastná náhoda? Možná že byl jen v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Dveře se téměř neslyšně otevřely a dovnitř vešel Summerset připomínající spíše kostlivce v černém obleku. „Nějaký problém?"

„Thomas Brennen."

Summerset podmračeně zkřivil úzké rty, ale pak se mu v očích objevilo cosi, co se skoro podobalo úsměvu. „Ach ano, ten mladý hacker se zálibou v odbojných písních a v Guinnessu."

„Byl zavražděn."

„To je mi líto."

„Stalo se to tady v New Yorku," pokračoval Roarke. „Vrah přitom kontaktoval přímo Evu." Roarke sledoval, jak Summersetovi tuhnou rysy. „Mučil ho a udržoval při vědomí, aby trpěl co nejdéle. Odstranil mu vnitřnosti."

Chvilku to sice trvalo, ale nakonec Summersetův už tak dost bledý obličej ještě o poznání zbělel. „Náhoda."

„Možná. Kéž by." Roarke si pomalu a obřadně zapaloval dlouhou tenkou cigaretu z lakovaného pouzdra. „Ať už mou manželku kontaktoval kdokoli, chtěl ji do toho osobně zaplést."

„Je přece policistka," řekl Summerset. Z jeho hlasu čišela odvěká zášť.

„Hlavně je to moje žena," odsekl Roarke hlasem jako břitva. „Jestli se ukáže, že to byla pouhá náhoda, všechno jí řeknu."

„To nemůžete riskovat."

„A její život riskovat mohu, že?" Roarke zhluboka potáhl z cigarety a opřel se o pult. „Já ji nenechám pracovat naslepo, Summersete. Tomu riziku ji prostě nevystavím. Ani kvůli sobě, ani kvůli vám." Když se soustředěně zahleděl na rudě žhnoucí oharek cigarety, do jeho pohledu se opět vloudil zármutek. „A ani kvůli vzpomínkám ne. S tím nepočítejte."

„Pokud pro ni zákon znamená víc než vy, nebudu to já, kdo na to doplatí. Udělal jste, co bylo třeba. Bylo to nutné a nic jiného se ani dělat nedalo."

„A Eva bude postupovat úplně stejně," prohlásil mírně Roarke. „Než budeme ale chystat nějaké plány, měli bychom se vrátit do minulosti. Kolik si toho z té doby pamatujete? Vzpomínáte si na nějaké lidi, kteří do toho byli zapletení?" „Na nic jsem nezapomněl."

Roarke se soustředěně zadíval na Summersetovy zatnuté zuby, a když pohlédl do jeho tvrdých očí, spokojeně přikývl. „S tím jsem počítal. Takže se dáme do práce."

Světélka a kontrolky na počítačovém pultu se mihotaly a třpytily jako hvězdy. Nevadilo, že se nachází ve stísněné místnůstce bez oken. Vedl ho přece šum přístrojů a jejich světla. Jeho hvězdy.

Nyní byl připraven k dalšímu kolu. Chlapec, který z jeho nitra nikdy tak docela nezmizel, si v soutěživosti liboval. A muž, který z toho chlapce vyrostl, se připravoval na posvátné dílo.

Nástroje již byly pečlivě připraveny. Otevřel lahvičku se svěcenou vodou od samotného biskupa a s nábožnou úctou postříkal laser, nože, kladivo i hřebíky. Nástroje Boží msty. Prostředky odplaty. Nad nimi se tyčila soška Nejsvětější Panny Marie vytesaná z bílého mramoru, symbolu čistoty. Měla rozpjaté paže, jako by žehnala zástupům, a její obličej byl ve svém smíření vyrovnaný a překrásný.

Sehnul se, aby políbil nožku z bílého mramoru. Na okamžik se mu zdálo, že na své ruce zahlédl lesknoucí se kapku krve a zachvěl se.

Ne. Ruka byla čistá a bílá. Krev svého nepřítele si přece již smyl. Kainovo znamení poskvrnilo jiné, nikoli jeho. On je přece beránkem Božím.

Brzy se střetne s dalším nepřítelem. Velice brzy. Musí být silný, aby dokázal přichystat past. Bude se muset skrýt za masku přátelství.

Postil se, přinášel oběti a očistil své srdce i mysl od veškerého světského zla. Nyní ponořil konečky prstů do misky se svěcenou vodou, přetřel si jimi obočí, srdce, levé a pak i pravé rameno. Poklekl a sevřel do hrsti látkový škapulíř, od něhož se nikdy neodloučil. Požehnal mu ho sám papež a tento příslib ochrany přede vším zlým mu dodával jistoty.

Úhledně škapulíř složil a ukryl do záňadří pod hedvábnou košili, kde látka spočinula přímo na jeho rozpáleném těle.

Když nabyl potřebné sebedůvěry, zdvihl konečně zrak ke krucifixu zavěšenému nad masivním stolem s rozloženými zbraněmi nutnými ke splnění poslání. Stříbrná soška trpícího Krista se nádherně vyjímala na zlatém kříži. Liturgický symbol bohatství. Ironie, která se skrývala v náboženském symbolu z drahých kovů ve vlastnictví člověka, jenž káže pokoru, mu nikdy nepřišla na mysl. Zapálil svíčky, sepjal ruce a se skloněnou hlavou se začal modlit s oddaností věřícího šílence.

Modlil se za milosrdenství Boží a připravoval se k vraždě.

Kapitola třetí

Kanceláře oddělení vražd newyorské policejní centrály páchly po den staré kávě a čerstvé moči. Eva se proplétala mezi stoly a jen podvědomě vnímala šum hovorů jednotlivých detektivů za počítači a u telefonů. Android od úklidové čety mezi vším tím ruchem zaujatě a soustředěně vytíral linoleum, které už nejspíš patřilo mezi starožitnosti.

Peabodyová měla stůl až v tmavém koutě na opačné straně rozlehlé místnosti. Navzdory prostoru a umístění, které měla k dispozici, si však udržovala pracoviště stejně dokonale organizované a čisté, jako byla ona sama.

„Někdo zapomněl, kde jsou tu záchody?“ zeptala se nevzrušeně Eva. Peabodyová se k ní od svého otlučeného kovového stolku otočila.

„Bailey si nechal předvést kvůli případu napadení nožem jako svědka nějakého bezdomovce. Tomu chlapovi se nějak nelíbilo, že má svědčit, a svou nelibost dal najevo tím, že vypustil obsah svého močového měchýře Baileymu na boty. Všechno zatím nasvědčuje tomu, že dotyčný měchýř byl naplněn na neobvyklou míru.“

„Takže prostě jen další den v ráji. Máme už komplexní zprávu z místa činu?“

„Zrovna jsem to popoháněla. Za chvilku by to tu mělo být.“

„Tak začneme s bezpečnostními záznamy z Luxusních výšin a z Brennenova bytu.“

„Je tu jistý problém, poručíku.“

Eva se prudce otočila. „Nesehnala jste je?“

„Sehnala jsem, co se dalo.“ Peabodyová vzala do ruky zapečetěný sáček, v němž byl jeden jediný disk. „Bezpečnostní displej nejvyššího poschodí Luxusních výšin měl stejně jako záznamové zařízení v Brennenově bytě odpojený kontakt po celých dvanáct hodin před nálezem těla.“

Eva přikývla a vzala si od Peabodyové sáček. „Mělo mě napadnout, že nebude tak pitomý. Vytáhla jste si příchozí volání i hovory z Brennenova telefonu?“

„Tady jsou.“ Peabodyová jí podala další úhledně označený disk. „Až u mě v kanceláři. Projdeme si to, abychom zjistily, co se nám vůbec dostalo do rukou. Chtěla bych se také spojit s Feeneym,“ pokračovala Eva, zatímco kráčely mezi stoly. „Při vyšetřování tohohle případu se bez podpory oddělení elektronické detekce neobejdeme.“

„Kapitán Feeney je v Mexiku, poručíku. Dovolená.“ Eva se zarazila a zamračila se. „Sakra, na to jsem zapomněla. A dostal ještě týden navíc, co?“

„Přesně tak. Lebedí si v té vaší nádherné vile na pobřeží. V té, s níž se vaše oddaná spolupracovnice dosud neměla to potěšení seznámit.“

Eva povytáhla obočí. „Máte chuť podívat se do Mexika?“ „Já Mexiko znám, Dallasová. Chuť mám na nějakého horkokrevného caballera.“

Když Eva odemykala dveře své kanceláře, odfrkla si. „Jestli se nám podaří co nejrychleji smést tenhle případ ze stolu, Peabodyová, uvidím, co se s tím dá dělat.“ Nejprve hodila disky na stůl, kde už panoval značný chaos, a teprve pak si svlékla bundu. „Někoho z oddělení elektronické detekce ale stejně budeme potřebovat. Zjistěte, koho z lidí, kteří těmhle krámům rozumí, , by mohli postrádat. Rozhodně ale nestojím o nějakého druhořadého fušera.“

Peabodyová sáhla po videotelefonu, aby tlumočila požadavek své nadřízené. Ta se posadila za stůl a zasunula disk se záznamy Brennenových hovorů do počítače.

„Zapnout,“ zavelela poté, co si vzpomněla na své heslo. „Přehrávání.“

Na záznamu byl jen jediný Brennenův hovor pocházející ze dne před vraždou. Volal své manželce a mluvil i s dětmi. Ten prostý, důvěrný rozhovor s rodinou, za níž se chystal záhy vyrazit, vyvolal v Evě nesnesitelný smutek.

„Musím se spojit s jeho ženou,“ zamumlala Eva. „Moc prima začátek dne. Raději to ale udělám hned, než něco prosákne do médií. Nechte mě tu deset minut samotnou, Peabodyová.“

„Ano, madam. Oddělení elektronické detekce posílá detektiva McNaba.“

„Fajn.“ Když za Peabodyovou zapadly dveře a Eva osaměla, zhluboka se nadechla. Pak vyřídila ten nepříjemný hovor, který už chtěla mít co nejdřív za sebou.

Když Peabodyová po deseti minutách znovu vstoupila dovnitř, stála Eva u zasedlého okna s šálkem kávy v ruce. „Eileen Brennenová se vrací i s dětmi do New Yorku. Trvá na tom, že ho chce vidět. Nijak zvlášť ji to nesebralo. Někdy jsou ale tyhle rozhovory horší, když se pozůstalí nehroutí a místo toho se drží. Člověk jim pak vidina očích to hrozné přesvědčení. Chytají se jako stébla domněnky, že jsme se museli zmýlit.“

Protáhla se v ramenou, jako by z nich shazovala nějaké strašlivé břemeno, a pak se otočila. „Tak se podíváme na záznam z toho bezpečnostního displeje. Snad něco zjistíme.“

Peabodyová rozpečetila sáček s diskem a zasunula ho do počítače. Za několik sekund už obě ženy upřeně civěly na monitor.

„Co je ksakru zase tohle?“ zeptala se nechápavě Eva.

„To já nevím.“ Peabodyová si zamračeně prohlížela postavy pohybující se na monitoru. Hovořily zvýšenými, a přece vážnými hlasy. Nemluvily anglicky. Uprostřed stál jakýsi muž v černém rouše navlečeném na oblečení stejné barvy. Po bocích měl dva chlapce v bílém. Muž držel v ruce stříbrný pohár. Za ním se tyčil oltář potažený černým flórem, s bílými květy a svícemi. „Nějaký rituál? Má to být nějaká hra?“

„To je pohřeb,“ zamumlala Eva, když se pozorněji zadívala na uzavřenou lesklou rakev pod vyvýšenou deskou. „Smuteční mše. Na jedné jsem byla. Myslím, že to dělají katolíci. Počítači, identifikaci obřadu a jazyka na záznamu.“

PRACUJI. OBŘAD. KATOLICKÁ ZÁDUŠNÍ MŠE
NEBOLI MŠE ZA ZESNULÉHO. JAZYK. LATINA.
TATO ČÁST ZOBRAZUJE ZPĚV OFERTORIA

NEBOLI OBĚTOVÁNÍ, RITUÁL, PŘI NĚMŽ.

„To stačí. Kde jste ksakru ten disk vzala, Peabodyová?“ „V bezpečnostním středisku Luxusních výšin, Dallasová. Byl zakódovaný, označený a zapečetěný.“

„On je prohodil,“ zamumlala Eva. „Ten parchant nám ty disky zaměnil. Pořád si s námi hraje a je v tom svinsky dobrý. Počítači, zastavit přehrávání, zkopírovat disk.“ Eva strčila ruce do kapes a zhoupla se v kolenou. „On se tím baví, Peabodyová. Má z nás legraci. Budeme mu to muset znepříjemnit. Zajistěte příkaz k prohledání bezpečnostního střediska a zařiďte zabavení všech disků, na které se nahrávaly záznamy v době, která nás zajímá.“

„Všech disků?“

„Všech. Pro všechna poschodí. A chci výpovědi všech hlídačů, kteří měli v té době v Luxusních výšinách službu.“ Když počítač dokončil kopírování disku, strčila si kopii do kapsy. „Teď by mě zajímalo, kde zůstala viset zpráva z místa činu, krucinál.“

Sáhla po videotelefonu právě v okamžiku, kdy se ozval vyzváněcí tón. „Dallasová.“

„Pracujete rychle, poručíku. Překvapila jste mě.“

Evě stačil významný pohled, aby Peabodyová pochopila, že má zajistit pátrání po volajícím. Když na displeji naskočily barvy, Eva se jen chabě pousmála. Hudba, která přenos doprovázela, byl jakýsi chorál. Tentokrát už Eva latinu poznala. „Na Brennenovi jste si dal záležet. Vypadalo to, že jste si to vychutnával.“

„Zajisté. Tommy byl vynikající zpěvák. I tentokrát mi krásně zazpíval. Jen si to poslechněte.“

Kanceláří náhle zazněla kakofonie nelidských výkřiků, při nichž začal Evě běhat mráz po zádech.

„Nádhera, že? Nejdřív žadonil o život, a pak mě prosil, abych to skončil. Nechal jsem ho naživu celé čtyři hodiny, abych mu umožnil znovu si prožít dávné hříchy.“

„Měl byste si vylepšit styl, přítelíčku. Až vás dostanu, budu mít dost materiálu na to, abych zabránila tomu, abyste byl prohlášen za duševně nezpůsobilého. Dostanu vás a zařídím, abyste skončil v base na Attice Dvě. Ve srovnání s ní jsou pozemské věznice něco jako společenské kluby.“

„I svatého Jana uvěznili, a přece poznal nebeskou slávu.“

Eva se snažila vybavit si to málo, co si pamatovala z biblických příběhů. „To byl ten, co přišel o hlavu kvůli nějaké tanečnici, ne? Chcete tu svou riskovat kvůli policajtce?“

„Byla to hampejznice.“ Mumlal svá vysvětlení tak, aby se Eva musela k displeji co nejvíc předklonit, jinak by vůbec nic neslyšela. „Zlo v podobě krásy. Takových podob je spousta. Odolal všem jejím svodům a pokušením, a zůstal čistý, i když zahynul mučednickou smrtí.“

„Vy si taky přejete mučednickou smrt? Chcete umřít za to, čemu říkáte víra? To bych vám mohla zařídit. Stačí říct, kde zrovna jste.“

„Odoláváte mi způsobem, jaký jsem nepředvídal, poručíku. Žena silného ducha je jednou z největších Božích radostí. A kromě toho nesete jméno Evino, jméno matky lidstva. Kdyby bylo vaše srdce čisté, dokázal bych se vám obdivovat.“

„Obdiv si můžete klidně odpustit.“

„Eva byla slabá na duchu, a připravila tak své potomky o rajská potěšení.“

„Jo, a Adam byl kretén, který nebyl za nic zodpovědný. Tak. Hodina katechismu skončila. Teď k věci.“

„Těším se, až se setkáme, ačkoli hned tak to nebude.“

„Bude to dřív, než si myslíte.“

„Možná. Snad. Mezitím bych pro vás měl další hádanku. Tentokrát budete závodit s časem. Další hříšník je dosud naživu. Dosud žije v blažené nevědomosti o svém trestu. Bude odsouzen přesně podle svých vlastních slov i podle zákonů Božích. Dávejte pozor: ‚Muž věrný hromadí požehnání, ale kdož chvátá zbohatnouti, nebývá bez viny. Tenhle se až příliš dlouho chová jako někdo, kdo je bez viny.“

„Bez viny za co?“

„Za prolhaná ústa. Máte čtyřiadvacet hodin na záchranu lidského života, pokud je to vůle Boží. A ještě nápověda má pohlednou tvář a kdysi žil ze svého důvtipu. Dnes už plody jeho práce nemají žádnou šťávu stejně jako Dicey Riley. Žije tam, kde pracuje, a pracuje tam, kde žije. Celé noci servíruje druhým to, po

čem sám nejvíc baží. Cestoval po vlnách, ale uzavírá se na místě, jež mu připomíná domov. Pokud ho nenajdete jako první, zítra ráno ho opustí štěstí. Raději si pospěšte.“

Eva civěla na displej ještě dlouho poté, co zhasl.

„Je mi líto, Dallasová. Při pátrání po volajícím jsme neměly štěstí. Možná že až sem dorazí ten detektiv z oddělení elektronické detekce, dokáže něco zjistit.“

„Co mají ksakru znamenat ty řeči o plodech a šťávě?“ zamumlala Eva. „A to servírování? Dicey Riley? Má to snad být nějaké jídlo? Jídlo! Restaurace! Irské restaurace!“

„Myslím si, že je to oxymoron.“

„Prosím?“

„To byl jen pokus o vtip,“ chabé se pousmála Peabodyová. „Na zlepšení nálady.“

„Jasně.“ Eva klesla na židli. „Počítači, vyhledat názvy a adresy všech irských restaurací ve městě. Vytisknout kopii.“ Otočila se i se židlí. „Kontaktujte Tweeserovou. Měla na starosti prohlídku u Brennena. Povězte jí, že uvítám jakoukoli informaci. A uniformovaní ať vyrazí do Luxusních výšin a seženou ty disky. Pohyb.“

„Už se na tom pracuje,“ přisvědčila Peabodyová a zamířila ke dveřím.

O hodinu později už si Eva mohla nad zprávou z místa činu vylit srdce. Nebylo v ní prakticky nic, nač by se mohla soustředit. „Ten parchant nám nenechal ani chlup z nosu, abychom měli co poslat do laboratoře!“ Protřela si unavené oči. Pochopila, že se musí vrátit přímo na místo činu, projít si je a pokusit se všechno si představit a zrekonstruovat. Zatím neviděla nic než čerstvou nebo zaschlou krev a tělesné ostatky.

Potřebovala si udělat jasnou představu.

Biblický citát pocházel opět z Knihy přísloví. Eva mohla pouze předpokládat, že budoucí oběť si přeje být bohatá. Tím se výběr potencionálně ohrožených lidí nijak nezužoval. Bohatá chce být každá hříšná duše v New York City.

Motivem byla msta. Peníze za zradu? Že by nějaká spojitost s Brennenovým případem? Zobrazila si na počítači informace, které

jí poskytl Roarke, a soustředila se na jména společníků a přátel Thomase Brennena.

Milenky žádné, přemítala v duchu. Pokud by nějaké existovaly, Roarke by je objevil. Thomas Brennen byl věrný manžel. Z jeho ženy je ale zničehonic vdova.

Když zaslechla rázné zaklepání na dveře, vzhlédla a roztržitě se zamračila na muže, který se na ni usmíval. Odhadla ho přibližně na pětadvacet let. Měl hezký obličej a na první pohled si liboval v módním oblékání.

Ani v křiklavě žlutých vznášedlových botách nemohl měřit víc než nějakých sto sedmdesát centimetrů. Oblečený byl do pytlovitých džínsů a saka s odřenými manžetami ze stejného materiálu. Vlasy stažené do ohonu, který mu na zádech spadal až k pasu, zářily jako zralá pšenice. V levém ušním lalůčku měl zavěšeno půl tuctu zářivě lesklých zlatých náušnic.

„Spletl jste si dveře, příteli. Tady je oddělení vražd."

„A vy byste měla být Dallasová." Při oslnivém, nadšeném úsměvu se mu ve tvářích dělaly dolíčky. Oči měl matně zelené. „Já jsem nějaký McNab z oddělení elektronické detekce."

Potlačila zasténání. Když mu podávala ruku, z úst se jí vydral jen přidušený povzdech. Jediné, co jí v tu chvíli přišlo na mysl, byla slova: Kristepane. Ucítila stisk ruky ověnčené spoustou prstenů. „Vy jste od Feeneyho?"

„Nastoupil jsem k němu před šesti měsíci." Rozhlédl se po její zšeřelé a těsné kanceláři. „Na vás z vražd při sestavování rozpočtu opravdu moc nemyslí. My máme na oddělení větší i záchody."

Znovu se začal rozhlížet, a když se kolem něj do místnosti zkusila protáhnout Peabodyová, obdařil ji dalším ze zřejmě nepřeberné zásoby zářivých úsměvů. „Ale ženy v uniformě, ty u nás nemáme.

„Peabodyová, McNab," představila je Eva stroze.

Peabodyová sjela nově příchozího dlouhým kritickým pohledem. Zvlášť pozorně se zadívala na tretky, kterými byl ověšený. „Tohle je služební úbor oddělení elektronické detekce?"

„Je sobota,“ prohlásil klidně McNab. „Dostal jsem vzkaz domů, tak mě napadlo, že se sem kouknu. Kromě toho u nás je to trochu volnější.“

„To vidím.“ Peabodyová se kolem něj znovu pokusila projít a přimhouřila oči, když se opět usmál.

„V téhle sestavě to tu zavání hříchem. Ale oběť jsem já.“ Odstoupil, aby jí umožnil projít, a vykročil za ní. Znaleckým pohledem přitom ohodnotil její postavu.

Není špatná, pomyslel si. Vůbec není špatná.

Když vzhlédl a jeho oči se setkaly s ledovým pohledem Dallasové, stísněně si odkašlal. Znal její pověst. Vědělo se o ní, že nesnáší plané tlachání. „Co pro vás mohu udělat, poručíku?“

„Dostal se mi na stůl případ vraždy, detektive, a teď už na nás možná někde čeká druhá. Potřebuji sledovat veškeré komunikační kanály. Jde mi o lokalizaci volajícího. A potřebuji zjistit, jak je možné, že se nám ten hajzl nabourává na linku.“

„V tom případě jsem pro vás ten pravý. Ty hovory jsou směrované přímo sem?“ Když Eva přikývla, přistoupil k počítači. „Směl bych vás na chvíli připravit o židli a podívat se, co se s tím dá dělat?“

‚Jen do toho.“ Vstala a ustoupila stranou. „Peabodyová, odpoledne musím do márnice. Zkuste se nějak dostat k paní Brennenové a vyslechnout ji. Seznam těch restaurací si budeme muset rozdělit. Hledáme někoho, kdo žije přímo v restauraci, přistěhoval se do New Yorku a má nějakou spojitost s Thomasem Brennenem. Mám seznam nejbližších Brennenových známých a přátel. Prověřte je, a to co nejrychleji.“ Podala Peabodyové kopii seznamu.

„Ano, madam.“

„Pokud narazíte na člověka jménem Riley nebo Dicey, podrobně se na něj zaměřte.“

McNab si přestal pobrukovat melodii, kterou zatím otravoval vzduch každý počítačový maniak, jehož Eva kdy potkala. „Dicey Riley?“ zeptal se se smíchem.

„Zřejmě mi ušlo, co je na tom tak vtipného, McNabe.“

„Vlastně nic. ‚Dicey Riley je irská hospodská odrhovačka.“

„Hospodská?“ zpozorněla Eva. „Vy jste Ir, McNabe?“

Povšimla si lehce uraženého výrazu, který mu přelétl po pohledném obličeji. „Jsem Skot, poručíku. Můj dědeček pocházel z Vysočiny.“

„To je báječné. Co je s tou odrhovačkou? O čem je?“

„Je to o ženě, která moc pije.“

„Pije? Není to o jídle?“

„Pije,“ potvrdil. „Irish Vkus.“

„Do prdele. No, polovina z toho seznamu jsou stejně hospody,“ řekla Eva, když přejela pohledem po papíře. „Musíme ale tím pádem kromě restaurací zkontrolovat i všechny irské bary ve městě.“

„Abyste zvládla v reálném čase zkontrolovat všechny irské hospody v New Yorku, budete potřebovat nejméně dvacet lidí,“ řekl lhostejným tónem McNab. Pak se znovu soustředil na svou práci.

„Vy se starejte o pátrání,“ nařídila Eva. „Peabodyová, vezměte si na starost bary. Už se vrátila hlídka s těmi disky z Luxusních výšin?“

„Je na cestě.“

„Fajn, až budete hotova se seznamem barů, rozdělte je na jižní a západní část města. Tu zkontroluji já. Vy se postaráte o sever a východ.“ Peabodyová ještě ani nevyšla ze dveří a Eva už se obrátila k McNabovi. „Co nejrychleji potřebuji nějaké výsledky.“

„Tak rychle to zase nepůjde.“ Jeho chlapecký obličej byl nyní soustředěně zamračený. „Pár komunikačních stupňů už jsem prověřil. Nic jsem ale nenašel. Vždycky se snažím prověřit poslední přenos dat. Je to náročné na čas, ale zároveň je to nejlepší způsob, jak vystopovat to pirátské volání.“

„Dělejte to tak, aby to na čas náročné nebylo!“ vyštěkla. „Jakmile něco zjistíte, okamžitě mě kontaktujte.“

Když vycházela z místnosti, obrátil McNab za jejími zády oči v sloup. „Ženské,“ zamumlal si pro sebe. „Vždycky chtějí zázraky.“

Než se dostala k budově soudního lékařství, stihla Eva zkontrolovat tucet barů. Našla dva majitele a tři zaměstnance, kteří bydleli nad barem nebo v zadních místnostech. Když

zaparkovala v třetím poschodí parkoviště budovy soudního lékařství, zavolala Peabodyové.

„Jak to vypadá?“

„Zatím vím o dvou podnicích, které by připadaly v úvahu, a už teď je mi jasné, že mi dalšího půl roku bude uniforma smrdět po whisky a kouři.“ Peabodyová se ušklíbla. „Nenašla jsem ale nikoho, kdo by potvrdil, že znal Thomase Brennena nebo by měl na širošírém světě alespoň jednoho jediného nepřítele.“

„Tak to jsme na tom podobně. Pokračujte. Moc času už nemáme.“

Eva zamířila po schodišti dolů. Po nutných bezpečnostních formalitách byla vpuštěna dovnitř a vyhnula se hale čekárny plné květin. Vydala se rovnou k márnici.

Vzduch tu byl chladný a byl v něm cítit slabý závan smrti. Smrt si bez ohledu na ocelové utěsněné dveře vždycky najde cestu, jak o sobě dát vědět.

Brennenovo tělo v den vraždy zanechala v pitevně B. Protože bylo dost nepravděpodobné, že by se Brennen sám přemístil, přistoupila k panelu bezpečnostního displeje a přitiskla na něj svůj služební průkaz kvůli identifikaci.

PROBÍHÁ PITVA, oznamoval jí počítač na displeji. BRENNEN, THOMAS X. PO VSTUPU, PROSÍM, DODRŽUJTE BEZPEČNOSTNÍ A ZDRAVOTNÍ PŘEDPISY. VSTUP POVOLEN, PORUČÍKU EVO DALLASOVÁ.

Ve dveřích to cvaklo a pak se ozvalo zasyčení, jak povolil vzduchotěsný uzávěr. Eva vstoupila dovnitř a spatřila štíhlého rtuťovitého soudního patologa doktora Morrise. Právě nacvičenými elegantními pohyby vyjímal z otevřené lebky Thomase Brennena mozek.

„Omlouvám se, že s tím ještě nejsem hotov, Dallasová. Dnes ráno se nám tu ubytovala spousta hostů bez předchozí rezervace. Lidi umírají touhou, aby se k nám dostali, hahaha.“

„Co pro mě máte?“

Morris mozek zvážil a odložil ho stranou do připravené nádoby. Na zádech se mu od zářivé běloby laboratorního pláště odrážel dlouhý tmavý cop. Pod ním měl oblek z rudé přiléhavé kůže.

„Byl to zdravý dvaapadesátiletý muž. Jednou měl zlomenou holenní kost. Zlomenina se zahojila dobře. Asi čtyři a půl hodiny před smrtí jedl naposledy. Nejspíš oběd. Hovězí polévka, chléb a káva. V kávě byly prášky.“

„Jaké?“

„Běžný preparát na uklidnění. Volně prodejný. Měl by se po něm cítit příjemně uvolněný, možná i tak trochu v rauši.“ Morris ručně zadával data do elektronického záznamníku a zároveň na Evu nad bílými zohavenými ostatky hovořil: „Prvním zraněním byla ta useknutá ruka. Bez ohledu na uklidňující prostředek v krvi by to způsobilo šok a rychlou traumatizující ztrátu krve.“

Eva si vzpomněla na stěny toho bytu a na příšerné krvavé cákance. Představila si přerušené tepny, z těch krev tryská jako z naplno puštěné požární hadice.

„Ten, kdo se do něj takhle pustil, zastavil krvácení zacelením pahýlu.“

„Jak?“

„Podle toho, jak to vypadá, tak nejspíš pochodní.“ Ušklíbl se. „Muselo to být něco odporného. Podívejte se, jak ta ruka od pahýlu po loket vypadá. Samá černá spálenina a škvarek.“

„Au,“ zamumlala Eva a zaklesla si palce do kapes. „Chcete mi tedy naznačit, že Brennen hned po prvním útoku v podstatě zkolaboval, což vysvětluje nepatrné nebo spíše vůbec žádné stopy po zápase v celém bytě?“

„Účinkům té drogy se oběť neměla jak bránit a kromě toho jí zůstala jen jedna ruka. Podaný preparát byl kombinací adrenalinu a digitalisu. To udrží v chodu srdeční činnost a zajistí, že mozek vnímá, zatímco je tělo udoláváno.“ Morris si vydechl. „A udolával ho dokonale. Ten Irčan neumíral ani rychle, ani snadno.“

Morris na ni pohlédl mírnýma očima přes ochranné brýle. Rukou v operační rukavici pokynul směrem k nevelkému kovovému podnosu. „Kromě oběda jsem mu v žaludku našel ještě tohle.“

Eva se podívala naznačeným směrem. Uviděla plíšek velikosti pětidolarového kreditu. Jeho povrch byl leskle bílý a byla na něm vidět jasně zelená kresba. Na druhé straně měla ta věc

obdélníkový obrazec, k němuž z jednoho konce přiléhaly zkřížené čáry.

„Vypadá to jako čtyřlístek," ozval se znovu Morris. „Talisman pro štěstí. Váš vrah má výrazný a zároveň nechutný smysl pro černý humor. A ten obrazec na druhé straně? To se budeme oba nejspíš jen dohadovat."

„Vezmu si to s sebou." Eva strčila neznámý předmět do plastikového sáčku na důkazní materiál. „Chci o konzultaci tohoto případu požádat doktorku Mirovou. Budeme potřebovat psychologický profil pachatele. Doktorka se vám v nejbližší době ozve."

„S Mirovou a s vámi, poručíku, je mi kdykoli potěšením spolupracovat." Vtom mu na zápěstí zabzučel komunikátor. „Palác smrti, Morris," ohlásil se soudní lékař.

„Dostavila se paní Eileen Brennenová. Chce vidět ostatky svého manžela."

„Ať počká u mě v kanceláři. Budu tam za chvilku." Obrátil se k Evě. „Nemá vůbec smysl, aby se dívala na takovou hrůzu. Chcete ji vyslechnout?"

„Ano."

„Moje kancelář je k vám dispozici na tak dlouho, jak budete potřebovat. Tělo může paní Brennenová vidět za takových dvacet minut. To už bude. ke koukání."

„Díky." Eva vykročila ke dveřím.

„Dallasová?"

„Jo?"

„Víte, já. nejsem zvyklý moc často používat tak patetické slovo, jako je zlo. Je mi přitom vždycky tak nějak trapně." Doktor pokrčil rameny. „Ale to, co ta zrůda provedla tomuhle. nenapadá mě jiný pojem, který by se na to hodil."

Ta slova zněla Evě v uších, ještě když se setkala s Eileen Brennenovou. Manželka zavražděného byla štíhlá a upravená plavovláska s vlnitými vlasy a voskově bledou pletí. Kupodivu neplakala. Ruce se jí nijak výrazně netřásly, ale úplně klidné také nebyly. Střídavě se dotýkaly zlatého křížku, který jí na tenkém

řetízku visel až k pasu, popotahovaly lem sukně a pročesávaly bohatou zlatou hřívu.

„Chci vidět tělo, které jste našli. Trvám na tom. Mám na to právo.“

„Uvidíte je, paní Brennenová. Už jsem vydala příslušné pokyny. Kdybyste mi ale nejdřív věnovala pár minut svého času, moc byste mi pomohla.“

„Jak mohu vědět, že je to vůbec on? Jak mohu vědět, že je to můj Tommy, když jste mi ho ještě neukázali?“

Nemělo smysl konejšit ji nějakými planými nadějemi. „Paní Brennenová, vašeho manžela už jsme identifikovali. Souhlasí otisky prstů i vzorky DNA a jeho totožnost nám potvrdil i vrátný v Luxusních výšinách. Je mi líto, ale omyl je vyloučen. Posaďte se, prosím. Mohu vám něco nabídnout? Dáte si něco k pití?“

„Nechci nic. Nic.“ Když si Eileen sedala, projel jí tělem nepatrný záškub. Střídavě svírala a otevírala dlaně. „Dnes měl za námi přiletět do Dublinu. Dnes. Zůstal tenhle týden v New Yorku jen proto, aby dokončil nějakou práci. Dnes za námi měl přiletět. Včera večer už měl být v Londýně.“

„Takže jste ho dřív než dnes neočekávala.“

„Ne. Včera večer nevolal, ačkoli se měl ozvat z Londýna, ale někdy prostě mívá moc práce.“ Otevřela kabelku, zase ji zavřela a pokračovala v tom pořád dál. „Nepřikládala jsem tomu žádný význam. Nepřikládala jsem tomu žádný význam,“ opakovala a sevřela zlatý křížek do hrsti tak pevně, až se jí jeho zaoblené hrany zaryly do dlaně.

„Takže jste se nesnažila se s ním spojit?“

„Šla jsem s dětmi na večeři a pak do zábavního parku. Domů jsme se dostali pozdě a Maize byla protivná. Uložila jsem ji a šla jsem také spát. Prostě jsem si šla lehnout, protože jsem byla unavená, a vůbec jsem nepřemýšlela o tom, že Tommy z Londýna nezavolal.“

Eva si dopřála chvilku na uklidnění a pak se proti ní posadila do jednoho z hnědých čalouněných křesel doktora Morrise. „Paní Brennenová, můžete mi říct, kvůli jaké práci se váš manžel zdržel v New Yorku?“

„Já. o tom moc nevím. Moc tomu nerozumím. Jsem spíš žena v domácnosti. Musím vychovávat děti a starat se o provoz tří domů. Máme ještě jeden dům na venkově, na západě Irska. Podnikání nerozumím. Proč bych také měla?“ zeptala se selhávajícím hlasem.

„V pořádku. Můžete mi říct, jestli se váš manžel nezmínil o někom, kdo by mu dělal nějaké starosti? Neohrožoval nebo neobtěžoval ho někdo?“

„Tommy nemá nepřátele. Všichni ho mají rádi. Je to férový mužský se zlatým srdcem. To vám řekne každý, kdo ho zná.“ Její světlemodré oči se znovu upřeně zahleděly na Evu a pak se Eileen Brennenová předklonila. „Pochopte, právě proto se určité mýlíte. Museli jste udělat nějakou chybu. Tommymu by nikdo neublížil. Kromě toho jsou Luxusní výšiny mimořádně dobře zabezpečené. Právě proto jsme si je v New Yorku vybrali k bydlení. Město je plné zločinu a Tommy chtěl, abych byla s dětmi v bezpečí.“

„S manželem jste se poznali v Irsku?“

Eileen zamrkala. Zjevně myslela na něco jiného a musela se na otázku soustředit „Ano. Před více než dvanácti lety v Dublinu.“

„Má stále ještě přátele nebo známé z té doby?“

„Já. on má tolik přátel. Já. ,“ Přejela si dlaní oči. „Když jsme tam byli, neustále jsme kolem sebe měli lidi, kteří se s ním chtěli pozdravit. Někdy, když jsme byli v Dublinu, zašel i do své oblíbené hospody. Mě hospody moc netáhnou, takže jsem s ním chodila jen málokdy. Jeho to ale občas chytlo, tak si večer vyrazil.“

„Co to bylo za hospodu?“

„Jméno? Myslím, že se tam tomu říká U prasátka.“ Eileen náhle chytila Evu za ruku. „Musím ho vidět. Musím.“

„Dobrá. Ještě okamžik. Hned jsem zpátky.“ Eva vyšla za dveře a vytáhla videotelefon. „Peabodyová?“

„Poručíku?“

„U prasátka. Máte na tom svém seznamu nějaký podnik s takovým jménem?“

„Okamžik. ne, madam. Nic takového.“

, Je to jen domněnka, ale poohlédněte se po tom. Ozvu se vám.“ Přepnula na spojení s doktorem Morrisem. „Nedá jinak, než že ho chce vidět.“

„Vypadá stejně, jako když jsme ho sem dostali. Přijdu vám naproti.“

Eva otevřela dveře do kanceláře. „Paní Brennenová, šla byste se mnou, prosím?“

„Odvedete mě za ním?“

„Ano.“

Eva vzala Eileen pro jistotu za paži. Jejich kroky zněly v bíle vykachlíčkované chodbě ozvěnou. Když došly ke dveřím, Eva cítila, jak Eileen ztuhla a celé její tělo jako by se napjalo. Slyšela, jak se nadechla a zadržela dech.

A najednou byly uvnitř. Morris dělal, co mohl, ale masakr nebylo možné nijak zamaskovat. Smrt se nedá oklamat.

Eileen vydechla a přidušeně vzlykla. Jen jednou. Pak se opět nadechla a jemně odstrčila ruku své průvodkyně, která se ji snažila podepírat.

„To je můj Tommy. Je to můj manžel.“ Přistoupila blíž tak opatrně, jako by se bála, že toho člověka pod bílým prostěradlem vzbudí. Když přejela manželovi špičkami prstů po tvářích, Eva neříkala nic. „Jak to mám říct dětem, Tommy? Co jim řeknu?“

Ohlédla se po Evě. Ačkoli měla oči zalité slzami, zdálo se, že je odhodlána zadržet pláč. „Kdo mohl tak dobrému člověku udělat něco takového?“

„Mým úkolem je zjistit právě tohle. A já svůj úkol splním, paní Brennenová. Můžete se spolehnout.“

„I když to zjistíte, nevrátí to Tommyho mně ani našim dětem. I když vraha odhalíte, bude už příliš pozdě, nemyslíte?“

Teď už je pozdě na všechno, pomyslela si Eva. „Víc pro vás udělat nemohu, paní Brennenová.“

„Nevím, jestli je to dost, poručíku Dallasová. Nevím, jestli mi to bude stačit.“ Sklonila se a lehce políbila svého mrtvého manžela na rty. „Vždycky jsem tě milovala, Tommy. Od první chvíle, kdy jsem tě uviděla.“

„Pojďte se mnou, paní Brennenová.“ Eileen se nebránila, když ji Eva vzala za paži. „Půjdeme ven. Můžu vám někoho zavolat?“

„Já. moji kamarádku Katherine Hastingsovou. Bydlí. najdete ji na Páté Avenue. Má tam obchod. Jmenuje se to ‚Moderní žena.“

„Zavolám jí. Zařídím, aby sem za vámi přijela.“

„Děkuji vám. Potřebuju někoho.“

„Nechcete se něčeho napít? Vodu? Kávu?“

„Ne, jen bych si sedla.“ Ztěžka dosedla do křesla v čekárně. „Stačí mi chvilku si odpočinout. Budu v pořádku.“ Když vzhlédla, modré oči jako by jí v křídově bílém obličeji plavaly. „Budu v pořádku. Mám děti, víte? Musím být v pořádku.“

Eva zaváhala, ale pak z kapsy vytáhla sáček s tou věcí. „Paní Brennenová, už jste někdy viděla tohle?“

Eileen se na předmět zadívala tak soustředěně, jako by si prohlížela vzácné umělecké dílo. „Ne. Tedy, trojlístek už jsem samozřejmě viděla, ale ten knoflík, nebo co to je, neznám.“

„Trojlístek?“

„Jistě. Tohle je přece trojlístek.“

„A co tohle?“ Eva plíšek obrátila.

„Ryba.“ Nyní Eileen zavřela oči. „Křesťanský symbol. Zavolala byste Katherine, prosím vás? Chtěla bych už odsud.“

„Hned to bude. Seďte a zkuste si chvilku odpočinout.“

Eva rychle vyřídila hovor s Katherine Hastingsovou, aniž by jí toho příliš vysvětlovala. Přitom už znovu pročítala seznam hospod a barů. Názvy U prasátka ani Čtyřlístek ale neobjevila. Nenašla ani nic, co by nějak souviselo s rybou nebo církví či kostelem. Zato narazila hned na tři podniky, v jejichž názvu se objevovalo slovo ‚trojlístek.

Popadla videotelefon. „Peabodyová, soustřeďte se na podniky, v jejichž názvu je slovo .trojlístek.“

„Trojlístek, poručíku?“

‚Je to jen taková domněnka. Prostě udělejte, co říkám.“

Ve tři hodiny odpoledne vešla Eva do podniku s názvem Zelený trojlístek. Pokud tu vůbec byl nějaký polední nával, pak se jí podařilo vyhnout se mu. Tmavou malou hospůdku nalezla téměř pustou. Dva smutně vyhlížející hosté se u stolku úplně vzadu

hrbili nad sklenicemi napěněného piva a bez valného zájmu a potěšení hráli žolíky. Ačkoli si Eva nevšimla, že by tu někde visela licence opravňující k hraní hazardních her, hromádky kreditů vedle půllitrů velkoryse přehlédla.

Mladá růžolící žena v bílé zástěře si při utírání stolků pohvizdovala. Usmála se na Evu, a když promluvila, Eva okamžité poznala přízvuk Roarkeovy domoviny.

„Dobré odpoledne přeji, slečno. Mohu vám přinést jídelní lístek? V tuto dobu vám ale můžeme nabídnout jen výběr ze sendvičů."

„Ne, děkuji." Za barem sice žádnou obsluhu neviděla, ale než vytáhla služební průkaz, vklouzla na barovou stoličku. Všimla si, jak se mladé servírce rozšířily oči.

„Já jsem nic neprovedla. Jsem tu legálně. Mám papíry." „Já nejsem z imigračního." Podle očividné úlevy v dívčině obličeji si Eva domyslela, že padělané razítko na těch jejích papírech bude nejspíš ještě mokré. „Máte tady nějaké pokoje? Bydlí tady někdo ze zaměstnanců nebo majitelů?"

„Ano, madam. Jsou tu tři pokoje. Jeden je vzadu a dva nahoře. Já bydlím v jednom z těch horních. To přece není nic protizákonného."

„Kdo tu ještě bydli? Jak se jmenujete?" „Jsem Maureen Mulliganová." „Tak kdo tu ještě bydlí, Maureen?"

„No, ještě minulý měsíc tu bydlel Bob McBride, ale šéf ho vyhodil pro lenost. Víte, Bobovi dělalo potíže zvednout půllitr, pokud z něj neměl pít on sám." Znovu se usmála a dala se do utírání barového pultu. „Teď bydlí v zadním pokoji Shawn Conroy." „Bude tam teď?"

„Zrovna před chvilkou jsem tam nakoukla a nebyl tam. Před půl hodinou mu ale začala směna, takže už by tu měl být." „Ukázala byste mi jeho pokoj, Maureen?" „Nemá nějaké problémy, že ne? Shawn se rád napije, ale je to dříč a dělá, co může."

„O tom, že nemá problémy, se právě chci ujistit. Můžete zavolat svého šéfa, Maureen, a domluvit to s ním."

Maureen skousla ret a nejistě přešlápla. „No jo, ale to bych mu taky musela říct, že tu Shawn ještě těsně před šichtou není, a víte,

co by z toho bylo? Jestli se do toho pokoje chcete kouknout, já vám ho ukážu. Shawn nic nezákonného neprovádí, poručíku," pokračovala, když zamířila před Evu ke dveřím vedle pultu. „Náš šéf má spadeno jak na lumpy, tak na lenochy. Jinak se u něj nemáme čeho bát, ale z těchhle dvou důvodů tu není problém dostat okamžitě padáka."

Odemkla staromódním Míčem zavěšeným na řetízku u pasu. Pokoj byl zařízen velice skromně. Eva přelétla pohledem obyčejné lůžko, lacinou skříň a popraskané zrcadlo. Přes chudičké vybavení tu bylo překvapivě čisto. Rychle nahlédla do skříně a zjistila, že Shawn se nejspíš sbalil a vypařil se.

Přistoupila k prádelníku a naoko lhostejně povytáhla zásuvku. Našla jednu soupravu čistého prádla a dvě ponožky, které se k sobě nehodily. „Jak dlouho je ve Státech?"

„Shawn? No, myslím, že nejmíň takové dva tři roky. Občas mluvívá o tom, že se vrátí do Dublinu, ale. „

„On odtamtud pochází?" přerušila ji Eva ostře. „Je z Dublinu?"

„Ano, říkal, že se tam narodil i vyrostl a do Ameriky že se vydal hledat štěstí. No, zatím ho tu moc nenašel," pokračovala Maureen se zářivým úsměvem. Její pohled zabloudil k láhvi od piva na nočním stolku. „Tohle bude nejspíš ten hlavní důvod. Ty radosti, co mu přináší pití, nejsou zadarmo."

„Jo." Eva rovněž pohlédla na láhev. Když si všimla toho, co leželo hned vedle, přimhouřila oči. Zdvihla smaltovaný plíšek a celá ztuhla. „Co je to, Maureen?"

„Já nevím." Maureen naklonila hlavu na stranu a soustředěně se zadívala na zelený trojlístek na bílém podkladě. Na druhé straně byla kresba ryby. „Nejspíš něco pro štěstí."

„Už jste to někdy viděla?"

„Ne. Vypadá to jako nové, co? Ještě se to celé leskne. Shawn to nejspíš nedávno koupil. On vždycky sází na pomoc shůry."

„Jo." Eva sevřela plíšek v hrsti. Byla si téměř stoprocentně jistá, že žádná pomoc shůry nedorazí.

Kapitola čtvrtá

„Musíte začít uvažovat, Maureen. Uklidněte se a soustřeďte se.“

Maureen schoulená v křesle se záplatovaným, ale čistým čalouněním ve svém pokojíku v prvním poschodí baru Zelený trojlístek si olízla rty. „Nepůjdu do vězení nebo na deportaci?“

„Nejste v žádném průšvihu. Věřte mi.“ Eva se v druhém křesle předklonila. „Když teď pomůžete mně a tím i Shawnovi, zajistím vám legální papíry. Už nikdy nebudete muset mít strach z imigračního.“

„Já nechci, aby se Shawnovi něco stalo, opravdu ne. On na mě byl vždycky hodný.“ Zatékala očima k Peabodyové, která stála ve dveřích. „Jsem jenom trochu nervózní, víte? Z policie jsem vždycky tak trochu nervózní.“

„Peabodyová je neškodná, že jo, Peabodyová?“

„Jako jehně, poručíku.“

„Tak začněte přemýšlet, ať nám nějak pomůžete. Kdy jste Shawna viděla naposledy?“

„To muselo být včera večer, když mi končila směna. Víte, Shawn obvykle nastupuje v poledne. Já dělám od jedenácti – to otvíráme – do osmi. Mezi tím mám dvě půlhodinový přestávky. Shawn dělá obyčejně nepřetržitě až do půl desátý. V jednu se sem vrátí a dělá přesčas. „

Vtom jí ústa zaklapla jako škeble.

„Maureen,“ ozvala se s vynucenou trpělivostí Eva, „mě černé přesčasy nezajímají. A je mi úplně jedno, jestli máte otevřeno mimo povolenou provozní dobu.“

„No, čas od času tu nějakej ten přesčas uděláme.“ Začala si rozpačitě mnout ruce. „Jestli se šéf dozví, že jsem polici něco takovýho prozradila, dostanu nabeton padáka.“

„Když z toho nebude mít žádné problémy, tak ne. Takže Shawna jste viděla včera večer, než vám v osm skončila směna.“

„Jo, přesně tak. Když jsem končila, byl za barem a řekl mi něco jako: ‚Maureen, kotě, ne, že tomu mlaďochovi dopřeješ víc než mně!“

Když Maureen viděla, jak Eva povytáhla obočí, začervenala se. „On tím nic konkrétního nemyslel, poručíku. Jen takhle žertoval. Shawnovi je nejmíň čtyřicet a nic takovýho, co si možná myslíte, mezi náma není. Poznala jsem se s jedním mladíkem. Chci říct.“ Znovu se začervenala a nervózně zalétla pohledem k mlčenlivé Peabodyové. „Už nějaký čas se stýkáme. Teprve se poznáváme. Shawn prostě věděl, že mám rande, tak do mě rejpal.“

„Fajn, takže Shawna jste viděla, když jste v osm odcházela. Potom.“

„Počkejte!“ Maureen rozhodila rukama. „Pak jsem ho viděla ještě jednou! Zapomněla jsem na to. Teda. viděla není to správné slovo. Slyšela jsem ho, když jsem se vracela od Mikea – to je ten můj přítel. Když jsem vešla, slyšela jsem Shawna mluvit, víte?“

Vzápětí se rozzářila a ze všeho nejvíc připomínala rozradostněné štěně, kterému se podařilo splnit pánův příkaz.

„S kým mluvil?“

„To nevím. Víte, musím projít kolem jeho pokoje, abych se dostala ke schodům, co vedou ke mně nahoru. Mohlo už být po půlnoci, takže Shawn měl nejspíš pauzu před tím svým obvyklým přesčasem. Tohle je starý dům, takže stěny ani dveře tu nejsou nijak zvlášť pevný ani zvukotěsný. Proto jsem z jeho pokoje slyšela, jak mluví s nějakým chlapem.

„Slyšela jste, co říkali?“

„Vlastně ani ne. Jen jsem procházela kolem, ale vzpomínám si, že mi udělalo radost, když se mi zdálo, že je Shawn podle hlasu spokojený. Smál se a říkal nevím o čem že je to dobrý nápad a že tam určitě bude.“

„Jste si jistá, že mluvil s mužem?“

Maureen svraštila obočí. „Byl to spíš jen dojem. Nerozuměla jsem, co ten druhý říká, jen jsem slyšela jeho hlas. Byl hluboký, takže jsem předpokládala, že je to mužský. Víc jsem neslyšela, protože jsem šla rovnou sem nahoru, abych byla co nejdřív v

posteli. Vím ale docela jistě, že tam mluvil Shawn. Byl to jeho smích. Shawn se dokáže báječně chechtat.“

„Fajn. Kdo servíruje, když nesloužíte vy?“

„Sinead. Přichází na šestou, dvě hodiny děláme spolu a pak už obsluhuje do zavírací hodiny sama. Jmenuje se Sinead Dugginová a myslím, že bydlí jen pár bloků odsud na Třiaosmdesátý. Když je dole největší frmol, pomáhá Shawnovi na baru android. Šéf je využívá jen ve špičce. Jejich údržba stojí strašný prachy.“

„Dobrá, Maureen. Všimla jste si během posledních zhruba dvou týdnů, že by do baru přišel někdo cizí a se Shawnem se dal do řeči?“

„Občas se tu někdo cizí objeví. Některý z nich se pak vracejí. Někdo se dá do řeči, někdo ne. Většina hostů ale se Shawnem alespoň pár slov prohodí, protože on prostě při nalévání hovor rozproudí sám. Na nikoho konkrétního si ale nevzpomínám.“

„Oukej, můžete se vrátit do práce. Možná že si s vámi ještě budu potřebovat promluvit. Kdybyste si na něco – na cokoli nebo kohokoli – vzpomněla, okamžitě se mi ozvěte.“

„Ano, jistě. Shawn ale vážně nic špatnýho nemoh udělat, poručíku,“ dodala, když vstávala. „Není zlý, jen trochu praštěný.“

„Praštěný,“ zamumlala si Eva a obracela v prstech onen záhadný plíšek, když Maureen spěchala dolů. „A smolař k tomu. Pro jistotu sem ale přidělíme hlídku pro případ, že bychom se mýlily a Shawn byl celý den pryč, jen kvůli nějakým pokoutním kšeftům nebo kvůli ženské. A zjistíme si, jestli není Sinead Dugginová všímavější než Maureen.“

„Podle toho hádankáře máte čas do zítřejšího rána.“

Eva vstala a schovala plíšek s tajemnými symboly. „Řekla bych, že můžeme téměř s jistotou předpokládat, že lhal.“

Sinead Dugginová si zapálila dlouhou tenkou cigaretu se stříbrným filtrem, přimhouřila tvrdé zelené oči a vyfoukla Evě do obličeje oblak kouře s vůní jasmínu. „Nerada mluvím s poldama.“

„Já zase nerada mluvím s pitomci,“ odvětila mírně Eva. „Stejné tím ale musím trávit polovinu života. Vyberte si, Sinead. Buď se mnou budete mluvit tady, nebo na policejní centrále. Je to na vás.“

Sinead jen pokrčila hubenými rameny. Rozevřel se jí přitom župan se vzorem makových květů, který měla na sobě. Bezmyšlenkovitě si ho přitáhla k tělu, obrátila se a bosá zamířila do těsného jednopokojového bytu.

Byt byl tak těsný hlavně kvůli tomu, jak byl přeplněný. Nikoli však nábytkem. Skládací lůžko bylo rozložené a rozesílané. Bylo na něm znát, že Sinead vstávala teprve ve chvíli, kdy Eva zabušila na dveře. Kromě lůžka už zařízení místnosti tvořila pouze dvě křesílka a dva úzké stolky. Každou, i tu sebemenší plošku včetně okenních parapetů však zaplňovaly nejrůznější věci.

Sinead věci očividně zbožňovala. Barevné tretky. Mističky, talířky a figurky chundelatých psíků a kočiček. Stínidla dvou stojacích lamp byla pokryta silnou vrstvou prachu. Koberečky ležely na podlaze jeden vedle druhého jako skládačka. Sinead si se zkříženýma nohama sedla na lůžko, sáhla po ohromném skleněném popelníku, který by docela dobře mohl posloužit jako spolehlivý vražedný nástroj, a zeširoka zívla.

„Tak co je?“

„Hledám Shawna Conroye. Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Včera v noci. Pracuju po nocích.“ Poškrábala se na nártu levé nohy. „Ve dne spím.“

„S kým hovořil? Viděla jste ho s někým konkrétním?“

„Jako obyčejně. Lidi k nám chodí pro flašku nebo na skleničku. Shawn a já jsme tam od toho, abychom jim vyhověli. Je to poctivá práce.“

Eva shrnula z křesla oblečení, které se tam muselo hromadit nejméně týden, a posadila se. „Peabodyová, vytáhněte ty žaluzie. Pusťte sem trochu světla.“

„Ježíši.“ Sinead si dlaní zakryla oči a zasyčela, když zarachotily žaluzie a dovnitř pronikly sluneční paprsky. „To mě zabije.“ Pak si dlouze vzdychla. „Podívejte se, dámo, Shawn si rád cucne. Když se ale člověk neproviní ničím horším, žije podle mě docela slušně.“

„O přestávce se vrátil do svého pokoje. Kdo šel s ním?“

„Neviděla jsem, že by s ním někdo chodil. Pracovala jsem. Jsem zvyklá starat se o sebe. Proč vás to zajímá?“ Když spustila

ruku, oči se jí pomalu rozjasnily. „Proč vás to zajímá?“ opakovala. „Stalo se Shawnovi něco?“

„To se právě snažím zjistit.“

„No, já vám můžu říct jen to, že včera v noci byl střízlivý. A docela veselý. Vykládal něco o nějakém kšeftu, který chystá. Prý mu to má hodit slušný balík.“

„Co to mělo být za kšeft?“

„Soukromé večírky nějakých zazobanců. Shawn si pořád představoval, že se jim jednou vyrovná.“ Sinead zamáčkla cigaretu a okamžitě si zapálila další. „Když se po pauze vrátil, zubil se jako měsíček na hnůj. Říkal, že kdybych měla zájem, ztratil by slovo i za mě.“

„Kde a u koho by to slovo ztratil?“

„Já jsem tomu nevěnovala pozornost. Shawn má vždycky velké oči. Měl snad jít dělat na bar k nějakému papaláši a servírovat víno a tak podobně.“

„Potřebuji nějaké jméno, Sinead. Určitě se pochlubil. Zmínil se o někom?“

„Moment, krucinál.“ Zdálo se, že přes veškerou podrážděnost se Sinead konečně rozhodla přemýšlet. Promnula si čelo dlaní. „Prý je to nějaký starý známý. Někdo z Dublinu, komu se podařilo se vyšvihnout. Jo! Roarke!“ vyhrkla a zatřepala přitom rukou s kouřící cigaretou. „Jasně. Proto jsem si myslela, že jsou to jen další Shawnovy kecy jako obvykle. K čemu by někomu jako je Roarke byli lidi jako Shawn?“

Eva se musela vší silou ovládat, aby nevyskočila z křesla. „On výslovně řekl, že mluvil s Roarkem?“

„Kristepane, vždyť já jsem se ještě ani pořádně neprobudila.“ Sinead znovu zívla, když za oknem zaprskal špatně seřízený výfuk airbusu. „Ne, myslím, že řekl. jo, říkal, že Roarke poslal svýho člověka, aby to s ním domluvil. Plat prý bude skvělý. Shawn tvrdil, že už to nebude dlouho trvat a z naší hospody vypadne do světa pracháčů. Prý mě vezme s sebou, když budu chtít. Občas jsme se sice chytli, když jsme neměli náladu, ale nebylo to nic vážnýho.“

„V kolik jste zavírali?“ Když Sinead místo odpovědi uhnula pohledem, Eva zaskřípala zuby. „Já kašlu na to, jestli jste měli povolení posunout zavírací hodinu. Potřebuju vědět, v kolik hodin jste Shawna viděla naposledy a kam šel.“

„Bylo to až dneska ráno kolem čtvrté a Shawn říkal, že jde do postele. Měl se s tím chlapem dnes sejít a chtěl vypadat jako člověk.“

„On si se mnou hraje!“ Eva za sebou prudce přibouchla dvířka vozu a vztekle udeřila pěstí do volantu. „Ten parchant si se mnou hraje. Teď už do toho zapletl i Roarkeovo jméno. Do hajzlu s tím vším.“

Pokynem ruky zarazila Peabodyovou dřív, než stačila cokoli říct, a pak jen civěla z okna. Už věděla, co musí udělat. Neměla na vybranou. Sáhla po videotelefonu a zavolala domů.

„Sídlo pana Roarkea,“ ozval se uhlazeným tónem Summerset. Pak jeho obličej ztvrdl. „Poručíku?“ „Spojte mě s ním,“ požádala. „Pan Roarke má momentálně další hovor.“ „Spoj mě s ním, ty parchante vyzáblej. Hned!“ Na displeji naskočila matně modrá barva signalizující přesměrování hovoru. Roarkeova tvář se objevila za dvacet sekund. „Evo.“ Usmívala se však pouze jeho ústa, oči nikoli. „Nějaký problém?“

„Znáš Shawna Conroye?“ Odpověď mu vyčetla ze sotva postřehnutelného záblesku v jeho temně modrých očích dřív, než stihl něco říct.

„Znal jsem ho ještě před lety v Dublinu. Proč?“

„Byl jsi s ním tady v New Yorku nějak ve spojení?“

„Ne. Nějakých osm let jsem ho ani neviděl, ani s ním nemluvil.“

Eva se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Řekni, že nevlastníš bar s názvem Zelený trojlístek.“

„Prosím. Nevlastním bar s názvem Zelený trojlístek.“ Nyní se konečně opravdu usmál. „Vážně si myslíš, Evo, že bych se pustil do podniku s tak kýčovitým jménem?“

Eva cítila, jak jí spadl kámen ze srdce. „Asi ne. Byls tam někdy?“

„Nevzpomínám si.“

„Plánuješ teď nějaké večírky?“

Naklonil hlavu ke straně. „Momentálně ne. Evo, je Shawn mrtvý?“

„To nevím. Potřebuju seznam tvých nemovitostí v New Yorku.“

Zamrkal. „Všech?“

„No jo, ksakru.“ Nakrčila nos, jak se snažila soustředěně uvažovat. „Začni se soukromými rezidencemi, které jsou momentálně volné.“

„To by mělo být docela jednoduché. Dej mi pět minut,“ přislíbil Roarke a ukončil spojení.

„Proč soukromé rezidence?“ chtěla vědět Peabodyová.

„Protože on chce, abych to našla. Chce, abych se tam dostala. A musí to být místo, kam se dostane i on. Proč by se měl obtěžovat s bezpečnostními zařízeními, kamerami a strážnými? Najde si prázdný soukromý dům. Vnikne dovnitř, vykoná svou práci a zase vypadne.“

Když se ozval její videotelefon, stiskla tlačítko pro příjem hovoru.

„Momentálně jsou volné jen tři,“ řekl jí Roarke. „První je na bulváru Greenpeace Park Drive. Je to číslo osmdesát dva. Sejdeme se tam.“

„Jen zůstaň, kde jsi.“

„Sejdeme se tam,“ zopakoval a přerušil spojení.

Eva věděla, že nemá smysl se rozčilovat, ale okamžitě prudce vyrazila od chodníku. Byla tam o pouhých třicet sekund dříve. K tomu, aby se díky svému univerzálnímu kódu dostala přes všechny zámky, ten náskok nestačil.

Dlouhý černý plášť, který Roarke nosil, když bylo větrné počasí, na něm vlál a jeho cípy ve větru práskaly jako bič. Položil jí ruku na rameno, a jako by neviděl, že se na něj jeho žena mračí, lehce ji políbil. „Kód mám,“ řekl a otevřel.

Dům stál na nevelkém pozemku, takže byl vysoký a úzký. Místnosti měly stropy vysoké jako zámecké sály. Okna byla opatřena sklem, jež zajišťovalo soukromí a bránilo pronikání ultrafialových paprsků. Nyní byly na oknech ještě bezpečnostní

mříže, takže sluneční svit dopadal na leštěné dlaždice podlahy v oddělených proudech.

Eva vytáhla zbraň a pokynula Peabodyové, aby postupovala nalevo od ní. „Ty půjdeš se mnou," oznámila Roarkeovi a vykročila vzhůru po točitém schodišti, „Promluvíme si později."

„Samozřejmě že si promluvíme." Ani nyní, ani později se ovšem nehodlal zmiňovat o pistoli ráže devět milimetrů, kterou měl v kapse a na kterou neměl povolení. Proč obtěžovat ženu, kterou miluje, tak nepodstatnými detaily?

Přesto však nevytahoval ruku z kapsy a pevně svíral zbraň, zatímco sledoval, jak jeho manželka prohledává jednu místnost po druhé. Chladnýma očima kontrolovala každý kout.

„Proč je takovýhle palác prázdný?" zeptala se, když se konečně ujistila, že dům je skutečně opuštěný.

„Příští týden už nebude. Pronajímáme ho se vším všudy. Obvykle ho vždycky nakrátko využívají podniky se sídlem mimo planetu, jejichž manažeři nechtějí bydlet v hotelích. Dům se pronajímá i s personálem, ať už s lidmi nebo s androidy."

„Luxus."

„Snažíme se." Když sestupovali ze schodů, usmál se na Peabodyovou. „Je čistý vzduch, strážníku?"

„Nenašla jsem nic než pár docela vypasených pavouků."

„Pavouků?" Roarke svraštil obočí, vytáhl memokartu a okamžitě si udělal poznámku, aby do domu poslal pracovníka na dezinsekci.

„Kde je další dům?" otázala se Eva.

„Jen pár bloků odsud. Zavedu vás tam."

„Mohl bys mi jen dát kód a vrátit se domů."

Když vycházeli ven, pohladil ji po vlasech. „Ne, to bych nemohl."

Druhý dům byl stranou ulice a částečně ho zakrývaly nyní holé stromy. Ačkoli stál v městské zástavbě, neměl tak titěrný pozemek jako předchozí rezidence. Jednotlivé domy tu oddělovaly stromy a keře.

Eva cítila, jak jí začíná, stoupat krevní tlak. Napadlo ji, že v takovém tichém luxusním hnízdečku, kde jsou všechny domy

zvukotěsné a chráněné před zvědavými pohledy, by byla vražda naprosto soukromou záležitostí.

„Tohle by se mu líbilo," zašeptala. „Přesně to by se mu hodilo. Odkóduj to," řekla Roarkeovi a Peabodyové pokynula, aby šla zprava.

Stoupla si před Roarkea a sama otevřela dveře. Víc nepotřebovala.

Okamžitě ucítila ještě čerstvý zápach smrti.

Štěstí Shawna Conroye opustilo ve velkolepě zařízené hale nedaleko vchodu do malého elegantního salonku. Jeho krev vytvořila na starožitném koberci vzor připomínající divoké popínavé růže. Paže měl doširoka rozhozené jako při vzývání nějakého božstva. Dlaně měl totiž přibité k podlaze.

„Ničeho se nedotýkej." Eva popadla Roarkea za paži ještě dřív, než mohl vstoupit dovnitř. „Tam nepůjdeš. Poškodil bys stopy. Dej mi svoje slovo, že tam nevkročíš, jinak tě zamknu venku. Musíme s Peabodyovou prohledat dům."

„Nevkročím tam." Když k ní otočil hlavu, planuly mu oči emocemi, jež nebyla schopna pojmenovat. „Stejně už bude pryč," prohlásil.

„Já vím. My to tu ale prohledat musíme. Peabodyová, jděte dozadu. Já půjdu nahoru."

Nenašly nic a nikoho. Přesně to Eva očekávala. Aby mohla být s Roarkem chvilku o samotě, poslala Peabodyovou do auta pro pracovní brašnu.

„On z toho chce udělat osobní záležitost," začala.

„To už je osobní. Já jsem se Shawnem vyrůstal. Znal jsem jeho rodinu. Byl jsem stejně starý s jeho mladším bratrem. Společně jsme v Dublinu chodili za děvčaty a společně jsme s nimi i randili. Byl to můj přítel. Sice je to už strašně dávno, ale přítel to byl."

„Mrzí mě to. Přišla jsem pozdě."

Roarke pouze zavrtěl hlavou a upřeně se zahleděl na muže, kterého znal ještě jako chlapce. Další ztráta, pomyslel si. Eva se odvrátila a vytáhla videotelefon. „Máme tu vraždu," ohlásila.

Když si dokonale postříkala ruce a obuv ochranným sprejem, klekla si na zakrvácenou podlahu. Bylo snadné poznat, že smrt si

pro Shawna Conroye přicházela pomalu a ohavnou cestou. Zápěstí a hrdlo měl pořezané. Rány však nebyly hluboké, aby krev netryskala a nedostavilo se příliš rychle milosrdné bezvědomí. Krvácel pomalu a dlouho. Nejspíš celé hodiny.

Od hrudní kosti k šourku byl jeho trup čistým, téměř chirurgickým řezem otevřený. I tento řez byl veden tak, aby působil příšernou a dlouhotrvající bolest. Pravé oko chybělo. Jazyk rovněž.

Podle indikátoru posmrtné ztuhlosti byl Shawn Conroy mrtev necelé dvě hodiny.

Nepochybovala o tom, že když umíral, snažil se řvát.

Eva ustoupila stranou, když dorazila výjezdová skupina a začala pořizovat fotografie a videozáznam těla a místa činu. Otočila se a zvedla kalhoty, které tu ležely pohozené. Všimla si, že je pachatel svlékl z oběti tak, že je rozřízl, ale peněženka přitom zůstala v zadní kapse nedotčena.

„Oběť byla identifikována jako Shawn Conroy, irský občan, věk jedenačtyřicet let, bydliště Západní sedmdesátá devátá číslo 783. Peněženka oběti obsahuje zelenou kartu a pracovní povolení, dvanáct dolarů v kreditech a tři fotografie.“

Zkontrolovala další kapsu, objevila kódové karty k zámkům, kredity v hodnotě tří a čtvrt dolaru a kousek papíru s adresou domu, v němž Shawn Conroy zahynul. A samozřejmě smaltovaný plíšek s jasně zeleným trojlístkem na jedné a náčrtkem ve tvaru rybího těla na druhé straně.

„Poručíku?“ Přistoupil k ní lékař z výjezdové skupiny. „Jste už s tím tělem hotová?“

‚Jo, odvezte ho. Vzkažte doktoru Morrisovi, že je nutné, aby mu věnoval pozornost osobně.“ Strčila peněženku a obsah kapes oběti do sáčku na důkazní materiál a ohlédla se po Roarkeovi. Neříkal nic a ani jeho obličej nic neprozrazoval. Dokonce ani jejím očím ne.

Automaticky sáhla po čisticím přípravku, aby si z rukou odstranila krev a ochranný materiál. Teprve pak k němu vykročila.

„Už jsi někdy něco z těch věcí viděl?“

Nahlédl do sáčku, v němž bylo všechno, co měl Shawn u sebe. Všiml si i plíšku. „Ne.“

Naposledy se důkladně rozhlédla po místě činu. Bylo zhmotněním hrůzy v prostředí plném luxusu. S přimhouřenýma očima naklonila hlavu na stranu a zamyšleně se zadívala na malou, elegantní sochu na podstavci s vázou modrých umělých květů.

Socha vytesaná z bílého kamene představovala ženu v dlouhých šatech se závojem. Nebyly to svatební šaty, spíš něco jiného. Ta socha Evě připadala nepatřičná a zároveň jaksi známá. Proto na ni ukázala. „Co je to. ta soška tamhle?“

„Co?“ ohlédl se nepřítomně Roarke. Zmateně obešel technika a už se chystal vzít sošku do ruky, když ho za ni Eva popadla. „Panenka. Zvláštní,“ řekl.

„Cože?“

Krátce a rezavě se zasmál. Veselí v tom zvuku úplně scházelo. „Promiň. To je takový katolický výraz.Panna Marie.“

Překvapeně se na něj zamračila. „Ty jsi katolík?“ Bylo by snad možné, že se to nedozvěděla dřív?

„To bylo v úplně jiném životě,“ řekl jako duchem nepřítomen. „Pánbíčkář se ze mě nikdy nestal. Ta soška sem nepatří,“ dodal pak. „Má aranžérská firma nemá ve zvyku vybavovat nájemné nemovitosti náboženskými symboly.“

Zahleděl se do půvabné a klidné tváře jemně vytesané do bílého mramoru. „Dal ji sem nejspíš on.“

Z chladného soustředěného výrazu Eviných očí pochopil, že dospěla k témuž závěru. „Jeho publikum,“ přisvědčila. „To se chce předvádět před ní?“

Roarke se sice už léta nepokládal za katolíka a snad už ani za křesťana, ale tohle ho dokonale znechutilo. „Řekl bych, že chtěl; aby požehnala jeho dílu. Svým způsobem je to vlastně totéž.“

To už Eva vytahovala nový sáček na důkazní materiál. „Myslím, že jsem něco podobného viděla u Brennena. Stálo to na prádelníku jeho ženy a soška byla tváří obrácená k posteli. Do interiéru toho bytu celkem zapadala, takže jsem si jí ani pořádně nevšimla. Byly tam ty krámy, co se na nich při modlení počítají

korálky, dětské kresby, takováhle soška, kartáč na vlasy se stříbrnou rukojetí, hřeben, modrá skleněná lahvička s parfémem. „

„Ale ty sis toho ani pořádně nevšimla," zamumlal Roarke. Některým policajtům neunikne nic, přemítal v duchu.

jen toho, že to tam je. Nenapadlo mě, že to tam nepatří. Je těžká," poznamenala, když vsunula sošku do sáčku. „A vypadá, že není laciná." Soustředěně se zamračila na značku ve spodní části podstavce. „Odkud je to? Z Itálie?"

„Hm. Vyrobená byla v Římě."

„Možná bychom mohli vypátrat její původ."

Roarke zavrtěl hlavou. „Nanejvýš zjistíš, že jen za uplynulý rok se jich prodaly tisíce. Obchody v okolí Vatikánu z takovýchhle věcí žijí. Sám tam mám v některých z nich podíly."

„Stejně ji dáme do pátrání." Pak Eva vzala Roarkea za ruku a vedla ho ven. Nemělo smysl nechat ho, aby se díval, jak zřízenci strkají zohavené tělo do pytle a připravují ho k převozu na soudní patologii. „Tady už nemáš co dělat. Já budu muset do kanceláře.

Musím vyplnit hlášení a mám ještě něco na práci. Za pár hodin jsem doma."

„Chci si promluvit s jeho rodinou."

„To ti nemůžu dovolit. Zatím ne. Zatím ještě ne," opakovala, když viděla, jak přimhouřil oči, z nichž vyprchala veškerá vřelost. „Dej mi několik hodin. Roarkeu…" Automaticky vklouzla do nacvičené role: „Je mi to moc líto."

Překvapilo ji, že si ji k sobě těsně přitáhl, přitiskl jí obličej do vlasů a na chvíli znehybněl. Plaše mu přejela dlaněmi po zádech a poklepala mu po pevných ramenou.

„Poprvé od chvíle, co jsem tě poznal," zašeptal sotva slyšitelně, „si přeju, abys nepracovala u policie."

Pak ji pustil, obrátil se a odešel.

Zůstala stát v osvěžujícím větru, který už přinášel první závany nadcházející zimy. Cítila strašlivou tíhu, s níž na ni dolehl pocit viny a neschopnosti.

Když dorazila domů, Roarke byl zavřený v pracovně. Přivítal ji jen kocour. Galahad se jí roztouženě pleti pod nohy, už když Eva ze sebe shazovala koženou bundu a přitahovala si tašku k rameni.

Je to stejné, jako když jsem byla sama, pomyslela. Uvědomila si, že je vlastně pořád v práci. I když svého manžela utěšovala, byla víc policistkou než manželkou. Na tomto poli si byla aspoň jistá.

Galahad ji následoval všude, kam se hnula. Bez ohledu na objem svého břicha za ní skákal do schodů, když zamířila do pokojů, kde často pracovala a někdy i spala, když nebyl Roarke doma.

Z AutoChefa si přinesla kávu a spíš kvůli dychtivému Galahadovu pohledu než kvůli vlastní chuti k jídlu na displeji navolila ještě sendvič s tuňákem. Když se s kocourem rozdělila, vrhl se na svůj díl, jako by nežral nejméně měsíc. Svou polovinu si Eva vzala k pracovnímu stolu.

Zahleděla se na dveře, které její pracovnu spojovaly s Roarkeovou. Dobře věděla, že by stačilo jen zaklepat. Místo toho ale zůstala sedět za stolem.

Nedokázala zachránit život jeho přítele. Nebyla ani dost chytrá, ani dost rychlá, aby předběhla smrt. Nebude schopná ani uchránit Roarkea před vyšetřováním. Dojde na otázky, jež bude nucena položit, na výpovědi, které bude muset vyžadovat.

Sdělovací prostředky to budou mít do rána v prádle. Neexistuje možnost, jak tomu zabránit. Sama už se rozhodla, že zavolá Nadine Furstové, své známé z Kanálu 75. Nadine by mohla zajistit objektivní zpravodajství. Ačkoli byla vždy neodbytná a k uzoufání vytrvalá, byla za všech okolností stoprocentně přesná.

Eva se zadívala na videofon. McNab zařídil, aby byly v době její nepřítomnosti hovory z kanceláře přesměrovány k ní domů. Toužila po tom, aby ten bastard konečně zavolal.

Jak dlouho bude čekat? A kdy bude připraven sehrát s ní další partii?

Zatímco popíjela kávu, snažila se utřídit si rozhárané myšlenky. Vrať se na začátek, nařídila si v duchu. Promysli si nejdřív to první kolo.

Vsunula do počítače kopii nahrávky prvního hovoru a dvakrát si ji přehrála. Snažila se vcítit se do rytmu, myšlení, tónu i nálady neznámého volajícího. Byl arogantní, namyšlený, inteligentní.

ano, je inteligentní a schopný. A plní své svaté poslání. Jeho slabou stránkou je však ješitnost. Ješitnost, přemítala, a ta jeho zvrácená víra.

Toho bude muset využít.

Mluvil o odplatě. Oko za oko. Odplata je vždycky osobní záležitost. Oba zavraždění měli nějaký vztah k Roarkeovi. Jejich vrah tedy logicky také. Možná nějaká stará krevní msta.

Ano, mají s Roarkem co probírat. Dalším cílem může být on sám. Při té představě by se jí v těle krve nedořezal. Srdce se jí málem zastavilo a chvíli nebyla schopná přemýšlet o ničem jiném.

Pak tu myšlenku zaplašila. Nemůže si dovolit uvažovat jako milující manželka. Nyní musí být víc než kdy jindy jen a jen policistkou.

Když přišel Galahad znovu loudit, dala mu větší část své poloviny sendviče a pak si našla kopie bezpečnostních záznamů z Luxusních výšin.

Krok za krokem, nařídila v duchu sama sobě. Každý disk, každý sledovaný úsek bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Ráno se na ně podívá i Roarke. Mohl by třeba narazit na známý obličej.

Když na něj narazila sama, převrhla šálek s kávou.

„Stop," nařídila počítači. „Zpátky od záběru nula nula pět šest. Ježíšikriste. Zastavit obraz, zvětšit sekci patnáct až dvaadvacet o třicet procent a zpomaleně přehrát."

Vytřeštila oči na zvětšený záběr člověka v dokonale padnoucím černém společenském obleku a dlouhém plášti, který kráčel luxusně zařízenou halou mrakodrapu. Zadíval se na drahé hodinky na zápěstí a uhladil si vlasy.

Dívala se, jak Summerset vstoupil do výtahu a vyjel nahoru.

„Zastavit obraz!" vyštěkla.

Ve spodní části obrazovky viděla záznam doby záběru – dvanáct hodin. Poledne toho dne, kdy byl zavražděn Thomas X. Brennen.

Zrychleným posunem si prošla zbytek záznamu sledování haly. Vyjít už ale Summerseta neviděla.

Kapitola pátá

S klepáním se neobtěžovala. Jednoduše rozrazila dveře. Krev jí vařila, mysl však měla chladnou.

Roarke jí obojí poznal na očích. Záměrně a beze spěchu přepnul počítač na úsporný režim, čímž ukončil rozdělanou práci.

„Už to zase přeháníš," řekl zlehka a zůstal sedět, zatímco se jeho žena blížila ke stolu jako ztělesněná rozběsněná spravedlnost „Únava ti vždycky bere barvu z tváří. Nemám rád, když jsi bledá."

„Já si nepřipadám bledá." Sama nevěděla, jak se vlastně cítí. Jediné, čím si mohla být zcela jistá, bylo to, že muž, kterého miluje a kterému se naučila důvěřovat, něco ví. Něco, co jí zatajil. „Říkals, že jsi s Brennenem ani s Conroyem nebyl ve spojení. Vůbec nijak, Roarkeu? Ani přes prostředníka?"

Sklonil hlavu na stranu. Nečekal, že se bude rozhovor ubírat tímto směrem. „Ne, nijak. S Tommym jsem nebyl ve spojení, protože se vysloveně snažil stará pouta zpřetrhat, a se Shawnem proto…" Sklopil zrak k dlaním, roztáhl prsty a zase je sevřel. „Protože jsem si nedal ani tu práci občas se mu ozvat. Teď je mi to líto."

„Dívej se mi do očí," požádala ho ostrým a rezavým hlasem. „Dívej se na mě, ksakru." Poslechl ji a vstal, takže měli oči přibližně ve stejné výši. „Věřím ti." Když to řekla, odvrátila se od něj. „Jen nevím, jestli je to tím, že říkáš pravdu, nebo tím, že chci, aby to tak bylo."

Když z jejího hlasu vycítil stopu nedůvěry, zabolelo ho u srdce. „S tím ti asi nepomůžu. Byla bys raději, kdybychom si promluvili ve vyšetřovací místnosti?"

„Byla bych raději, kdybychom se takhle nemuseli bavit vůbec. A nezkoušej si teď na mě vyskakovat, Roarkeu. Vůbec s tím, prosím tě, nezačínej."

Otevřel lakované pouzdro na stole a pečlivě si vybíral cigaretu. „To by mi strach nedovolil, poručíku."

Zatnula pěsti a modlila se, aby se dokázala ovládnout. Obrátila se k němu zády. „Co dělal Summerset v den vraždy Thomase Brennena v Luxusních výšinách?“

Snad poprvé za celou dobu, co ho znala, viděla Roarkea naprosto ohromeného. Ruka, která právě škrtla stříbrným zapalovačem, zůstala stát v polovině cesty. Z modrých očí, které už se začínaly rozzlobeně lesknout, vyprchal jakýkoli výraz. Krátce zavrtěl hlavou, jako by si ji tím chtěl pročistit, a pak opatrně odložil jak zapalovač, tak i dosud nezapálenou cigaretu.

„Cože?“ Na víc se nezmohl.

„Takže tys o tom nevěděl.“ Cítila, jak se jí uvolnilo celé tělo. Věděla, že není vždycky snadné vyznat se v něm. Na to se uměl až příliš dobře ovládat a byl příliš chytrý a zkušený. Obyčejný, prostý úžas, jenž se mu objevil v očích i v obličeji, však nebylo možné nepostřehnout. „Na tohle jsi nebyl připravený. Neměl jsi o tom ani ponětí.“ Přistoupila k němu o krok blíž. „Na co jsi připravený byl? Na co sis myslel, že se tě budu ptát?“

„Držme se úvodní otázky.“ Na první pohled by se mohlo zdát, že se vzpamatoval snadno a rychle. Svíravý pocit kolem žaludku ho však ještě neopustil. „Ty věříš, že Summerset navštívil v den vraždy Tommyho. To ale prostě není možné.“

„Proč ne?“

„Protože by mi o tom řekl.“

„On ti říká všechno?“ Vrazila si ruce do kapes a rychle, netrpělivě se prošla po místnosti. „Jak dobře znal Brennena?“

„Nijak zvlášť. Proč si myslíš, že tam ten den byl?“

„Protože mám disky s bezpečnostními záznamy.“ Zastavila se proti němu. Dělil je od sebe jen stůl. „Je na nich Summerset v hale Luxusních výšin. Byl tam v poledne. Je tam vidět, jak nastupuje do výtahu. Zpátky už se nevrátil. Soudní lékař stanovil dobu Brennenovy smrti na čtyři padesát odpoledne. Počáteční zranění – amputace ruky – bylo ale způsobeno mezi čtvrt na jednu a půl jednou.“

Roarke potřeboval nějak zaměstnat ruce. Přistoupil proto k baru a nalil si brandy. Chvíli stál na místě a pohupoval sklenkou. „Já chápu, že tě provokuje, Evo. Možná ti připadá. nepříjemný.“ Když

si Eva odfrkla, jen povytáhl obočí. „Nemůžeš ale přece věřit tomu, že by Summerset byl schopen vraždy nebo že by dokázal strávit celé hodiny mučením jiné lidské bytosti.“ Roarke zdvihl sklenku a usrkl. „Mohu ti bez sebemenších pochyb říct, že toho schopen není a nikdy nebyl.“

Sentimentalita na ni ale dnes neplatila. „Kde byl tedy tvůj důvěrník v inkriminovaný den mezi polednem a pátou odpoledne?“

„Na to by ses měla zeptat jeho.“ Natáhl ruku, a aniž by se na ně podíval, stiskl tlačítko na monitoru. „Summersete, přišel byste, prosím, ke mně do pracovny? Má žena by se vás ráda na něco zeptala.“

„Zajisté.“

„Toho člověka znám ještě z doby, kdy jsem byl malý kluk,“ řekl Roarke Evě. „Většinu toho už o našem vztahu víš, protože jsem se ti s tím svěřil. Teď ti svěřuji přímo jeho.“

Ucítila, jak se jí sevřelo srdce. „Nemohu připustit, aby se z toho stala osobni záležitost. Nemůžeš to po mně chtít.“

„Ty zase nemůžeš připustit, aby se z toho stalo cokoli jiného. Přesně tak to už totiž je. Je to osobní,“ pokračoval a přistoupil k ní. „Je z toho intimní záležitost.“ Pohladil ji špičkami prstů po tváři. „Moje.“

Když se otevřely dveře, ruka mu klesla.

Summerset vstoupil. Stříbřité vlasy měl dokonale upravené, černý společenský oblek nažehlený a jeho boty se leskly jako zrcadlo.

„Poručíku,“ pronesl tónem, z něhož bylo zřejmé, že toto slovo nepatří k jeho nejoblíbenějším. „Jak vám mohu pomoci?“

„Proč jste byl včera v poledne v Luxusních výšinách?“

Upřeně se na ni zahleděl, jako by se chtěl podívat skrze ni, a stiskl rty tak pevně, až vytvořily tenkou čárku připomínající ostří žiletky. „To v žádném případě není vaše věc.“

„Omyl. To je moje věc. Proč jste šel za Thomasem Brennenem?“

„Za Thomasem Brennenem? Thomase Brennena jsem neviděl od chvíle, kdy jsme opustili Irsko.“

„Tak co jste v Luxusních výšinách pohledával?“

„Nějak mi ušlo, jak to spolu souvisí. Můj volný čas je…“ Zmlkl a zatékal pohledem k Roarkeovi. V tom okamžiku se mu rozšířily oči. „Tam. Tommy bydlel v Luxusních výšinách?“

„Mluvíme spolu.“ Eva si stoupla mezi ně, aby jí Summerset musel hledět do očí. „Zeptám se vás ještě jednou. Co jste včera v poledne dělal v Luxusních výšinách?“

„Mám známou, která tam bydlí. Měli jsme na to odpoledne dohodnutou schůzku.“

„Fajn.“ Eva s úlevou vytáhla diktafon. „Její jméno?“

„Audrey. Audrey Morrellová.“

„Číslo bytu?“

„Dvanáct osmnáct.“

„Paní Morrellová vám potvrdí, že jste se v poledne sešli a strávili jste společně den?“

Jeho už teď dost bledá tvář zbělela ještě víc. „Ne.“

„Ne?“ Eva vzhlédla a vyčkávala. Roarke podal Summersetovi sklenku brandy.

„Audrey… paní Morrellová nebyla doma, když jsem přišel. Chvíli jsem čekal, pak mě napadlo, že. že jí do toho něco muselo přijít.“

„Jak dlouho jste čekal?“

„Třicet nebo čtyřicet minut.“ Do tváří se mu začala vracet barva. Zřejmě byl v rozpacích. „Pak jsem odešel.“

„Halou.“

„Samozřejmě.“

„Na bezpečnostních záznamech jsem vás vycházet neviděla. Třeba jste vyšel jiným východem.“

„Rozhodně nikoli.“

Eva se kousla do jazyka. Pomyslela si, že mu hodila lano, kterého se nedokázal chytit. „Fajn, takže na tom trváte. Co jste dělal potom?“

„Chtěl jsem nějak využít volné odpoledne. Šel jsem do parku.“

„Do parku. Vynikající.“ Opřela se o Roarkeův stůl. „Do kterého?“

„Do Central Parku. Byla tam výstava umění. Chvíli jsem se tam procházel.“

„Pršelo.“

„Byly tam přístřešky.“

„Jak jste se z toho věžáku dostal do parku? Jakým dopravním prostředkem?“

„Pěšky.“

Pomalu jí začínala třeštit hlava. „V dešti?“

„Ano,“ řekl škrobeně a usrkl brandy.

„Mluvil jste s někým? Potkal jste někoho známého?“

„Ne“

„Do prdele.“ Vzdychla si a ani si neuvědomila, že si tře spánky. „Kde jste byl dneska o půlnoci?“

„Evo.“

Roarkea dokázala zarazit pouhým pohledem. „Tohle je moje práce. Musí to být. Byl jste kolem půlnoci v Zeleném trojlístku?“

„Byl jsem s knihou v posteli.“

„Jaký jste měl vztah k Shawnu Conroyovi?“

Summerset postavil sklenku s brandy na stůl a podíval se přes Evino rameno na Roarkea. „Shawna Conroye jsem znal před lety v Dublinu jako chlapce. On je také mrtev?“

„Někdo, kdo tvrdil, že zastupuje Roarkea, ho vylákal do jednoho z Roarkeových nájemních domů, přibil ho k podlaze a rozkrájel ho jako kus hadru. Nechal ho tam vykrvácet.“ Všimla si, jak ho ta zpráva šokovala. To ji potěšilo. Potřebovala jej vyvést z míry. „Vy mi budete muset poskytnout solidní alibi, které bych si mohla ověřit, jinak vás budu muset dát předvést ke skutečnému výslechu.“

„Já žádné alibi nemám.“

„Nějaké si najděte,“ doporučila mu. „Máte na to čas do zítřka do osmi hodin ráno. Na osmou se dostavte na policejní centrálu.“

Když se jeho pohled střetl s jejím, byly jeho oči chladné a tvrdé. „Můj výslech si vychutnáte, že, poručíku?“

„Svalit na vás podezření ze dvou brutálních vražd spojených s mučením je přesně ta šance, na kterou jsem čekala. Radost z toho mi jen nepatrně kazí fakt, že média ještě dopoledne vykřičí do

světa váš vztah k Roarkeovi.“ Znechuceně zamířila ke dveřím, které Roarkeovu pracovnu spojovaly s její.

„Evo.“ Roarkeův hlas byl překvapivě tichý. „Potřebuji s tebou mluvit.“

„Teď ne.“ To bylo to jediné, co mu řekla, než za sebou zavřela dveře. Roarke pak už zaslechl jen vzteklé cvaknutí zámku.

„Ona už si umanula, že jsem vinen.“ Summerset se konečně zhluboka napil.

„Ne.“ Zatímco se v něm střídaly pocity lítosti a podráždění, Roarke soustředěně hleděl na dveře, které ho oddělovaly od jeho manželky. „Umanula si, že musí shromáždit fakta, jinak se k žádnému výsledku nedopracuje.“ Jeho pohled utkvěl na Summersetovi. „Potřebuje o nich vědět všechno.“

„To by jen zhoršilo situaci.“

„Má právo to vědět.“

Summerset postavil sklenku na stůl a jeho hlas byl stejně škrobený jako postoj. „Chápu vaši loajalitu, pane Roarkeu.“

„Vážně?“ zamumlal Roarke, když ho Summerset nechal o samotě. „Opravdu ji chápete?“

Eva spala ve své pracovně a spala špatně. Nezáleželo jí na tom, že se chová malicherně, když se Roarkeovi záměrně vyhýbá. Potřebovala být od něj dál. Už před osmou byla na policejní centrále. Když vzdala zápas s bagetou, připomínající svou konzistencí spíš krabici od bot, a s kávou, která páchla jako splašky, poslala Peabodyové vzkaz, aby zajistila volnou vyšetřovací místnost C.

Pohotová Peabodyová už na ni čekala v malé místnosti s dlaždičkovou podlahou a jednosměrně zvenčí průhlednými stěnami. Právě kontrolovala záznamové zařízení, když Eva vešla. „Máme podezřelého?“ zeptala se Peabodyová.

‚Jo, máme.“ Eva si napustila ze sifonové láhve vodu. „Dokud výslech neskončí, budeme se to snažit držet v tajnosti.“

„Jistě, ale kdo…“ Peabodyová zmlkla, když se ve dveřích objevili Summerset s Roarkem v doprovodu uniformovaného policisty. Vyvalila oči a nechápavě se podívala na Evu. „Ach.“

„Můžete jít,“ kývla Eva na policistu. „Roarkeu, ty můžeš počkat venku nebo u mě v kanceláři.“

„Summerset má právo na zástupce.“

„Ty nejsi právník.“

, Jeho zástupce nemusí být právník.“

Musela se hodně snažit, aby povolila stisk zatnutých zubů. „Děláš to ještě horší.“

„Snad.“ Posadil se a sepnul ruce na poškrábané desce stolu jako ztělesnění elegance v nevlídném prostředí vyšetřovací místnosti.

Eva se obrátila k Summersetovi. „Potřebujete právníka,“ řekla s důrazem na každé slabice. „Ne přítele.“

„Nesnáším právníky. Skoro stejně jako policajty.“ Rovněž se posadil a kostnatými hubenými prsty si povytáhl kalhoty, aby si nepomačkal dokonalé nažehlené puky.

Eva vrazila ruce do kapes, aby se nedopustila nějaké nepředloženosti. „Zajistěte dveře, Peabodyová. Zapnout záznam.“ Zhluboka se nadechla a začala diktovat: „Výslech předvolaného Summerseta. sdělte prosím do záznamu své celé jméno.“

„Lawrence Charles Summerset.“

„Výslech předvolaného Summerseta Lawrence Charlese ve věci případu číslo 44591H Thomase X. Brennena a případu číslo 44599H Shawna Conroye. Vede oddělení vražd. Datum sedmnáctého listopadu dva tisíce padesát osm, čas osm hodin. Kromě předvolaného jsou přítomny tyto osoby: předvolaným zvolený zástupce Roarke, strážník Peabodyová Delia a poručík Dallasová Eva jako vedoucí vyšetřování. Předvolaný se k výslechu dostavil dobrovolně.“

Stále vestoje Summersetovi odříkala jeho práva. „Rozuměl jste svým právům a povinnostem, Summersete?“

„Naprosto.“

„Prohlašujete, že se pro tuto chvíli zříkáte právního zástupce?“

„Přesně tak.“

„Jaký jste měl vztah k Thomasi Brennenovi a Shawnu Conroyovi?“

Summerset zamrkal. Překvapilo ho, že Eva zamířila rovnou k jádru věci. „Byli to mí náhodní známí v době, kdy jsem žil v Dublinu.“

„Kdy to bylo?“

„Před více než deseti lety.“

„Kdy jste Brennena naposledy viděl nebo s ním hovořil?“

„Nejsem to schopen říci přesně, ale je to už nejméně deset let.“

„Nicméně v budově zvané Luxusní výšiny jste se pohyboval před pouhými několika dny, a to v den Brennenovy vraždy.“

„Shoda náhod,“ prohlásil Summerset s rychlým a výbojným pokrčením ramen. „Nevěděl jsem, že tam bydlí.“

„Co jste tam dělal?“

„Už jsem vám to řekl.“

„Řekněte mi to znovu. Do záznamu.“

Syčivě vydechl a jistou rukou si nalil vodu. Bezvýrazným hlasem odříkal všechno, co Evě řekl předchozího večera.

„Potvrdí paní Morrellová, že jste měli dohodnutou schůzku?“

„Nemám důvod domnívat se něco jiného.“

„Možná byste mi mohl vysvětlit, proč jste byl kamerami bezpečnostního systému zachycen v hale, jak vstupujete do výtahu, a proč přitom už neexistuje žádný obrazový záznam, na němž by bylo, jak v době, kterou udáváte, zase vycházíte. Nebo v kterékoli jiné době.“

„To nedokážu vysvětlit.“ Opět poklidně složil dokonale upravené ruce a upřeně se na Evu zadíval. „Možná že jste se nedívala dostatečně pozorně.“

Eva celý záznam za uplynulou noc viděla celkem šestkrát. Nyní si odtáhla od stolu židli a posadila se., Jak často jste Luxusní výšiny navštěvoval?“

„Byl jsem tam poprvé.“

„Takže poprvé,“ řekla a přikývla. „Neměl jste tedy nikdy předtím příležitost tam Brennena navštívit?“

„Neměl jsem nikdy příležitost tam Brennena navštívit, protože mi nebylo známo, že tam bydlí.“

Uvědomila si, že odpovídá velmi dobře a opatrně. Jako člověk, který není ve vyšetřovací kanceláři u výslechu poprvé. Zakázala si

dívat se na Roarkea, který zatím seděl mlčky a nehybně. Summersetův rejstřík bude čistý jako slovo boží, to jí bylo jasné. Na to už Roarke dohlédne.

„Proč byste v den Brennenovy smrti odcházel nestřeženým východem?“

„Já jsem neodcházel nestřeženým východem. Odešel jsem stejnou cestou, jakou jsem přišel.“

„Záznamy bezpečnostního systému vypovídají o něčem jiném. Zcela nepochybně jste na nich zachycen, jak vcházíte dovnitř. Neexistuje už ovšem záznam, na němž byste z výtahu vystupoval v poschodí, kde podle vaší výpovědi bydlí paní Morrellová.“

Summerset mávl kostnatou rukou. „To je směšné.“

„Peabodyová, přehrajte, prosím, předvolanému záznam 1BH, sekci dvanáct.“

„Prosím, madam.“ Peabodyová vsunula disk do počítače. Monitor na stěně se rozsvítil.

„Všimněte si záznamu času vpravo dole,“ pokračovala Eva, zatímco sledovala, jak Summerset na monitoru vstupuje do nákladně zařízené haly Luxusních výšin a kráčí dál. „Zastavit záznam,“ nařídila, když se za ním na monitoru zavřely dveře výtahu. „Pokračovat sekcí dvaadvacet. Všimněte si záznamu času,“ opakovala, „a také nadpisu, který sledovanou oblast identifikuje jako dvanácté poschodí Luxusních výšin. Je to poschodí, které jste uvedl?“

„Ano.“ Summerset svraštil obočí, když pozorně sledoval záznam. Dveře výtahu se neotevřely a Summerset z nich nevyšel. Čas plynul a Summersetovi začal po zátylku stékat studený pot. „Ten záznam jste upravili. Zfalšovali jste ho, abyste to na mne mohli hodit.“

Parchant drzej, pomyslela si v duchu. „Jasně. Peabodyová vám potvrdí, že polovinu času stráveného vyšetřováním případu věnuji padělání důkazů tak, aby se mi hodily do krámu.“ Cítila, jak se v ní začíná vzdouvat vztek. Vstala a opřela se o stůl. „Vaše teorie má jednu chybu, přítelíčku – tohle je originální záznam převzatý přímo z bezpečnostního střediska. Já jsem měla v rukou jen kopii.

Originálu jsem se vůbec nedotkla. Bezpečnostní záznamy vyzvedávala Peabodyová.“

„To je taky policajt,“ odfrkl si Summerset. „Udělá, co jí nařídíte.“

„Takže máte proti sobě hotové spiknutí. Peabodyová, slyšela jste to? My dvě jsme zfalšovaly důkazní materiál jen proto, abychom tady panu Summersetovi znepříjemnily život.“

„Nepřejete si nic jiného než dostat mě za mříže.“

„Ted momentálně máte stoprocentně pravdu.“ Odvrátila se a zůstala tak, dokud neměla naprostou jistotu, že se nenechá unést narůstající zlostí. „Peabodyová, vypněte to přehrávání. Znal jste Thomase Brennena z Dublinu. Jaký byl váš vztah?“

„Byl to prostě jeden z mnoha mladých mužů a žen, které jsem tam znal.“

„A Shawn Conroy?“

„To bylo totéž – jeden z mnoha mladých lidí, jež jsem v Dublinu znal.“

„Kdy jste byl naposledy v Zeleném trojlístku?“

„Pokud je mi známo, nikdy jsem podnik s tímto názvem nenavštívil.“

„Předpokládám, že jste ani nevěděl, že tam pracuje Shawn Conroy.“

„Nevěděl. Nevěděl jsem ani, že Shawn odjel z Irska.“

Zaklesla si palce do kapes a na okamžik vyčkávala. „Shawna Conroye jste samozřejmě neviděl ani jste s ním nemluvil nejméně deset let, že?“

„Přesně tak, poručíku.“

„Znal jste obě oběti, v den Brennenovy smrti jste se pohyboval v okolí místa činu, zatím jste mi neprozradil žádné alibi na dobu, kdy došlo k oběma vraždám, a přesto chcete, abych vám věřila, že s tím nemáte nic společného?“

Chladně se na ni zadíval. „Nečekám, že uvěříte něčemu jinému kromě toho, čemu sama budete chtít věřit.“

„Tímhle si nijak neprospějete.“ Vztekle vytáhla z kapsy plíšek, který našla v pokoji Shawna Conroye na nočním stolku, a mrštila jím o stůl. „Co znamená tohle?“

„Nemám ponětí.“

„Jste katolík?“

„Prosím? Ne.“ Chlad v jeho pohledu vystřídal naprostý zmatek. „Jsem unitář. Ale s vírou to nijak zvlášť nepřeháním.“

„Kolik toho víte o elektronice?“

„Prosím?“

Nemám na vybranou. Nic jiného si v tu chvíli neuvědomovala. , Opět si zakázala podívat se na Roarkea. „Jakými úkoly vás pověřuje váš zaměstnavatel?“

„To je různé.“

„Máte v rámci těch různých úkolů možnost odesílat a přijímat elektronické zprávy?“

„Přirozeně.“

„A jistě víte, že váš zaměstnavatel je vybaven velice dokonalou komunikační technikou.“

„Technikou, která nemá konkurenci na této planetě ani mimo ni.“ V Summersetově hlase byl v tu chvíli znát nádech pýchy.

„A vy jste s ní velice důvěrně obeznámen.“

„To ano.“

„Ovládáte ji natolik, abyste byl schopen rušit nebo jinak pozměňovat příchozí či odchozí hovory a zprávy?“

„Samozřejmě že…“ Zarazil se a zatnul zuby. „Nemám k tomu ale sebemenší důvod.“

„Máte rád hádanky, Summersete?“

„Příležitostně.“

„Myslíte si o sobě, že jste trpělivý?“

Povytáhl udiveně obočí. „Ano.“

Přikývla a cítila, jak se jí svírá žaludek. Odvrátila se. Trápila ji starost, kvůli níž skoro celou noc nespala. „Vaše dcera byla ještě před dovršením plnoletosti zavražděna.“

Za svými zády nezaslechla jediný zvuk. Dokonce ani dech. Pokud má však bolest nějakou váhu, pak vzduch v místnosti strašlivě ztěžkl. „Za její smrt byl nepřímo zodpovědný váš zaměstnavatel.“

„On…“ Summerset si namáhavě odkašlal. Ruce na kolenou pod stolem sevřel v pěst. „On za nic zodpovědný nebyl.“

„Byla mučena, znásilněna a zavražděna, aby Roarke dostal za vyučenou. Aby mu ublížili. Nebyla nic víc než prostředek, je to tak?“

Summerset chvíli nebyl schopen slova. Nedokázal prostě promluvit pro ten strašlivý zármutek, který mu opět zatnul spáry do hrdla. „Byla zavražděna zrůdami, které zneužívaly nevinnosti.“ Dlouze a zhluboka se nadechl. „Vy byste měla takovým věcem rozumět, poručíku.“

Když se k němu znovu obrátila, neměla v očích žádný výraz. Její hlas byl však příšerně ledový, protože takovým věcem rozuměla až příliš dobře. „Jste dost trpělivý, Summersete. dost chytrý a trpělivý na to, abyste čekal celá ta léta? Abyste si vybudoval vztah se svým zaměstnavatelem a získal si jeho důvěru a tím i neomezený přístup k jeho osobním i pracovním záležitostem, a pak abyste se jej s využitím tohoto vztahu, této důvěry a tohoto přístupu pokusil zatáhnout do vraždění?“

Summersetova židle se zapíchla nohama do starého linolea, když ji odstrčil od stolu a prudce vyskočil. „Vy si dovolujete mluvit se mnou o využívání? Vy? Když dokážete využít v těchhle špinavých záležitostech nevinné mladé děvče? Vy si tu dovolíte ukázat prstem na muže, který si vás vzal, a tvrdit, že je zodpovědný za hrůzu, kterou ona musela vytrpět? Byly to děti. Děti. A já rád strávím zbytek života za mřížemi, když on díky tomu konečně pochopí, co jste zač.“

„Summersete.“ Roarke zůstal sedět, ale položil ruku Summersetovi na paži. Když se podíval na Evu, byly jeho oči chladné a bezvýrazné. „Dopřej mu chvilku.“

„Oukej. Na žádost zástupce předvolaného je v tuto chvíli výslech přerušen. Záznam vypnout.“

„Sedněte si,“ zahučel Roarke a stále držel Summerseta za paži. „Prosím.“

„Jsou všichni stejní, vidíte to sám.“ Summersetovi se třásl hlas zmítaný emocemi, ještě když si sedal zpátky na židli. „Policajti jsou všichni stejní. Mají jen odznaky, hrozné řeči a prázdná srdce.“

„To budeme muset zjistit,“ řekl Roarke s pohledem upřeným na svou manželku. „Poručíku, rád bych s vámi hovořil mimo záznam a bez přítomnosti vaší pobočnice.“

„To není třeba!“ vyjel Summerset.

„Už jsem se rozhodl. Omluvila byste nás, Peabodyová?“ Roarke se zdvořile usmál a pokynul směrem ke dveřím.

Eva zůstala stát a upřeně hleděla Roarkeovi do očí. „Počkejte venku, Peabodyová. Zajistěte dveře.“

„Ano, madam.“

„Zapněte i odzvučení.“ Eva s Roarkem a Summersetem osaměli. Eva stála s rukama zatnutýma v pěst v kapsách. „Takže ses rozhodl mi něco říct,“ pronesla chladně. „To sis myslel, že mi nedojde, že víš víc, než jsi mi prozradil? Myslíš si, že jsem nějaký idiot, krucifix?“

Roarke vycítil, že vzteklým výbuchem maskuje lítost, a potlačil povzdech. „Mrzí mě to.“

„Vy se jí budete omlouvat?“ vyštěkl Summerset. „Po tom, co.“

„Vy držte klapačku,“ nařídila mu Eva a obrátila se k němu s vyceněnými zuby. „Proč bych se měla domnívat, že to bylo jinak? V domě je veškeré vybavení k rušení elektronických přenosů i k vysílání mimo dozor. Kdo mimo nás tří o něm ví? První obětí byl dávný Roarkeův přítel, druhou další starý kamarád, který byl dokonce zavražděn v jednom z Roarkeových domů. Víte o všem, co mu patří, o všem, co dělá i jak to dělá. Stalo se to sice skoro před dvaceti lety, ale ani to pro vás nebylo příliš, abyste si počkal na odplatu, na to, abyste mohl svoji dceru pomstít. Jak můžu vědět, že nejste ochoten obětovat cokoli, abyste ho zničil?“

„Protože on je jediný, kdo mi zůstal. Protože ji miloval. Protože ke mně patří.“ Když tentokrát Summerset zdvihl sklenici, voda vyšplíchla přes okraj a postříkala stůl.

„Evo,“ ozval se měkce Roarke, ačkoli měl dojem, jako by nějaká rozběsněná ruka táhla jeho srdce i city opačným směrem. „Sedni si, prosím, a poslouchej.“

„Umím stejně dobře poslouchat i vestoje.“

„Jak chceš.“ Roarke si unaveně přejel dlaní přes oči. Vyjít se ženou, s níž se rozhodl spojit svůj život, bylo jen málokdy snadné.

„O Marleně jsem ti už vyprávěl. Když jsem se poznal se Summersetem, byla pro mě něco jako sestra. Já jsem už ale nebyl dítě," pokračoval a pohlédl přitom trochu pobaveně na Summerseta. „Ani neviňátko."

„Měl jste smrt na jazyku," zamumlal Summerset.

„Hříchy bezstarostného mládí," pokrčil Roarke rameny. „Každopádně jsem u nich zůstal a pracoval s nimi."

„Na podvodech a obírání lidí," pronesla upjatě Eva.

„To kvůli přežití," namítl Roarke a málem se neubránil úsměvu. „Za to se teď kát nebudu. Vyprávěl jsem ti, že Marlena. ano, bylo to ještě dítě, ale cítila ke mně něco, o čem jsem neměl ani tušení. Jednou v noci ji její láska přivedla až za mnou do pokoje. Byl jsem k ní hrubý. Nevěděl jsem, jak se s takovou situací vypořádat, takže jsem byl neobratný a hrubý. Myslel jsem si, že to dělám správně, že jsem se zachoval čestně. Nemohl jsem se jí dotýkat tak, jak po tom toužila. Byla tak nevinná a . roztomilá. Ublížil jsem jí a ona místo aby se vrátila do svého pokoje a chvíli mě nenáviděla – v což jsem doufal a myslel jsem si, že to tak bude – utekla. Našli ji lidé, kteří šli po mně. Lidé, o kterých jsem se domníval, že se s nimi zvládnu vypořádat sám. Našli ji a unesli."

Odmlčel se. Jemu i Evě bylo jasné, že ji nikdy nepřestane litovat. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tišší a oči temnější. „Byl jsem ochoten vyměnit svůj život za její. Udělal bych cokoli, co by po mně žádali, abych ji ušetřil strachu nebo bolesti. Nemohl jsem ale dělat vůbec nic. Nebylo mi dopřáno o něco se pokusit. Když s ní byli hotovi, hodili nám ji na práh."

„Byla tak malá." Summersetův hlas byl sotva slyšet. „Vypadala jako panenka. Celá rozlámaná a potrhaná. Zabili moje dítě. Zmasakrovali je." Nyní se konečně jasnýma a vyčítavýma očima podíval na Evu. „A policajti neudělali nic. Obrátili se k tomu zády. Marlena byla dcera nežádoucí osoby. Tvrdili, že nemají žádné svědky ani důkazy. Věděli, kdo to udělal, protože se o tom šuškalo všude. Ale neudělali nic."

„Lidé, kteří ji zabili, byli mocní," pokračoval Roarke. „V oné části Dublinu byla policie k jistým aktivitám slepá a hluchá. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem získal takovou moc a

zkušenosti, abych se jim mohl postavit. Ještě déle mi trvalo, než jsem se dostal na stopu šesti mužů, kteří zavinili Marleninu smrt.“

„Ale našel jsi je a zabils je. To vím.“ Po jisté době se s tím dokonce naučila žít. „Co to má ale dělat s Brennenem a Conroyem?“ Na okamžik se jí srdce v těle zastavilo. „Byli do toho zapleteni? Zavinili i oni Marleninu smrt?“

„Ne. Oba mi ale nezávisle na sobě poskytli určité informace. Informace, které mi pomohly objevit jistého člověka. Když jsem našel dva muže, kteří Marlenu mučili, znásilnili a zavraždili, zabil jsem je. Pomalu. Bolestivě. Toho prvního,“ pokračoval s pohledem upřeným na Evu, „jsem vykuchal.“

Z obličeje jí vyprchala všechna barva. „Tos udělal?“

„Zdálo se mi to přiměřené. Ten parchant bez srdce si za to, co provedl mladému bezmocnému děvčeti, nezasloužil nic jiného. Toho druhého jsem našel díky údajům, které jsem koupil od Shawna. Když jsem ho dopadl, postupně jsem mu nařezával žíly, až vykrvácel.“

Eva se posadila a přitiskla si dlaně k očím. „Kdo ti ještě pomáhal?“

„To se dá těžko říci. Mluvil jsem s desítkami lidí, shromažďoval jsem informace a pomalu postupoval k cíli. Jedním z těch, kteří mi nějak pomohli, byl i Robbie Browning, ale toho už jsem si zkontroloval. Je pořád v Irsku. Ještě tři až pět let bude žít na státní útraty. Jennie O'Learyová žije ve Wexfordu a živí se nejstarším řemeslem. Včera jsem ji kontaktoval a upozornil jsem ji, aby se měla na pozoru. Jack… „

„Do prdele s tím vším!“ Eva vztekle udeřila pěstmi do stolu. „Tenhle seznam jsi mi měl odříkat v tu chvíli, kdy jsem ti pověděla o Brennenovi. Měls mi věřit.“

„To nebyla otázka důvěry.“ Ne?“

„INC.

„Ne.“ Popadl ji za ruku dřív, než ho stačila odstrčit. „Ne, nebyla. Doufal jsem, že se mýlím. A nechtěl jsem tě dostat do situace, v níž ses právě ocitla.“

„Myslel sis, že to zvládneš i beze mě.“

„Doufal jsem, že se mi to podaří. Ale teď, když je do toho zapletený i Summerset, nemám už na vybranou. Potřebujeme tvou pomoc.“

„Tak vy potřebujete mou pomoc,“ pronesla Eva pomalu a vytrhla se mu. „Vy potřebujete mou pomoc. To je skvělé. Vynikající.“ Vstala. „Myslíš si, že Summerseta cokoli z toho, cos mi teď řekl, zbaví podezření? Pokud to použiju, půjdete do báně oba dva. Několikanásobná vražda prvního stupně.“

„Summerset nikoho nezavraždil,“ řekl s obvyklým chladným klidem Roarke. „To já.“

„To ho sotva zbaví podezření.“

„Už mu věříš?“

On je jediný, kdo mi zůstal. Znovu si nechala v mysli zaznít Summersetova slova i s citem, který z nich sálal. „Věřím mu. Nikdy by tě do toho nezapletl. Má tě rád.“

Roarke se nadechl, aby něco řekl, ale pak zase zavřel ústa a zamyšleně se zadíval na ruce. To prosté prohlášení a jednoduchá pravda, jež se za ním skrývala, jím otřásly.

„Nevím, co budu dělat.“ Pronesla to spíš sama pro sebe, aby to slyšela nahlas. „Musím se držet důkazů a nesmím jednat proti předpisům. Musím postupovat oficiálně. Když dojde na to, že vás budu muset obvinit,“ podívala se na Summerseta, „udělám to. Můžete si pomoct jedině tak, že mi řeknete úplně všechno. Když si budete hrát na vlastním písečku, obrátí se to proti vám. Já do toho jdu se svázanýma rukama. Budu potřebovat ty vaše,“ řekla s pohledem upřeným už zase na Roarkea.

„Máš je. Vždycky jsi je měla.“

„Vážné?“ V jejím úsměvu nebyla ani špetka veselí. „Důkazy hovoří o opaku. A já se budu držet důkazů, Roarkeu.“ Zamířila ke dveřím, ale ještě neodemkla. „Teď ten váš vychrtlý krk pustím, Summersete. I to je moje práce. Ne každý policajt se totiž k pravdě obrací zády. A já nejsem ani slepá, ani hluchá.“ Naposledy sjela Roarkea spalujícím pohledem. „Nikdy.“

Odemkla a vykročila ven.

Kapitola šestá

Peabodyová věděla, kdy má být zticha a nechat si své postřehy pro sebe. Bylo jí jasné, že ať se ve vyšetřovací kanceláři mimo záznam řeklo cokoli, její nadřízenou to nijak nenadchlo. Dallasová měla zadumaný a nepříjemný pohled, zachmuřená ústa a pohybovala se ztuhle, jako by spolkla něco, co nemůže strávit.

Protože Eva momentálně seděla za volantem nepříliš spolehlivého vozidla a ujížděla městem s Peabodyovou na sedadle spolujezdce, rozhodla se její pobočnice pro mlčení, které je tou lepší stránkou odvahy.

„Idioti," zamumlala Eva, a Peabodyová si byla naprosto jistá, že její nadřízená nemá na mysli houf neukázněných turistů, který se motal po ulici a jen taktak unikl masakru pod koly autobusu.

„Důvěra, kristepane."

Peabodyová si jen tlumeně odkašlala a zamračila se směrem k dýmem zahaleném rohu Desáté a Jedenačtyřicáté ulice, kde se dva řidiči městských vozítek nemohli shodnout na tom, kdo má přednost. Přimhouřila oči, když se obě vozítka srazila. Kov dvakrát zazvonil o kov. Při třetím nárazu vyšlehl z místa plamen. Chodci se rozprchli, jako když střelí do vrabců.

„No nazdar," poznamenala Peabodyová a rezignovala na pokusy o navázání konverzace, když Eva prudce zahnula k chodníku.

Vystoupila do mračna dýmu a nasála jeho zápach. Oba řidiči byli příliš zaměstnaní řvaním, než aby si jí všimli. Zaznamenali ji až tehdy, když jednoho z nich odstrčila loktem a natáhla se po nouzovém hasicím přístroji, který visel na boku nejbližšího z vozítek.

Bylo do značné míry pravděpodobné, že přístroj bude prázdný. Tentokrát však náhoda Dallasové přála. Postříkala obě vozítka pěnou, čímž uhasila oheň, ale rozdmýchala ohnivou záplavu vzteklých italských kleteb z úst jednoho a nesrozumitelné mandarínské čínštiny z úst druhého řidiče.

Možná že by se na ni společnými silami vrhli, ale to už se v oblaku páchnoucího kouře a páry objevila Peabodyová. Při pohledu na uniformovanou policistku se oba muži raději spokojili s výhružnými kletbami a zuřivými pohledy.

Peabodyová přejela pohledem zástup, který se začínal shromažďovat, aby si vychutnal nenadálou podívanou, a zamračila se. „Pokračujte," nařídila pak. „Tady už není nic k vidění. Tohle jsem si vždycky přála někomu říct," zamumlala směrem k Evě, ale očekávaného chápavého úsměvu se jí nedostalo.

„Vylepšete jim den a předvolejte je k výslechu kvůli obvinění z obecného ohrožení."

„Ano, madam." Peabodyová jen vzdychla, když se Eva vracela k autu.

O deset minut později zastavily v tichosti a bez rozruchu před budovou Luxusních výšin. U dveří měl tentokrát službu android, který jen uctivě přikývl, když mu Eva ukázala služební odznak a prošla kolem něj. Zamířila rovnou k prosklenému výtahu a postavila se doprostřed podlahy, která pod nimi vystřelila směrem k dvanáctému poschodí.

Peabodyová mlčela, i když Eva stiskla tlačítko zvonku u sněhobílých dveří bytu Audrey Morrellové. Za okamžik se otevřely a na prahu se objevila drobná brunetka s mírnýma zelenýma očima a nejistým úsměvem.

„Prosím, co pro vás mohu udělat?"

„Andrey Morrellová?"

„Přesně tak." Brunetka se soustředila spíš na uniformu Peabodyové a zdvihla ruku k jednoduché šňůře s bílými kameny na krku. „Nějaký problém?"

„Rády bychom vám položily několik otázek." Eva vytáhla služební odznak a přidržela ho Audrey Morrellové před očima. „Nebude to trvat dlouho."

„Jistě. Pojďte dál, prosím."

Ustoupila dovnitř a vpustila je do rozlehlé haly, kterou zútulnily jemné pastelové barvy a šikovné členění na několik oddělených částí. Stěny byly pokryty obrazy v neskutečně živých barvách.

Zavedla je k trojici křesel rozestavěných do tvaru podkovy a čalouněných potahy v barvě blankytné modři.

„Mohu vám něco nabídnout? Kávu?“

„Ne, děkujeme.“

„Jak si přejete.“ Audrey se opět nejistě usmála a posadila se.

Tak tohle je tedy Summersetův typ, pomyslela si ze všeho nejdřív Eva. Tahle štíhlá, půvabná žena v klasických jednoduchých svědě zelených šatech. Vlasy měla dokonale upravené do splývavých hladkých vln.

Její věk bylo obtížné odhadnout. Pleť měla smetanově bílou a hladkou, ruce dlouhé a štíhlé, hlas tichý a kultivovaný. Eva se nakonec spokojila s odhadem něco málo přes čtyřicet. Napadlo ji, že Audrey Morrellovou musí stát péče o zevnějšek nemalé jmění.

„Paní Morrellová, znáte muže jménem Summerset?“

„Lawrence.“ V zelených očích to okamžitě zajiskřilo a její úsměv se uvolnil a zvýraznil. „Ano, samozřejmě.“

„Jak se s ním znáte?“

„Navštěvuje mé kursy akvarelového malování. Vždycky v úterý večer vyučuji v kulturním středisku. Lawrence je jedním z mých žáků.“

„On maluje?“

„A docela dobře. Zrovna teď pracuje na báječné sérii maleb ze života a já…“ Zmlkla a znovu se dotkla šňůry s bílými kameny na krku. „Má nějaké problémy? Je v pořádku? Mrzelo mě, když se nedostavil na naši sobotní schůzku, ale nikdy by mě nenapadlo, že.“

„Sobotní? Vy jste s ním měla schůzku v sobotu?“

„Vlastně to mělo být něco jako rande.“ Audrey se zavrtěla a prohrábla si vlasy. „My. no, máme společné zájmy.“

„Vy jste neměli tu schůzku domluvenou na pátek?“

„Ne. Na sobotu. Měli jsme spolu poobědvat a pak strávit společně odpoledne.“ Audrey vydechla a znovu se přinutila k úsměvu. „Myslím, že to mohu přiznat, když jsme tu jen samé ženy. Udržet si ucházející vzhled mi dá dost práce a zabere to hodně času. A byla jsem strašlivě nervózní. S Lawrencem jsme se už několikrát sešli mimo učebnu, ale vždycky to bylo kvůli umění.

Tohle měla být naše první opravdová schůzka. Už dost dlouho jsem s nikým nechodila, víte? Jsem vdova. Manžela jsem ztratila před pěti lety a. no, prostě byla jsem úplně zničená, když mě nechal čekat. Ted ale chápu, že musel mít dobrý důvod. Můžete mi říct, oč jde?“

„Kde jste byla v pátek odpoledne, paní Morrellová?“

„Byla jsem na nákupech, abych se v sobotu líbila. Téměř celý den jsem strávila výběrem těch správných šatů, bot i kabelky. Pak jsem šla na manikúru a ke kosmetičce.“ Znovu si prohrábla vlasy. „Potřebovala jsem se trochu vylepšit.“

„Summerset tvrdí, že jste měli dohodnutou schůzku na páteční poledne.“

„Na páteční?“ Audrey se zamračila a pak zavrtěla hlavou. „To není možné. Nebo že by ano? Že bych si spletla dny?“ Očividně zmateně vyskočila a spěchala do vedlejší místnosti. Za okamžik byla zpátky s tenkou stříbřitou databankou. Zatímco zadávala kód, pořád ještě vrtěla hlavou. „Jsem si jistá, že jsme se domlouvali na sobotě. Ano, tady to mám. Sobota poledne, oběd a divadlo s Lawrencem. Chudáček.“ Znovu se podívala na Evu. V obličeji měla komicky ztrápený výraz. „On přišel v pátek, když jsem byla pryč? Musel si myslet, že se mu vyhýbám, stejně jako já. „

Pak se rozesmála, posadila se a přehodila si nohu přes nohu. „To je absurdní! Oba jsme se obírali svou uraženou pýchou a zraněnými city jen proto, že nás nenapadlo zavolat a ověřit si, jak to doopravdy je. Proč alespoň nenechal vzkaz u dveří?“

„To nevím.“

„Nejspíš zase uražená pýcha. A ostych. Pro dva ostýchavé lidi je velice těžké dát se dohromady.“ Když se soustředila na Evinu tvář, její úsměv pomalu pohasl. „Kvůli tomu by se ale jistě neobtěžovala policie.“

„Summerset byl u výslechu. Pomohlo by nám, kdybychom si mohly ověřit, kde se v pátek pohyboval.“

„Chápu. Tedy nechápu,“ opravila se Audrey. „Vůbec tomu nerozumím.“

„V tuto chvíli vám nemohu poskytnout příliš mnoho informací, paní Morrellová. Znala jste Thomase Brennena?“

„Ne, myslím, že ne.“

Tak ho poznáš, pomyslela si Eva. Po večerních zprávách už o Thomasi Brennenovi a Shawnu Conroyovi bude vědět každý. „Kdo ještě věděl o vaší zamýšlené schůzce se Summersetem?“

Audrey si už zase pohrávala s náhrdelníkem. „Nikdo mě nenapadá. Oba jsme spíše. uzavření lidé. Myslím, že když jsem si s Lawrencem tu schůzku domlouvala, zmínila jsem se své kosmetičce, že je to mimořádná příležitost.“

„Kam chodíte na kosmetiku?“

„Vždycky do salonu Classique na Madison Square.“

„Děkuji vám za váš čas,“ prohlásila Eva a vstala.

„To je samozřejmě v pořádku. Ale. jste poručík, nemýlím-li se?“

„Ano. Dallasová.“

„Poručíku Dallasová, jestli má Lawrence nějaké potíže. ráda bych mu pomohla, jakkoli to bude možné. Je to báječný muž. Gentleman.“

„Báječný muž,“ mumlala si pro sebe Eva, když mířily k výtahu. „Gentleman. Jasně. Až nahoru,“ nařídila, když se za nimi zavřely dveře. „Chci znovu projít místo činu. Připravte si záznamník.“

„Ano, madam.“ Peabodyová si okamžité připnula miniaturní přístroj ke klopě dokonale upravené uniformy.

Díky univerzálnímu kódu se Eva dostala přes policejní uzávěru dveří Brennenova bytu. V bytě bylo šero, protože denní světlo blokovaly žaluzie. Nechala je, jak byly, a nařídila rozsvícení umělého osvětlení.

„Začalo to hned tady.“ Zamračila se při pohledu na krvavé skvrny na koberci i na stěnách, a okamžitě se jí vybavila hrůzná podívaná, které tu byla nedávno svědkem. „Proč ho Brennen pustil dovnitř? Znal ho? A proč mu útočník usekl ruku? Pokud. „

Obrátila se, zamířila zpět ke dveřím a podívala se směrem k ložnici. „Možná že to bylo takhle – vrah je odborník přes elektroniku. Kamery se mu už podařilo oklamat. Nemůže ale riskovat, že si nějaký unuděný strážný bude prohlížet bezpečnostní záznamy dříve, než tu dokončí své dílo a zmizí. Takže se postará i o tohle. Je chytrý a opatrný. Sem se dokáže

dostat docela snadno. Odblokuje kódy a odemkne zámky. Tím pádem má vyhráno, ne?“ „Chce být vždy pánem situace,“ doplnila ji Peabodyová. „Možná, že se mu dokonce protivilo žádat o svolení vstoupit.“

„Přesně tak. Takže si pomůže a dostane se dovnitř sám. Tomu říkám vzrušení. A hra může začít. Brennen vyjde. s největší pravděpodobností z kuchyně. Právě obědval. Je zaskočen a kvůli tomu uklidňujícímu prostředku je i trochu otupělý. Ale protože vyrostl na ulici, je zvyklý na drsné způsoby. Člověk nezapomíná, jak se má o sebe postarat, když se to jednou naučil. Vrhne se tedy na vetřelce, ale ten je ozbrojený. To první zranění mohlo být způsobeno v sebeobraně. Zcela neplánovaně. Brennena to zastaví. Naprosto. Všude je krev. Nějaká s největší pravděpodobností postříkala i vetřelce. Bude se muset očistit, ale tím se bude zabývat později. Nyní chce udělat to, kvůli čemu přišel. Ještě víc Brennena nadopuje a odtáhne ho do ložnice.“

Eva kráčela podél krvavých stop a zaschlých kaluží, až se zastavila v ložnici a pozorné se rozhlížela. Zdvihla z Eileenina prádelníku sošku Panny Marie. Přidržela si ji mezi prsty a obrátila ji vzhůru nohama, aby se podívala na značku na podstavci. „Tatáž. Stejná jako u Conroye. Zajistěte to.“

„Připadá mi to tak nějak. já nevím. neuctivé,“ pronesla Peabodyová, když ukládala mramorovou sošku do sáčku.

„Myslím, že Matka Boží by chladnokrevnou vraždu považovala za něco ještě horšího než neúctu,“ odvětila suše Eva.

„To nejspíš jo.“ Peabodyová sošku schovala do tašky, aby o ní nemusela dál přemýšlet.

„Takže teď má Brennena tady na posteli. Nechce ale, aby mu vykrvácel. Chce si dát načas. Musí tedy zastavit krvácení. Proto zacelí pahýl. Sice surové, ale účel to splní.“

Obešla postel a pozorně si prohlížela odporné rezavějící zaschlé skvrny. „A dá se do práce. Připoutá svého beránka k pelesti a vytahuje si nástroje. Je precizní. Možná že předtím byl nervózní, ale teď už je mu fajn. Všechno jde přesně tak, jak chce. Postaví své symbolické obecenstvo na prádelník, aby Panna Maria dobře viděla. Možná že se k ní dokonce pomodlí.“

Zamračila se, ohlédla se k prádelníku a představila si na něm tu mramorovou sošku. „A pak se do toho pustí," pokračovala. „Poví Brennenovi, co s ním udělá a proč. Chce, aby to věděl a aby se podělal strachy. Chce si vychutnat to, jak mu bude působit bolest. To je jeho odměna a dostane se mu jí vrchovatou měrou. Jde tu sice o vášeň, lačnost i moc, ale jeho hlavní hnací silou je pomsta. Na tuhle chvíli čekal dlouho a chce si ji užít. Pokaždé, když Brennen zařve nebo začne škemrat o slitování, je v sedmém nebi. Když je dílo dokonáno, přímo se vznáší. Vypadá ale jako řezník. Je celý od čerstvé i zaschlé krve."

Přistoupila k přilehlé koupelně. Zářila, jako by byla z drahokamů. Stěny připomínaly safíry, dlaždičky rubíny a číselné stupnice a ostatní plochy se leskly jako stříbro. „Přišel připravený. Musel si s sebou nést nějakou brašnu nebo kufřík na nože a provaz. Tady se převlékl. Ještě přemýšlel o tom, co před chvílí dokázal. Pak se osprchoval a důkladně se celý vydrhnul jako nějaký svinský chirurg. Vydrhl i celou koupelnu. Tady už se choval jako nějaký úklidový android. Všechno tu snad i sterilizoval. Měl spoustu času."

„Nenašel se tu jediný vlas nebo kožní buňka," přisvědčila Peabodyová. „Byl důkladný."

Eva se otočila a vrátila se do ložnice. „Zničené šaty si odnesl v brašně spolu s těmi odpornými nástroji. Pomalu se oblékl a dával si pozor, kam šlape. Nechtěl si přece zamazat naleštěné boty krví, no ne? Možná že se ještě zastavil, aby se naposledy pokochal pohledem na své dílo. Jistě že to udělal, chtěl si ten obraz navždy vštípit do paměti. Pomodlil se snad? Ale ovšem, k větší slávě Boží i vlastní. A pak vyšel ven a zavolal jistou policistku."

„Můžeme zkontrolovat záznamy z haly a podívat se po někom, kdo nesl nějaký kufr nebo tašku."

„V téhle budově jsou v pěti poschodích kanceláře. Každý druhý člověk sem přijde s kufříkem. Je tu dvaapadesát obchodů. Každá třetí osoba tam chodí s taškou." Eva jen pokrčila rameny. „Stejně se na to ale podíváme. Summerset to neudělal, Peabodyová." Když její pobočnice mlčela, Eva se k ní netrpělivě otočila. „Brennen byl sice jen metr pětasedmdesát vysoký, ale vážil

pětadevadesát kilo a většinu z toho tvořily svaly. Možná že by se hubenému a kostnatému sušinkoví, jako je Summerset, podařilo Brennena dostat díky momentu překvapení, ale rozhodně už by neměl takovou páru, aby jedním švihem přesekl svalstvo i kosti ruky. A tohle bylo jediným sekem provedeno. Předpokládejme ale, že měl štěstí a podařilo se mu to. Dokážete si ale představit, že pak táhl skoro metrák mrtvé váhy do ložnice a dokázal to tělo vyzvednout na postel vysokou pětasedmdesát centimetrů? Na to prostě fyzicky nemá. Ruce má silné," zamumlala, když si vzpomněla, jak ji jeho kostnaté prsty občas sevřely, až jí naskočily podlitiny, „ale nemá žádné svaly. Kromě toho není zvyklý zvedat nic než podnos s čajem nebo vlastní rypák."

Povzdechla si. „Kromě toho si musíme uvědomit, že když už je natolik chytrý, aby s námi hrál tyhle elektronické hry a šachoval s bezpečnostními záznamy, těžko by na nich nechal záběry sebe samotného, jak vchází do haly kousek od místa činu. Proč by to nevymazal, když už by si byl s těmi disky hrál?"

„O tom jsem nepřemýšlela," přiznala Peabodyová.

„Někdo to na něj narafičil, a narafičil to na něj kvůli tomu, aby se dostal na kůži Roarkeovi."

„Proč?"

Eva hleděla dlouhých deset sekund Peabodyové do očí. „Tak to tady zase zapečetíme," řekla pak jenom.

„Dallasová, když mě budete za sebou vodit jako medvěda, nebudu vám k ničemu."

„Já vím. Zapečetíme to."

„Potřebuju na vzduch," řekla Eva, když byly opět venku a Peabodyová schovala miniaturní diktafon. „Také bych něco snědla. Máte něco proti tomu, když si obojí dopřejeme v Central Parku?"

„Ne",.

„Neurážejte se, Peabodyová," varovala ji Eva, když nastupovaly do vozu. „Ten našpulený výraz vám nesluší."

Mlčky dojely na přízemní parkoviště a vykročily mezi holé stromy. Vítr donutil Evu zapnout si bundu. Pod nohama jim chrastilo spadané listí. U prvního pojízdného stánku se Eva chvíli

rozhodovala mezi zeleninovým karbanátkem a kornoutem sójových lupínků. Nakonec se rozhodla pro lupínky, zatímco Peabodyová si dala zdravý ovocný spíž.

„To se pozná výchova v duchu hnutí Volného věku," poznamenala Eva.

„Jídlo nepovažuji za otázku vyznání." Peabodyová si přivoněla a zahryzla se do ananasu. „Ačkoli mé tělo je chrám."

Eva se musela usmát. Věděla, že jí bude odpuštěno. „Mám jistou informaci, kterou jsem jako policejní důstojník povinna předat svému nadřízenému. A nemám v úmyslu něco podobného udělat."

Peabodyová si nadmíru pozorně prohlížela kousek skleníkové broskve, než ho stáhla z jehly. „Měla by ta informace snad nějak souviset s případem, na němž momentálně pracujeme?"

„Měla. Pokud bych tu informaci sdělila někomu jinému, dotyčná osoba by byla rovněž povinna to ohlásit. Pokud by to neudělala, stala by se defacto spoluviníkem. Riskovala by odznak, kariéru a se značnou pravděpodobností i hezkých pár let svobody."

„Je to můj odznak, moje kariéra a moje svoboda?"

„Ano, to je." Eva se zastavila a otočila se k Peabodyové. Když se pozorně zahleděla do odhodlaného obličeje a chladných očí, vítr jí čechral vlasy. „Jste dobrá policistka, Peabodyová. Když budete takhle pokračovat, jste na nejlepší cestě k povýšení mezi detektivy. Vím, jak vám na tom záleží. Nezapomněla jsem ještě, jak na tom záleželo mně."

Ohlédla se po dvou uniformovaných chůvách, které sledovaly své svěřence hrající si na trávníku. Nedaleko od nich si jakýsi rekreační běžec udělal přestávku, aby se protáhl a upravil si ledvinku v pase. Směrem k němu se právě ploužil žebrák. Nad hlavami jim monotónně hučel rotor hlídkového vrtulníku.

„Ta informace souvisí se mnou osobně, takže jsem se už rozhodla. S vámi to nesouvisí," řekla Eva.

„Při vší úctě, poručíku, se mnou to souvisí také. Pokud máte pochybnosti o mé loajalitě. „

„Tohle není otázka loajality, Peabodyová. Jde o zákon, o povinnost, o…“ Ztěžka se nadechla a svezla se na lavičku. „Je to svinstvo.“

„Pokud mi tu informaci svěříte, pomůže mi to při pátrání po vrahovi Thomase Brennena a Shawna Conroye?“

„Ano.“

„Chcete mé slovo, že ta informace zůstane mezi námi?“

„Musím vás o to požádat, Peabodyová.“ Ohlédla se po Peabodyové, když si vedle ní sedala. „Je mi to sice líto, ale musím po vás chtít slib, že vědomě nesplníte svoji povinnost.“

„Máte mé slovo, poručíku. Bez nějaké lítosti.“

Eva na okamžik zavřela oči. Určitá pouta se vytvářejí rychle a drží pevně, uvědomila si. „Začalo to v Dublinu,“ odhodlala se nakonec k vyprávění, „asi před dvaceti lety. Jmenovala se Marlena.“

Pak jí pověděla všechno. Dala si záležet, aby nic nevynechala a vyprávěla co nejsrozumitelněji. Hovořila policejní hantýrkou, které obě nejlépe rozuměly. Když domluvila, zůstaly sedět. Eva měla na klíně nedotčený oběd. Kdesi v hloubi parku byl slyšet zpěv ptáků, který soupeřil s hukotem městského dopravního ruchu.

„Nikdy mě nenapadlo, že by Summerset mohl mít dceru,“ řekla po dlouhé době pomalu Peabodyová. „A že o ni přišel takovýmhle způsobem. Nic horšího už se snad nedozvím, nebo snad ano?“

„Myslím, že ne. Nás ale čekají ještě horší věci. Pomsta. Přes Marlenu se pomstili Summersetovi a potažmo i Roarkeovi. Všechno to do sebe zapadá. Na jedné straně jetelový lístek, na druhé církev. Kolo štěstí a Boží poslání.“

„Pokud to vrah chtěl hodit na Summerseta, věděl o něm, že byl v Luxusních výšinách, a upravil ty záznamy, musel vědět také o jeho schůzce s Audrey Morrellovou.“

„Jo. lidi nejsou nikdy tak nenápadní, jak si myslí, Peabodyová. Podle mě nejméně polovina studentů toho kursu malování věděla, že na sebe ti dva dělají oči. Takže si vezmeme pod drobnohled adepty umění.“ Protřela si oči. „Budu od Roarkea potřebovat další

seznam. Tentokrát půjde o jména lidí, které zabil. A jména všech, o nichž se domnívá, že mu je pomohli najít.“

„Který seznam si mám vzít na starosti já?“

Eva si překvapeně uvědomila, že ji pálí oči. Jsi přepracovaná, řekla si v duchu a násilím potlačila slzy. „Díky. Jsem teď vaším dlužníkem.“

„To je v pořádku. Budete jíst ty lupínky?“

Eva se usmála, zavrtěla hlavu a podala jí kornout. „Posložte si.“

„Dallasová? Jak chcete obejít inspektora?“

„Už se na tom pracuje.“ Při tom pomyšlení se Evě udělalo poněkud nevolno, takže si podvědomě přejela dlaní po břiše. „Teď se ale musíme vrátit na centrálu a něco McNabovi napovídat o těch nabouraných přenosech. Ještě než to všechno praskne, budu se muset nějak vypořádat se sdělovacími prostředky. Potřebuji zprávu z místa Conroyovy vraždy a jeho pitevní protokol. A taky se budu muset utkat s Roarkem.“

„Nabitý den.“

„Jo. Jediné, co mi ještě zbývá, je zaplést do toho inspektora a bude to dokonalé.“

„Co kdybych zkusila svým pověstným šarmem zapůsobit na McNaba? Vy byste zatím mohla zkusit ukecat Nadine Furstovou.“

„Vynikající nápad.“

Eva nemusela Nadine Furstovou hledat. Reportérka už seděla v její kanceláři a šklebila se na počítačovou ústřednu. Útroby složitého zařízení se válely po stole.

„Dala jste se na elektroniku, Dallasová?“

„Peabodyová, najděte McNaba a zabte ho.“

„Hned to bude, poručíku.“

„Nadine, kolikrát jsem ti říkala, abys mi nechodila do kanceláře?“

„No, asi tak desetkrát.“ Nadine se s neutuchajícím úsměvem posadila a zkřížila půvabné nohy. „Nevím, proč se kvůli tomu rozčiluješ. Tak kdo byl ten Shawn Conroy a proč ho zavraždili v Roarkeově domě?“

„Nebyl to Roarkeův dům, nýbrž jedna z jeho nemovitostí, kterých má spousty.“ Naklonila hlavu k rameni a významně

povytáhla obočí. „Předpokládám, že to přesně takhle uvedete ve své reportáži.“

„V mé exkluzivní reportáži.“ Nadine ji opět obdařila zářivým úsměvem. „Která bude obsahovat i prohlášení vyšetřovatelky.“

„Dostaneš prohlášení i exkluzivní reportáž.“ Eva zavřela a zamkla dveře.

„Hm.“ Nadine povytáhla dokonale upravené obočí. „Zatím to jde až příliš snadno. Co mě to bude stát?“

„Zatím nic. Jsi přece novinářka, ne? Takže newyorská policejní centrála vyšetřuje vraždu irského občana Shawna Conroye, svobodného, věk jedenačtyřicet let, povoláním barmana. Na základě anonymního udání objevila vyšetřovatelka – za asistence pana Roarkea – oběť v prázdném nájemním domě.“

„Jak byl zavražděn? Slyšela jsem, že to bylo ohavné.“

„Podrobnosti o spáchání zločinu nejsou zatím zástupcům sdělovacích prostředků přístupné.“

„Ale no tak, Dallasová.“ Nadine se předklonila. „Povídej.“

„Ani náhodou. Policie však šetří možnou spojitost tohoto zločinu s vraždou komunikačního magnáta a irského občana Thomase X. Brennena, k níž došlo tento pátek.“

„Brennena? Ježíšikriste. V pátek?“ Nadine vyskočila. „Brennena zavraždili? Panebože, vlastnil majoritní podíl v Kanálu 75! Nebesa, jak nám to mohlo ujít? Jak se to stalo? A kde?“

„Brennen byl zavražděn ve svém newyorském bytě. Policie zatím šetří všechny verze.“

„Verze? Jaké verze? Bože, já jsem ho znala.“

Eva přimhouřila oči. „Opravdu?“

„Jistě, mockrát jsem se s ním setkala. Ať už pracovně nebo při nejrůznějších charitativních akcích. Dokonce mi poslal květiny po. po té akci letos na jaře.“

„Po akci, při které ti málem podřízli krk.“

„Ano,“ vyhrkla Nadine a znovu si sedla. „Já jsem nezapomněla, kdo zařídil, aby se to nestalo. Měla jsem ho ráda, Dallasová. Ksakru, vždyť měl ženu a děti!“ Na okamžik se zamyslela a bubnovala přitom půvabnými štíhlými prsty na koleni. „Až se

tohle rozkřikne, vypukne u nás hotové peklo. A nejen u nás. V polovině sdělovacích prostředků po celém světě. Jak se to stalo?“

„V tuto chvíli se domníváme, že překvapil vetřelce.“

„Tomu se říká zabezpečení,“ zavrčela. „Srazit se s mizerným zlodějem.“

Eva neříkala nic. Potěšilo ji, že Nadine spolkla hozenou návnadu.

„A co ta spojitost?“ Nadine přimhouřila oči. „Shawn Conroy byl také Ir. Vy věříte, že byl do té loupeže zapletený? Znali se?“

„Vyšetřujeme to.“

„Roarke je také Ir.“

„Taky se mi to doneslo,“ řekla suše Eva. „Jen mimo záznam,“ začala a počkala si, až Nadine neochotně přikývne, „Roarke se s Shawnem Conroyem znal ještě v Irsku. Existuje možnost – pouze možnost – že dům, v němž přišel Conroy o život, byl vyrabován. Byl zařízený. no, jistě si dokážeš představit, jak kvalitní bylo jeho vybavení. Noví nájemníci se měli nastěhovat během několika málo dní. Dokud všechno lépe neprověříme, byla bych ráda, kdyby v souvislosti s tím nepadlo Roarkeovo jméno nebo kdyby se pokud možno objevovalo pouze v pozadí.“

„To by nemělo být nic těžkého. Každá stanice, a zvlášť ta naše, se bude sáhodlouze zabývat Brennenovým případem. Uveřejní se spousta životopisných údajů a historek, prostě jako obvykle. Taky se do toho budu muset pustit.“

Nadine znovu vyskočila. „Moc ti děkuju.“

„Nemáš zač.“ Eva odemkla a otevřela dveře. „Příležitostně si to vyberu.“

A teď, přemítala Eva a třela si spánky, zbývá jen doufat, že se mi povede ukecat a oblbnout inspektora alespoň s polovičním úspěchem.

„Vaše hlášení mi připadá poněkud strohé, poručíku,“ poznamenal Whitney, když Eva dokončila komentář ke své písemné zprávě.

„V tuto chvíli se nemáme oč opřít, inspektore.“ Seděla proti němu s vyrovnaným obličejem a bez uzardění se mu dívala do tvrdých tmavých očí. Hlas se jí ani nezachvěl. „McNab z oddělení

elektronické detekce pátrá po možnostech odposlechů a rušení našich linek, ale nezdá se, že by byl zatím nějak mimořádně úspěšný. Feeney se vrátí asi za týden.“

„McNab byl zatím hodnocen jako vynikající pracovník.“

„To je možné, ale zatím je, jak se zdá, na mrtvém bodě. Jsou to jeho slova, inspektore. Vrah je podle všeho expert na elektroniku a komunikace. Je možné, že právě zde musíme hledat jeho vztah k Brennenovi.“

„Tím se ale nevysvětluje jeho vztah ke Conroyovi.“

„Ne, pane, ale všichni mají společný původ. Vzájemně se přinejmenším náhodně znali ještě před lety v Dublinu. Je možné, že ve svých vztazích v New Yorku pokračovali nebo je obnovili. Protože jste viděl záznamy zpráv, které jsem dostala od vraha, víte, že motivem je msta. Vrah je znal. S největší pravděpodobností z Dublinu. Conroy žil v Dublinu ještě před třemi lety. Brennen tam měl své hlavní sídlo. Prospělo by nám, kdybychom požádali dublinskou policii o pomoc při prověření této verze. Potřebovali bychom vědět víc o tom, co tito muži dělali nebo co zamýšleli podnikat v Irsku během uplynulých několika let.“

„Roarke tam má také své zájmy.“

„Ano, pane, ale v poslední době nebyl s Conroyem ani s Brennenem v kontaktu. Zjišťovala jsem to. Za posledních více než deset let s nimi neměl žádné pracovní ani osobní styky.“

„Pomsta je často dlouhodobá záležitost.“ Inspektor sepjal prsty a podíval se přes ně soustředěně na Evu. „Hodláte Summerseta znovu předvolat k výslechu?“

„Zvažuji tuto možnost, inspektore. Jeho alibi na dobu, kdy byl Brennen zavražděn, je sice chabé, ale přece jen je přijatelné. Audrey Morrellová jejich schůzku potvrdila. Je více než pravděpodobné, že si jen spletli data. Způsob, jakým byli Brennen i Conroy zavražděni, mi na Summerseta nesedí. Není dostatečně fyzicky disponován k tomu, aby to mohl provést.“

„Sám ne.“

Eva ucítila, jak se jí sevřel žaludek, ale přesto dokázala přikývnout. „Ne, sám ne. Budu pokračovat v prověřování všech

stop, inspektore. Zaměřím se na Summerseta i na každého dalšího podezřelého, ale osobně jsem přesvědčena, a to téměř stoprocentně, že by Summerset neudělal nic, čím by Roarkea poškodil nebo pošpinil. Je mu oddán. Dokonce hluboce oddán. Kromě toho jsem si jistá, inspektore, že Roarke je další potenciální obětí. Je to další terč. Proto vrah kontaktoval mne osobně.“

Whitney neříkal nic a pozorně si Evu prohlížel. Její pohled byl jasný a přímý, hlas měla vyrovnaný. Napadlo ho, že si Dallasová nejspíš ani neuvědomuje, že zatíná pěsti, až jí zbělely klouby na rukou.

„Souhlasím s vámi. Mohl bych se vás zeptat, jestli nechcete být z toho případu odvolána, ale myslím, že si mohu ušetřit dech.“

„Ano, pane, to můžete.“

„Vyslechnete tedy Roarkea.“ Odmlčel se. Také Eva mlčela. „Předpokládám, že z tohoto výslechu nevzejde žádný oficiální záznam. Dávejte si pozor na to, jak dalece si přizpůsobujete pravidla, Dallasová. Nerad bych ztratil jednoho ze svých nejlepších lidí.“

„Inspektore.“ Povstala. „Vrah ještě nedokončil své poslání. Bude mě znovu kontaktovat. Už jsem si o něm sice udělala jistý obrázek, takže tuším, co by to mohlo být za člověka, ale přesto bych ráda využila doktorku Mírovou a nechala si co nejdříve vypracovat psychologický profil pachatele.“

„Zařiďte to.“

„Mám v úmyslu v co největší možné míře pracovat z domova. Tam disponuji vybavením, které je. na vyšší úrovni než to, které mám k dispozici na policejní centrále.“

Whitneymu přelétl po širokém obličeji slabý úsměv. „To věřím. Nechám vám v tomto případě tak volné ruce, jak jen budu moci a jak dlouho budu moci. Už teď vám mohu říci, že to moc dlouho nepůjde. A jestli se objeví další mrtvola, váš čas se ještě zkrátí.“

„Budu tedy pracovat rychle.“

Kapitola sedmá

Eva seděla v autě na dlouhé, klikaté příjezdové cestě a prohlížela si dům, který Roarke postavil. Napadlo ji, že slovo „postavil“ není tak docela přesné. Dům tu stál už víc než jedno století a čekal jen na někoho, kdo bude mít peníze a nadšení na to, aby ho koupil. Roarke měl obojí a vybudoval z něj palác z kamene a skla, který mu dokonale vyhovoval a hodil se k němu.

Tady byla nyní doma. Rozhodně víc doma, než jí kdy připadalo možné. Sama někdy nemohla uvěřit, že žije tady, mezi všemi těmi věžičkami a arkýři, elegantními trávníky a vznešenými keři. Bydlela v prostředí zdobeném nákladnými starožitnostmi, tlustými koberci z dalekých zemí, uprostřed bohatství a luxusu.

Roarke si to svým osobitým způsobem zasloužil. Ona pro to neudělala nic. Prostě sem přišla.

Oba pocházeli z ulice, z prostředí plného bídy, a zvolili si každý svoji cestu k tomu, aby se zařídili po svém. Ona potřebovala právo, řád, disciplínu a přesná pravidla. V jejím dětství se nic z těchto pojmů nevyskytovalo a ta léta, na něž dokázala takovou dobu úspěšně zapomínat, se jí během posledních měsíců neodbytně a nepříjemně připomínala.

Nyní na ně už vzpomínala až příliš, a přesto si ještě nevybavila všechno.

Roarke, pomyslela si, ten si vzpomíná na všechno. Souvisle, dokonale a do detailu. Nedovolí si zapomenout, čím byl ani odkud přišel. Využil toho.

Jeho otec byl alkoholik. Její rovněž. Jeho otec mu ubližoval. I to měli společné. Jejich dětství bylo nenapravitelně narušené, takže oba předčasně dospěli. Jeden z nich usiloval o nastolení zákona, druhý jej soustavně obcházel.

Nyní se spojili. Nebo se o to alespoň pokoušeli.

Do jaké míry se však světy, které si oba sami vytvořili, mohou propojit a vzájemně snášet?

To bylo nutné teprve prověřit. Jejich manželství, jež pro ni bylo

dosud něčím novým, báječným a životně důležitým, to buďto vydrží, nebo se rozpadne.

Ujela zbytek cesty a zaparkovala pod starým kamenným schodištěm. Auto nechala stát na místě, kde Summersetovi ustavičně zvedalo krevní tlak, a odnesla do domu krabičku se záznamovými disky.

Summerset byl v hale. Napadlo ji, že o ní musel vědět už v okamžiku, kdy projela železnou bránou. Ted si tu lámal hlavu, proč se na tak dlouhou dobu zastavila.

„Máte nějaký problém s vozem, poručíku?“

„Mimo těch obvyklých žádný.“ Shodila ze sebe bundu a ze zvyku ji přehodila přes sloupek zábradlí.

„Nechala jste ho před domem.“

„Já vím, kde je.“

„Na parkování aut tu máme garáž.“

„Dejte si ho tam sám. Kde je Roarke?“

„Roarke je ve své kanceláři na Páté Avenue. Doma by měl být nejpozději za hodinu.“

„Fajn, až dorazí, řekněte mu, aby přišel ke mně do pracovny.“

„Budu ho o vašem požadavku informovat.“

„To nebyl požadavek.“ Ušklíbla se, když viděla, jak Summerset dvěma prsty štítivě zdvihl její bundu za límec. „Zrovna tak, jako není žádný požadavek, když vám řeknu, abyste si neplánoval cesty mimo město, dokud vám nesdělím něco jiného.“

Svaly na čelistech mu viditelně zacukaly. „Bavíte se dobře, viďte, poručíku?“

„Ale jistě, je to pro mé něco jako kabaret. Dva mrtví chlapi, jednoho z nich rozkrájeli v domě mého manžela a oba byli jeho staří známí. Celý den jsem se válela smíchy.“ Když udělal Summerset krok vpřed, její oči se nebezpečně zúžily. „Nepokoušejte se ke mně přiblížit, starouši. Vůbec na to nemyslete.“

Důvod jeho vzteku se prozradil jedinou chraptivě a příkře vyřčenou větou: „Vy jste vyslýchala paní Morrellovou.“

„Snažila jsem se ověřit si to vaše ubohoučké alibi.“

„Přesvědčovala jste ji o tom, že jsem zapleten do policejního vyšetřování.“

„Mám pro vás novinku – vy jste zapleten do policejního vyšetřování.“

Slyšitelně vtáhl nosem vzduch. „Můj soukromý život.“

„Vy žádný soukromý život nemáte, dokud nebudou ty dva případy uzavřeny.“ Jeho rozpaky byly víc než zřetelné. Uvědomila si, že na něco takového nemá čas. „Ve vlastním zájmu byste měl udělat přesně to, co vám teď řeknu. Nikam nechoďte sám. Postarejte se, abyste měl alibi na každou minutu ve dne i v noci. Pokud se mi to totiž nepodaří zarazit, nebude to trvat dlouho a zemře někdo další. On chce, aby všechny stopy vedly k vám, tak se starejte, aby mu to nevyšlo.“

„Chránit nevinné je vaše práce.“

Už kráčela po schodech nahoru, ale otočila se a podívala se mu do očí. „Já vím, co je moje práce, a umím ji dělat až nepříjemně důkladně.“

Když si odfrkl, sešla o dva schody níž. Sestupovala záměrně pomalu, protože cítila, že by mohla každým okamžikem ztratit nad sebou kontrolu. „Umím ji dělat alespoň natolik dobře, aby mi došlo, proč jste mě nemohl ani cítit od první chvíle, kdy jsem se tu objevila. Vy jste totiž pochopil, že mě Roarke má rád. První část hádanky byla tak jednoduchá, že by ji rozluštil i prvňáček. Ke všemu jsem polda a to stačí, abyste mnou opovrhoval.“

Slabě se pousmál. „Nemám důvod obdivovat lidi z vaší branže.“

„Druhá část už byla těžší.“ Sestoupila o další schod, takže si hleděli zpříma do očí. „Myslela jsem, že jsem ji taky rozluštila, ale neuvědomila jsem si, že je to složitější. Především nepatřím k těm oslnivým holčičkám z lepší společnosti, se kterými se Roarke dřív stýkal. Nemám vizáž, rodokmen ani styl, který by vám vyhovoval.“

Summerset pocítil prudký příval studu, ale sklonil výbojné hlavu. „Ne, to nemáte. Mohl mít, na kterou by si ukázal. Mohl si vybírat z nejlepší společnosti.“

„Ale vy jste mu nepřál jen tak nějakou, Summersete. To je další

problém, který jsem pochopila teprve dnes ráno. Vy mě nesnášíte, protože nejsem Marlena. To byla jediná, kterou jste mu přál," řekla tiše a viděla, jak mu z tváří vyprchala barva. „Doufal jste, že si najde nějakou, která by vám ji připomínala, a místo toho se teď musíte zahazovat s lůzou. Smůla."

Obrátila se a znovu vykročila po schodišti. Neviděla proto, jak se Summersetovi roztřásla kolena a jak se prudce opřel o sloupek zábradlí. Pravda, kterou mu vmetla do tváře, jej zasáhla jako pěst.

Když měl jistotu, že je sám, posadil se ztěžka na schody a složil hlavu do dlaní. Zármutek, o němž se domníval, že se s ním již dávno vypořádal, ho opět zaplavil s novou a snad ještě prudší silou a trpkostí.

Když o dvacet minut později dorazil domů Roarke, byl už Summerset opět vyrovnaný. Ruce se mu už netřásly a tep měl naprosto klidný. K jeho povinnostem tak, jak je chápal a jak je potřeboval vidět, patřilo chovat se tak, aby nebyl nikomu na obtíž a byl vždy připraven.

Odebral Roarkeovi plášť, potěšil se hebkostí a lehkostí hedvábné látky a složil si ho přes paži. „Poručík je nahoře ve své pracovně. Ráda by s vámi mluvila."

Roarke se podíval nahoru. Byl si jistý, že Eva se tak zdvořile nevyjádřila. „Jak dlouho je doma?"

„Necelou půlhodinu."

„Je sama?"

„Ano. Zcela sama."

Roarke si podvědomě rozepnul dva horní knoflíčky košile. Jeho odpolední jednání byla dlouhá a únavná. Cítil, že se mu v zátylku začíná, rodit bolest hlavy z přestálého napětí, která ho trápila jen ve výjimečných případech.

„Zaznamenávejte veškeré hovory, které mi přijdou. Ted nechci být rušen."

„A večeře?"

Roarke pouze zavrtěl hlavou a zamířil po schodech nahoru. Po celý den se mu dařilo dokonale se ovládat, ale cítil, že nemá daleko k tomu, aby vybuchl jako přetopený kotel. Věděl ale, že

nejlepší – nebo rozhodně účinnější – bude, pokud si s Evou pohovoří v klidu.

Pořád však musel myslet na to, jak před ním včerejšího večera zavřela dveře, které je oddělily. Nešla mu z mysli lehkost, s jakou to udělala, a definitivnost toho činu. Nevěděl, jestli vydrží zůstat klidný, až se s ní uvidí.

Eva nechala dveře do své pracovny otevřené. Ostatně, pomyslel si Roarke, přece si mě předvolala, ne? Seděla za počítačem a mračila se na monitor, jako by ji zobrazená informace rozzlobila. Vedle stál šálek kávy, která už byla nejspíš studená. Vlasy měla neupravené a rozježené. Nepochybně si je pocuchala svýma věčně neklidnýma rukama. Pouzdro se zbraní si ještě nestačila odložit.

Galahad se usídlil na hromadě papírů na stole. Mávl ocasem na pozdrav a jeho dvoubarevné oči bleskly nepřehlédnutelným škodolibým veselím. Roarke měl dojem, že by mohl kocourovi číst myšlenky.

Tak pojď, ať už to může začít. Těšil jsem se na to.

„Chtěla jste se mnou mluvit, poručíku?“

Zdvihla hlavu a otočila se. Uvědomila si, že její manžel vypadá skvěle. Tmavý společenský oblek s rozepnutou košilí mu dodával zdání nedbalé elegance. Jeho postoj, skloněná hlava, palce zavěšené na kapsách i to, jak se pohupoval v kolenou, ji varovaly, že má před sebou irského rváče, který se chystá k zápasu.

Fajn, rozhodla se. Byla na to připravena.

‚Jo, chtěla jsem s tebou mluvit. Nechceš zavřít dveře?“

„Asi to bude nejlepší.“ Zavřel za sebou a přešel po místnosti. Vyčkával. Byl zvyklý čekat na první ránu protivníka.

Odvetný úder ho pak uspokojil daleko víc.

„Potřebuji jména.“ Její hlas byl úsečný a strohý. Chtěla, aby ani jeden z nich nezapomínal, že teď hovoří jako policistka. „Jména lidí, které jsi zabil. Jména všech, které jsi kontaktoval, abys ty, cos je chtěl zabít, vypátral.“

„Dostaneš je.“

„Budu od tebe potřebovat i podrobné prohlášení, v němž přesně uvedeš, kde a s kým jsi byl v době, kdy byli zavražděni Brennen a Conroy.“

V očích se mu na okamžik nebezpečně zablesklo. Pak ochladly, až připomínaly lesklý modrý led. „Jsem podezřelý, poručíku?“

„Ne, a chci, aby to tak zůstalo. Pokud tě hned vyloučím ze seznamu možných podezřelých, všechno se zjednoduší.“

„Bylo by vhodné všechno zjednodušit co nejvíc.“

„Nezkoušej na mě tenhle tón.“ Věděla, kam tím míří, a zmocnil se jí vztek. V duchu se modlila, aby ji nevyváděl z míry ještě víc, než už to dělá. „Čím víc se budu v tomhle případě moci držet předpisů, tím lepší to bude pro všechny zúčastněné. Summerseta bych raději viděla v domácím vězení. Když ho o to požádám, nikdy nebude souhlasit, proto bych chtěla, abys to udělal ty.“

„Nebudu po něm žádat, aby přistoupil na takové ponížení.“

„Podívej,“ řekla Eva a pomalu vstala, „trocha toho ponížení by ho mohla uchránit před basou.“

„Pro někoho je hlavní důstojnost.“

„Do prdele s důstojností. Mám dost problémů i bez ní. Já potřebuju fakta a důkazy. Pokud mi dál budeš lhát…“

„Nikdy jsem ti nelhal.“

„Nechal sis pro sebe důležitou informaci. To je totéž.“

„Ne, to není totéž.“ Viděl, že má proti sobě odhodlaného protivníka, který není ochoten vzdát se svých neměnných pravidel. I on se nyní v duchu modlil, aby ho dál nevyváděla z míry. „Tu informaci jsem si pro sebe nechal proto, že jsem tě nechtěl dostat do nepříjemné situace.“

„Ohledy si můžeš strčit někam!“ vyštěkla, jak začínala ztrácet sebevládu.

‚Jak chceš.“ Přistoupil k baru, vytáhl láhev whisky a nalil si do těžké křišťálové sklenice na tři prsty zlatohnědé tekutiny. Napadlo ho, jestli to do sebe nemá hodit naráz.

Když v jeho hlase zaslechla ten vzteklý tón, pochopila, že tiše zuří. Dala by přednost otevřenému výbuchu zlosti, který by víc odpovídal její vlastní náladě.

„Fajn. Vynikající. Takže ty si budeš hrát na uraženého. Mám už dvě mrtvoly a každou chvíli čekám třetí. Kromě toho mám informaci, která je pro vyšetřování naprosto rozhodující, a

nemůžu ji oficiálně použít, pokud se s tebou dalších sto let nechci setkávat v návštěvní místnosti federálního lapáku.“

Usrkl whisky a v úsměvu vycenil zuby. „Ohledy si můžeš strčit někam.“

„Měl by sis přestat hrát na haura, kámo, protože jsi v průseru.“ Uvědomila si, že má chuť něco rozbít nebo do něčeho praštit. Vzápětí vztekle odstrčila židli. „Jseš v něm až po uši i s tím svým vyzáblým androidem. Jestli mám zajistit, abyste si neošoupali prdele na lavici obžalovaných, budete muset trochu změnit přístup.“

„Zatím jsem se o svou prdel vždycky dokázal postarat sám.“ Roarke dopil zbytek whisky a postavil sklenici na stůl. Tvrdě udeřila o dřevěnou desku. „Ty dobře víš, že Summerset nikoho nezabil.“

„Nezáleží na tom, co vím, záleží jen na tom, co můžu dokázat.“ Vztek neustupoval. Hrábla si oběma rukama do vlasů a sevřela je v hrsti, až jí začala hlava třeštit bolestí. „Pokud mi neposkytneš všechny potřebné údaje, budu pořád o krok pozadu.“

„Udělala bys s těmi údaji něco, co už jsem s nimi neudělal já sám? Pracovala bys rychleji a efektivněji než já se svým vybavením a kontakty?“

Tohle už dlouho nevydržím, pomyslela si. „Měl by sis uvědomit, kdo je tady polda, sekáči.“

Jeho oči se zaleskly jako ocel v měsíčním světle. „Na to se nedá zapomenout.“

„Uvědom si taky, kdo z nás má v popisu práce shromažďovat a zpracovávat důkazy a informace. Vyšetřovat. Ve svém podnikání si dělej, co uznáš za vhodné, ale dokud ti neřeknu něco jiného, nelez mi do zelí.“

„Dokud ty mi neřekneš?“ Viděla rychlý a zuřivý záblesk v jeho očích, v nichž se v tu chvíli zračilo i násilí. Ani se ale nepohnula, když se k ní prudce přitočil, popadl ji za košili a zvedl ji na špičky.

„A co když nebudu dělat, co se mi říká, poručíku? Co když nebudu plnit rozkazy? Jak to zvládnete potom? Zase utečete a zamknete za sebou dveře?“

„Ve vlastním zájmu dej tu ruku pryč.“

Místo toho ji nadzdvihl ještě o kousíček. „Zamčené dveře snášet nebudu. Mám svoje mantinely a ty ses dostala až k nim. Jestli mě nechceš vedle sebe, jestli vedle mě nechceš spát, řekni to rovnou. Jestli se ale chceš obracet zády a zamykat se, tak za sebe neručím.“

„Já jsem to nepodělala,“ odsekla. „Naštval jsi mě a nechtěla jsem se s tebou bavit. To já se musím vypořádat s tím, co se děje a co se stalo v minulosti. Já musím přehlížet všechny přečiny, kterých ses dopustil proti zákonu, místo abych tě strčila za katr.“ Zdvihla obě ruce a prudce do něj vrazila. Když viděla, že to s ním ani nepohnulo, překvapilo ji to a rozběsnilo zároveň. „A to se ještě musím každou chvíli při večeři tlemit na bandu nafoukaných snobů a pokaždé, když se vracím domů, se musím děsit toho, jestli jsem vhodně oblečená!“

„Ty si myslíš, že jsi jediná, kdo se musel přizpůsobit?“ Rozzuřeně s ní zatřepal a pak ji pustil, aby mohl začít rázovat po místnosti. „Prokristapána, vzal jsem si policajtku! Policajtku, do prdele! To je největší fór, jaký mi kdy osud vyvedl.“

„Nikdo ti přitom kudlu pod krkem nedržel.“ Uraženě si zapřela ruce v bok. „To ty ses o to snažil.“

„A ty ses cukala a cukáš se dál. Je mi z toho nanic. Nanic! To jenom ty se musíš smiřovat se změnami a dělat ústupky, viď, Evo?“ Vztek z něj přímo sálal. Když ty téměř viditelné vlny dorazily k ní, přísahala by, že je cítí. „Já jsem toho musel tolik změnit a ustoupit tolikrát, že bych to už ani nespočítal! Soukromí můžeš mít, kdy chceš, kašlu na tvoje neurotické chvilky, ale nesnesu, aby přede mnou moje žena zavírala dveře!“

Neurotické chvilky ji nechaly chladnou, ale slova moje žena jí opět rozvázala jazyk. „Tvoje žena! Tvoje žena! Neopovažuj se to vyslovit ještě jednou tímhle tónem! Nezacházej se mnou jako s kusem hadru!“

„Nebuď směšná.“

„Tak já jsem směšná.“ Rozhodila rukama. „Jsem neurotická a směšná.“

„Ano, často.“

Cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Před očima se jí začínaly dělat rudé mžitky. „Jsi arogantní, samolibý, sobecký a kašleš na všechny zákony!“

Pobaveně povytáhl obočí. „A dál?“

Nebyla schopna slova. Z hrdla se jí vydralo cosi mezi zachroptěním a řevem. Galahad při tom zvuku seskočil ze stolu a schoval se pod ním.

„Výborně řečeno,“ poznamenal Roarke a rozhodl se pro druhou whisky. „Během několika posledních měsíců jsem vzdal spoustu obchodů, které bys považovala za pochybné.“ Prohlížel si barvu whisky ve sklenici. „Pravda, jednalo se spíš o zábavu nebo o zvyk, ale mně ty akce připadaly zajímavé a výnosné.“

„Nikdy jsem po tobě nepožadovala, aby ses něčeho vzdával.“

„Drahá Evo,“ vzdychl a zjistil, že jeho vztek už z větší části opadl. „Ty to požaduješ už jen tím, že jsi. Oženil jsem se s policajtkou,“ řekl si spíš pro sebe a napil se. „Protože jsem ji miloval, toužil jsem po ní a potřeboval jsem ji. Ke svému bezmeznému překvapení jsem ji dokonce obdivoval. Fascinuje mě.“

„Nepřekračuj to.“

„Já to chci jen dokončit. Nezměním to, jaký jsem, ani to, co jsem kdysi udělal. A to dokonce ani kvůli tobě.“ Podíval se jí do očí. „A říkám ti, nezamykej přede mnou dveře.“

Podrážděně pokrčila rameny. „Věděla jsem, že tě to vytočí.“

„Povedlo se.“

Uvědomila si, že vzdychla. Byl to jen slabý zvuk, a ona neměla ani tolik energie, aby si ho vyčítala. „Je to těžké. vidět, co se těm dvěma stalo, a vědět. „

„Vědět, že jsem byl schopen udělat totéž.“ Znovu postavil sklenici na stůl. „Bylo to spravedlivé.“

Přímo hmatatelně cítila váhu služebního odznaku. Necítila ji ale v kapse, nýbrž v srdci. „O tom jsi neměl právo rozhodovat.“

„V tom se právě rozcházíme. Zákon nestojí pokaždé na straně nevinných a utlačovaných. Zákon se nedokáže pokaždé dostatečně postarat. Nebudu se ti omlouvat za to, co jsem udělal, Evo, jen za

to, že jsem tě dostal do situace, kdy musíš volit mezi mnou a svými povinnostmi.“

Zdvihla konečně šálek s vystydlou kávou a vypila ji, aby si uvolnila krk. „Musela jsem to říct Peabodyové. Musela jsem ji do toho zasvětit.“ Přejela si obličej dlaní. „Podpoří mě. Nezaváhala ani na okamžik.“

„Je to dobrá policajtka. Učilas mě, že tahle fráze není urážka.“

„Potřebuju ji. V tomhle případě budu potřebovat veškerou pomoc, kterou budu moci získat, protože se bojím.“ Zavřela oči a snažila se uklidnit. „Bojím se, že když nebudu dost opatrná, rychlá nebo chytrá, brzy přijdu na místo činu a najdu tam tebe.

Přijdu pozdě a ty budeš mrtvý, protože on chce právě tebe. Ti předtím byli jen rozcvička.“

Ucítila na sobě jeho paže a schoulila se pod ně. Teplo jeho těla, jeho linie a tvary, to všechno bylo zase tak důvěrně známé a nepostradatelné. Když si ho přitáhla blíž, ucítila jeho vůni, pravidelný rytmus jeho srdce i hebké rty, které se dotkly jejích vlasů.

„Nevydržela bych to.“ Sevřela ho ještě pevněji. „Nemohla bych. Vím, že na to nesmím ani myslet, protože mě to vždycky rozhodí, ale nejde mi to z hlavy. Nemůžu přestat. „

Pak už byla jeho ústa na jejích a jeho polibek byl vášnivý a horký. Věděl, že je to přesně ta útěcha, kterou potřebovala, že jí pomohou jeho tvrdé a netrpělivé ruce na těle. Sliby, které jí šeptal do ucha, když jí vyhrnoval košili, je konejšily oba.

Její zbraň zaduněla o podlahu. Za ní dopadlo jeho dokonale ušité sako. Mírně zaklonila hlavu, aby ji jeho rty mohly začít vzrušovat na krku, zatímco její ruce mu sjely k pasu.

Ted, když šlo pouze o doteky, už nebylo zapotřebí slov. Vzájemně se mučili lačnými polibky a lehkým kousáním. Když ji přitiskl ke stolu, zrychlil se jí dech. Pod zády jí zašustil papír.

Objala ho.

„Já nejsem neurotická,“ vypravila ze sebe.

Poprvé se zasmál. Toužil po ní a současně ho pobavila. „Samozřejmě že ne.“ Pevně ji sevřel a pronikl do ní.

Sledoval, jak se její rozkoš rychle stupňuje. Zlatohnědé zorničky se jí zamlžily a štíhlý trup se prohnul. Prudká vlna rozkoše jí stáhla hrdlo, až se z něj nakonec v křečovitém zasténání vydralo jeho jméno.

„Vezmi si víc.“ Jeho ruce nebyly tak něžné, jak měl v úmyslu, když ji popadl za boky a vnikl hlouběji. „Vem si mě celého.“

V ochromujících vlnách smyslného laskání pochopila, že mu jde o konečné a plné oboustranné ukojení.

Vzala si ho tedy celého.

Později si dali v její pracovně společně polévku. Při druhém talíři už měla dostatečně jasnou hlavu, aby mohla začít uvažovat o nejaktuálnějším problému.

„Nějakou dobu budu pracovat hlavně doma.“ „Zařídím si program tak, abych ti mohl být k dispozici.“ Rozlomila žemli a zamyšleně si ji mazala, máslem. „Budeme se muset spojit s policií v Dublinu. Budu tam muset uvést tvoje jméno.“ Ignorovala jeho mírný úšklebek a zakousla se do pečiva. „Mám se připravit na nějaká překvapení?“

„Nemají o mně víc podstatných informací, než je v tvých záznamech.“

„Takže nemají prakticky nic.“

„Přesně tak. Pár veteránů si na mě ještě nejspíš vzpomene, ale nemělo by jít o nic překvapivého. Byl jsem vždycky opatrný.“

„Kdo vyšetřoval Marleninu vraždu?“

Roarkeovi zmizel z očí pobavený lesk. „Inspektor Maguire. Vyšetřováním bych to ale nenazýval. Udělal jen to, co bylo nezbytně nutné, neodmítl jediný úplatek a označil to za nehodu.“

„Přesto by nám jeho záznamy mohly být užitečné.“

„Pochybuji, že vůbec něco zjistíš. Maguire byl jedním z mnoha policajtů, kteří se ocitli na výplatní listině kartelu, jemuž jsem vlezl do zelí.“ Vzal si druhou polovinu žemle. „V téhle části světa začaly pouliční války později a trvaly déle. Policajti tam brali úplatky, ještě když jsem byl kluk. Následky jsou tam znát dodnes.“

V duchu si vybavil mrtvá těla, rachot výstřelů v nočních ulicích, sténání raněných a vyhaslé oči těch, kdo přežili.

„Tehdy existovaly jen dvě skupiny lidí," pokračoval. „Jedni žili v nadbytku, druzí neměli nic a chcípali hlady. Většina policajtů, kteří se do toho pekla dostali, si zvolila jednu ze dvou cest. Někteří se snažili udržovat pořádek. Většina jich ale využívala chaosu a těžila z něj."

„A Maguire patřil k těm druhým."

„Nebyl sám. Když neměl člověk naditou prkenici, nedočkal se od policajtů ničeho dobrého."

„Svezl se po tobě někdy Maguire?"

„Osobně ne. Když jsem začal samostatně pracovat, dřepěl už v kanceláři. Uniformované využíval jako své pohůnky a on sám jen inkasoval." Roarke se pohodlně opřel a vzal si šálek kávy. „Většinou se mi dařilo vyhýbat se mu. Když to nešlo jinak, zaplatil jsem, ale obvykle se mi podařilo ukrást všechno zase zpátky. Policajti jsou snadný terč. Nečekají, že by si je někdo dovolil obrat."

„Hm." Na nic víc se Eva nezmohla. „Proč na Marlenině případu pracoval právě Maguire?"

„Když ji zavraždili, Summerset trval na tom, že zavoláme policii. Chtěl ty lidi, kteří. zkrátka chtěl, aby byli potrestáni. Požadoval veřejný soud. Nešlo mu o nic jiného než o spravedlnost. Místo toho přišel Maguire. Ten parchant tam jen chvíli čmuchal, vrtěl hlavou a žvanil nesmysly. Nakonec z něj vypadlo, že by si rodiče měli dávat na děti větší pozor a nenechat je takhle zdivočet."

Roarke cítil, jak ho opět zmáhá, dávná zuřivost. Odstrčil židli od stolu, vstal a začal přecházet. „Mohl jsem ho na místě zabít.

Věděl to. Počítal s tím, že to zkusím. Chtěl, abych to udělal hned tam, když měl za zadkem dalších šest poldů, kteří by mě rozsekali na hadry hned, jak bych se pohnul. Podle jeho vyšetřování byla Marlena nezvládnutelná, měla v sobě drogy a tahala se s partou, která zpanikařila, a někdo z nich ji zabil, když si s ní užili. Dva týdny nato jezdil po Dublinu v novém autě a jeho žena se nechala ostříhat, aby vynikly diamantové náušnice."

Obrátil se k Evě. „Půl roku nato ho vytáhli z řeky. Měl v sobě tolik děr, že si v něm ryby mohly hrát na honěnou."

Evě vyschlo v ústech, ale dál mu hleděla do očí. „Tys ho zabil?“

„Ne, ale jen proto, že mě někdo předběhl. Měl jsem ho na seznamu až mezi dalšími.“ Roarke se znovu posadil. „Evo, Summerset s tím, co jsem udělal, neměl nic společného. Neměl ani ponětí o tom, co mám v plánu. Nebyl to a není jeho styl. On byl spíš na podvůdky nebo kapsařinu.“

„Přede mnou se ho nemusíš zastávat. Já pro něj udělám, co budu moct.“ Pomalu vydechla. „Začnu tím, že budu zase ignorovat předpisy a ta jména si prověřím na tvém neregistrovaném počítači. Dáme se do těch seznamů.“

Vstal, vzal ji za ruku a přitiskl si ji ke rtům. „S vámi je radost spolupracovat, poručíku.“

„Nezapomínej, kdo tu velí.“

„Nepochybuji o tom, že mi to včas připomeneš. Korektně.“ Když vstala, vzal ji kolem pasu. „Až se budeme příště milovat, můžeš si nechat odznak. To pro případ, že bych zapomněl, kdo tu velí.“

Přimhouřila oči. „Buzeraci nemá rád nikdo.“

‚Já ano.“ Políbil ji na svraštělé obočí. „Ale snesu ji jen od někoho.“

Kapitola osmá

Eva upřeně hleděla na seznam jmen, který se objevil na monitoru ve stěně Roarkeovy pracovny. Vybavení této místnosti předčilo výplody nejdivočejších snů počítačových pirátů. Roarke si liboval v estetice a luxusu, pokud šlo o ostatní části domu, ale tato místnost byla zařízena výhradně k práci.

K ilegální práci, pomyslela si Eva, protože žádné informační, vyhledávací nebo komunikační zařízení nebylo oficiálně registrováno. Nic, co sem přicházelo nebo odsud bylo odesíláno, se nedalo vystopovat.

Roarke seděl za pultem ve tvaru podkovy. Jako pirát u kormidla dokonalé lodi, pomyslela si. Přídavný počítač s tajným laserovým faxem a holografem ani nezapínal. Napadlo ji, že nepředpokládá, že by potřeboval něco víc.

Strčila ruce do kapes, zvolna se zhoupla v bocích, přistoupila po naleštěné dlaždicové podlaze blíž a začetla se do jmen mrtvých.

„Charles O'Malley, vražda vyvržením, 5. srpna 2042. Nevyřešeno. Matthew Riley, vražda vyvržením, 12. listopadu 2042. Donald Cagney, vražda oběšením, 22. dubna 2043. Michael Rowan, vražda udušením, 2. prosince 2043. Rory McNee, vražda utopením, 18. března 2044. John Calhoun, vražda otrávením, 31. července 2044.“

Dlouze si vydechla. „Máš průměr dva na rok.“

„Nespěchal jsem. Chceš slyšet jejich životopisy?“ Nezobrazil je na monitoru. Dál seděl a díval se na něj. Přitom odříkával: „Charles O'Malley, věk třiatřicet, příležitostný násilník a sexuální deviant. Podezřelý ze znásilnění vlastní sestry a matky. Obvinění byl zproštěn pro nedostatek důkazů. Podezřelý z umučení osmnáctileté hostesky, jejíž jméno se nikdo nenamáhal si zapamatovat.

Obvinění zproštěn pro nedostatek zájmu. Známý ranař a výběrčí dluhů na volné noze, který si ve své práci skutečně liboval. Jeho

obchodní známkou byla roztříštěná kolena. Marlenina kolena byla roztříštěná.“

„Dobře, Roarkeu,“ řekla Eva a vztáhla ruku. „To stačí. Potřebuju, abys mi zjistil jejich příbuzné, přátele, milenky. Při troše štěstí se nám podaří najít mezi nimi počítačového maniaka nebo blázna do komunikací.“

Protože se mu nechtělo znovu opakovat jejich jména, zadal její požadavek do počítače ručně. „Bude to pár minut trvat. Seznam kontaktů se objeví na monitoru číslo tři.“

„Kdo ještě věděl, co děláš?“ zeptala se, když sledovala, jak se monitor začíná plnit jmény.

„Já jsem hned potom neletěl do hospody a nechlubil se tím u piva.“ Zamítavě trhl rameny. „Nějaké ty fámy se samozřejmě do světa dostaly. Chtěl jsem, aby se o tom vždycky vědělo. Chtěl jsem jim dopřát čas, aby se zapotili strachy.“

„Jsi postrach, Roarkeu,“ zamumlala a pak se k němu otočila. „Pokud jsem to správně pochopila, tak se to mohlo donést komukoli v Dublinu. co to žvaním, vlastně kdekoli.“

„Cagneyho jsem našel v Paříži, Rowana na Taurusu Tři a Calhouna tady v New Yorku. Vesmír je malý, Evo.“

‚Ježíši.“ Přitiskla si dlaně k očím. „Fajn, tímhle si nepomůžeme. Musíme se soustředit na zainteresované osoby, na lidi se vztahem k jednomu nebo k několika tvým. z tvého seznamu. Na lidi, kteří mají důvod mít na tebe spadeno.“

„Spousta lidí má na někoho spadeno. Jestli má jít o mě osobně, tak proč je do toho místo mě zapletený Summerset?“

„On je odrazový můstek. Přes něj se dostanou k tobě.“ Zatímco o této možnosti důkladně uvažovala, začala Eva rázovat po pracovně. „S Mirovou to teprve musím konzultovat. Doufám, že se mi to podaří už zítra. Stejně si ale myslím, že pokud se tohle všechno odvíjí už od Marleny, ten, kdo se za tím skrývá, považuje za příčinu všeho právě Summerseta. Bez něj by nebylo Marleny a bez Marleny by sis nehrál na Zorra Mstitele. Musíte proto zaplatit oba. On chce, aby ses potil. Když půjde rovnou po tobě, nedosáhne toho. Aby to pochopil, musí tě opravdu dobře znát. Jít po někom, na kom ti záleží, je něco docela jiného.“

„A co když z toho bude muset Summerseta vynechat?“

„No, pak by…“ Zarazila se. Srdce se jí rozbušilo prudčeji. „Počkej moment. Moment! Na to vůbec nemysli.“ Oběma rukama udeřila do počítačového pultu. „Slíbíš mi, dáš mi svoje slovo, že mu nepomůžeš zmizet! Takhle se to řešit nedá!“

Roarke dlouhou dobu jen mlčel. „Dám ti slovo, že to budu řešit po tvém tak dlouho, jak jen budu moci. Ale Summerset nepůjde za mříže kvůli něčemu, za co jsem zodpovědný já, Evo.“

„Musíš mi věřit, že to nepřipustím.Pokud porušíš zákon i v tomhle, Roarkeu, budu po něm muset jít. Nebudu mít na vybranou.“

„V tom případě budeme muset své znalosti a úsilí spojit, aby se nikdo z nás nemusel takhle rozhodovat. Kromě toho takovými debatami jen ztrácíme čas.“

Soptila už zase vztekem a zklamáním. Prudce se k němu otočila zády. „Vymezil jsi mi opravdu úzký manévrovací prostor!“

„Jsem si toho vědom.“ Jeho hlas byl přiškrcený a zněla v něm výstraha. Když se k němu znovu obrátila, měl ve tváři výraz chladné, plně kontrolované zlosti.

„Ani já nemohu změnit to, jaká jsem.“

„A jsi v první řadě polda. Fajn, poručíku, tak se z profesionálního hlediska podívejte taky na tohle.“ Prudce se otočil i se židlí a zapnul přídavný počítač. „Zobrazit holografický soubor Marlena,“ nařídil.

Před nimi se objevila půvabná rozesmátá dívka, která měla teprve dozrát v ženu. Vlasy barvy zralé pšenice měla dlouhé a zvlněné, její oči byly blankytně modré. Tváře měla zdravě růžové. Ztělesnění radosti ze života.

Byla drobná, pomyslela si Eva. Dívčinu postavu ještě zvýraznily půvabné bílé šaty s krajkovým lemováním. V ruce připomínající spíš porcelánovou panenku držela růžový orosený tulipán.

„Tomu se říká nevinnost,“ pronesl tiše Roarke. „Zobrazit holografický soubor Marlena policejní záznam,“ nařídil dál.

Nyní se před nimi rozlila čirá hrůza. Porcelánová panenka byla polámaná, zakrvácená, potlučená a podrápaná. Její kůže byla už

zbarvená našedlým odstínem smrti a v nezúčastněném světic policejních fotoaparátů vypadala ještě studenější. Nechali ji ležet nahou a odhalenou, takže byla každá surovost, jež na ní byla spáchána, jasná na první pohled.

„A tady," pokračoval Roarke, „jsou trosky nevinnosti."

Evě se sevřelo srdce, ale dívala se dál. Smrt pro ni nebyla ničím neznámým. V očích zavražděného děvčete byla snad ještě nyní znát hrůza a šok.

Dítě, pomyslela si Eva s neutišitelnou lítostí. Proč jsou to tak často děti?

„Dosáhl jsi svého, Roarkeu. Ukončit hologram," nařídila pevným hlasem. Obrazy před nimi zmizely a Eva už zase hleděla jen svému manželovi do očí.

„Udělal bych to znovu," řekl jí. „Bez zaváhání a bez lítosti. A udělal bych víc, kdyby ji to mohlo ušetřit toho utrpení."

„Pokud si myslíš, že to nechápu, tak jsi na omylu. Viděla jsem víc podobných věcí, než ty za celý život. Já s tím musím žít. Ve dne i v noci. Pořád se setkávám s následky toho, co dokáže udělat člověk člověku. Brodím se krví a mrtvolami a nemám pocit, že bych tu byla nějak mimořádně platná."

Zavřel oči a přejel si dlaněmi po obličeji. Takový projev únavy si dovolil jen zřídkakdy. „Omlouvám se. Až příliš mnoho se toho vrátilo zpátky. Včetně té viny a bezmoci."

‚Je hloupost vinit sám sebe a ty hloupý nejsi."

Ruce mu klesly. „A koho mám tedy vinit?"

Obešla počítačový pult a zastavila se přímo před ním. „O'Malleyho, Rileyho, Cagneyho, Rowana, McNeea a Calhouna." Nyní ho mohla utěšit, protože konečně věděla, jak. Položila manželovi ruce na ramena. „Tohle ti řeknu jen jednou. Možná že už bych to taky později vážně nevyslovila, až by se mi její obraz vytratil z mysli. Byl jsi v právu. To, cos udělal, bylo nutné. Bylo to spravedlivé."

V nevýslovném pohnutí jí položil dlaně na paže a pomalu jimi sjel dolů, až se jejich prsty propletly. „Potřeboval jsem to od tebe slyšet a vědět, že to myslíš vážně. I kdyby to mělo být jen jednou."

Stiskla mu ruce a obrátila se k monitoru. „Tak se vrátíme k práci. Porazíme toho parchanta v jeho vlastní hře.“

Když počítač vypnuli, bylo už po půlnoci. Eva se propadla do posilujícího spánku v okamžiku, kdy se její hlava dotkla polštáře. Před úsvitem ji však začaly trápit sny.

Roarke se k ní natáhl, když ho probudily její nepokojné pohyby. Odstrkovala ho a přerývaně přitom lapala po dechu. Věděl, že ji zachvátila noční můra, do které za ní nemůže proniknout a nemůže zastavit minulost, jež se k ní opět vrací.

„Všechno je v pohodě, Evo.“ Přitáhl si ji k sobě, i když se zmítala a její roztřesené, škubající se tělo se pokoušelo vymanit z jeho sevření.

„Ne, ne, ne.“ V hlase, který zněl jako z dětského hrdla, byla bezmoc. Ten tenký dětský hlásek mu drásal srdce.

„Jsi v bezpečí, přísahám.“ Pomalu a konejšivě ji přitiskl na lůžko, když se k němu konečně otočila. Schovala si mu obličej na prsou. „Tady ti ublížit nemůže,“ zašeptal Roarke, zatímco upřeně zíral do tmy. „Tady se tě nemůže ani dotknout.“

Zaslechl dlouhý povzdech a pak ucítil, jak se její až dosud napjaté a ztuhlé tělo uvolnilo. Ležel, aniž by znovu usnul, držel ji a střežil před zlými sny, dokud se okny do ložnice nezačaly drát první paprsky ranního slunce.

Když se Eva probudila, byl Roarke jako obyčejně už vzhůru. Neseděl ale v křesle s šálkem kávy v ruce a nesledoval na monitoru zprávy z burzy, jako tomu obvykle ráno bývalo. Eva se ještě jako v mátohách skulila s postele a stoupla si pod sprchu. Pomalu se jí začínalo jasnit v hlavě. Na sen se znovu rozpomněla, teprve když vycházela zpod sušáku.

Stála tam, jednou rukou právě sahala po županu a myslí jí opět prokmitla ta noční můra.

Studená, odporná stísněná místnost, do níž špinavým oknem pronikalo červené světlo. Hlad, jenž jí rozdíral útroby. Dveře, které se otevřely, a její otec, který se vpotácel dovnitř. Opilý, ale ještě ne dost. Zařinčení nože, který si přinesla, aby si ukrojila kousek z mizerného bochníčku sýra. Upustila ho na podlahu.

Bolest, kterou jí způsobila ta obrovská ruka, když dopadla na její tvář. A pak horší, mnohem horší bolest, když ji jeho těžké tělo přitisklo k podlaze. Jeho surové šátrající prsty. To však nebyl její zápas. To o život bojovala Marlena. Marlena s roztrhanými bílými šaty a s půvabnými rysy zrůzněnými hrůzou a bolestí. Marlenino polámané tělo ležící v čerstvé krvi.

Eva viděla sama sebe, jak se dívá na ležící dívku, jejíž život byl tak surově zmařen. Poručík Eva Dallasová se služebním odznakem připevněným na náprsní kapse. Zase jednou přihlížela scéně smrti. Sáhla po tenkém potřísněném prostěradle na posteli, aby dívku přikryla. Bylo to proti předpisům a znamenalo to poškození stop na místě činu, ale nemohla si v tu chvíli pomoci.

Když se však otočila a s prostěradlem v ruce znovu pohlédla dolů, už to nebyla Marlena. Eva civěla sama na sebe. Hodila na svůj mrtvý obličej prostěradlo.

Nyní se konečně zachvěla a rychle se zahalila do županu, aby zahnala chlad. Musím se toho zbavit, nařizovala si v duchu. Musím dopadnout toho maniaka. Na jejím rychlém postupu závisí životy dalších lidí. Minulost – její minulost – jí to nesmí narušovat tím, že nečekaně vyrazí na povrch.

Rychle se oblékla, nalila si šálek kávy a odnesla si ho do pracovny.

Dveře mezi jejím a Roarkeovým královstvím byly otevřené. Když zaslechla jeho hlas – pouze jeho – vstoupila.

Seděl za stolem s nasazenými sluchátky s vestavěným mikrofonem a ručně zadával údaje do počítače. Laserový fax signalizoval přenos. Eva usrkla kávy a představovala si ho, jak kupuje a prodává malé oddělené světy, zatímco nenuceně konverzuje.

„Rád tě zase slyším, Jacku. Jo, už je to nějaká doba.“ Roarke se pootočil k faxu, letmo ho prohlédl, rychle stiskl několik tlačítek a odeslal odpověď. „Vzal sis Sheilu, že? Kolik dětí žes to říkal? Šest? Kristepane.“ Bouřlivě se zasmál, otočil se zpátky k počítači a vydal pokyny k nákupu majoritního podílu v malé, ale vzkvétající vydavatelské společnosti. „Slyšels to, ne? Ano, je to pravda, loni v létě. Jo, je policistka.“ Obličej mu rozzářil úsměv.

„Jaká temná minulost, Jacku? Já nevím, o čem to mluvíš. Já ctím zákon víc než farář. Ovšem, je báječná. Báječná a pozoruhodná.“

Roarke se otočil a odsunul od monitoru a ignoroval tlumené pípnutí signalizující příchozí hovor. „Potřebuju s tebou mluvit, Jacku. Slyšel jsi o Tommym Brennenovi a o Shawnovi? Jo, je to drsný. Moje poldinka mezi nimi našla spojitost a jako další kandidát z toho zatím vycházím já. Kvůli O'Malleymu a těm ostatním. Prostě kvůli tomu, co se tenkrát stalo Marleně.“

Chvíli jen naslouchal. Pak vstal a zamířil k oknu. Přístroje nechal hučet a pípat. „Přesně tak to je. Napadá tě něco? Kdyby se ti něco doneslo nebo jsi něco zjistil, můžeš mi hodit zvěst přímo sem. Já mezitím zařídím, abys mohl s rodinou na nějaký čas zmizet. Vem děti na pár týdnů na pláž. Vím o místě, kde se jim bude líbit. Ne, Jacku, tohle je moje starost a nechci si vzít na svědomí další vdovu nebo sirotky.“

Znovu se zasmál, ale jeho pohled zůstal chladný. „Jsem si jistý, že bys mohl, ale proč to nenechat na mé milé poldince a nedostat tě i s rodinou na chvíli z Dublinu? Dnes ti pošlu, co potřebuješ. Ještě si promluvíme. Moc pozdravuj Sheilu.“

Eva počkala, až si sundá sluchátka s mikrofonem. Ozvala se teprve potom: „Takže ty chceš odlifrovat všechny, kteří by se podle tebe mohli stát terčem?“

Odložil sluchátka a bylo na něm vidět, že mu není příliš příjemné, že jeho rozhovor vyslechla. „Ano. Dělá ti to nějaké problémy?“

„Ne.“ Přistoupila k němu a postavila kávu stranou, aby mohla vzít jeho obličej do dlaní. „Miluju tě, Roarkeu.“

Stále ještě používala tato slova jen vzácně. Srdce mu v hrudi poskočilo a pak se zase uklidnilo. „I já tě miluju, Evo.“

Mírně zkřivila rty a lehce ho políbila. „Takže já jsem teď tvoje poldinka?“

„Tys byla vždycky moje poldinka – od chvíle, kdys mě poprvé chtěla dostat do basy.“

Lehce naklonila hlavu. „Víš o tom, že když jsi mluvil s tím svým přítelem z Dublinu, zesílil ti přízvuk a změnil se ti i rytmus řeči? A místo ‚ano‘ jsi nejméně dvakrát řekl ‚jo‘.“

„Vážně?“ Nebyl si toho vůbec vědom a ani si nebyl jist, jak to ladí s jeho image. „Zvláštní.“

„Líbilo se mi to.“ Ruce, kterýma držela jeho tvář, mu sjely na krk. Přitiskla se k němu tělem. „Bylo to. sexy.“

„Nepovídej.“ I jeho ruce ožily a přitiskly se jí k hýždím. „No, miláčku, jestli jsi přišla kvůli…“ Jeho pohled sklouzl kamsi za její záda a v očích mu pobaveně zablesklo. „Dobré ráno, Peabodyová.“ Eva sebou škubla a zaklela, když ji Roarke dál svíral tak pevně, že se nemohla ani otočit. „Krásné ráno, že?“ nedal si Roarke pokoj.

„Ano, to. omlouvám se, madam,“ dodala Peabodyová plaše, když ji Eva zpražila pohledem. „Nařídila jste, abych se dostavila přesně v osm, dole nikdo nebyl, tak jsem šla rovnou nahoru a. jsem tady. A. ehm. McNab je. „

„Hned za ní.“ Ve dveřích nejdřív zazářil úsměv, a teprve pak se objevil McNab. „Hlásím nástup do služby, poručíku, a musím říci, že váš dům je. panebože. „

Oči měl tak obrovské a rozzářené, že když se vřítil dovnitř, Eva instinktivně sáhla po zbrani.

„Dneska mám šťastný den,“ celý svítil McNab. „Vy musíte být pan Roarke.“ Popadl Roarkea za pravici a nadšeně mu s ní zapumpoval. „Moc rád vás poznávám. Pracuju na oddělení elektronické detekce s vaším 2000 MTS. Skvělá mašina. Požadujeme sice pětitisícovky, ale rozpočet. no, zkrátka to nejde. Doma si přestavuju starou multimediální jednotku. Platinum 50. Taková dětská hračka. Tohle je Galactic MTS?“

„Měl by být,“ zamumlal Roarke a s povytaženým obočím se ohlédl po Evě, zatímco se McNab hrnul dál a slintal blahem nad komunikačním systémem.

„McNabe, ovládejte se,“ nařídila Eva.

„Jistě, madam, ale tohle je skvělé.“ Hlas se mu třásl. „Tohle je prostě paráda. Kolik úkolů to může vykonávat současně?“

„Má to kapacitu tří set simultánních funkcí.“ Roarke k němu zamířil, spíš aby McNabovi zabránil hrát si se zařízením, než aby ho provedl pracovnou. „Za celou dobu to běží prakticky bez závad.“

„Jsem rád, že jsem se dožil dneška. U vás musí být výzkum a vývoj hotový ráj.“

„Můžete si podat žádost o místo,“ přerušila ho suše Eva. „Pokud si totiž okamžitě nedřepnete na zadek a nezačnete dělat na svém úkolu, tak z detekce expres vyletíte.“

„Už jdu na to. Měl byste si s ní vážně promluvit o vylepšení jejího počítače,“ řekl ještě McNab Roarkeovi. „A taky toho krámu, co na něm dělá na policejní centrále. To je fakt muzejní exponát.“

„Uvidím, co se dá dělat.“ Roarke se usmál, když McNab neochotně vycházel z pracovny. „Máte zajímavé kolegy, poručíku.“

„Jestli se Feeney urychleně nevrátí, budu se muset zastřelit. Na tohohle se musí v jednom kuse dohlížet.“

„Peabodyová,“ ozval se tiše Roarke, než mohla policistka vyjít za Evou. „Ještě okamžik.“ Přistoupil k ní blíž. S uspokojením si všiml, že Eva s McNabem se o něčem dohadují za dveřmi. „Jsem vaším dlužníkem.“

Podívala se mu zpříma do očí. „Nevím, o čem mluvíte. Poručík i celé naše oddělení vám vděčí za vaši pomoc při vyšetřování.“

Roarke ji vzal dojatě za ruku a přitiskl si ji ke rtům. „Jste poklad, Peabodyová.“

Začervenala se a cítila, jak se v ní potěšením zatetelilo srdce. „Jo, no. ehm. byl jste tehdy vlastně teprve dítě, že?“

„Ano.“

„Jasně. Měla bych jít, aby Dallasová McNaba neutloukla. Ve vyšetřovací zprávě by se to moc dobře nevyjímalo.“

Sotva se stačila otočit, když Evě zapípal videotelefon. Jednou dlouze, dvakrát krátce.

„Oukej.“ McNab si začal pohrávat s ovládáním malého přenosného přístroje pro sledování příchozích hovorů. „Je to směrováno do vaší kanceláře na centrále a jde to mimo hlavní kontrolní středisko. Je to on. Jo! Je to ten parchant! Napíchl se na linku a ruší sledování!“

„Odblokujte to!“ vyštěkla Eva. „Rychle!“ Sáhla po videotelefonu. „Blokovat videopřenos,“ nařídila počítači. „Vraždy, Dallasová,“ ohlásila se potom.

„Byla jste rychlá.“ V tom hlase byla znát nepatrná dávka okouzlení a značné pobavení. „Chudák starý Shawn ještě nestačil ani vystydnout, a vy už jste ho našla. Udělala jste na mě dojem.“

„Příště budu ještě rychlejší.“

„Pokud to bude vůle Boží. Rád soutěžím, poručíku. Začal jsem obdivovat sílu vaší vůle a vaše odhodlání. Natolik, že už jsem zahájil další kolo. Jste připravena?“

„Co kdybyste se mnou začal hrát přímo? Pusťte se rovnou do mě a uvidíme, kdo vyhraje.“

„Držím se plánu, který mi stanovila vyšší moc.“

„To si jen namlouváte. Bůh s tím nemá co dělat.“

„Jsem vyvolený.“ Zhluboka se nadechl. „Doufal jsem, že to pochopíte. Přál jsem si to, ale jste zaslepená, protože dáváte přednost světské slávě a plahočení před duchovnem.“

Spalovala McNaba pohledem, zatímco sledovala, jak si hraje s přístrojem a mumlá si pro sebe cosi nesrozumitelného. „To je zajímavé. Na tom, jak jste ty dva muže rozkrájel, nic duchovního nevidím. Ale teď mám pro vás něco zase já. Epištola svatého Pavla k Římanům, kapitola druhá, verš třetí. ‚Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu?“

„Vy se opovažujete obracet Jeho slova proti mně? Jsem poslem Jeho spravedlnosti a mečem Jeho hněvu, jsem zrozen a vychován k vykonání Jeho soudu. Proč to odmítáte vidět a uznat?“

„Já vidím docela přesně, co jste zač.“

„Jednoho den přede mnou budete klečet a ronit krvavé slzy. Poznáte zármutek a zoufalství, jaké může být dopřáno poznat pouze ženě.“

Eva pohlédla na McNaba, který se skláněl nad svým přístrojem a potichu klel. „Vy si myslíte, že se můžete dostat k Roarkeovi? Přeceňujete se. Zazené vás jako komára. Docela dobře jsme se už na váš účet pobavili.“

„Mohu mu vyrvat srdce z těla, kdykoli se mi zlíbí.“ Hlas se náhle změnil. Byla v něm zuřivost takové intenzity, že neznámý téměř kňučel.

„Dokažte to. Bude na vás čekat. Zvolte si místo.“

Dlouho bylo ticho. „Vy si myslíte, že mě můžete tak průhledným trikem vylákat z úkrytu? Jako Eva nabízející zakázané ovoce? Já nejsem ovce, nýbrž pastýř. Přijal jsem svůj úkol a ovládám stádo.“

Neznámý už ale tak docela neovládal hlas. Usiluje o nadvládu, pomyslela si Eva. Vztek a ješitnost jím zmítají jako hadrovou panenkou. Vztek a ješitnost se tudíž musejí stát klíčem, který ji k vrahovi dostane.

„Myslím, že jste příliš zbabělý, než abyste to riskoval. Jste nemocný, trapný zbabělec, kterému se nejspíš ani nepostaví, pokud nepoužije obě ruce.“

„Ty kurvo! Ty fízlovská čubko! Já vím, co ženštiny, jako jsi ty, provádějí s muži. ‚Neboť příčinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu chleba, anóbrž žena cizoložná drahou duši ulovuje.“

„Už něco mám,“ zašeptal McNab. „Už to bude. Přinuťte ho ještě mluvit.“

‚Já jsem vám nenabízela sex. Nemyslím, že byste v tom byl nějak zvlášť dobrý.“

„Ale ta děvka ano! Nabízela svou poctivost za život. Bůh však nařídil vykonat popravu. Jeho vůle bude naplněna.“

On už má další oběť. Na nic jiného v nebyla Eva tu chvíli schopna myslet. Možná že už je pozdě. „Už mě nudíte, přítelíčku. Hlavně ty vaše hádanky. Co kdybychom se konečně pustili do hlavního kola? Jen vy a já. Pak uvidíme, jak jsme na tom.“

„Bude jich devět, než bude dílo dokonáno.“ Jeho hlas zesílil. Zněl nyní jako proslov kazatele, který se horlivé snaží spasit duše zbloudilých oveček. Novéna msty. Devítidenní pobožnost. Ještě nenadešel váš čas, nýbrž její. Poručíku, mám pro vaše ubohoučké světské myšlení další hádanku: Hezká děvčata vyrůstají v krásné ženy, ale jednou běhna, vždycky běhna. Stačí jen nabídnout správnou cenu. Najdete ji na západě v roce jejího zločinu. Jak dlouho bude dýchat, závisí na ní. a na vás, poručíku. Opravdu ale

chcete zachránit čubku, která kdysi roztáhla nohy před mužem, před nímž je nyní roztahujete vy? Jste na tahu," prohlásil a ukončil přenos.

„On střídá kanály jako ponožky! Ksakru!" McNab si hrábl do vlasů a zaryl do nich prsty. „Zachytil jsem ho na Orionu, ve Stockholmu, na Vegasu Dvě i v Sydney, proboha! Nemůžu ho lokalizovat! Zastihl mě nepřipraveného."

„Je v New Yorku," prohlásil Roarke. „To ostatní je jen mlžení."

„Jo, a sakramentsky dobré mlžení."

Eva McNaba ignorovala a soustředěně se zadívala na Roarkea. Obličej měl bledý a napjatý, oči ledově chladné. „Ty víš, koho chce."

„Ano. Jennie. Jennie O'Learyovou. Mluvil jsem s ní před dvěma dny. Kdysi v Dublinu pracovala jako barmanka a v poslední době vede jeden podnik ve Wexfordu."

„Je to na západě Irska?" Když Roarke zavrtěl hlavou, Eva vstala a prohrábla si vlasy. „Přece nemůže chtít, abychom cestovali do Irska. To musí být omyl. Má ji někde tady. Dobře ví, že v Irsku nemám žádné kompetence. A on chce, abych to vyšetřovala já."

„West Side," napadlo Peabodyovou.

„Jo, to by mohlo sedět. Ale co ten rok jejího zločinu?" podívala se na Roarkea.

„Třiačtyřicet. Dva tisíce čtyřicet tri."

„Takže Západní třiačtyřicátá. Tam začneme. Jdeme, Peabodyová."

„Jdu s vámi." Roarke stiskl Evě paži dříve, než mohla začít protestovat. „Musím. Zavolejte na tohle číslo, McNabe." Otočil se ke stolu a načmáral je na lístek. „Chtějte mluvit s Nibbem. Vzkažte mu, že mi má poslat sestavu 60 K Track s monitorem a 7500 MTS i s jeho nejlepším technikem, aby to nainstaloval v pracovně mé ženy."

„Taková sestava na trhu ještě není," namítl McNab.

„Za šest měsíců už bude. Zatím jsou ve zkušebním provozu."

„Panebože." McNab se zatetelil potěšením. „Technik nebude zapotřebí. Zvládnu to sám."

, Jen ať ho pošle. Vzkažte mu, že chci, aby to v poledne fungovalo.“

Když McNab osaměl, podíval se na lístek a vzdychl. „Prachy nemluví. Zpívají.“

Eva skočila za volant a vyrazila po příjezdové cestě snad ještě dřív, než se zabouchly všechny dveře. „Peabodyová, prověřte všechny putyky na Západní třiačtyřicáté.“

„A co holky s koncesí? Ach, už rozumím.“ Vytáhla miniaturní notebook a dala se do práce.

„On chce, aby zemřela v prostředí typickém pro děvku. Podle mě bude hledat to nejhorší, co existuje. Roarkeu, které tvé podniky na Západní třiačtyřicáté spadají do téhle kategorie?“

Jindy by na tohle téma začal vtipkovat. Nyní však vytáhl vlastní notebook a začal lovit data. „Mám tam dva domy. V jednom je dole restaurace a nahoře byty. Všechno je obsazeno. V druhém je bar určený k rekonstrukci.“

„Jméno?“

„Západ.“

„Peabodyová?“ Eva prudce zahnula na Sedmou ulici a zamířila do centra. Projela na červenou a ignorovala troubení klaksonů i kletby chodců. „Peabodyová?“ opakovala.

„Pracuju na tom. Už to mám. Západ. Je to Západní třiačtyřicátá číslo 522. Koncese na prodej alkoholu k místní konzumaci, oddělené kuřácké boxy. Služby koncesovaných hostesek povoleny. Bývalý majitel J. P. Felix, zatčen v lednu 2058. Důvod porušení zákonů 752 a 821. Provozování sexu bez koncese. Provozování herny bez koncese. Nemovitost zabavena městem New York a prodána v aukci v září 2058. Kupující Roarke Industries, v současnosti bez potíží se zákonem.“

„Pět set dvacet dva,“ mumlala si Eva, když zatáčela na Třiačtyřicátou ulici. „Znáš to tady, Roarkeu?“

„Ne.“ Představil si Jennie tak, jak ji kdysi znal. Půvabnou, veselou a rozesmátou. „Tenhle barák prohlížel a kupoval jeden z mých nákupčích. Já jsem kontroloval jen doklady.“

Vyhlédl z okna na chodník, kde nějací chlapci sháněli zájemce o skořápky. Jeden z nich se neustále ohlížel po policistech, nebo

androidech určených k péči o mládež. Roarke jim v duchu přál úspěch.

„Můj architekt zrovna připravuje plán rekonstrukce," pokračoval. „Ještě jsem ho ani neviděl."

„Na tom nezáleží." Eva prudce zabrzdila před domem s číslem 522. Zapnula vnitřní maják s policejním emblémem, který zvyšoval pravděpodobnost, že najdou auto vcelku, až se vrátí. „Zajdeme si do recepce a uvidíme."

Prošla kolem baru a zachmuřeně vzala na vědomí rozbitý bezpečnostní displej na hotelových dveřích. Vstoupila do špatně osvětlené haly, kterou dost pochybně zdobila jediná ubohá popínavá rostlina v rohu, jejíž barva přecházela od zelené až k nezdravě žluté. Tlusté bezpečnostní sklo před recepcí bylo poškrábané a plné důlků. Přístupové dveře byly dokořán. Android mimo provoz.

Nebylo těžké uhodnout proč. Seděl zhroucený v křesle s hlavou opřenou o pult.

„Krucifix. Byl tady. Možná tu ještě je." Eva sáhla po zbrani. Nejdřív zkontrolujeme první patro. Klepneme na každé dveře, tam, kde nikdo neotevře, vrazíme dovnitř."

Roarke otevřel zásuvku pod androidovou hlavou. „Univerzální kód." Podal jí tenkou kartu. „Tak to bude snazší."

„Fajn. Jdeme."

V prvním poschodí byly téměř všechny místnosti prázdné. Našli jen jednu prostitutku s podnapilým výrazem, která zjevně vyspávala těžkou noc. Údajně nic neviděla ani neslyšela a dala jasně najevo, jak moc jí vadí, když ji obtěžuje policie. Ve druhém poschodí pak narazili na pozůstatky divokého večírku včetně stop po užívání drog.

Na schodišti do třetího patra, počmáraném graffiti, našli dítě.

Byl to asi osmiletý hubený a pobledlý kluk, jemuž z rozedraných tenisek vyčuhovaly prsty. Pod pravým okem měl čerstvou modřinu a na klíně choval špinavé šedivé kotě.

„Vy jste Dallasová?" zajímalo ho.

‚Jo, proč?"

„Ten pán říkal, že na vás mám počkat. Dal mi za to dvoudolarovej kredit.“

Když se k němu sehnula, cítila, jak se celá chvěje. Aroma, které ji ovanulo, jasně vypovídalo o tom, že to dítě hezkých pár dní nevidělo sprchu. „Jaký pán?“

„Ten, co mi řek, abych počkal. Povídal, že když tu počkám a řeknu vám to, dáte mi další dvě babky.“

„A co mi máš říct?“

Stydlivě na ni pohlédl. „Povídal, že mi dáte ještě dvě babky.“

„Jasně, oukej.“ Eva hrábla do kapsy a dávala si dobrý pozor, aby hovořila lehkým tónem a klidně se usmívala. „Tak co mi máš povědět?“ zeptala se, když chlapec popadl kredit a sevřel ho v ušmudlané pěstičce.

„On říkal, počkejte…“ Chlapec zavřel oči a začal recitovat: „Je třetí, ale ne poslední. Jste rychlá, ale zas ne tolik. Bez ohledu na slávu a peníze žádný čubčí syn Irska neunikne své minulostí. Amen.“ Chlapec otevřel oči a usmál se. „Zapamatoval jsem si to. Říkal jsem mu, že si to budu pamatovat.“

„To je dobře. Když tady ještě zůstaneš a ani se nehneš, dostaneš další dvě babky. Peabodyová!“ Eva mlčela, dokud nesešly na mezipatro. „Postarejte se o něj. Zavolejte Službu pro práva dítěte a pak z něj zkuste vytáhnout nějaký popis. Roarkeu, ty půjdeš se mnou. Jdeme nahoru. Třetí oběť, třetí patro,“ zamumlala si spíš pro sebe. „Třetí dveře.“

Se zbraní v napřažené ruce se otočila doleva a rázně zaklepala. „Slyším tam hudbu.“ Naklonila hlavu na stranu ve snaze rozpoznat melodii.

„Je to giga. Taneční hudba. Jennie ráda tančila. Je tam.“

Než mohl vykročit ke dveřím, Eva vztáhla ruku, aby mu v tom zabránila. „Drž se zpátky. Udělej to pro mě.“ Sama si odemkla a přikrčená vkročila dovnitř.

Barmanka, která tak ráda tančila, visela na šňůře pod potřísněným stropem. Špičky jejích nohou se zlehka dotýkaly rozviklané stoličky. Šňůra se jí zařízla do krku, takže jí po prsou stékala krev. Byla ještě natolik čerstvá, že byl cítit její železitý pach a na bílé pokožce se dosud vlhce leskla.

Pravé oko chybělo a prsty, které byly samá krev a modřina, jak zápasila se smyčkou, jí nyní visely ochable podél boků.

Z malého přehrávače pod stoličkou zněla živá a veselá hudba. Mramorová soška Panny Marie stála na podlaze obrácená tváří k bestiálně zavražděné ženě.

„Ten zasranej, špinavej parchant! Krvežíznivej zkurvysyn!“ Roarkeovi se vzteky zatmělo před očima. Vrazil dovnitř a prudce Evu odstrčil. Málem upadla, když se ho neúspěšně pokoušela zadržet. „Jdi mi z cesty.“ Oči se mu leskly jako tasená dýka. „Jdi mi ksakru z cesty!“

„Ne.“ Udělala to jediné, co ji napadlo. Využila jeho vlastní setrvačnosti a přistrčila ho ke zdi. Předloktí mu přimáčkla pod bradu. „Nemůžeš se jí dotýkat! Rozumíš mi? Nesmíš se jí dotknout! Je po ní! Nemůžeš jí pomoct! Tohle už je moje práce! Podívej se na mě, Roarkeu! Podívej se na mě!“

Její hlas jen stěží přehlušil hukot, který mu zněl v hlavě a v uších. Přesto však dokázal odtrhnout zrak od ženy, jež před ním visela uprostřed místnosti, a pohlédnout do očí své manželce.

„Teď mi musíš dovolit, abych se jí pokusila pomoct já.“ Zmírnila tón, ale hovořila dál pevným hlasem jako s každým pozůstalým. Raději by ho objala a přitiskla svou tvář na jeho, ale místo toho mu tiskla loket na krk. „Nemůžu ti dovolit, abys poškodil stopy. Chci, abys šel okamžitě ven.“

Konečně se mu podařilo znovu se nadechnout. Cítil, jak ho pálí v krku i na plicích. Před očima se mu už zase vyjasnilo, ačkoli měl pocit, jako by se díval do tunelu. Okraje jeho zorného pole byly dosud temné a zamlžené. „Nechal tu stoličku. Postavil ji na ni tak, aby na ni dosáhla jen špičkami prstů. Mohla tak zůstat naživu, dokud se udržela na špičkách. Dusila se, srdce musela mít až v krku, bolelo ji určitě celé tělo, ale dokud držela rovnováhu, měla naději, že bude žít. Bojovala tvrdě.“

Eva ho pustila a položila mu dlaně na ramena. „Není to tvoje vina. Ani tvoje práce.“

Odvrátil od ní zrak a přinutil se znovu pohlédnout na dávnou přítelkyni. „Kdysi jsme se milovali,“ řekl potichu. „Svým způsobem. Nijak jsme se nevázali, ale nějaký čas jsme jeden

druhému poskytovali, co jsme potřebovali. Nedotknu se jí. Půjdu ti z cesty.“

Když Eva ustoupila stranou, zamířil Roarke ke dveřím. Pak znovu promluvil, aniž by se na ni přitom podíval: „Nenechám ho naživu. Ať už ho najdeš ty nebo já, nenechám ho žít!“

„Roarkeu!“

Jen zavrtěl hlavou. Když se jejich pohledy na okamžik středy, zamrazilo ji. „Už teď je po smrti.“

Nechala ho projít, ale umínila si, že se ho pokusí uklidnit, jakmile to bude možné. Pevně stiskla víčka a prudce se zachvěla. Pak vytáhla videotelefon a zavolala Peabodyové, aby přinesla pracovní brašnu.

Kapitola devátá

Když Roarke vyšel před budovu, uviděl Peabodyovou, která v jedné ruce svírala pracovní brašnu a ve druhé ručku chlapce, s nímž se potkali na schodišti. Roarkea napadlo, že od ní bylo moudré přidržet si dítě u sebe. Podle výrazu chlapcova obličeje usoudil, že by se čtyřmi dolary v kreditech jen těžko zůstal na místě. Rozhodně ne v přítomnosti uniformované policistky.

Donutil se vymazat dočasně z paměti scénu, jíž byl právě svědkem, a soustředit se na to, co měl před očima nyní. „Budete tam mít plné ruce práce, Peabodyová."

‚Jo." Stísněně si vydechla, až se jí rozevlály dokonale střižené vlasy. „Jak znám Službu pro práva dítěte, bude jí chvíli trvat, než dorazí." S nadějí se ohlédla ke vchodu do budovy. Jestliže po ní Eva chtěla pracovní brašnu, znamená to, že vstoupila na místo činu, které je třeba zajistit a prozkoumat. Ona ale musela hlídat dítě. „Myslím, že by nebylo rozumné brát toho malého dovnitř. Jestli bývám nevadilo, kdybyste poručíkovi odnesl tuhle brašnu."

„Dohlédnu raději na toho chlapce, Peabodyová."

Oči se jí samým vděkem rozzářily. „To mi plně vyhovuje." Předala mu svého svěřence s větším spěchem, než by se slušelo. „Nenechte si ho utéct," upozornila ještě Roarkea a chvátala dovnitř.

Roarke s chlapcem se na sebe dívali a bylo zřejmé, že se vzájemně chladně odhadují. „Jsem rychlejší," podotkl Roarke, protože chlapcův záměr nebylo nijak zvlášť těžké uhodnout. „A zkušenější." Sehnul se a podrbal kotě za ušima. „Jak se jmenuje?" zeptal se.

„Šmudla."

Roarke cítil, jak se mu na rty dere úsměv. „No, ze sedmi trpaslíků to nebyl ten nejchytřeji, ale určitě byl nejhodnější. A jak říkají tobě?"

Kluk si Roarkea pozorně prohlížel. Pro většinu dospělých, které v životě potkal, byla Sněhurka zakázaný bílý prášek, po kterém

byli spokojení a veselí. „Kevin," zahučel nakonec a poněkud se uvolnil, když slyšel, jak Šmudla pod dlouhými prsty neznámého hlasitě přede.

„Rád tě poznávám, Kevine. Já jsem Roarke."

Kevina okamžitě rozesmálo, že mu dospělý muž podává ruku, aby mu jí potřásl. „Nápodobně," zahihňal se.

Příjemný a nenucený dětský smích působil na Roarkeovu duši jako balzám. „Myslíš, že má Šmudla hlad?"

„Možná."

„O kus dál je stánek. Pojď se tam mrknout."

„Má rád sójaburgery." Kevin začal Roarkeovi poskakovat po boku nadšený dalším nenadálým štěstím, které ho potkalo. Nedávno utržená modřina ostře a ošklivě kontrastovala se svědě šedýma očima.

„Pro vybíravý jazýček jediná rozumná volba."

„Ty divně mluvíš."

‚Je to vynikající způsob, jak přesvědčit lidi kolem sebe, že říkáš něco důležitějšího, než doopravdy povídáš."

Pořád ještě zlehka držel Kevinovu ruku. Když se přiblížili k pojízdnému stánku, pustil ho. Kevin se nadšeně rozběhl dopředu. Zastavil se až před stánkem, v němž na přepáleném tuku prskaly sójaburgery a krůtí sekaná.

„Neříkala jsem ti, že se mi tu nemáš motat?" Prodavačka začala Kevina odstrkovat a vztekle vrčela, když jí chlapec šikovně uhýbal. „Pro špinavé malé usmrkance nic zadarmo nemám." Popadla dlouhou vidlici se dvěma hroty a pohrozila mu s ní., Jestli mě nepřestaneš otravovat, napíchnu tu mizernou kočku a usmažím si z ní játra."

„Mám peníze." Kevin sevřel kotě poněkud pevněji, ale z místa se nehnul. Žaludek se mu svíral úzkostí a hladem současně.

„No jo, a já seru zlatý cihly. Jdi si žebrat někam jinam, jinak ti vybarvím ještě to druhý voko!"

Roarke udělal krok kupředu, položil Kevinovi ruku na rameno a zpražil prodavačku nepříjemným pohledem. „Nemůžeš se rozhodnout, co by sis dal, Kevine?" zeptal se jakoby nic.

„Povídala, že si usmaží Šmudlova játra."

„Jen jsem s tím chlapečkem žertovala.“ Prodavačka se zeširoka usmála a vycenila přitom zuby, které zoufale volaly po základní hygieně. „Pro děcka ze sousedství mám vždycky nějaký ten vtípek a pár smažených brambůrků.“

„Taková hodná kmotřička z pohádky, že jo? Připravte nám pět sójaburgerů, tři kornouty brambůrků, dva ovocné špízy, sáček preclíků a dvě velké plechovky. co vlastně piješ, Kevine?“

„Pomerančovou Fizzy Supreme,“ vypravil ze sebe Kevin ohromený blížícími se hody.

„Jo, tak dvakrát velkou plechovku a ještě sáček čokoládových tyčinek.“

„Ano, pane, hned to bude.“ Prodavačka se dala do práce a Kevin na Roarkea jen zíral s otevřenými ústy.

„Chtěl bys ještě něco?“ zeptal se ho Roarke, když sahal do kapsy pro kredity.

Kevin jen zavrtěl hlavou. Ještě nikdy v životě neviděl tolik jídla pohromadě. Šmudla podrážděný tou vůní divoce zamňoukal.

„Tumáš.“ Roarke vyndal jeden sójaburger z připravené krabice a podal ho Kevinovi. „Co kdyby sis ho hned vzal? Jdi zpátky k poručíkovu autu – a počkej tam na mě. „

„Oukej.“

Kevin se otočil, udělal tři kroky, pak se obrátil zpátky a konečně udělal něco, čím připomínal dítě. Roarkea to až zahřálo u srdce. Vyplázl na prodavačku jazyk a rozběhl se pryč.

Roarke zvedl krabici s jídlem. Vlezlému žvatlání prodavačky nevěnoval pozornost. Hodil jí na pult kredity a upřeně se na ni clonou kouře a páry zadíval. „Mám chuť někomu pořádně ublížit, ale zatím je to jenom chuť. Taky proto se pořád ještě držíte na nohou. Jestli se ale toho kluka ještě jednou dotknete, dozvím se to. A nebudou to kočičí játra, co potom skončí na roštu. Jasné?“

„Ano, pane. Naprosto. Ano.“ Její prsty už chňaply po kreditech, ale ani na okamžik z Roarkea nespouštěla ustrašené oči. „Nevěděla jsem, že ten chlapec má otce. Myslela jsem, že je to jen jedna z těch pouličních štěnic. Ty jsou tu horší než krysy. Kradou a ztrpčují tu život slušným lidem.“

„Řeknu vám to takhle," přerušil ji Roarke a sevřel té ženě pevně zápěstí. Musel se nesmírně ovládat, aby jí ruku nepřelomil jako suchou větev. „Než dojdu tam, kde na mě čeká ten chlapec, mělo by mi to zabrat asi tak třicet sekund. Až tam budu, otočím se. Ve vašem vlastním zájmu doufám, že už vás tu neuvidím."

„Tohle je moje místo."

„Doporučuji vám najít si jiné." Roarke ji pustil a zvedl krabici. Udělal sotva dva kroky, když za sebou zaslechl kovové řinčení pojízdného stánku, který se dal do pohybu. Byla to jen malá satisfakce. Daleko většího zadostiučinění se mu dostalo, když uviděl Kevina, jak sedí na kapotě Evina auta s kotětem vedle sebe. Oba si pochutnávali na kusu sójaburgerů.

Roarke se k nim připojil a krabici postavil mezi sebe a chlapce. „Do toho," vybídl ho.

Kevinova ruka vyrazila ke krabici, ale vzápětí se kluk prudce stáhl, jako by čekal nějakou lest. „To si můžu vzít všechno?"

„Všechno, co sníš." Roarke si nabral několik smažených bramborových lupínků a všiml si, že pojízdný stánek už zmizel. „Je vždycky takhle nepříjemná?"

„Hm. Velký kluci jí říkají Svině bonzácká, protože na ně vždycky zavolá strážního androida. A pod pultem má karabáč. Z tebe ale měla nahnáno, a to ses jí ani nepokusil nic ukrást."

Roarke si vzal dalších pár lupínků a pouze povytáhl obočí, když sledoval, jak Kevin hltá čokoládu.

„Pověz mi něco o tom člověku, který chtěl, abys počkal na poručíka Dallasovou."

„Byl to prostě takový obyčejný chlap," řekl Kevin a vrhl se na další sójaburger. Roztrhl ho vedví. Chlapec i kotě se cpali se zběsilým soustředěním beze snahy jídlo nějak vychutnávat. Vzápětí Kevin ztuhl. Zpoza rohu se vynořila dvě hlídková policejní auta s ječícími sirénami. Za nimi se objevila dodávka policejních techniků z výjezdové skupiny.

„Oni ti neublíží," řekl tiše Roarke.

„Ty jsi taky polda?"

Když se Roarke hlasitě a od srdce rozchechtal, Kevin se nejistě usmál. Nejraději by zase vzal Roarkea za ruku, když policie

projížděla kolem, ale bál se, že by vypadal jako zbabělec. Pouze se tedy přisunul o kousek blíž a uvědomil si, že ten muž docela příjemně voní. Skoro tak příjemně jako jídlo.

„Tohle jsem potřeboval.“ Roarke zhluboka vzdychl a pohladil chlapce po vlasech. „Pořádně se po tak mizerném začátku dne zasmát. Víš, Kevine, já jsem jen dospělá pouliční štěnice. Tumáš, zapij to trochu, než se udávíš.“

„Díkes.“ Kevin sáhl po plechovce a usrkl jiskřivé oranžové tekutiny. „Ten chlap mluvil jako ty.“

„Jak?“

„Vždyť víš, jako kdyby zpíval. Jako když tahá slova nahoru a dolů.“ Nacpal si do úst plnou hrst lupínků.

„Třeba jako Irčan,“ zamumlal Roarke. „Jak vypadal?“

„Nevím. Byl docela velkej.“

„Mladý, starý?“

Kevin místo odpovědi jen zachrochtal, pokrčil rameny a pak následovalo spokojené říhnutí. „Muselo mu bejt horko.“

„Proč?“

„Měl na sobě dlouhatánskej plášť, klobouk, něco jako šátek a rukavice. Smrděl potem.“ Kevin si stiskl dvěma prsty nos, zakoulel očima, zachichotal se a hrábl po další porci jídla.

„Zavři oči,“ nařídil mu Roarke a málem se neubránil úsměvu při pohledu na rychlost, s jakou chlapec uposlechl. „Co mám za boty? A nešvindluj.“

„Černý. Blejskají se, a když jdeš, nejsou skoro vůbec slyšet.“

„Dobře. Jaké boty měl on?“

„Taky černý a bylo tam i trochu červený. Byly to takový ty vysoký boty, co je chtěj mít všichni velký kluci. Byly dost okopaný. Když jsou okopaný, vypadají ještě lip.“

„Fajn. Jakou barvu mají moje oči?“

„Modrou. Jsou tak modrý, jako kdyby byly namalovaný.“

„Jaké oči měl on?“

„Já. myslím, že zelený. Tak nějak dozelena, ale ne jako má Šmudla. Jo, možná že byly zelený, ale byly hlavně zlý. Jenže ne tak zlý jako ty tvoje, když jsi mluvil se Sviní bonzáckou. Ty jeho

byly zlý a vystrašený. To je horší, protože když má člověk strach, zmlátí tě víc, než když je jenom zlej.“

„To je fakt,“ zamručel Roarke a položil Kevinovi paži kolem ramen. „Dobrá práce. Poručík Dallasová by řekla, že by z tebe byl dobrý polda.“

Kevin si znovu říhl a zavrtěl hlavou. „To je hnusná práce.“

„Dost často,“ přisvědčil Roarke. „Kdo ti tak vybarvil to oko, Kevine?“

Ucítil, že se chlapec nepatrně odtáhl. „Do něčeho jsem se přimotal.“

„Když jsem byl v tvém věku, měl jsem tenhle problém každou chvíli. Nebude tě hledat máma?“

„Ne. Dělá do noci, takže dlouho spí. Když spí a já se motám vokolo, je vzteklá.“

Roarke vzal chlapce jemně pod bradou a nadzdvihl mu hlavu, až se jejich pohledy střetly. Myslel na to, že nezachránil Jennie a bude s tím muset žít. Ztracené děti jsou ale všude kolem.

„Chceš tu zůstat? S ní?“

Kevinovi v tu chvíli připadal obličej toho muže jako andělská tvář. Anděla jednou viděl, když se tajně proplížil do videoklubu. „Nemám kam jinam jít.“

„Na to jsem se tě neptal,“ řekl tiše Roarke. „Chceš tu zůstat s ní, nebo chceš jet se Službou pro práva dítěte?“

Kevin ztěžka polkl. „Služba strčí člověka do klece a pak ho prodá.“

„Ne, to není pravda.“ Roarke ale věděl, že to tím dojmem může působit. Jako dítě dal přednost výpraskům od otce před systémem péče o ohrožené děti. „Chtěl bys jít někam úplně jinam? Navždycky?“

„Můžu jít s tebou? Moh bych pro tebe pracovat.“

„Možná jednou.“ Roarke hrábl chlapci do vlasů. „Znám pár lidí, kteří by se ti možná líbili. Jestli chceš, postaral bych se, abys u nich zůstal. Mohli byste to spolu nějakou dobu zkusit.“

„Šmudla ale musí se mnou.“ Kevin byl zjevně ochoten vzdát se věčně rozmrzelé matky, která nejspíš nešla pro ránu daleko, ale odmítal se vzdát kotěte.

„Samozřejmě.“

Kevin se kousal do rtů, když se ohlédl po budově s barem. „Už tam nemusím?“

„Ne.“ Dokud bude možné koupit si i svobodu a možnost volby, tak ne, pomyslel si Roarke. „Nemusíš.“

Když Eva vyšla na ulici, byla překvapená a současně poněkud rozmrzelá, když si všimla, že Roarke i s chlapcem je pořád na místě. Stáli opodál na ulici a rozmlouvali s nějakou ženou. Podle kostýmu v barvě námořnické modři, pouzdra na boku a kyselého výrazu v obličeji ji Eva odhadla na sociální pracovnici přidělenou do této čtvrti.

Proč už ksakru toho kluka neodvedla? přemítala Eva. Chtěla, aby byl kluk i s Roarkem pryč dřív, než vynesou tělo z budovy a odvezou do márnice.

„Všechen důkazní materiál je zajištěný, Dallasová.“ Peabodyová před ni předstoupila. „Už vynášejí tělo.“

„Jděte dovnitř a řekněte jim, aby ještě pět minut počkali.“

Vykročila k trojici na chodníku a s úlevou si všimla, že sociální pracovnice už s chlapcem odchází. K jejímu nezměrnému překvapení se dítě otočilo, vrhlo na Roarkea blažený úsměv a zamávalo.

„Služba si dala jako obvykle načas.“

„Zanedbávaných dětí je spousta a pro někoho je to jen otravná povinnost.“ Otočil se k ní a vyvedl ji z míry dlouhým a vřelým polibkem. „Některé se pak naučí postarat se svým způsobem samy o sebe.“

„Jsem ve službě,“ zamumlala a rychle se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že je nikdo nepozoruje. „Měl by sis chytit taxíka a jet domů. Taky brzy vypadnu, ale musím ještě něco. „

„Počkám.“

„Jeď domů, Roarkeu.“

„Ona už je mrtvá, Evo. To, co ponesou ven, nebude Jennie, ale jen to, co z ní zbylo.“

„Jak chceš, tak si hraj na tvrdohlavého.“ Vytáhla videotelefon. „Pokračujte.“ Pořád se však ze všech sil pokoušela odlákat

Roarkeovu pozornost. „O čem ses tak dlouho bavil s tou sociální pracovnicí?“

„Měl jsem nějaké. návrhy ohledně umístění Kevina do pěstounské péče.“

„Prosím?“

„Myslel jsem, že by si mohli padnout do oka třeba s Richardem DeBlassem a Elizabeth Barristerovou.“ Viděl, jak Eva svraštila obočí. „Před necelým rokem přišli o dceru. V rodině mají rakovinu. Elizabeth se přede mnou nedávno zmínila, že s Richardem uvažují o adopci.“

Právě DeBlassův případ dal Evu s Roarkem dohromady. Chvilku o něm a o tom, jak člověk současně získává a ztrácí, přemýšlela. „Takže koloběh života,“ nadhodila.

Roarke viděl, jak zřízenci vynášejí černý pytel s mrtvolou z domu. „Víš snad o lepší možnosti? Ten kluk musí někde bydlet. Jeho matka ho věčně odstrkuje, když už si ho náhodou všimne. Je mu sedm. alespoň si to myslí. Ani neví, kdy má narozeniny.“

„Jak dalece jsi. zasponzoroval Službu pro práva dítěte?“ zeptala se suše Eva. Musel se usmát.

„Dostatečně na to, aby ten kluk dostal šanci.“ Dotkl se Eviných vlasů. „Až příliš mnoho dětí špatně skončí někde v zapadlých uličkách, Evo. Oba s tím máme své zkušenosti.“

.Jakmile ses do toho takhle zaangažoval, ovšem riskuješ, že špatně skončíš sám. Může ti to zlomit srdce.“ Neubránila se však povzdechu. „Stejně nemá smysl cokoli ti vymlouvat, když už ses rozhodl. Má krásný úsměv,“ dodala nakonec. „To má.“

„Budu ho muset vyslechnout. A protože ty chceš zajistit, aby ho poslali do Virginie, budu si s tím nejspíš muset pospíšit.“

„Neřekl bych, že ho budeš potřebovat. Všechno, co věděl, řekl mně.“

„Tobě?“ Stáhla ústa do přísné křivky a v tvrdých očích se jí zle zablesklo. Její policajtský pohled, pomyslel si obdivně Roarke. Pocítil překvapivý nával prudké tělesné touhy. „Ty ses ho vyptával? Krucifix, ty ses ho vyptával na nevyřešený případ? Tys zpovídal nezletilého bez svolení zákonného zástupce nebo přítomnosti člena Služby pro práva dítěte? Co si ksakru myslíš?“

„Myslím na toho kluka a na dívku, kterou jsem kdysi dávno miloval.“

Eva syčivě vydechla a snažila se ze sebe setřást vztek rázováním po chodníku. Když se dvakrát prošla tam a zpátky podél domu, měla dojem, že už by se snad mohla ovládnout. „Ty moc dobře víš, že nemůžu použít nic, co ses dozvěděl. A jestli ten kluk bude někde vykládat, že s tebou mluvil, jsme v hajzlu. Vyšetřovatelka je tvoje žena, hlavní podezřelý je tvůj zaměstnanec a přítel. Ať se ti z toho kluka podařilo vytáhnout cokoli, už předem to bude považováno za nevěrohodné.“

„Protože mi bylo jasné, jak se k tomu postavíš, celý náš rozhovor jsem zaznamenal.“ Vytáhl z kapsy miniaturní diktafon. „Máš možnost zařadit to mezi důkazní materiál. Sama víš, že jsem neměl čas to jakkoli upravovat.“

„Takže tys nahrával rozhovor s mladistvým o nevyřešeném případu vraždy.“ Rozhodila rukama. „To už je vrchol.“

„Jak myslíš,“ odsekl. „I když se ti možná nechce zařadit to mezi důkazy – ačkoli nepochybuji, že by sis to dokázala zdůvodnit nějakým paragrafem – nevěřím, že bys byla tak zatvrzelá, abys to dokázala ignorovat.“

Přestože pořád ještě soptila, vytrhla mu diktafon z ruky a vrazila si ho do kapsy. „Při první, opakuji, první příležitosti se seberu a vtrhnu ti na zasedání představenstva. Uvidíme, jak se ti bude líbit, až se vám tam do toho začnu montovat.“

„Ty máš u mě vždycky dveře otevřené, drahoušku.“

„Jsem zvědavá, jestli se budeš takhle šklebit, až ti zmařím fúzi za miliardu dolarů.“

„Když mi umožníš, abych byl u toho, bude mi to za ty prachy stát.“ Stálé s úsměvem na tváři znovu sáhl do kapsy a podal jí ještě něco. „Tumáš. Schoval jsem pro tebe čokoládovou tyčinku, což nebyl vzhledem k okolnostem nijak snadný úkol.“

Zamračila se. „Ty myslíš, že si mě koupíš za kousek cukroví?“

„Znám tvé slabé stránky.“

Vzala si tyčinku, rozbalila ji a zakousla se do ní. „Stejně jsem pořád vytočená.“

„To nepřežiju.“

„Buď už zticha. Odvezu tě domů,“ řekla s dalším soustem v ústech. „A budeš se držet stranou, až budu mluvit se Summersetem.“

„Když si poslechneš tu nahrávku, zjistíš, že člověk, kterého Kevin popsal, nebyl Summerset.“

„Díky za pokus, ale já se raději zařídím po svém. Pravděpodobnost, že inspektora přesvědčím, aby dal přednost slovům sedmiletého kluka, kterého sis nadto ještě určitě koupil čokoládou, před hmatatelnými důkazy, je ještě o něco menší, než že já půjdu nahá tancovat na Times Square.“

Vykročila k autu. „Jestli ti nevyhovuje Times Square,“ začal Roarke, „mohla bys to zkusit doma.“

„Víš co? Polib mi. „

„To bych moc rád, miláčku, ale jsi ve službě.“

„Vlez už do toho auta, ksakru!“ Prudce ukázala palcem za sebe, kde stála Peabodyová. Ta momentálně s nasazením všech sil předstírala, že je slepá a hluchá.

„Prosím tě, Evo, tyhle projevy vášně na veřejnosti musí přestat. Měl bych si hlídat pověst.“

‚Ještě chvíli, broučku, a zažiješ takový projev vášně na veřejnosti, že po něm budeš týden kulhat.“

„Tak teď už jsem opravdu vzrušený.“ Roarke s úsměvem otevřel dveře na straně spolujezdce a pokynul Peabodyové.

„Ale ne, já si klidně sednu dozadu,“ prohlásila Peabodyová. Je tam bezpečněji, pomyslela si.

„Kdepak, jen jděte. Vám ona pravděpodobně neublíží,“ zašeptal Peabodyové do ucha Roarke, když se sehnula do dveří.

„Děkuju. Mockrát vám děkuju.“

„A můžeš být rád, že jsem nespustila mříž!“ vyštěkla Eva, když se Roarke uvelebil na zadním sedadle.

„To já jsem. V jednom kuse.“

„Zdálo se mi to, nebo jste se smála, Peabodyová?“ zeptala se Eva, když se vůz odlepil od chodníku.

„Kdepak, madam. To je. ehm. alergie. Jsem alergická na manželské hádky.“

„Tohle není manželská hádka. Až povedu manželskou hádku, dám vám vědět. Tumáte.“ Přistrčila Peabodyové pod nos zbytek nedojezené čokoládové tyčinky. „Snězte to a uvidíte, co to s vámi provede.“

„Už se těším.“

Stále rozzlobené Eviny oči se ve zpětném zrcátku setkaly s Roarkeovým pohledem. „Ty už by ses měl začít modlit, aby měl Summerset na dnešní ráno alibi.“

Neměl je. Eva si rozčileně hrábla do vlasů. „Jak to myslíte, že jste šel ven?“

„Vstal jsem jako obvykle v pět hodin a šel jsem ven na pravidelnou zdravotní procházku. Protože je dnes trh, vzal jsem si po návratu vůz a jel jsem do tržnice sdružení Volného věku pro čerstvé zboží.“

Eva se posadila na boční opěradlo křesla v hlavní hale. „Neříkala jsem vám, abyste sám neopouštěl dům? Abyste vůbec nikam nechodil sám?“

„Nejsem zvyklý nechat si nařizovat, jak si mám upravit svůj pravidelný program, poručíku.“

, Jestli mě nezačnete poslouchat, bude k vašemu programu brzy patřit taky skupinové sprchování. Tam se dokonce i ta vaše kostnatá zadnice bude těšit nečekané pozornosti.“

Povšimla si záškubu v Summersetově tváři. „Vaše hrubost mi vadí.“

„Mně zase vadí vaše paličatost, ale ani jeden s tím nejspíš nic nenaděláme. Dnes ráno přibližně v devět hodin bylo nalezeno tělo Jennie O'Learyové. Byla oběšena v jednom podniku na Západní třiačtyřicáté.“

Nachová barva, kterou do Summersetova obličeje vehnal vztek, prudce vyprchala. Naslepo zatápal po něčem, oč by se mohl opřít, když se mu roztřásla kolena. Zdálo se mu, že i přes hlasité hučení v hlavě někoho slyší vztekle klít. Pak ho kdosi zatlačil do křesla a přistrčil mu k ústům sklenici.

‚Jen se napijte,“ nařídila mu úplně otřesená Eva. „Koukejte to vypít a fofrem se seberte, protože jestli se mi tu složíte, nechám vás ležet, kam dopadnete.“

Její slova měla přesně ten účinek, v nějž doufala. Summerset se vzchopil. „Jsem naprosto v pořádku. Jen mě to na okamžik šokovalo.“

„Takže jste ji znal.“

„Samozřejmě že jsem ji znal. Byli si s panem Roarkem po nějakou dobu blízcí.“

„A teď je mrtvá,“ řekla Eva dutě. Když se podívala Summersetovi do očí a viděla, že už je opět v pořádku, uklidnila se. „Ve svém vlastním zájmu byste si měl vzpomenout úplně na všechno kde jste byl, co jste dělal, koho jste viděl, s kým jste mluvil i kolik jste koupil jablek. Momentálně jsem ten nejlepší přítel, kterého na světě máte.“

„Jestli je to tak, poručíku, myslím, že bych raději zatelefonoval svému právníkovi.“

„Fajn, výborně. Udělejte to. Proč to nezmrvit ještě víc, že ano?“ Prudce se otočila a začala vztekle rázovat kolem. „Teď mě dobře poslouchejte. V jednom kuse kvůli vám riskuju místo jen proto, že na vás Roarkeovi záleží. Důkazy proti vám jsou sice jen nepřímé, ale začínají se nebezpečně hromadit. Za chvíli na mě začnou tlačit sdělovací prostředky a pak i vedení. Státní návladní bude chtít vidět někoho za katrem a proti vám už se toho navršilo tolik, že to postačí na vaše další předvolání. Na uvalení vyšetřovací vazby to zatím není. Zatím.“

Zastavila se a zamračila se na něj. „Jakmile se do toho ale vloží státní návladní, je velice pravděpodobné, že mě odvolají z případu. Každopádně si myslím, že máme nanejvýš týden na to, abychom to vyřešili. Pak už se nejspíš budete muset dohadovat s jiným policajtem.“

Summerset se na chvilku zamyslel a pak přikývl. „Lepší je stát proti zlu, které už člověk zná.“

Eva rovněž kývla, vytáhla záznamník, postavila ho mezi ně na stolek a posadila se. „Tak do toho.“

„Když vás to tak zajímá, koupil jsem deset kilogramů jablek.“ Letmo se pousmál, když viděl, jak Eva překvapeně zamrkala. „Budeme mít závin.“

„Mňam,“ řekla jen.

O půldruhé hodiny později Eva zamířila s nahrávkami a příšernou bolestí hlavy do své pracovny. Málem se neubránila zoufalému zasténání, když za svým stolem spatřila rozvaleného McNaba. Hověl si s nohama zkříženýma na stole, takže měla báječný výhled na květované ponožky.

„Chovejte se u nás jako doma, detektive.“ Aby zdůraznila, jak srdečně to s tou výzvou myslí, prudce mu shodila nohy ze stolu.

„Omlouvám se, poručíku. Dal jsem si jen malou přestávku.“

„Teče mi do bot, McNabe, což znamená, že jste na tom stejně. Nemáme čas ani na sebemenší přestávku. Kde je Peabodyová?“

„Využila jednu komnatu tohohle Roarkeova hradu k tomu, aby si tam prověřila údaje o poslední oběti a provedla další nezbytné oficiální úkony. Prosím vás, poručíku, opravdu jsou to ztělesněné předpisy nebo to z ní spadne, když shodí uniformu?“

Eva přistoupila k AutoChefovi a nechala si připravit horkou černou kávu. „Uvažujete snad o pokusu svléknout strážníka Peabodyovou z uniformy, McNabe?“

„Nene.“ Vstal tak rychle, že mu kovové kroužky v uších melodicky zacinkaly. „Ne,“ prohlásil potřetí. „To já jen ze zvědavosti. Není můj typ.“

„Tak co kdybychom nechali zbytečných žvástů a dali se konečně do práce?“

Obrátil za jejími zády oči v sloup. Zatím měl neodbytný pocit, že obě policistky jsou na dodržování předpisů snad až chorobně závislé. „To vybavení, které sem Roarke nechal poslat, je vynikající,“ začal. „Instalace a programování sice chvíli trvaly, ale už dopoledne jsem to nastavil na automatické sledování příchozích hovorů. Jo, málem bych zapomněl. Zatímco jste byla pryč, shánělo se po vás pár lidí.“

Ochotně stiskl tlačítko pro vyvolání zpráv. „Nadine Furstová se s vámi chce co nejdřív sejít. Taky volala nějaká Mavis. Příjmení nenechala. Prý se večer ukáže.“

„Děkuji vám za tak vřelý zájem o mé soukromé záležitosti.“

Předstíral, že si jejího sarkasmu nevšiml. „To je v pořádku. Ta Mavis je vaše kamarádka?“

„Jo, a žije s chlapem, který by z vás levou zadní udělal sekanou.“

„No, nechme toho. Možná bych si mohl skočit na oběd, než.“ Zmlkl, protože sledovací zařízení začalo hlasitě pískat. „Vynikající.“ Nadskočil za stolem, odhodil si ohon dlouhých vlasů na záda a začal si pohvizdovat, když z přístroje vylézal pás papíru. „Chytrý parchant. Sakramentsky chytrý. Zase střídá vlny jako, by lítal. Curych, Moskva, Des Moines, Regis Šest, stanice Utopia, Birmingham. Panebože. Za chvíli ho začnu obdivovat.“

Všimla si přesně stejného obdivného záblesku v jeho očích, jaký znala i u Feeneyho, a vzala to jako nevyhnutelné vedlejší následky práce v oddělení elektronické detekce. „Mě nezajímá, přes co volá, ale odkud volá, McNabe!“

„Už to bude, vydržte. Dokonce i technika vyžaduje trpělivost. New York. Vychází to z New Yorku. Trefila jste to, poručíku.“

„Upřesněte to. Zjistěte mi adresu.“

„Už se na tom pracuje.“ Mávl oběma rukama za sebe, kde tušil, že se nad ním naklání Eva. „Potřebuju trochu místa, ačkoli musím uznat, že nádherně voníte. Původ sledovaného přenosu New York City, vyhledat oblast,“ nařídil pak hlasovému vstupu počítače.

SLEDUJI. ODHADOVANÝ ČAS DO DOKONČENÍ OSM MINUT, PATNÁCT SEKUND, objevilo se na monitoru.

„Teprve to začalo. Docela bych snesl nějaký ten hamburger. Nezbyl vám tu náhodou jeden?“

Eva se zoufale snažila uchovat si poslední zbytky trpělivosti. „Jak ho chcete?“

„Výborně! Hodně hořčice, makovou housku, trochu těstovinového salátu a šálek toho přišernýho kafe.“

Eva se pomalu nadechla a zase vypustila vzduch. „Cože?“ zeptala se roztomile. „Zákusek žádný?“

„No, když o tom tak přemýšlím, co třeba. „

„Poručíku!“ Do pracovny vběhla Peabodyová. „Mám už údaje o poslední oběti.“

„Vyřídíme to v kuchyni, Peabodyová. Budu totiž detektivovi chystat oběd.“

Vražedný pohled, kterým Peabodyová McNaba probodla, se střetl s drzým úsměvem.

„Za jak dlouho se vrátí Feeney?“ chtěla vědět Peabodyová.

„Za sto dvě hodiny, dvacet tři minuty,“ odpověděl. „Kdo by se s tím ale počítal?“ Eva zadala do AutoChefa McNabovy požadavky. „Co jste zjistila?“

„Oběť odletěla včera ve čtyři hodiny odpoledne pravidelnou linkou z letiště Shannon. V jednu odpoledne standardního východního času dorazila na letiště Kennedy-Europa. Přibližně ve dvě hodiny se ubytovala v předem zaplaceném apartmá hotelu Paláce. Apartmá bylo objednáno a uhrazeno společností Roarke Industries.“

„Do prdele s tím.“

„Ve čtyři odpoledne oběť opustila hotel. Nepodařilo se mi zjistit, kterým taxíkem odjela. Mám ale jméno vrátného, který měl v té době službu. Asi za hodinu znovu nastupuje. Klíč od apartmá nechala oběť v recepci. Už si ho nevyzvedla.“

„To apartmá dejte zajistit. Nikdo nesmí dovnitř. Postavte před ně hlídku, která ho bude střežit, dokud se tam nedostaneme my.“

„Už se stalo.“

Eva vytáhla z automatu McNabův oběd. „Dejte si taky něco k jídlu,“ poradila Peabodyové. „Vypadá to, že máme před sebou ještě dlouhý den.“

Peabodyová přivoněla k hamburgeru. „Možná že má McNab vkus alespoň v něčem. Dám si totéž. Vy taky něco chcete?“

„Později.“ Eva zamířila do pracovny, hodila před McNaba talíř a otázala se: „Jak jste daleko?“

„Oblast už znám, teď musím zjistit sektor. Přihořívá.“ Jednou rukou se natáhl po hamburgeru a s chutí se do něj zakousl. „Bůh mě má rád,“ prohlásil nadšeně s ústy plnými prvního sousta. „Ať se propadnu, jestli tohle není z opravdového hovězího. Chutná to lip než mateřské mléko. Chcete kousnout?“

„Díky, obejdu se i bez toho. McNabe, netíží vás všechny ty náušnice? Jestli si jich tam přidáte ještě pár, budete za chvíli chodit nakřivo.“

„To je daň za to, že chce člověk jít s módou. Už je to tady! Oblast pět, jo, jo, sektor AB.“ Rukou obtěžkanou prsteny odstrčil talíř z mapy, kterou si už předtím rozložil po stole. „Tím pádem se musíme zaměřit na…“ Jeho hbité prsty se rozběhly po mapě a najednou strnuly. „Přesně sem. Podívejte,“ prohlásil a zdvihl oči k Evě. „Zrovna tam, kde sedím a dlabu ten skutečně báječný hamburger.“

„To je chyba.“

„Sjedu to celé znovu, ale podle všeho ty zprávy vycházejí přímo z tohohle domu nebo alespoň z jeho pozemku. Dům zabírá celý sektor.“

„Zopakujte celé vyhledávání,“ nařídila mu Eva a odvrátila se.

„Prosím, madam.“

„McNabe, jaké je procento mylných výsledků téhle strojovny?“

Jeho prsty si začaly pohrávat s červenou stužkou, kterou nosil místo vázanky. „Méně než jedno procento.“

Semkla rty a znovu se k němu otočila. „Dokážete to chvíli držet pod pokličkou? Nechci, aby se tahle informace dostala na centrálu dřív, než. než prověřím další vyšetřovací verzi. Jste schopen to do té doby vydržet?“

McNab se opřel a upřeně se na ni zahleděl. „Vyšetřovatel jste vy, Dallasová. Podle mě je rozhodnutí na vás. Tahle data jsou choulostivá a docela snadno se ztratí. Znovu je vypátrat pak nějakou dobu trvá.“

„Děkuji vám.“

„Já vám děkuji za hamburger. Projdu to ještě jednou a uvidím, co z toho vyleze. Feeney říká, že jste nejlepší, a ten by to měl vědět. Pokud si tedy myslíte, že je něco jinak, možná máte pravdu. A jestli jo, tak já jsem zase dost dobrý na to, abych zjistil, kde je chyba.“

„Spoléhám na to. Peabodyová?“

„Už jdu, madam,“ prohlásila Peabodyová a vykročila i s plným talířem ven.

„Jestli máte hlad, sbalte si to s sebou a jedeme. Máme zpoždění.“

„Já jen…“ Pak si ale Peabodyová uvědomila, že už mluví pouze k Eviným zádům. Odložila talíř před McNaba. „Poslužte si.“

„Spolehněte se. Nashle, krásko.“ Zamrkal na ni, když se k němu otočila a sjela ho jedovatým pohledem. Když vykročila z pracovny, potichu si povzdechl. „Zázrak přírody,“ zamumlal si pro sebe. Pak si povytáhl rukávy a znovu se pustil do práce.

Kapitola desátá

„Zapněte záznamník, Peabodyová.“

Eva pokynula uniformovanému policistovi, aby odstoupil ode dveří, a pak s pomocí univerzálního kódu otevřela. Vstoupila do luxusně zařízené prostorné haly. Pod okny, jejichž spodní okraj byl ve výši pasu, se skvěla záplava čerstvých květin se zářivě bílými a modrými květy.

Za okny se tyčily mrakodrapy New Yorku a hučela vzdušná městská doprava. Nejrůznější dopravní prostředky se tam dole proplétaly záplavou billboardů.

Stejně jako téměř všechno, co nějak souviselo s Roarkem, bylo i toto apartmá zařízeno s vkusem a elegancí. Těžké závěsy byly zdobené hedvábím a brokátem v jemných barevných odstínech, dřevěné obložení bylo z nejkvalitnějšího leštěného materiálu a koberec tak tlustý, že by se do něj člověk zabořil bezmála celý. Na konferenčním stolku připomínajícím velikostí královskou tabuli stál ohromný koš s ovocem a láhev bílého sauvignonu. Pravděpodobně pozornost podniku. Vítejte v hotelu Paláce, pomyslela si Eva.

Ovoce bylo očividně přebrané a láhev otevřená. Jennie měla jen chvilku na to, aby si vychutnala tenhle luxus, pomyslela si Eva. Pak ji někdo vylákal ven a zavraždil.

Evě se nezdálo, že by se tu jinak někdo čehokoli dotkl. Kout s videem a dalšími zábavními vymoženostmi byl dosud diskrétně zakrytý hedvábným závěsem se vzorem tropických ptáků a promítací stěna byla rovněž nedotčená.

Eva začala diktovat do záznamníku: „Poručík Dallasová Eva a strážník Peabodyová Delia zahajují prohlídku apartmá zavražděné O'Learyové v hotelu Paláce. Začneme v ložnici, Peabodyová.“

Eva vkročila do místnosti, kam trojitým oknem dopadalo sluneční světlo. Přikrývka na obrovské posteli v barvě páví modři byla pečlivě odestlaná. Na nadýchaných polštářích ležely pohozené mátové bonbony zabalené ve zlatavé fólii.

„Udělejte si poznámku – zjistit, která pokojská měla včera večer službu, čeho se tu dotkla a jestli si něčeho nevšimla.“ Eva se zatím přesunula ke skříni. Uvnitř našla tři blůzy, dvoje kalhoty, jedny obyčejné modré bavlněné šaty na denní nošení a krémové koktejlové šaty z levného umělého vlákna. Ve spodní části byly úhledně vyrovnané dva páry bot.

Eva navyklým pohybem prohledala kapsy, vnitřek bot a sáhla do vrchní přihrádky. „Nic. Co zásuvky v prádelníku?“

„Spodní prádlo, punčochy, bavlněná noční košile a malá černá večerní kabelka pošitá korálky.“

„Vzala si s sebou ty nejlepší večerní šaty.“ Eva přejela dlaní po lemu šatů zdobeném volaném. „Vůbec neměla možnost si je vzít na sebe. Všechno vybalila. Ve skříni je kufřík. Přivezla si oblečení tak na tři čtyři dny. Co šperky?“

„Zatím jsem žádné nenašla.“

„Mohla si je odnést s sebou. K večerním šatům si jistě přivezla něco slavnostního. Zkontrolujte telefon. Jdu do koupelny.“

V koupelně byla vana s perličkovou koupelí, dost velká na to, aby se v ní dal pořádat večírek. Na okraji stála láhev koupelové pěny dodaná hotelovým personálem. Takže vanu použila, přemítala Eva. Jistě tomu bylo těžké odolat a kromě toho Jennie čekala, že se s někým sejde.

Byla nervózní? napadlo Evu. Ano, trochu nervózní jistě musela být. S Roarkem se dost dlouho neviděla. Určité si dělala starosti s tím, jak se změnila, o kolik zestárla, a s tím, co Roarke uvidí, až se znovu setkají.

Každá žena si dělá starosti, co muž jako Roarke uvidí, když se na ni podívá. Kdysi byli milenci, uvažovala a prohlížela si úhledně srovnané toaletní a kosmetické potřeby na poličce nad vanou. Jennie si pamatovala, jak se jí dotýkal i jak chutnal. Na milence jako je Roarke žádná žena nezapomene.

Jestli nebyla z kamene, musela se sama sebe ptát, jestli se jí bude dotýkat zase. Musela v to doufat. Ponořila se snad do té navoněné pěnivé vody s těmito představami?

Pochopitelně že ano.

Byli také přátelé. Společně se bavili, možná že měli i společná tajemství a sny. Byli stejně mladí a stejně pošetilí. Takové pouto se nikdy tak docela nezpřetrhá.

A on ji nadto ještě pozval. Požádal ji, aby za ním letěla přes oceán.

Neváhala jistě ani chvíli.

Věděla, že ji čekají potíže, ale nechala všeho a přiletěla. A čekala. A zemřela.

„Dallasová?“

Eva se vzpamatovala a obrátila se k Peabodyové. „Co?“

„Na telefonu nebylo nic, ale vytáhla jsem si záznamy faxů. Tohle by vás mohlo zajímat.“

Miniaturní fax byl umístěn na malém pultíku se šikmou deskou. Tiše šuměl a čekal na další pokyn. Peabodyová vzala do ruky list papíru, který z přístroje před chvílí vyjel, a podala ho Evě.

Drahá Jennie,

jsem pověřen vyřídit Vám od Roarkea díky za to, že jste souhlasila s tím, že podniknete tento nečekaný výlet. Snad Vám to nezpůsobilo žádné větší potíže. Doufáme, že s ubytováním jste spokojena, jestli budete cokoli potřebovat nebo budete mít nějaké přání, jež jsme nepředvídali, stačí, abyste kontaktovala recepci.

Víte, jak na Vás Roarkeovi záleží. Je tudíž důležité, aby si s Vámi mohl pohovořit v soukromí a bez vědomí ženy, již se rozhodl si vzít. Má jistou informaci, kterou by Vám chtěl co možná nejdříve sdělit. Je proto nanejvýš důležité, abyste se s ním sešla a abyste nikomu, dokonce ani lidem, k nim máte největší důvěru, neřekla, kam se vydáváte. Buďte, prosím, v pět hodin odpoledne na rohu Páté a Dvaašedesáté ulice. Bude tam na vás čekat černý sedan s newyorským číslem a uniformovaným řidičem. Ten vás doprovodí a bude mít veškeré informace.

Odpusťte nám ty komplikace, Jennie. Muž v Roarkeově postavení musí postupovat diskrétně. Proto i tuto zprávu zničte.

V úctě

„Chytrý chlapec," zamumlala Eva. „Prozradil jí toho dost, aby měl jistotu, že mu na to skočí. Doporučil jí zbavit se papíru, ale už jí neřekl, aby vymazala záznam z přístroje. Musí mu být jasné, že si fax prověřujeme. Chtěl, abychom to našli."

„Pořád jsou to všechno nepřímé důkazy," prohlásila Peabodyová a zamračeně si prohlížela papír. „Fax může poslat kdokoli a může v něm uvést jakékoli jméno. Číslo odesílatele je vymazané."

„Jo, na papíře, ale vsadím roční plat na to, že když ten krám odneseme McNabovi, to číslo z toho dostane a zjistíme, že se jedná o některý z Roarkeových faxů. Zajistěte to," nařídila a podala Peabodyové papír. „To auto řídil ten parchant a odvezl si ji rovnou do toho pajzlu ve West Side. Tam ji fyzicky nebo za použití drog zbavil vědomí. To nám poví pitevní protokol. A pak si dal načas. Všechno, co potřeboval, měl v autě. Mohlo být jeho, ale mohl si ho také pronajmout. Je dost nepravděpodobné, že by je kvůli tomu kradl, ale pro jistotu prověříme hlášení o ukradených černých sedanech."

Odmlčela se a ještě jednou si pozorně prohlédla celé apartmá. „Volat sem výjezdovku bude mrháním peněz daňových poplatníků, ale budeme se držet předpisů. Zavolám ji a zjistím, jak je to s těmi sedany. Vy odvezete McNabovi ke mně do pracovny ten fax. Přijedu tam za vámi, jakmile to půjde."

„Kam jedete?"

„Požádat o další laskavost," řekla Eva, když vycházela ze dveří.

Schylovalo se k dešti. Vzduch byl vlhký a chladný a větřík příjemně osvěžoval. V zahradě dosud vzdorovitě kvetlo několik záhonů, jež oživovaly okolí nevídanou záplavou barev a vůní. V zahradní fontánce tryskala voda přes okvětní plátky a stonky měděných a mosazných leknínů. Za rozlehlým zvlněným trávníkem stál ve stínu vysokých stromů velký kamenný dům. Chmurně se rýsoval v záři zapadajícího slunce.

Doktorka Mírová vzdychla. Sídlo klidu a moci, pomyslela si. Napadlo ji, kolikrát si asi Eva může vychutnat to první a jestli se vůbec někdy dokáže z tohoto velebného prostředí těšit.

„Očekávala jsem, že se mi ozvete," řekla a sledovala Evu, která upřeně hleděla na dům. „Slyšela jsem už o té třetí vraždě."

‚Jmenovala se Jennie O'Learyová. To zní jako název nějaké písně, co?" Evu samotnou překvapilo, že něco takového vypustila z úst. Zavrtěla hlavou. „Byli s Roarkem přátelé. Kdysi ještě něco víc než to."

„Rozumím. Ty dvě předchozí oběti pocházely také z Irska?"

„Všechny je znal." Donutila se odvrátit se od kamenné budovy.

Mírová byla jako obvykle dokonale upravená, i když jí vítr čuchal krátké jemné hnědé vlasy. Měla na sobě výrazně zděné šaty, což byla poměrně nápadná změna ve srovnání s obvyklými pastelovými barvami, v nichž si libovala. Dívala se na Evu trpělivě a soucitně. Pochopení z ní přímo sálalo.

Evu napadlo, že Mírová vypadá stejně důvěryhodně a soustředěně tady na kamenné lavičce pod holými větvemi rozložitého dubu, jako když sedí ve své elegantní kanceláři. Byla nejlepší kriminální a behaviorální psycholožkou v New Yorku a možná i v celé zemi.

„Jsem ráda, že jste byla ochotná přijít sem za mnou."

„Pamatuji si to tu ještě od vaší svatby." Mirová se usmála. Vzpomněla si, jak těžké bylo překonat Evin počáteční odpor a získat si její důvěru. „Je to nádherný pozemek. Pečlivě vybraný a dokonale udržovaný."

„Já tady ven moc nechodím." Eva si připadala jako zbabělec a strčila ruce do kapes. „A když tu zrovna pracuji, zapomínám dívat se z okna."

„Jste osobnost silně orientovaná na cíl a výkon, Evo. Právě proto jste tak vynikající policistka. Sice tu moc nechodíte ven, jak říkáte, ale jsem si jistá, že byste mi celý pozemek dokázala přesně popsat. Jste instinktivní pozorovatel."

„Policajtské oči," pokrčila Eva rameny. „Prokletí, nebo požehnání, kdo ví?"

„Máte problémy.“ Mirová měla k Evě vždycky vřelejší než pouze pracovní vztah. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Nejde o mě. O mě ne.“

Mirová však byla přesvědčena, že alespoň zčásti o Evu jde. Žena, která se skrývala pod drsnou slupkou policistky, byla velice rozrušená tím, že se musí zabývat smrtí jiné ženy, s níž měl Roarke kdysi intimní vztah. „Takže spíte klidně? Nic vás netrápí?“

„Málokdy.“ Eva se opět odvrátila. Do takových otázek by jen nerada zabředla. Doktorka Mirová byla jednou z mála lidí, kteří znali podrobnosti z její minulosti, vzpomínky, které se neočekávaně vracely, a noční můry, které jí otravovaly život a děsily ji. „Necháme to být, ano?“

„Dobrá.“

„Starosti mi dělá Roarke.“ Vlastně to ani nechtěla říct a okamžitě toho zalitovala. „Je to osobní,“ pokračovala a opět se otočila. „Nežádala jsem vás o schůzku kvůli tomuhle.“

Opravdu ne? pomyslela si Mirová, ale pouze přikývla. „Tak proč jste se se mnou chtěla sejít?“

„Potřebuji s vámi probrat ten případ. Potřebovala bych psychologický profil pachatele. Prostě potřebuji pomoc.“ To, jak je jí tato pozice nepříjemná, bylo patrné ze vzteklého záblesku v očích. „Nechtěla jsem se s vámi sejít na oficiální půdě, protože vás chci požádat o opomenutí některých pravidel. Nejste v žádném případě povinná na to přistoupit a pochopím, pokud to nejen odmítnete, ale rozhodnete se tento můj požadavek nahlásit.“

Výraz obličeje doktorky Mírové, která na Evu mírně a zaujatě hleděla, se ani v nejmenším nezměnil. „Co kdybyste mi vysvětlila situaci, Evo, abych si na ni mohla udělat vlastní názor?“

„Ty tři vraždy spolu vzájemně souvisí a pravděpodobnost, že jsou spojeny se. sérií událostí, k nimž došlo před několika lety, je rovněž značně vysoká. Motivem je msta. Podle mého názoru je hlavním cílem Roarke a Summerset je zde využíván jako prostředek, jak se Roarkeovi dostat na kůži. Při každé vraždě se objeví nepřímé důkazy, které na Summerseta ukazují jako na možného pachatele. S přibývajícími mrtvolami přibývá i těchto

nepřímých důkazů. Kdybych věřila, že je za to skutečně zodpovědný, zavřela bych ho na jejich základě bez sebemenšího zaváhání bez ohledu na to, co pro Roarkea znamená. Je to ale bouda. Chytře naplánovaná i provedená, ale přitom dost průhledná, aby mě to vyprovokovalo jako urážka mé inteligence.“

„Takže chcete profil vraha a neoficiální prověření Summersetových násilnických sklonů, jestli jsem to správně pochopila.“

„Ne, chci, aby to bylo oficiální. Přesně podle předpisů. Chci mít kdykoli možnost předat to Whitneymu. Zatím jsem se mu nijak zvlášť nepředvedla.“

„S radostí zajistím obojí. Vy si to musíte jen zařídit se svým nadřízeným a poskytnout mi potřebné údaje. Pro vás to udělám co nejdřív.“

„Byla bych vám vděčná.“

„A dál?“

Evě zvlhly dlaně. Netrpělivě si je otřela o nohavice. „Mám informaci, která je pro vyšetřování i pro vaši práci na profilu pachatele nepostradatelná, a nemohu ji. ne, nesmím ji oznámit v plném znění. Vám ji sdělím pouze pod podmínkou, že ji budete považovat za lékařské tajemství. Tím byste byla krytá, ne?“

Mírová zdvihla ruce a sepjala prsty. „Všechno, co mi řeknete jako pacient, je tajemství. Nemohu to nikomu sdělovat.“

„A jste krytá? Jak osobně, tak profesionálně?“ naléhala Eva.

„Jsem. Ano, jsem. Kolik lidí chcete ještě chránit, Evo?“

„Všechny, na kterých mi záleží.“

Mírová se zářivě usmála. „Děkuji vám.“ Natáhla k Evě ruku. „Sedněte si sem a povídejte.“

Eva zaváhala, ale pak nabízenou ruku přijala. „Vy. když si vzpomenu na to, co se mi stalo v Dallasu. když si vzpomenu na otce, jak za mnou chodil a pořád mi ubližoval a znásilňoval mě. vzpomínám si i na to, jak jsem ho tu noc zabila. Když jsem vám to řekla, prohlásila jste, že trestat dítě by byl nesmysl, dokonce omyl. Řekla jste…“ Eva si musela odkašlat. „Řekla jste, že jsem zabila zrůdu a že jsem v sobě našla hodnoty, které nemám právo ničit kvůli něčemu, co jsem udělala předtím.“

„Už o tom, doufám, nepochybujete.“

Eva zavrtěla hlavou, ačkoli byly chvíle až dodnes kdy o tom své pochybnosti měla. „Myslela jste to vážně? Opravdu věříte, že jsou určité chvíle nebo okolnosti, kdy je člověka možné ospravedlnit, jestliže vezme život zrůdě?“

„Věřila v to dokonce i státní moc, než před necelými dvaceti lety prozatím zrušila trest smrti.“

„Já se ale ptám vás. Jako člověka, lékaře i ženy.“

„Ano, věřím tomu. V případě, že jde o přežití. O záchranu vlastního života nebo života někoho jiného.“

„Takže jen v sebeobraně?“ Eva soustředěně upírala zrak na lékařku a sledovala každý záchvěv její tváře a každé mrknutí očí. „Tohle je jediné, čím to lze ospravedlnit?“

„Bojím se to takhle zevšeobecnit, Evo. Všechno záleží na okolnostech a na lidech.“

„Bývala to pro mě naprosto jednoznačná záležitost,“ řekla Eva tiše. „Černobílý svět. Zákon.“ Zvedla zatnutou pěst. „Zákon a jeho porušení.“ Pozvedla i druhou. Zhluboka se nadechla, obě pěsti přimkla k sobě a strnula tak. „A teď. musím vám vyprávět o Marleně.“

Mírová ji nepřerušovala. Nepřenášela žádné otázky ani poznámky. Evě trvalo dvacet minut, než jí pověděla všechno. Byla důkladná a snažila se postavit se k příběhu nezaujatě. Pouhá fakta bez zkreslování vlastním názorem, o to jí šlo. Když skončila, byla naprosto vyčerpaná.

Dlouho seděly mlčky. Kolem nich švitořili ptáci, fontánka bublala a přes tvář slunce se míhaly cáry mračen.

„Když člověk takovýmhle způsobem přijde o dítě,“ poznamenala nakonec Mírová, „nemůže už ho potkat nic horšího. Nemohu vám říci, že muži, kteří jí to udělali, si zasloužili zemřít, Evo. Mohu vám ale jako žena a matka říci, že kdyby šlo o mé dítě, oslavovala bych jejich smrt a přísahala bych nehynoucí vděčnost jejich katovi. Není to ani vědecké, ani podle zákona. Ale je to lidské.“

„Nevím ani, jestli Roarkea kryju proto, že věřím, že to, co udělal, bylo spravedlivé, nebo proto, že ho miluju.“

„A proč by vás k tomu nemohly vést oba důvody? Všechno komplikujete, Evo.“

„Tak já všechno komplikuju.“ Málem se zasmála a prudce vstala z lavice. „Mám vyřešit tři vraždy, které nemohu vyšetřovat přímo a logicky, pokud se nechci dívat, jak mi manžela na zbytek života odvádějí do vězení. Zapletla jsem do toho svou kolegyni, detektiva, kterého sotva znám, i vás, a ještě k tomu riskuju vlastní židli kvůli tomu, aby ten idiot Summerset nemusel do basy. Ale já všechno komplikuju.“

„Já netvrdím, že to nejsou komplikované okolnosti, ale nemá smysl pitvat to tak, jak to děláte vy. Není třeba pokoušet se oddělovat srdce od rozumu.“

Mírová si smetla ze sukně zrnko prachu a rychle pokračovala: „Podle mého názoru byste udělala nejlépe, kdybyste oficiálně požádala o Summersetovo vyšetření. Pokud by to šlo, může proběhnout zítra u mě v kanceláři. Provedu kompletní testy a výsledky předám vám i inspektorovi Whitneymu. A pokud mi můžete poskytnout potřebné údaje o vrahovi oficiální i jiné začnu hned pracovat na jeho profilu.“

„Neoficiální údaje nemůžete zahrnout do svých podkladů.“

„Evo!“ Mírová se zasmála lehkým, zvonivým smíchem, který zněl stejně příjemně jako zvuk fontánky opodál. „Jestli nejsem dostatečně schopná, abych takové věci dokázala zapracovat do profilu osobnosti, aniž bych byla příliš konkrétní, bude nejlepší, když vrátím licenci k provozování psychiatrické praxe. Věřte mi, že dostanete svůj profil, a – když dovolíte – je značně nepravděpodobné, že mou práci bude někdo zpochybňovat.“

„Potřebuji ho co nejdřív. On má mezi jednotlivými koly dost krátké přestávky.“

„Připravím vám ho co možná nejrychleji. Přesnost je ale právě tak důležitá jako rychlost. A teď osobně – chcete, abych si promluvila s Roarkem?“

„S Roarkem?“

„Vidím vám až do žaludku, Evo, i když se tak přísně hlídáte. Máte o něj strach. Jeho emocionální stav vám dělá starosti. Domníváte se, že se obviňuje.“

„Nevím, jestli s vámi bude ochotný mluvit. Ani nevím, jak se postaví ke zjištění, že jsem vám tohle všechno řekla. Pokud jde o emoce, ty, myslím, zvládne.“ Začala si palcem otáčet snubním prstenem na ruce. „Mnohem větší starosti mi dělá jeho bezpečnost. Nedokážu předvídat, kdy nadejde poslední kolo. Jediné, co vím, je to, že v něm půjde právě o Roarkea.“

Násilím ty myšlenky zahnala, protože věděla, že jí strach brání jasně uvažovat. „Jestli se mnou půjdete dovnitř, svěřím vám, co jsem zjistila, a objednáme Summerseta na ty zítřejší testy.“

„Dobrá.“ Mírová vstala a k Evinu překvapení se do ní zavěsila. „Docela ráda bych si dala kávu.“

„Omlouvám se, mělo mě to napadnout samotnou. Jako hostitelka jsem na tom opravdu bídně.“

„Doufala jsem, že se nebudeme chovat jako hostitelka a host, ale že se konečně propracujeme k přátelství. Podívejte, nevystupuje z toho taxíku náhodou Mavis a ten její něžný obr? Tamhle u hlavního vchodu?“

Eva se podívala naznačeným směrem. Kdo jiný než Mavis Freestoneová by se ve všední den navlékl do růžové kůže zdobené zeleným peřím? Leonardo v dlouhé říze barvy dobrého bordeaux vedle ní vypadal ještě větší a mohutnější. Ačkoli je Eva měla oba opravdu ráda, teď se neubránila povzdechu.

„Co si teď s nimi mám ksakru počít?“

„Já bych řekla, že si budete muset dopřát krátkou přestávku v práci. Měla byste se taky občas bavit!“ Mirová se zasmála a zamávala. „Já už jsem se tedy bavit začala.“

„Víš, všechno je to stejně podfuk.“ Mavis si usrkla ze sklenky vína, s níž neustále živě gestikulovala, zatímco rázovala po místnosti na deseticentimetrových jehlových podpatcích. V jejich průhledných hrotech pluly drobounké zlaté rybky. „Máme s Leonardem většinu detailů na záznamu. Nebude to nic nového.“ Opět usrkla a znovu začala gestikulovat. „Teď mám ale frmol, protože se musím připravovat na nahrávání. To mě čeká příští měsíc.“

„Je báječná.“ Leonardo se na Mavis obdivně podíval a jeho široký bronzový obličej zářil láskou.

„Ach, Leonardo.“ Mavis ho objala. „Tohle říkáš vždycky.“

„A vždycky je to pravda, drahoušku.“

Mavis se zachichotala a otočila se, až se peří, které jí dekorovalo poprsí a ramena, zachvělo. „Stejně jsme ale přijeli, abychom poskytli Summersetovi morální podporu.“

„Jsem si jistá, že to rozhodně ocení.“ Protože neviděla žádnou možnost okamžitého úniku, natáhla se po karafě vína. „Doktorko Mirová?“

„Počkám si na čaj, děkuji. Mavis, to, co máte na sobě, navrhoval Leonardo?“

„Jistě. Mrazí z toho, co?“ Mavis se v okázalém gestu zatočila, až jí lokny s levandulovým přelivem poskočily. „Měla byste vidět ty fláky, co si připravil na jaro. Chystá se s nimi na přehlídku do Milána.“

„Velmi rád bych vám představil svůj návrh ženské kancelářské módy, doktorko Mírová,“ ozval se Leonardo.

„No…“ Mírová si navlhčila špičkou jazyka rty, ještě jednou si prohlédla úbor, v němž Mavis přijela,a když si všimla, jak Eva zoufale obrací oči v sloup, uchechtla se. „Já nevím, jestli jsem jako modelka tak kreativní jako Mavis.“

„Jen máte jiný styl.“ Leonardův úsměv byl milý a bezelstný. „K vám se hodí klasické střihy a chladné barvy. Mám pár báječných lněných modelů ve starorůžové. Ty by pro vás byly naprosto dokonalé.“

„Ve starorůžové,“ opakovala fascinovaně Mírová.

„Leonardo vystihuje ten konzervativní šmrnc naprosto dokonale,“ přizvukovala Mavis. „Ty jeho modely, v tom si prostě neumíte představit nikoho jiného než přitažlivou dámu z lepších kruhů.“

„Možná bych se na to mohla podívat.“ Přitažlivá dáma z lepších kruhů, pomyslela si Mírová a usmála se.

„Tady je!“ Mavis vyskočila, když se objevil Summerset se servírovacím vozíkem naloženým čajovým servisem, úhlednými plátky jablečného závinu a mraženým cukrovím. Když se mu Mavis i se svou opeřenou ozdobou pověsila kolem krku, dostal mnohem výraznější barvu. „Stojíme za vámi, Summersete. Vůbec

s ničím si nedělejte starosti. Eva je ta nejlepší. Když jsem měla potíže já, o všechno se postarala. Dohlédne i na vás.“

, Jsem si jistý, že poručík tu záležitost vyřeší.“ Jeho pohled zalétl k Evě. „Tak či onak.“

„Tak pojďte a nedřete se s tím.“ Mavis mu sevřela paži. „Dejte si něco k pití. Chcete trochu vína?“

Když se znovu podíval do Mavisiny rozdychtěné tváře, jeho pohled opět změkl. „Děkuji vám, ale mám své povinnosti.“

„Neví, jestli ji má pohladit, nebo jí zpřerážet hnáty,“ zamumlala Eva k Mírové, takže se doktorka musela okamžitě naoko rozkašlat, aby zamaskovala výbuch smíchu.

„Pan Roarke bude za okamžik dole,“ pokračoval Summerset. „Právě dokončuje meziplanetární vysílání.“

Mavis ho dohonila na chodbě. Tahala ho za rukáv tak dlouho, dokud se nezastavil a neotočil se k ní. „Podívejte, já vím, jak se cítíte. Byla jsem na tom stejně, abyste věděl.“ Mavis věnovala Summersetovi letmý pokřivený úsměv. „Když jsem měla strach, jak mě strčili do báně a já už jsem pomalu věřila, že mě tam prostě nechají navždycky, dostala jsem se z toho, protože jsem věděla, že Dalksová nepřipustí, aby se tak stalo. Věděla jsem, že to pro mě udělá bez ohledu na to, co ji to bude stát.“

„Její náklonnost k vám je jednou z jejích nejlepších vlastností.“ „A vy si myslíte, že když si tu neležíte v náručí, jak je den dlouhej, ona to nechá plavat?“ Oči, které nyní barvou dokonale ladily s novým přelivem, byly kulaté a smutné. „To je hovadina, Summersete. Dallasová bude dělat do roztrhání těla, aby se pro vás domohla práva, a myslím, že to dobře víte. Když po vás někdo půjde, prostě si před vás stoupne a chytne tu ránu, protože taková ona už je. Řekla bych, že tohle víte zrovna tak dobře.“

„Já jsem nic neudělal.“ Nyní hovořil Summerset škrobeně, jako by odmítal přiznat jakoukoli lítost nebo zahanbení. „Očekávám, že na to přijde každý rozumný detektiv bez ohledu na jeho osobní pocity ke mně.“

„Jste na dně,“ konstatovala jemně Mavis. „Jestli se budete někdy potřebovat vypovídat, tak mi prostě zavolejte.“ Zavrávorala

na špičkách střevíčků, když mu dávala polibek na tvář. „Přinesu pivo.“

„Váš mladý muž ve vás nalezl opravdový poklad,“ dokázal ze sebe ještě Summerset vypravit a pak odkvačil chodbou a zmizel za dveřmi.

„To bylo vynikající, Mavis.“ Roarke právě sestupoval ze schodů a mířil přímo k ní, aby ji vzal za ruce.

‚Je jako psí čumák. Kdo by se mu ale mohl divit?“ „Divil bych se spíš, kdyby někdo v tvé přítomnosti mohl zůstat jako psí čumák.“

„Začínám mít pocit, že dělat kolem sebe rozruch je něco jako moje poslání. Teď bych tedy mohla zkusit něco provést s tou partou v hale.“ Usmála se na Roarkea. „Mám zůstat na večeři?“ zeptala se.

„Jinak bych si ji snad musel také odepřít.“ Bez ohledu na společnost v domě se Evě podařilo zmizet na dost dlouho, aby stačila propustit pro dnešek McNaba a Peabodyovou, převzít od nich hlášení a zařadit je k pozdějšímu využití. Když se pak o samotě střetla se Summersetem, podařilo se jí ho po krátkém a nepříjemném rozhovoru přesvědčit o tom, že je především v jeho zájmu, aby se zítra v jedenáct hodin dopoledne dostavil do kanceláře doktorky Mirové za účelem vyšetření.

Pak ji rozbolela hlava tak, že se cítila zralá na celou tubu prášků proti bolestem. Roarke ji nakonec objevil v koupelně, kde stála a mračila se na tabletky, jichž měla plnou hrst.

„Musí to být opravdu nesnesitelné, když dokonce už i ty uvažuješ o práškách.“

„Byl to dlouhý den,“ odvětila s pokrčením ramen a vsypala prášky nazpět do tuby. „Ale zvládnu to.“

„Dáme si koupel. Potřebuješ se uvolnit.“

„Mám práci.“

„Evo.“ Vzal ji pevně za ruce a otočil si ji k sobě. „Tohle na té tvé práci nenávidím ze všeho nejvíc. Ty stihy, které ti to dělá pod očima i v očích.“

„Nemám moc času.“

„Na to, aby sis ukradla hodinku pro sebe, máš času dost.“ Nespouštěl z ní oči a začal jí pomalu masírovat ztuhlá ramena.

„Musím přečíst hlášení a sestavit z nich úřední zprávu. Zatím pořád jen narážím hlavou do zdi.“ V jejím hlase byla patrná nervozita. Když si to uvědomila, podráždilo ji to. „Nepovedlo se mi vystopovat původ těch plíšků s trojlístkem a se soškou jsi mě taky vyvedl z omylu. Když jsou jich v celém známém vesmíru v pánbíčkářských obchodech tisíce. Je to fakt populární postavička, když ji lidi berou i za pět set kreditů.“

Začala se odtahovat, ale jeho ruce ji pevně držely. „Do zítřka musím Whitneymu něco předhodit. Všechno jsem řekla Mirové.“

Jeho ruce na pouhý zlomek sekundy strnuly, ale pak jí dál hnětly ztuhlé ramenní svaly. „Rozumím.“

„Možná jsem se tě měla nejdřív zeptat, ale udělala jsem jen to, co jsem pokládala za nezbytné.“

„Nemusíš se omlouvat.“

„Já se neomlouvám.“ Tentokrát jeho ruce setřásla. „Prostě to konstatuju.“ Zamířila do ložnice. Věděla, že jí teď káva nijak nepomůže, ale stejně si na AutoChefovi naprogramovala šálek horké černé tekutiny. „Dělám, co je třeba, a k mým povinnostem patří i upozornit tě, aby ses víc staral o svou osobní bezpečnost, než bude ten případ vyřešený.“

„Myslím, že moje bezpečnostní opatření jsou víc než dostačující.“

„Kdyby to tak bylo, ten parchant by je nepřekonal. Nedokázal by odesílat svoje zprávy z tohohle domu, nemohl by objednat a zaplatit hotelový pokoj z jednoho z tvých kreditních účtů a nevylákal by sem pod tvým jménem ženskou až z Irska.“

Roarke sklonil hlavu a přikývl. „Beru. Osobně dohlédnu na zabezpečovací opatření.“

„Fajn, to by byla jedna věc.“ Nalila si šálek. „Summerseta obviním.“

„Prosím?“

„Obviním ho.“ Vztek v ní začínal vřít a nedal se nijak ztlumit. „V jeho vlastním zájmu. Až narazím na další mrtvolu, chci, aby měl neprůstřelné alibi. Obviním ho a buďto na něj uvalím domácí

vězení, nebo ho dám rovnou zabásnout. To první řešení bude nejspíš schůdnější.“

„Snad ano.“ Roarkea napadlo, že mu brandy udělá větší službu než káva. „Mě hodláte taky obvinit, poručíku?“

„Kdybych si myslela, že to k něčemu bude, to si piš, že bych to v tu ránu udělala. Byla by to ale ztráta času, protože by ses z toho okamžitě vyplatil.“

„Fajn.“ Pozdvihl směrem k ní sklenku. „Jsem rád, že máme jasno.“

„Myslím, že máme.“ Zhluboka se nadechla. „Kontaktovala jsem soudního lékaře. V krvi Jennie O'Learyové byly nalezeny stopy sedativ.“

Roarke upřeně hleděl do sklenky s brandy. „Byla znásilněná?“

„Ne. Nezjistily se žádné stopy po sexuálně motivovaném násilí ani žádné známky zápasu. Když ji oběsil, byla ještě pod vlivem drog. Ten plíšek našel se totiž i v tomhle případě ale soudní lékař objevil. v pochvě. I tady to bylo bez jakýchkoli oděrek nebo stop násilí či zápasu. Vypadá to, že jí ho tam zavedl, když byla v bezvědomí. Promiň, ale předpokládala jsem, že budeš chtít znát detaily.“

„Předpokládala jsi správně.“

„Ze soudního mi taky oznámili, že jsi vzhledem k tomu, že oběť neměla žádné příbuzné požádal o vydání těla, až bude uvolněno.“

„Chtěla by se vrátit do Irska.“

„Předpokládám, že ji tam povezeš osobně.“

„Ano.“

Pálení, které už nějakou dobu cítila v žaludku, se přesunulo k srdci. „Byla bych ti vděčná, kdybys mi dal vědět, až budeš mít ve svých plánech jasno.“

Když Roarke vzhlédl, emoce, které se mu zračily v očích, zasáhly Evu rovnou do srdce. „To sis myslela, že ji pošlu zpátky samotnou? Že si nad tím umyju ruce a budu si dál vesele podnikat?“

„Ne, nemyslela. Mám práci.“

„Kristepane. „

Jeho tón, v němž byla znát netrpělivost, zklamání a dokonce i nádech pobavení, ji donutil, aby se k němu prudce otočila. „Tohle na mě nezkoušej, kámo! Nechovej se ke mně jako k idiotovi! Miloval jsi ji. Oukej, beru. Udělej, co musíš. Já udělám totéž.“

Když ji popadl za paže, vztekle zaklel. Po mírně pobaveném tónu nebylo náhle ani stopy. „Ano, miloval jsem ji a to, co mezi námi kdysi bylo, bývalo pro mě důležité. Proti tomu, co cítím k tobě, to ale nikdy nebylo nic než stín. Tohle jsi chtěla slyšet?“

Zaplavila ji vlna studu, která značné ochladila její vztek. „Já nevím, co mi to vlastně je. Nemůžu se toho zbavit.“ S pocitem bezmoci si přitiskla prsty ke spánkům. „Na žádné jiné mi nikdy předtím nezáleželo, protože. já nevím, prostě podle mě nic neznamenaly. U ní je to jiné a já teď nenávidím sama sebe za to, že jsem dokázala i když jen na chvilku žárlit na mrtvou.“

„Evo.“ Pohladil ji po tváři. „V momentě, kdy jsem tě poznal, pro mě ostatní ženské přestaly existovat.“

Jeho slova přispěla k tomu, že si připadala ještě trapněji. ‚Já jsem nechtěla žádné ujišťování, jenom. „

„Jsi moje všechno,“ řekl tiše a políbil ji na oba rozbolavělé spánky. „Jsi pro mě jediná.“

Pálení u srdce přešlo v ostrou a silnou bolest. „Potřebuju tě.“ Pevně ho objala a přitiskla rty k jeho ústům. „Ze spousty důvodů.“

„Díky Bohu.“ Dlouze ji políbil a jen pomalu ji pouštěl, když vzdychla. „A teď si ukradneme tu hodinku. Spolu.“

Kapitola jedenáctá

Opět byla schopna uvažovat. Než poznala Roarkea, neměla Eva ani tušení o tom, co všechno může člověku sex poskytnout. S pocitem vláčnosti, soustředění a svěžesti se znovu usadila v pracovně.

Nový počítač, který Roarke nechal toho dne ráno nainstalovat, byl prvotřídní. Eva se kochala nejrůznějšími funkcemi a vymoženostmi. Nálada se jí zvedla ještě víc, když počítač zadaná data zhltl jako hladový, nicméně dokonale vycvičený vlk.

„Tak dělej, broučku," zamumlala Eva a pohladila moderní černý kryt přístroje. „Uvidíme, co je v tobě. Prověřit data souboru A. Jaká je pravděpodobnost, že oběti Brennen, Conroy a O'Learyová byly zavražděny stejným pachatelem?"

Pracuji, ohlásil počítač sametovým barytonem zjemněným ještě nádechem pařížské francouzštiny. Než se Eva stačila usmát, byl test dokončen.

PRAVDĚPODOBNOST 99,63 PROCENTA.

„Zůstaneme v souboru A, bobečku. Jaká je pravděpodobnost, že tyto vraždy spáchal podezřelý Summerset?"

PRACUJI. PRAVDĚPODOBNOST 87,80 PROCENTA.
PŘI AKTUÁLNÍCH ÚDAJÍCH
DOPORUČUJI VYDÁNÍ ZATYKAČE
PRO NĚKOLIKANÁSOBNOU VRAŽDU PRVNÍHO
STUPNĚ. ZADEJTE POKYN, POKUD SI PŘEJETE
ZOBRAZIT SEZNAM DOSTUPNÝCH SOUDCŮ.

„Ne, Bruno, ale díky za radu."

ZADEJTE POKYN, POKUD SI PŘEJETE .
KONTAKTOVAT ÚŘAD STÁTNÍHO NÁVLADNÍHO.

„Evo."

Když se ohlédla, spatřila ve dveřích Roarkea. „Vydrž, Bruno," pronesla k počítači. Eva si odhrnula vlasy dozadu a protáhla se v ramenou. „Říkala jsem ti, že mám práci."

„Ano, tos říkala.“ Měl na sobě pouze džínsy. Ani je neměl zapnuté. Nejspíš si je málem zapomněl natáhnout.

Přestože měla Eva krev stále ještě rozpálenou, cítila, že se začíná rozehřívat ještě víc. Uvědomila si, že si představuje, jak z něj ty kalhoty strhne a pak se mu třeba zakousne do pevného nahého zadku.

„Co?“ vypravila ze sebe, když si uvědomila, že kvůli svému fantazírování vůbec nevnímala, co jí říká.

„Povídám…“ Odmlčel se. Všiml si nezaměnitelného záblesku v jejích očích a povytáhl obočí. „Kristepane, Evo, nemáš ty mezi předky náhodou taky pár králíků?“

„Nevím, co tím myslíš.“ Posunula se na židli a soustředěně se zahleděla na monitor.

„Ale víš, a já ti milerád vyhovím. až mi vysvětlíš, proč si děláš test pravděpodobnosti na Summerseta. Myslel jsem, že se shodujeme v tom, že je nevinný.“

„Dělám svou práci,“ prohlásila a vztáhla ruku. „Než začneš, vysvětlím ti to. Pravděpodobnostní test jsem prováděla v souboru A, který obsahuje všechny údaje a důkazy, které momentálně můžu předávat oficiální cestou. Podle téhle analýzy bych měla Summerseta zabásnout s nasazením zásahové jednotky a nechat ho odvézt s maximálními bezpečnostními opatřeními do věznice se zvýšenou ostrahou. Výsledek testu sice nedosáhl devadesáti procent, ale nikdo by proti takovému rozhodnutí neřekl ani popel.“

Znovu si protáhla ramena a odfoukla si vlasy z očí. „Teď si ten test provedeme s daty ze souboru B. Tam je všechno, co vím. Všechno, co mám k dispozici. Počítači. „

„Myslel jsem, že mu říkáš Bruno.“

„To byl jen vtip,“ zabručela Eva. „Počítači, prověřit pravděpodobnost podezření vůči osobě Summerset s využitím souboru B.“

PRACUJI. S AKTUALIZOVANÝMI ÚDAJI KLESÁ PRAVDĚPODOBNOST NA 47,38 PROCENTA. . ZA TOHOTO STAVU NEDOPORUČUJI VYDÁNÍ ZATYKAČE.

„Teď pravděpodobnost klesla víc než o polovinu. Podle mě klesne ještě níž, až mu zadám výsledky zítřejších testů u Mírové. Při testování souboru A to pak taky mírně klesne. Možná že to bude stačit k tomu, aby si nemusel jít hned dřepnout do chládku.“

„Mělo mě to napadnout.“ Roarke si stoupl za Evu a sehnul se, aby ji mohl políbit do vlasů.

„Ještě nemá vyhráno. Ten zatracený pánbíčkář počítá s tím, že nebudu ochotná vyměnit tě za Summerseta, a v tom se rozhodně neplete.“

„Ale podcenil tě.“

„To si piš. A překombinoval to, Roarkeu. To zabere i u Whitneyho. Člověk, který je natolik inteligentní, aby dokázal úspěšně provést tyhle vraždy, nemůže být tak stupidní, aby za sebou zanechával tak viditelnou stopu. Bude chtít hrát dál. Vyžívá se v hádankách a slovních hříčkách,“ přemítala nahlas a opřela se. „Odvolává se sice na pánaboha, ale vychutnává si hlavně ty svoje hry. Hry jsou pro děti.“

„Tohle zkus říct fanouškovi baseballu a uvidíš, co se bude dít.“

Jen pokrčila rameny. „Tím pádem jsou i chlapi jenom děti.“

Slabě si povzdechl. „Tak to ti mockrát děkuju.“

„Muži se víc orientují na hračky, hry a nejrůznější symboly a talismany. Ty sám toho máš plný dům.“

Roarkea její názor uvedl do mírných rozpaků. Strčil ruce do kapes. „Prosím?“

„Hračkami nemyslím jen videa a holografická zařízení.“ Eva svraštila čelo, až se jí prohloubila vráska u kořene nosu. „Jsou to i všechna ta auta, letadla nebo androidi, které máš jako sparringpartnery. Vlastně i celé to tvoje podnikání pro tebe není nic jiného než hraní.“

To už se Roarke významně pohupoval na špičkách. „Milá Evo, jestli mi chceš naznačit, že jsem povrchní, nedělej si starosti s mými zraněnými city a hurá do toho.“

„Povrchní nejsi,“ prohlásila a podvědomě mávla rukou. „Prostě si jen nadměrně dopřáváš komfortu.“

Otevřel ústa a snažil se hrát uraženého, ale nakonec vyprskl smíchy. „Evo, já tě prostě miluju.“ Přejel jí dlaněmi po prsou a políbil ji na krk. „Pojďme si taky dopřát jeden druhého.“

„Brzdi. Chci…“ Když jí přejel prsty po bradavkách, ucítila, jak se jí zachvěla stehna. ‚Já fakt musím. Ježíši, tohle by ti tedy fakt šlo.“ Zaklonila hlavu, aby mu nastavila ústa.

Předchozí milování bylo něžné a jemné. Byla to jakási relaxace, kterou oba potřebovali. Nyní to přišlo rychle, vášnivě a lačně. Objala ho kolem krku a celá se mu nastavila.

Rychle jí rozhalil župan, aby ji mohl začít hladit na nejintimnějších místech, která rázem prudce zvlhla. Ochotně se mu podvolila a vzápětí ucítila, jak jí celým tělem projelo slastné vyvrcholení. Roarke to ovšem poznal hlavně na dlani.

Prudce se vymanila z jeho sevření, obrátila se na židli a zvedla se. „Dělej, dělej, dělej,“ vydechovala prudce, zatímco ho kousala do krku a rvala mu džínsy přes boky.

Posadil se místo ní a popadl ji za kyčle, zatímco ho svlékala. Díval se, jak jí na krku zběsile pulsuje tepna, která byla ještě výraznější, když zaklonila hlavu. Chytila se za opěradlo a zalapala po dechu, když jí začal sát bradavku, a pak se židle začala kolébat ve stejném rytmu, v jakém se Eva o Roarkea třela.

Dovolil jí, aby si sama zvolila rytmus, a nechal se jím unášet. Zaryl jí prsty do boků a vychutnával si její pohyby. Pomalu se mu nedostávalo dechu. Když už měl pocit, že mu krev prorazí stěnami cév jako plameny, divoce do ní explodoval.

Ochable mu přejela dlaněmi po zpocených ramenou. Když ho rychle a vášnivě líbala na krk a na bradu, ještě jí srdce bušilo jako o závod.

„Někdy mám chuť tě sežrat zaživa, jak jsi krásný a přitažlivý.“

„Co?“ Smysly mu začínaly fungovat jen pomalu. Hukot, který mu zněl v uších, se vytrácel jako odliv.

Vtom se Eva probrala z opojení a pocítila vlnu studu a rozpaků. Začala přemýšlet, jestli to opravdu řekla nahlas. Nezešílela? „Nic,“ snažila se zachovat si odstup a důstojnost. „Já jen…“ Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Jen jsem povídala, že bych ti nejradši ukousla zadnici.“

„Takže ty mi chceš ukousnout zadnici.“ Zavrtěl hlavou. „Pročpak?“

„Prostě proto, že ji máš.“ Konečně se poddala uvolnění a uspokojení. Usmála se na něj. „A protože je to ten nejúžasnější zadek, jaký jsem kdy viděla.“

„Jsem rád, že…“ Zamrkal a přimhouřil oči. „Neříkalas ale náhodou ještě, že jsem krásný?“

„Dopřej mi pauzu.“ Odfoukla si a rychle z něj seskočila. „Nejspíš máš nějaké halucinace. Ale docela zábavné.“ Natáhla si župan. „Už se musím vrátit k práci.“

„Hm. Připravím kafe.“

„Nemá smysl, abychom byli nevyspalí oba dva.“

Usmál se a přejel jí prstem po snubním prstenu. „Nedala by sis závin?“ zeptal se jí.

„Myslím, že by se do mě něco menšího ještě vešlo.“

Za hodinu už Eva přesunula centrum vyšetřovacího úsilí do Roarkeovy soukromé pracovny. Nyní všechny seznamy, které na počítači kontrolovala, mohlo sledovat bezpečnostní počítačové středisko.

„Šest mužů,“ mumlala si Eva pro sebe. „Šest mužů, kteří Marlenu zavraždili, má dohromady přes padesát příbuzných. Prober se, Irsko. Copak jim tam politika omezování populační exploze nic neříká?“

„Dáváme přednost politice rozmnožování.“ Roarke si právě prohlížel seznam, který byl tak dlouhý, že musel být na monitoru zobrazen nadvakrát. „Poznávám jich tak kolem desítky. Kdybych viděl obličeje, bylo by to lepší.“

„Zatím nebudeme brát v úvahu ženy. Barmanka z toho Zeleného trojlístku říkala, že Shawn mluvil s mužem, ten kluk z West Side.“

„Jmenuje se Kevin.“

„Jo, tak ten kluk taky mluvil o mužském. A ten kretén, co mi volá, sice používá systém změny hlasu, ale rytmus řeči má typicky mužský. Taky má typicky mužské reakce na urážky a ironii.“

„Tvůj názor na mužské pohlaví je mimořádně povzbudivý,“ poznamenal suše Roarke.

„Muži se prostě pod tlakem chovají jinak, to je všechno. Počítači, odstranit z monitoru ženská jména.“ Eva začala rázovat kolem počítače a soustředěně přikyvovala. „Tohle už je o něco schůdnější. Nejlepší bude vzít to odshora. Po O'Malleym zůstali otec a dva bratři.“

„Přesunout na monitor tři.“ Roarke nyní počítač ovládal ručně. Přesunul všechna tři jména na další monitor. „Zobrazit všechny dostupné údaje s obrazovým materiálem. Aha, Shamus O'Malley, patriarcha rodu, na toho si vzpomínám. Měl nějaké kšefty s mým otcem.“

„Vypadá na násilníka,“ poznamenala Eva. „Má to napsané na čele. Na levé tváři velká jizva, nos vypadá, že nebyl zlomený jen jednou. Momentálně si žije na útraty irské vlády za vražedný útok prvního stupně. Je mu šestasedmdesát let.“

„Chlapák až do vysokého věku.“

Eva si zaklesla palce do kapes županu. „Vyloučíme všechny, co sedí. Není sice možné zjistit, jestli náš člověk pracuje sám, ale musíme se na něj soustředit.“

„Fajn.“ Roarke stiskl několik kláves a z monitoru zmizelo dalších deset jmen.

„Tím jsme s O‘Malleyovými skončili.“

„Vždycky to byla banda gaunerů a nikdy na to nešli zrovna chytře.“

„Tak dál.“

„Rodinka Calhounova. Po mém klientovi zůstal tatík, bratr a syn. Starý Liam Calhoun,“ zavzpomínal Roarke nahlas, „měl takový malý obchod s potravinami. To byl slušný chlapík. Na bratra ani na synátora si vůbec nevzpomínám.“

„Bratr James nemá žádný záznam v trestním rejstříku. Je to lékař zaměstnaný na ministerstvu zdravotnictví. Je mu sedmačtyřicet let, poprvé ženatý a má tři děti. To vypadá na pilíř komunity.“

„Nepamatuju si na něj. Nejspíš se nepohyboval v mých kruzích.“

„Nejspíš,“ zopakovala Eva tak suše, že se Roarke musel zasmát. „Syn, rovněž Liam, studuje vyšší odbornou školu a nejspíš půjde

ve strýčkových šlépějích. Mladý Liam Calhoun. Vypadá dobře. .. devatenáct let, svobodný. typický příslušník horních deseti tisíc své společenské vrstvy.“

„Na toho kluka si matně vzpomínám. Byl věčně otrhaný, špinavý a zamlklý.“ Roarke se pozorně zadíval na veselou tvář s chladnýma očima, která na něj hleděla z monitoru. „Vypadá to, že mu akademická půda prospěla. Něco z něj bude.“

„Hříchy otců nebývají vždycky dědičné. Lékařské vzdělání – třebaže teprve pouze částečné – by ale se způsobem provedení těch vražd šlo docela dobře dohromady. Tyhle dva si ponecháme, ale přesuneme je na konec seznamu. Další skupinu.“

„Rileyovi. Otec, čtyři bratři. „

„Čtyři? Všemohoucí Bože!“

„A všichni jsou postrachem pokojných občanů. Podívej se pořádně na Briana Rileyho. Jednou jsem od něj schytal pár kopanců do hlavy. Pochopitelně že mě přitom museli držet další dva jeho bratříčkové a jeden kamarád na zemi. Rád si dával říkat Ranař Riley.“

Roarke sáhl po cigaretě. Stará, dlouho a dobře utajovaná hořkost se začínala nezadržitelně drát na povrch. „Jsme stejně staří a dalo by se říct, že zrovna tenhle Riley na mě míval pifku jako málokdo.“

„Proč to?“

„Protože jsem byl rychlejší a měl jsem lehčí prsty.“ Mírně se pousmál. „A taky jsem byl úspěšnější u holek.“

„No, ten tvůj Ranař Riley strávil podstatnou část mládí v base.“ Eva se soustředěně zahleděla na monitor. Další pohledný chlapík, pomyslela si. Před sebou měla světlovlasého muže se zachmuřenýma zelenýma očima. Zdá se, že Irsko je plné pohledných mužských, kteří si nedají pokoj a vyhledávají problémy. „Za uplynulých několik let už ale neseděl ani jednou. Kariéru nijak pestrou nemá. Podle záznamů většinou pracoval jako vyhazovač v barech a striptýzových klubech. Tohle je ale zajímavé. Skoro dva roky byl zaměstnaný v bezpečnostním oddělení jedné firmy zabývající se elektronickými systémy. Jestli nemá v hlavě naděláno, mohl se za tu dobu lecčemus přiučit.“

„S jeho hlavou bylo všechno v pořádku. Problémy dělal jeho přístup.“

„Fajn. Dostaneš se na soubor s jeho pasem?“ „Docela jednoduše a dokonce i legálně. Počkej minutku.“ Zatímco Roarke pracoval, Eva studovala fotografii. Zelené oči, přemítala v duchu. Ten kluk. Kevin. říkal, že muž, kterého viděl, měl také zelené oči. Nebo si to alespoň myslel. Pochopitelně že barvu očí je možné upravit stejně jako myšlení dítěte.

„Záznamy imigračního úřadu na monitoru čtyři,“ ozval se Roarke.

„No vida, párkrát dokonce navštívil i naše krásné město,“ poznamenala Eva. „Zaznamenáme si ta data a uvidíme, jestli se nám podaří zjistit, čím se tady zabýval. Byli si bráškové blízcí?“

„Rileyovi byli jako divocí psi. Jeden druhého by roztrhali, kdyby se o něco rvali mezi sebou, ale proti nebezpečí zvenku se dokázali semknout jako sehraná smečka.“

„No, tak si je všechny čtyři pořádně proklepneme.“ Ve tři hodiny ráno už ji pomalu opouštělo soustředění. Údaje a obličeje na monitoru se jí začínaly zamlžovat a postupně splývaly. Už nebyla schopna s jistotou rozlišit a přiřadit jména tváře, motivy ani vraždu samotnou. Když se přistihla, že za počítačem pomalu usíná, přitiskla si prsty na pálící oči.

„Kafe,“ zamumlala si pro sebe, ale vzápětí si uvědomila, že civí na AutoChefa, aniž by jí bylo jasné, jak ho má ovládat.

„Spánek.“ Roarke stiskl tlačítko, které ovládalo vyklápěcí lůžko zasunuté přes den ve stěně.

„Ne, jen musím chytit druhý dech. Už jsme omezili výběr na okruh deseti možných pachatelů. Chci se pořádně podívat na toho Francise Rowana, co se stal knězem. Můžeme. „

„Dej si pauzu.“ Postavil se za ni a nasměroval ji k lůžku. „Oba jsme unavení.“

„Fajn, zdřímneme si. Na hodinku.“ Když si lehala, měla dojem, jako by měla hlavu a tělo zvlášť. „Lehni si taky.“

„Lehnu.“ Natáhl se vedle ní a přivinul ji k sobě. Přímo cítil, jak Eva vedle něj usíná. Paže, kterou mu položila kolem pasu, sebou nekoordinovaně cukla a ochabla.

Roarke ještě chvíli upřené hleděl na monitory. Díval se ale spíš do prázdnoty vlastní minulosti. Už se od ní – i od nich – oprostil. Chlapec ze zapadlých dublinských uliček zbohatl a stal se uznávaným a úspěšným mužem, ale nikdy nezapomněl, jaké to je být chudý a nenáviděný. Jaké je žít na okraji společnosti.

Zatímco ležel na měkkém lůžku povlečeném čistým lněným prostěradlem v nádherném domě ve městě, jež se mu stalo domovem, věděl, že se tam bude muset vrátit.

To, co by tam – a vlastně i v sobě – mohl najít, mu dělalo starosti.

„Zhasnout," nařídil domovnímu počítači a donutil se následovat Evu do říše snů.

Pípnutí příchozí zprávy je o tři hodiny později oba vzbudilo. Roarke zaklel, když sebou Eva trhla a udeřila ho temenem do čelisti.

„Promiň." Třela si hlavu. „Praštila jsem sebe, nebo tebe?"

„Mě." Velice opatrně se pokusil pohnout čelistí. „To byl jen budík. Na půl sedmou mám domluvenou telefonickou konferenci."

‚Já jsem na sedmou pozvala McNaba a Peabodyovou. Kristepane." Přejela si dlaněmi obličej a pak se pozorně zahleděla na manžela., Jak to, že nikdy ráno nevypadáš rozespale?"

, Je to jeden z mých četných darů od Boha." Odhrnul si vlasy z čela. Vypadal přitažlivě, i když byl rozcuchaný. „Osprchuju se tady, abych ušetřil čas. Než se sem McNab dostane, měl bych mít ty hovory vyřízené. Dnes ráno bych rád pracoval s ním."

„Roarkeu. „

„Ty přenosy nevycházely z tohohle domu. To znamená, že mám někde díru v elektronickém zabezpečení. Znám tady každý drátek i nastavení příchozích i odchozích přenosů. On ne." Přidal do svého úsměvu ještě špetku šarmu. „Už jsem přece pracoval i s Feeneym."

„To je něco jiného." Protože ale nedokázala vysvětlit, v to něco jiného spočívá, jen pokrčila rameny. „To si bude muset rozhodnout McNab. Já mu nebudu nařizovat, aby spolupracoval s civilní osobou."

„Fajn, to jsem chtěl slyšet.“

V osm hodin už měla Peabodyová zařízenou improvizovanou kancelář hned vedle pracovny, v níž sídlila Eva. Místnost byla původně využívaná jako obývací pokoj přiléhající k ložnici pro nenadálé hosty, ale byla vybavena i komunikační a informační technikou, aby tu přespolním obchodním partnerům, kteří Roarkea často navštěvovali, vůbec nic nechybělo.

Peabodyová civěla na originální perokresby na stěnách, na ručně tkanou podlahovou rohož i na těžké stříbřité přehozy zakrývající pohovku ve tvaru velkého písmene S. „Na pracoviště je to tu až moc pěkné.“ „Tak si na to radši nezvykejte,“ varovala ji Eva. „Příští týden už chci být zpátky na policejní centrále. Do té doby chci mít ten případ uzavřený.“

„Jistě, ale dokud tohle vydrží, docela normálně si to vychutnám.“ Už si stačila důkladně prohlédnout AutoChefa a nyní spekulovala o tom, co by jí asi tak mohl nabídnout. „Kolik pokojů vůbec tenhle palác má?“

„Nevím. Někdy mám pocit, že se v noci vzájemně páří a dělají další malé místnůstky, ty vyrostou a v noci se zase páří…“ Eva se zarazila a zavrtěla hlavou. „Moc jsem toho nenaspala. Jsem úplně tupá. Mám tu nějaké informace, které potřebují nezaujatý pohled a někoho, kdo je dokáže uspořádat.“

„Já jsem spala osm hodin. Můžu se na to podívat.“ „Nepředvádějte se.“ Eva se významně dotkla špičky nosu. „Jsou to neoficiální informace, Peabodyová, ale myslím si, že z nich můžeme vyčíst, kdo je náš člověk. Někde tam je. Tenhle počítač má dočasný blok, abyste mohla pracovat bez dozoru bezpečnostního střediska. Já pracuju pod kontrolou, ale dokud se tohle důkladně neprobere, nemá smysl pouštět to do oběhu. Chci po vás, abyste porušila zákon, Peabodyová.“

Peabodyová chvilku uvažovala. „Ten AutoChef je plně zásobovaný?“

Eva se musela usmát. „Tady? Tady vždycky. Podívejte se, do dnešního odpoledne musím Whitneymu něco předložit. Dávám dohromady, co se dá. Ten chlap mezi jednotlivými údery moc

dlouho nečeká, takže máme co dělat.“ „Tak to abych se dala do práce.“

Eva ji nechala o samotě, ale když vstoupila do své pracovny, narazila na McNaba a Roarkea, kteří se vedle sebe skláněli nad vykuchaným počítačem, jehož útroby se v nepopsatelné změti, jež už ničím nepřipomínala úctyhodný stroj, válely zčásti na stole a zčásti na podlaze. I její telefonní přípojka byla rozebraná na několik těžko identifikovatelných kusů. „Co to tu ksakru vy dva vyvádíte?“

„Mužskou práci,“ řekl Roarke a vesele se na ni zašklebil. Vlasy měl stažené na zátylku, rukávy vyhrnuté a vypadal, že je ve svém živlu.

Už měla na jazyku něco o mužích a jejich hračkách, ale pak usoudila, že by zbytečně plýtvala dechem.

.Jestli to nedokážete dát dohromady beru si tvou pracovnu.“ „Poslouž si. Vidíte to, lané? Když to dokážeme sladit, mělo by nám to odkrýt celý systém na dost dlouho, abychom zjistili, jestli je tam někde mezera.“

„Vy na to nemáte nějaký přístroj?“ podivila se Eva. „Tohle je nejlepší postup, jak ten průzkum provést nepozorovaně.“ McNab jí uštědřil pohled, kterým jasně naznačil, že je úplně mimo. „Můžeme pátrat a nikdo – a hlavně ne náš záhadný volající – nezjistí, že něco podnikáme.“

Eva k nim zaujatě přistoupila o krok blíž. „Takže zůstane v klidu. To je dobře. K čemu bude tohle?“

„Ničeho se nedotýkejte.“ McNab ji málem plácl přes ruku, než mu došlo, že Dallasová má vyšší hodnost. „Madam,“ dodal rychle.

„Nechtěla jsem se ničeho dotýkat.“ Eva znechuceně vrazila ruce do kapes. „Proč jste mi rozebrali telefonní přípojku?“

„Například proto, že tudy procházejí přenosy,“ začal McNab vysvětlovat s unavenou trpělivostí. „Nojo, ale…“

„Evo, miláčku.“ Roarke ustal v práci alespoň na tak dlouho, aby ji mohl pohladit po tváři. „Běž pryč.“

„Fajn. Tak já půjdu dělat nějakou opravdovou policajtskou práci.“ Snažila se uchovat si důstojnost alespoň do chvíle, než za sebou práskne dveřmi.

„A sakra. Tohle vás nejspíš přijde draho," poznamenal McNab. „A to jste neslyšel všechno," zamručel Roarke. „Projdeme si to, lané. Uvidíme, co z toho vyleze."

Eva se na vlastní pěst potýkala s textem i formulací oficiálního hlášení. Věděla, že pokud se zmíní o souvislostech s Marlenou, aby Whitneymu mohla uvést jména mužů, kteří ji zabili, a ospravedlnila tak vyšetřování jejich příbuzných, zaplete do toho i Roarkea.

Všichni ti muži byli zavražděni a jejich případy nebyly dosud vyřešeny. Dokonce ani Interpol nedával ty vraždy do souvislosti. Může je nyní využít a přesvědčit Whitneyho, policejního ředitele i sdělovací prostředky, že motivem jejího současného šetření je jedna z těch vražd?

Možná. Pokud bude dostatečně dobrá a dokáže přesvědčivě a logicky lhát.

Ze všeho nejdřív musí předložit fakta a důkazy o tom, že Summerseta jen zneužili. Do této podoby bude muset upravit závěry doktorky Mírové.

Pak bude zapotřebí vytvořit logickou teorii o tom, že to spiknutí je motivováno pomstou – nesprávné cílenou pomstou. Aby se jí to podařilo, musí vypracovat solidní argumenty, kterými podloží své tvrzení, že těch šest mrtvých mužů zahynulo z různých příčin rukama různých vrahů.

Všichni patřili do podsvětí a měli kontakty s dalšími nežádoucími osobami. K jejich vraždám došlo během necelých čtyř let a každá byla spáchána jinými prostředky.

Roarke postupoval víc než chytře, přemítala. Dal si načas a zametl stopy. Ona nyní musí pouze zjistit, jestli jsou zametené i nadále.

Kéž by měla jediný hmatatelný důkaz, kterým by mohla podložit své tvrzení o spiknutí. Cokoli, co by mohla Whitneymu předložit, aby ho přesvědčila o pravdivosti všeho ostatního.

Když z vedlejší místnosti zaslechla výkřik, zamračila se. Podrážděně ji, že zapomněla zapnout odhlučnění. Když ale vstala, aby tuto chybu napravila, zlákaly ji vzrušené hlasy z opačné strany dveří natolik, že vešla.

„Fajn, tak co jste zjistili tak světoborného? Objevili jste nový způsob, jak hrát Hvězdné války?“

„Našel jsem ozvěnu!“ McNab téměř tančil, zatímco neustále plácal Roarkea po zádech. „Našel jsem neuvěřitelně dokonalou ozvěnu!“

„Vyrazte si do Alp, kámo, a budete mít ozvěny, že se z ní pominete.“

„Elektronickou ozvěnu! Ten bastard je dobrý, ale já jsem lepší. Vysílal s odrazem od základního systému tady v domě, ale neposílal to rovnou odsud. Opravdu ne. Potvrzuje to tahle ozvěna.“

„Dobrá práce, lané. Tady je další. Vidíte to?“ Roarke ukázal na monitorovací zařízení napojené na telefonní přípojku. Eva sice neviděla vůbec nic, ale McNab zařičel radostí.

‚Jo, krucinál, to je ono! Tohle zvládnu! Vsaďte, co chcete, že to zvládnu!“

„Počkejte moment.“ Eva se mezi ně vecpala dříve, než se zase mohli začít plácat po zádech. „Vysvětlete mi to jako normálnímu člověku. Nechte těch elektronických žvástů.“

„Fajn, zkusíme to.“ McNab se zadkem opřel o desku jejího stolu. Dnes měl v uších místo kroužků srdíčka. Tucet drobounkých červených srdíček. Eva se snažila nedívat se na ně. „Tady je poslední zpráva, kterou jste dostala od toho vašeho záhadného kamarádíčka. Sledoval jsem, kudy šla. Až sem. Naprosto všechno nasvědčovalo tomu, že to bylo vysíláno odsud.“

„Zatím chápu.“

„Tomu jsme ale nevěřili, takže jsme si otevřeli systém, abychom provedli základní průzkum jednotlivých prvků. Je to něco jako. Vaříte?“

Roarke se jen uchechtl. Eva cosi zavrčela. „Zkuste mluvit vážně.“

„Vždyť já mluvím vážně. Chtěl jsem říct, že je to jako recept. Odděljete vejce od cukru a tak dál.“

„Já nejsem imbecil, McNabe. Pochopila jsem to.“

„Vynikající. Skvělé. A když si vezmeme jeden prvek po druhém a začneme prověřovat jejich. řekněme. kvalitu, může se

stát, že zjistíme, že jeden z nich je trochu mimo normu. Jen trošičku. Třeba jako když vám zkysne mléko. A když najdeme tohle zkyslé mléko, chceme vědět, proč k tomu došlo. Zjistíme, že máme díru v chladicím systému. Jen mikroskopický otvůrek, ale stačí na to, aby ovlivnil jakost a umožnil průnik zárodků kvašení. A ve vašem systému je taky takový zárodek.“

„Jak to souvisí s těmi ozvěnami?“

„lané,“ zarazil Roarke McNaba vztáhnutím ruky. „Než se dostanete k pomyslnému obědu o čtyřech chodech, vysvětlím to raději sám. Elektronické signály zanechávají určitý odraz,“ řekl trpělivě obrácen k Evě. „Tenhle odraz je možné sledovat a simulovat. Zkontrolovali jsme si odrazy všech zpráv, které přišly na tuhle adresu během posledních šesti týdnů. Také jsme si prověřili odrazy zpráv, které byly z hlavního systému během téže doby odeslány. Když jsme to udělali a prověřili několik uživatelských rozhraní, narazili jsme u jedné příchozí zprávy na určitou změnu v odrazu. Právě u té, o kterou nám jde. Ta změna, to je ozvěna – nebo stín nasměrovaný na původní odraz – a právě ta jasně naznačuje, že se jednalo o odlišný zdroj.“

„Můžete dokázat, že ten přenos nešel odsud?“

„Naprosto jednoznačně.“

‚Je možné tenhle důkaz přesně popsat tak, abych ho mohla předložit Whitneymu?“

„To si pište.“ McNab přímo zářil. „Oddělení elektronické detekce tenhle typ důkazů využilo už ve stovkách případů. Je to naprosto standardní. Tahle ozvěna byla dokonale skrytá a odraz byl téměř k nerozeznání od původního. Ale našli jsme to.“

„Vy jste to našel,“ opravil ho Roarke.

„Nedokázal bych to bez vašeho vybavení a vaší pomoci. Dvakrát jsem to přehlédl.“

„Ale nakonec jste to zvládl.“

„Než vám vyklidím pole,“ přerušila je Eva, „a nechám vás, abyste se mohli vzájemně obdivovat, moc by vám vadilo, kdybyste se ještě obtěžovali a převedli ten váš světoborný důkaz na papír a na disk, abych si na tom mohla přihřát taky svou polívčičku?“

„Poručíku,“ ozval se Roarke a položil přitom McNabovi ruku na rameno, „uvádíte nás svou chválou a vděčností do rozpaků.“

„Vy čekáte chválu a vděčnost?“ Náhle chytila Roarkeův obličej do dlaní a prudce ho políbila na ústa. Pak bez rozmyslu udělala totéž s McNabem. „Ta data chci mít za hodinu připravená,“ prohlásila ještě, když vycházela z pracovny.

„Sakra.“ McNab stiskl rty, aby si ještě užil chuť jejího polibku, a pak si sáhl na srdce. „Poručík má naprosto mimořádnou pusinku.“

„Nenuťte mě, abych vám ublížil, lané, zrovna, když jsme navázali tak báječné přátelství.“

„Nemá sestru? Sestřenici? Nebo alespoň svobodnou tetu? Nemá?“

„Poručík Dallasová je jediná svého druhu.“ Roarke sledoval, jak se ukazatel monitorovacího zařízení znovu sotva postřehnutelně vychýlil. „lané, co kdybychom jí připravili ta data a pak se podívali, kam až je možné tu ozvěnu sledovat?“

McNab svraštil obočí. „Vy chcete sledovat takhle slaboučkou ozvěnu? Roarkeu, sledování silné ozvěny vyžaduje celé dny práce se špičkovým vybavením. Ještě jsem neslyšel, že by se někdo pokoušel sledovat ozvěnu, která se na monitoru nevyhrabala ani na patnáctiprocentní intenzitu.“

„Všechno je jednou poprvé.“

McNabovi se zaleskly oči. „No, chlapi od nás z elektronické detekce by mi lízali boty, kdybych to na ně vybalil.“

„Myslím, že tohle je víc než dostatečný důvod.“

Kapitola dvanáctá

Eva přecházela po čekárně před ordinací doktorky Mírové. Co jí k čertu může tak dlouho trvat, uvažovala a už bůhví pokolikáté se podívala na hodinky. Bylo půl jedné odpoledne. Summerset už byl na testech devadesát minut. Eva musela nejpozději do jedné hodiny seznámit svého nadřízeného s výsledky vyšetřování.

A k tomu potřebovala závěry doktorky Mírové.

Aby si ukrátila čekání, odříkávala pro sebe komentář, který si připravila k písemnému hlášení. Dávala si pozor na slova, jež použije, i na tón, kterým bude hovořit. Připadala si jako druhořadá herečka, která si v zákulisí nervózně odříkává roli. Cítila, jak jí po páteři stéká pot.

Sotva se otevřely dveře ordinace, přiskočila k Summersetovi. „Tak co?“

V bledém obličeji mu svítily tmavé tvrdé oči. Čelisti měl pevně semknuté a rty sevřené do úzké čárky. Pokoření, které cítil, z něj přímo sálalo. „Splnil jsem váš rozkaz, poručíku, a podrobil jsem se požadovaným testům. Obětoval jsem své soukromí i důstojnost. Doufám, že vás to uspokojí.“

Prošel kolem ní a zamířil ven.

„Aby ses neposral,“ zavrčela Eva a vtrhla do ordinace doktorky Mirové.

Lékařka se na ni usmála a usrkla čaje. Summersetovy jedovaté poznámky jí očividně nijak nevadily. „Komplikovaná osobnost,“ řekla pouze.

‚Je to sráč, ale na tom nezáleží. Můžete mě v hrubých rysech informovat o výsledku?“

„Bude mi chvíli trvat, než zkontroluji všechny testy a dám dohromady závěrečnou zprávu.“

„Za dvacet minut mám být u Whitneyho. Spokojím se úplně se vším, co mi můžete říct teď.“

„Tak tedy můj předběžný názor.“ Mírová nalila další šálek čaje a pokynula Evě, aby se posadila. „Ten člověk má jen velice nepatrný respekt vůči zákonu, ale mimořádnou úctu k pořádku.“

Eva si vzala čaj, ale nenapila se. „Což znamená?“

, Je nejspokojenější, když jdou věci tak, jak mají, a když je všechno na svém místě. Trpí do jisté míry posedlostí, která se vyznačuje snahou uchovat tento stav. Zákony samotné, tedy zákony, které vytváří společnost, pro něj moc neznamenají, protože jsou proměnlivé, často špatně sestavené a mnohdy neúčinné. Důležitá je pro něj i estetika. Záleží mu na tom, jak vypadá jeho okolí a prostředí, v němž se pohybuje, protože klade důraz na krásu řádu. Bytostně lpí na rutině. Šablonovité jednání a stabilita mu přinášejí klid. V pravidelnou dobu vstává a v pravidelnou dobu chodí spát. Své úkoly a povinnosti má jasně stanovené a přesně je dodržuje. Má organizovaný dokonce i odpočinek a volný čas.“

‚Jo, je to puntičkář. To jsem věděla.“

„S hrůzami, jichž byl svědkem během válek městských gangů, s chudobou a terorem, jimž unikl, i se ztrátou jediného dítěte se vyrovnává tím způsobem, že si vytvoří určitou přijatelnou šablonu a na té lpí. Ale. ano, když se odchýlím od odborné terminologie, je to puntičkář. A jakkoli je úzkostlivý a jakkoli příliš neuznává zákony společnosti, je to jedna z nejmírumilovnějších osobností, s nimiž jsem se kdy setkala.“

„Párkrát mi udělal modřinu,“ zamumlala si Eva spíše pro sebe.

„Narušujete jeho smysl pro pořádek,“ řekla Mírová nikoli bez sympatie. „Skutečné násilí je pro něj ale nepřijatelné. Uráží totiž jeho úzkostlivý smysl pro řád a pořádek. Kromě toho násilí plodí špínu a ta mu připadá odpudivá. Jsem přesvědčená, že je to tím, že jí za život viděl tolik. Jak už jsem řekla, bude mi chvíli trvat, než všechny testy vyhodnotím, ale v tuto chvíli si stojím za svým názorem. Osobnost s touto strukturou není typickým pachatelem zločinů, jaké vyšetřujete.“

Eva po dlouhé době konečně pocítila skutečnou úlevu. „Tím se tedy dostává na žebříčku podezřelých podstatně níž. Opravdu podstatně. Děkuji vám, že jste to provedla tak rychle.“

„Přítelkyni vždycky ráda pomohu. Když jsem si ale přečetla údaje, které jste během toho vyšetřování získala, nejednalo se už jen o nějakou laskavost. Evo, máte co dělat s mimořádně nebezpečným a velice mazaným, odhodlaným a pečlivým zabijákem. S vrahem, který měl celá léta na to, aby se připravil a aby využil všech možných zdrojů. Je plně soustředěný na svůj cíl a přitom je nevyrovnaný. Jeho významným rysem je velice silně vyvinutá ješitnost. Jde o sociopata přesvědčeného o svém svatém poslání. Je to sadista vyzbrojený inteligencí a vědomostmi. Bojím se o vás."

„Už brzy ho budu mít."

„To doufám, protože jsem přesvědčená, že on si totéž myslí o vás. Roarke je sice možná jeho hlavním cílem, ale mezi nimi stojíte ještě vy. Chce, aby Roarke krvácel a aby trpěl. Roarkeova smrt ukončí jeho poslání a to je pro něj jedinou náplní života. Vy jste ale jeho prostředníkem, soupeřem i divákem. Na ženy má velice vyhraněný a naprosto černobílý názor. Buď jsme světice, nebo děvky."

Eva se neubránila zasmání. „No, dokážu si představit, kam asi zařadil mě."

„Ne." Mirová zamítavě zavrtěla hlavou. „U vás je to složitější. On vás obdivuje. Jste pro něj sokyně. A provokujete ho. Nevěřím, že si vás dokáže zařadit do jedné z těch kategorií, a to jen zostřuje jeho orientaci na vás."

Evě zablesklo v očích. „Já ale chci, aby se na mě zaměřil."

Mirová zvedla obě ruce, aby ji zarazila a získala čas na uspořádání vlastních myšlenek. „Budu se na ty údaje muset podívat důkladněji, ale v podstatě se dá říci, že katalyzátorem – nebo výmluvou, pokud je vám ten výraz milejší – je pro něj jeho víra. Jeho náboženství. Na místě činu vždycky zanechává ten plíšek – symbol víry i štěstí. Sošku Panny Marie tam nechává jako symbol ženské síly a zranitelnosti. To ona je jeho pravým božstvem."

„Teď vám nerozumím."

„Matka. Panna. Čistá a milující, a přece autoritativní. Ona je svědkem jeho činů a obecenstvem, které shlíží na to, jak vykonává

své poslání. Zatím jsem přesvědčená, že jeho osobnost formovala žena. Silná a vitální bytost, která nepostrádala autoritu ani schopnost dát najevo lásku. Potřebuje její souhlas i její dozor. Cítí potřebu potěšit ji. Touží po jejím uznání.“

‚Jeho matka,“ zamumlala Eva. „Myslíte si, že za tím vším stojí ona?“

„Možné to je. Právě tak je možné, že své současné jednání chápe jako určitý hold, který jí tím vzdává. Může jít o matku, sestru, tetu i manželku. Manželka je ale nepravděpodobná,“ dodala a nepatrně přitom zavrtěla hlavou. „Mimo jiné trpí s největší pravděpodobností potlačením sexuálního pudu. Impotent. Jeho modlou je pomsta, která mu nepřipouští žádná smyslná potěšení. Jestliže tu sošku bere jako symbol své matky, pak své početí – podle něj neposkvrněné – považuje za zázrak a o sobě se domnívá, že je nezranitelný.“

„Mně říkal, že je anděl. Anděl pomsty.“

„Ano. Voják svého božstva, na kterého se moc smrtelníků nevztahuje. Tady se opět projevuje jeho ješitnost. Jsem si naprosto jistá, že existuje nebo existovala žena, kterou chce uspokojit a kterou považuje za čistou.“

Eva si na okamžik vybavila Mariemi. Pocítila nával nevolnosti. Zlaté vlasy, nevinné oči s sněhobílé šaty. Čistá, pomyslela si. Panensky čistá.

Cožpak Summerset nevidí svou umučenou dceru jedině tímto způsobem?

„Mohlo by jít o dítě,“ pronesla Eva tiše. „O ztracené dítě.“

„O Marlenu?“ Mirová to vyslovila s nepřeslechnutelným soucitem. „To je velmi nepravděpodobné, Evo. Truchlí pro ni? Samozřejmě, a vždycky bude. Ale není to pro něj symbol. Pro Summerseta je Marlena jeho dítě. Dítě, které neuchránil. Pro vašeho vraha je ta ženská postava ochránkyní a mstitelkou. Vy jste v jeho hře další silnou a autoritativní ženskou bytostí. Přitahujete ho. Prahne po vašem obdivu. V určitých chvílích může cítit nutkání, aby vás zničil.“

„Doufám, že máte pravdu,“ prohlásila Eva a vstala. „Tohle je totiž hra, kterou chci dohrát tváří v tvář.“

Evě se podařilo přesvědčit sebe samu, že je na setkání s inspektorem Whitneym připravená. Nebyla však připravená na to, že se současně s ním sejde i s policejním ředitelem. Tibble stál u okna Whitneyho kanceláře s naprosto neproniknutelným výrazem v snědém obličeji a s rukama složenýma za zády jako důstojník u raportu. Whitney zůstal sedět za stolem. Z jejich rozmístění Eva vytušila, že tahle hra se bude hrát ve Whitneyho režii. Tedy pokud Tibble nerozhodne jinak.

„Ještě než začnete s hlášením, poručíku, musím vás informovat, že na čtvrtou odpoledne je ohlášena tisková konference. Proběhne v informačním středisku policejního ředitelství.“ Whitney sklonil hlavu. ‚Je třeba, abyste se jí zúčastnila. Aktivně.“

„Ano, pane.“

„Doneslo se nám, že jistý zástupce jistého sdělovacího prostředku získal určité informace, které zpochybňují vaši důvěryhodnost v postavení vedoucího vyšetřovatele a které naznačují, že vy a potažmo policie tajíte některé údaje související s tímto vyšetřováním. Údaje, které by na vašeho manžela vrhly podezření z účasti na několika vraždách.“

„Toto vyjádření uráží mě, policii i mého manžela a já je musím prohlásit za absurdní,“ odsekla Eva. Byla v ní sice malá dušička, ale hlas si dokázala udržet hluboký a vyrovnaný. „Pokud jsou tyto informace považovány za věrohodné, proč je ten nejmenovaný zástupce nejmenovaných sdělovacích prostředků neuveřejnil?“

„Ta obvinění jsou zatím anonymní a nekonkrétní. Dotyčný člověk předpokládal, že je v jeho vlastním zájmu předat tuto informaci řediteli Tibbleovi. Ve vašem vlastním zájmu, poručíku, pak je, abyste tuto záležitost tady a teď vysvětlila.“

„Vy mě obviňujete ze zatajování důkazů, inspektore?“

„Chci, abyste to ihned buď potvrdila, nebo popřela.“

„Popírám a budu popírat, že jsem zatajila nebo chtěla zatajit jakýkoli důkaz, který by vedl k odhalení pachatele nebo k uzavření případu. Tu otázku považuji za osobní urážku.“

„Bereme na vědomí,“ řekl mírně Whitney. „Sedněte si, Dallasová.“

Neposlechla, ale naopak přistoupila blíž. „Myslela jsem si, že by moje dosavadní působení mělo o něčem vypovídat. Očekávala bych, že deset let služby převáží anonymní obvinění předhozená nenasytnému reportérovi.“

„Bereme to na vědomí, Dallasová,“ opakoval Whitney. „Teď.“

, Ještě jsem neskončila, pane. Byla bych ráda, kdybyste mě vyslechli.“

Whitney se opřel, a ačkoli z něj Eva nespustila oči, věděla, že nyní je řada na Tibbleovi. „V pořádku, poručíku, posloucháme vás.“

„Jsem si velice dobře vědoma toho, že můj soukromý život a můj sňatek jsou zdrojem spekulací a neutuchajícího zájmu jak v rámci policie, tak ze strany veřejnosti. S tím se dokážu vyrovnat. Uvědomuji si i to, že zdrojem spekulací a zájmu je také podnikání mého manžela a styl, jakým své podnikání řídí. Ani to mi nedělá problémy. Skutečně mi ale vadí, že má profesionální pověst a charakter mého manžela mohou být zpochybněny takovýmto způsobem. Nepřekvapuje mě to od sdělovacích prostředků, inspektore, ale od mého nadřízeného ano. Stejně jako bych to nečekala od žádného z příslušníků sboru, pro který jsem pracovala podle svých nejlepších schopností a možností. Chci, abyste věděl, inspektore, že vzít mi odznak by bylo totéž jako useknout mi ruku. Pokud ale budu přinucena volit mezi svou prací a manželstvím, obětuji ruku.“

„Nikdo po vás nechce, abyste volila, poručíku, a pokud tyto informace nejsou ničím jiným než pouhou neopodstatněnou urážkou, osobně se vám omluvím.“

„Mě osobně tedy všechny anonymní zdroje bez rozdílu pěkně štvou,“ promluvil poprvé za celou tu dobu Tibble s pohledem upřeným na Evu. „Budu jenom rád, když si ten oprávněný vztek, který vypadá na výbuch, necháte i na tiskovou konferenci, kde tahle záležitost také přijde na přetřes. Na obrazovkách to mimořádně dobře zapůsobí. Já bych teď ale v první řadě rád slyšel, jak pokročilo vaše vyšetřování.“

Vztek, který se jí zmocnil, jí pomohl zapomenout na strach a nervozitu. Snadno se dostala do tempa a formálním policejním

žargonem, který jí plně vyhovoval, začala podávat hlášení. Uvedla jména šesti mužů zodpovědných za Marleninu vraždu, předala oběma nadřízeným kopii jejich osobních údajů a předložila jim svou teorii.

„Ten volající prohlašuje, že v jeho hře jde o pomstu. Jsem proto přesvědčena, že ať už pracuje sám nebo s partnerem či partnery, mstí tento jedinec vraždu jednoho nebo několika z těchto mužů. Souvislost tady je. Od Marleny k Summersetovi, od Summerseta k Roarkeovi. Jména těch mrtvých a jejich případy jsem prověřila prostřednictvím Interpolu."

Odříkala to tak svižně, jako by nešlo o nic jiného než o běžnou rutinu. Žaludek však měla jako na vodě. „Neexistuje žádný důkaz, který by tyto vraždy spojoval s jedinou osobou. Ti muži byli zabiti v různou denní dobu v průběhu více než tří let nestejnými způsoby a v různých částech světa. Všech šest zavražděných mělo ale spojení se stejnou organizací hazardních hráčů se sídlem v Dublinu. Tato organizace byla kvůli nezákonným aktivitám vyšetřována jak místními orgány, tak Interpolem dokonce hned dvanáctkrát. Všechno nasvědčuje tomu, že ti muži byli zavražděni nezávisle na sobě. Každý z jiného důvodu. Pravděpodobně je vyřídili konkurenti nebo společníci."

„A v čem je tedy souvislost s vraždou Brennena, Conroye a O'Learyové?"

„Ve vrahově mysli. Doktorka Mírová už pracuje na profilu pachatele, který, jak doufám, mé předpoklady podpoří. Podívejme se na to takto: Ti muži Marlenu zavraždili jako výstrahu Roarkeovi, aby ho odradili od pokusů proniknout na jejich území."

„Závěry vyšetřujícího důstojníka tenkrát zněly jinak," namítl Whitney.

„Jistě, pane, ale vyšetřující důstojník byl špatný policista a bylo o něm známo, že má s dotyčnou organizací přátelské styky. Byl přímo na jejich výplatní listině. A Marlena nebyla nic než jedno z odepsaných dětí." Eva vytáhla z kabelky dvě fotografie pořízené na základě holografického zobrazení Marleniny podoby. „Tohle s ní udělali, a vyšetřující důstojník se namáhal přesně čtyři a půl

hodiny, než případ uzavřel a její smrt označil za nehodu.“
Whitney se zadíval na snímky a jeho pohled potemněl. „Nehoda. Kristepane. Tohle je na první pohled vražda umučením.“

„Jedna bezbranná dívka, kterou brutálně napadlo šest mužů. A prošlo jim to bez jakýchkoli následků. Muži, kteří tohle dokážou provést dítěti, jsou schopni se tím i chlubit. Jsem si jistá, že to věděli i jejich blízcí, a když byli vrazi jeden po druhém zabiti, nejméně jednoho člověka muselo napadnout, že jsou za to zodpovědní Roarke se Summersetem.“

Tibble obrátil snímek Marlenina těla rubem nahoru. Nebyl u něčeho takového už dost dlouho, aby věděl, že by ho ten pohled pronásledoval i ve spaní. „A vy tomu nevěříte, poručíku? Chcete, abychom uvěřili, že těch šest vražd spolu nesouvisí, ale náš šílenec že si myslí něco jiného. A také chcete, abychom věřili tomu, že teď zabíjí tak, aby podezření padlo na Summerseta, a to všechno jen proto, aby se pomstil Roarkeovi. Je to tak?“

„Přesně tak. Snažím se vás přesvědčit, že muž, jehož mi doktorka Mírová popsala jako sadistického sociopata se svatým posláním, využívá všech možností, které má k dispozici, aby zničil Roarkea. Hodit to na Summerseta ale nebylo nejlepší řešení. To pochopíte, až uvidíte vyhodnocené výsledky testů, které s ním Mírová provedla. Při předběžném pohovoru mi sdělila, že Summerset nejenže není schopen takovéhoto druhu a stupně násilí, ale že ho násilí přímo odpuzuje. Ta snůška nepřímých důkazů, která se proti němu nahromadila, je tak průhledná, že by ji prokouklo šilhavé pětileté děcko.“

„Raději bych nedělal žádné závěry, dokud neuvidím to vyhodnocení od Mírové,“ řekl jí Whitney.

„Sdělím vám tedy svůj závěr,“ prohlásila Eva a rozhodla se vsadit všechno na jednu kartu. „Bezpečnostní záznamy z Luxusních výšin byly pozměněny. To víme. Záznamy pohybu v hale, které jasně ukazují, jak Summerset vchází do budovy, však zůstaly nedotčeny. Proč? McNab nechal disky se záznamy z dvanáctého poschodí analyzovat v oddělení elektronické detekce. Jsem si jistá, že na úseku, kde Summerset vystupoval z výtahu a čekal na paní Morrellovou, najdeme pozměněné místo. Další

objevíme na záznamu pohybu v hale, kde by měl být záběr, na němž Summerset přibližně ve dvanáct čtyřicet odchází z budovy.“

„Takový rozsah změn, o němž mluvíte, by vyžadoval velice specializované znalosti a vybavení.“

„To jistě, pane. Stejně jako pirátské vysílání nasměrované na policejní centrálu. V motivu a metodách těch vražd hraje zásadní roli náboženství. Všechny důkazy vypovídají o silné, třebaže zvrácené, katolické víře. Summerset nejenže není katolík, ale nijak nelpí ani na žádném jiném náboženství.“

„Víra je často soukromou a utajovanou záležitostí,“ přerušil ji Whitney.

„Ne u tohoto muže. U něj je to hnací síla. Ale to není všechno. Dnes ráno objevil detektiv McNab, který mi byl přidělen z oddělení elektronické detekce, na mé domácí komunikační přípojce něco, co sám označil za ‚ozvěnu zanechanou pachatelem. Ty zprávy podle něj nebyly vysílány z mého domu, ale někdo si dal velkou práci, aby to tak vypadalo.“

Whitney neřekl nic, dokud si důkladně nepročetl zprávu, kterou mu Eva podala. „Tohle je vážně dobrá práce,“ poznamenal pak.

„Jeden z Rileyho bratrů pracoval v bezpečnostním oddělení jisté velké firmy zabývající se elektronikou. V uplynulých deseti letech několikrát navštívil New York. Ráda bych prověřila i tuto verzi.“

„Plánujete snad cestu do Irska, poručíku?“

Jen díky důkladné přípravě na tento rozhovor nezalapala po dechu. „Ne, pane. Veškeré potřebné údaje mohu získat odsud.“

Whitney poklepal prstem na hlášení. „O tom bych ještě uvažoval. Vážně uvažoval.“

Tisková konference dokázala Evě jen málokdy zvednout náladu. Všem přístupná diskuse v informačním středisku policejního ředitelství nebyla žádnou výjimkou. Vadilo jí už to, že musela stát před zástupem reportérů a blábolit o tom, co se stalo, co se mělo stát i co se nestalo, ale ještě horší bylo, že se otázky, na něž byla nucena odpovídat, dotýkaly její profesionální cti. Ze všeho nejvíc ji však dráždilo, že mnohé dotazy, jež během vymezené hodiny zazněly, byly zaměřeny na její soukromí.

Musela je odrážet rychle a elegantně, a přitom na ní nesměla být znát žádná nervozita.

Věděla velice dobře, že reportéři pot úzkosti zvětří.

„Poručíku Dallasová, vyslechla jste jako hlavní vyšetřovatel v souvislosti s těmito vraždami pana Roarkea?“

„Pan Roarke s policií spolupracoval.“

„Tu spolupráci si vyžádal hlavní vyšetřovatel, nebo manželka?“

Ty úlisnej, jedovatej parchante, pomyslela si Eva a upřeně se na reportéra zadívala. Ignorovala automatické kamery, které se jako pavouci okamžitě natočily a popojely směrem k ní. „Pan Roarke dobrovolně poskytl výpověď i pomoc hned na počátku tohoto vyšetřování.“

„Není snad pravda, že je váš hlavní podezřelý zaměstnancem pana Roarkea a bydlí ve vašem domě?“

„V této fázi vyšetřování žádného hlavního podezřelého nemáme.“ Tato slova vyvolala v té vlčí smečce před ní bouři vrčení, naslepo vykřikovaných otázek i posměšků. Počkala, až se všichni uklidní. „Lawrence Charles Summerset byl formálně vyslechnut a dobrovolně se podrobil všem testům a prověřením. Na základě zjištěných skutečností nyní policie zastupovaná hlavním vyšetřovatelem sleduje jiné pátrací verze.“

‚Jak se stavíte k domněnkám, že Summerset zavraždil na příkaz svého zaměstnavatele tři lidi?“

Když se ten výkřik odkudsi zezadu ozval, všichni v sále okamžitě zmlkli. Poprvé za téměř celou hodinu zavládlo ticho. I když policejní ředitel Tibble významně vykročil kupředu, Eva vztáhla ruku. „Ráda bych na to odpověděla,“ prohlásila. Zuřivost jí sice svírala hrdlo, ale hlas měla chladný a vyrovnaný. „Stavím se k tomu tak, že podezření tohoto druhu sem vůbec nepatří. Patří totiž do takové malé místnůstky, kde o ní může uvažovat jen opravdu miniaturní mozeček. Pokud je taková domněnka vyslovena veřejně, a zvláště pak zástupcem sdělovacích prostředků, je docela dobře žalovatelná. Narážka tak hrubého zrna je – pokud neexistují žádná fakta ani důkazy, jež by ji podpořily – urážkou nejen těch, kterých se přímo týká, ale i mrtvých. Dál nemám o čem se tu bavit.“

Obešla Tibblea a sestoupila ze stupínku. Slyšela otázky, které reportéři na ředitele pokřikovali, a vnímala i jeho klidný a pevný hlas, kterým jim odpovídal. Před očima však měla rudá kola a v ústech cítila hořkou pachuť.

„Dallasová! Dallasová, počkej!“ Nadine Furstová se za ní rozběhla a její kameraman se ji zoufale snažil dostihnout. „Dej mi dvě minuty, prosím! Dvě mizerné minuty!“

Eva se k ní otočila. Věděla, že bude zázrak, pokud svůj vztek dokáže krotit ještě dvě sekundy. „Tady mi nechoď na oči, Nadine.“

„Podívej se, to poslední bylo vážně trochu moc silný kafe, to uznávám. Musíš ale počítat s tím, že tady se do tebe trochu obujeme.“

„To by mi nevadilo. Nevidím ale důvod, proč bych se měla bavit s kretény.“

„V tom jsem s tebou zajedno.“

„Vážné?“ Eva si uvědomila, že kameraman už začal natáčet.

„Dovol, abych ti pomohla.“ Nadine si instinktivně upravila účes a urovnala si sako, aby na něm neměla sebemenší záhyby. „Udělej prohlášení. Rychlé a stručné prohlášení, kterým uvedeš věci na pravou míru.“

, Jasně. I pitomých exkluzivních devadesát sekund bývám zvedlo sledovanost. Kristepane.“ Eva se raději otočila dřív, než by mohla říct nebo udělat něco, čeho by později litovala.

Pak si vzpomněla na slova doktorky Mirové. Na nevyrovnanou a ješitnou osobnost vraha. Na jeho orientaci na její osobu a na touhu po ženském uznání. Sama si nebyla jistá, jestli to byl pouhý okamžitý nápad nebo nějaký instinkt, ale podřídila se mu.

Ano. Měla by Nadine poskytnout možnost zviditelnit se. Měla by toho využít k úderu do tváře zabijáka. K takovému úderu, aby mu vnukla pocit, že jeho povinností je pokusit se ho vrátit.

„Kdo si tam u vás vůbec myslíte, že jste?“ Obrátila se k Nadine a dala svému vzteku volný průchod. Nepochybovala o tom, že její zuřivost bude vidět. Zračila se jí v obličeji a zdůraznily ji i zatnuté pěsti. „Využíváte práva občanů na informace, které jim zaručuje

První dodatek ústavy, k tomu, abyste narušovali vyšetřování vraždy!“

„Počkejte moment!“

„Ne, ty počkej!“ Eva prudce píchla prstem Nadine do ramene, až reportérka o krok ucouvla. „Tři lidi jsou mrtví, z dětí jsou sirotci, z jedné ženy je vdova, a to všechno jenom proto, že se nějaký do sebe zakoukaný kripl s pánbíčkářskými komplexy rozhodl, že si bude hrát! Jen poslouchej, holčičko, když jsi chtěla exkluzivní materiál! Nějaký kretén, který si myslí, že k němu promlouvá Ježíš, si se sdělovacími prostředky hraje jako s loutkami. Čím víc vysílacího času mu věnujete, tím je spokojenější. Chce nás přesvědčit o tom, že má vyšší cíle, ale jediné, co opravdu chce, je vyhrát. A to se mu nepodaří. Nevyhraje, protože já jsem lepší než on. To hovado je jen mizerný amatér, který má na chvíli kliku. Ještě chvíli si bude honit triko, ale do týdne ho mám v base.“

„Tak to vám ráda připomenu, poručíku Dallasová,“ prohlásila ledově Nadine. „To, že vraha do týdne odhalíte.“

„Na to se můžeš spolehnout. Není to ani nejchytřejší zmetek, po kterém jsem kdy šla, a není dokonce ani nejubožejší. Je to jen další vřed na prdeli společnosti.“

Obrátila se a nasupeně odkráčela.

„Tohle bude trhák jako blázen, Nadine!“ Kameraman málem tančil nadšením. „To nám zvedne sledovanost tak jako ještě nikdy!“

‚Jo.“ Nadine sledovala, jak Eva navztekaně nasedá do auta. „Sbohem, přátelství,“ zamumlala si pro sebe. „Pošleme to do studia tak, jak to máme, abychom to dostali do zpráv v půl šesté.“

Na to Eva spoléhala. Ten parchant to uvidí. Možná bude soptit vzteky, možná že vybuchne, ale nepochybovala o tom, že něco podnikne. Jeho ješitnost mu nedopřeje klid.

Tentokrát půjde po ní.

Zamířila na policejní centrálu. Napadlo ji, že jí několik hodin práce v důvěrně známém prostředí může jen prospět. Pak se rozhodla zavolat domů. Když se ozval Roarke osobně, svraštila obočí.

„Kde je Summerset?“ zeptala se okamžitě.

„U sebe.“

„Trucuje?“

„Nejspíš maluje. Myslel si, že se tím uvolní. Kde jste vy, poručíku?“

‚Jsem na cestě na centrálu. Budu tam jen chvíli. Zrovna jedu z tiskové konference.“

„Aha. Oba víme, jak je miluješ. Rozhodně si musím v půl šesté pustit zprávy.“

Navenek na sobě nedala nic znát. „Tím bych se ani neobtěžovala. Nemělo to žádnou šťávu. Myslela jsem, že jsi u sebe na ředitelství. Nemá smysl, abys kvůli tomuhle humbuku zanedbával svůj svět.“

„Můj svět běží samospádem dál. Na chvíli ho mohu řídit i odsud. Kromě toho si tu s lanem docela užíváme zábavy s našimi hračkami.“

„Dostali už jste se někam?“

„Myslím, že ano. Jde to ale pomalu.“

„Až se dostanu domů, podívám se na to. Budu tam tak za dvě hodinky.“

„Fajn. Snad bude ještě v AutoChefovi nějaká pizza.“

„Vynikající. Koukej, ať je ta moje pořádně obložená. Tak zatím.“

Přerušila spojení a vjela do prostor podzemního parkoviště policejní centrály. Přibližně minutu klela, když zjistila, že poručík Medavoy z protiteroristického zase jednou mizerně zaparkoval a postavil svůj vůz zčásti i na její místo. Schválně nechala auto stát tak, aby mu blokovalo dveře na straně řidiče.

Zase nové, pomyslela si s pohledem upřeným na naleštěný vůz, kterému roztomile poškrábala lak. Kdo sestavuje protiteroristickému rozpočet, krucinál?

Patnáct minut do začátku zpráv, uvědomila si, když se ocitla v budově. Měla by si dát šálek kávy, zamknout se v kanceláři a podívat se na ten koncert.

Očekávání ji nezklamalo. Její improvizované prohlášení bylo odvysíláno přesně tak, jak chtěla. Na obrazovce vypadala

navztekaně, sebevědomě a odhodlaně. Tohle ho dožere, říkala si v duchu a uvažovala, jestli si stihne dát ještě jeden šálek kávy, než si ji zavolá Whitney.

Neměla čas ani se znovu napít.

Očekávané výtky přijala bez námitek a bez omluv. Navenek se svým nadřízeným souhlasila, že se vyjádřila nevhodně a že dala zbytečně průchod emocím.

„To nemáte ani žádný obvyklý komentář, poručíku?“

„Ne, pane.“

„Oč vám jde, Dallasová?“

Okamžitě si uvědomila, že se vyjadřuje až příliš pokorně., Jsem v tom vyšetřování až po uši a dost mi to ztěžuje soukromý život. Nechala jsem se unést. Omlouvám se. Už se to nestane.“

„Tím si můžete být jistá. Spojte se s paní Furstovou. Chci, abyste jí nabídla další interview. Tentokrát se lépe ovládejte.“

Teď už Eva nemusela znechucení předstírat. „V nejbližší době bych se sdělovacím prostředkům ráda vyhnula, inspektore. Myslím. „

„To nebyla žádost, poručíku. Byl to rozkaz. Co jste si navařila,

to si taky sníte. A to rychle.“

Eva zavřela ústa, zaťala zuby a přikývla.

Hodinu se pokoušela zchladit si žáhu vyřizováním úřední dokumentace. Když to nepomohlo, spojila se s údržbou a prvního člověka, který se jí ozval, zuřivě sjela za dosud neopraveny naváděcí systém v jejím služebním voze. Když se poněkud uklidnila, rychle napsala vzkaz pro Nadine, v němž jí nabídla další rozhovor. Odeslala ho elektronickou poštou dřív, než měla čas začít o něm přemýšlet.

Po celou tu dobu neustále čekala, že se ozve videotelefon. Chtěla, aby vrah zavolal. Veškerou silou vůle ho k tomu v duchu nabádala. Čím dříve se ozve, tím bude nepozornější a roztěkanější, tím si byla naprosto jista.

Kdo je to? Sociopat, sadista, sobec. Přesto měla pocit, že v sobě musí mít cosi slabého, smutného a snad dokonce dojemného. Hádanky a náboženství, přemítala v duchu. No, to by ještě nebylo tak divné. Hádankou pro ni bylo už samotné náboženství.

Nedokázala si představit, že by ji někdo přiměl, aby něčemu a ničemu jinému věřila jen proto, že to někdo tvrdí, a dala se obalamutit žvásty o věčném zatracení, které ji v případě neuposlechnutí čeká.

Organizované náboženství ji mátlo a vyvolávalo v ní jakési nejasné stísněné pocity. Holdovali mu lidé, kteří si byli neochvějně jisti svou pravdou a tím, že jejich cesta je jediná správná. Takoví neustále vedli války a prolévali moře krve jen proto, aby si svoji pravdu dokázali.

Eva pokrčila rameny a mimoděk vzala do ruky jednu ze tří sošek Panny Marie, které stály na jejím stole. Byla vychovaná ve státních institucích a tamní vzdělání ze zákona nesmělo sebeméně zavánět náboženskou výchovou. Jednotlivé církve se to neustále pokoušely změnit, ale Eva se domnívala, že se jakémukoli vlivu náboženství docela dobře ubránila. Vytvořila si vlastní názor. Pro ni existovalo dobro a zlo, zákon a chaos, zločin a trest.

Přesto však dokázala pochopit, že by náboženství v tom nejlepším smyslu mělo vést a utěšovat. Pohlédla na hromadu disků, které si nashromáždila při rešerších zaměřených na katolickou víru. Zůstávala pro ni sice i nadále záhadou, domnívala se však, že právě to je jejím smyslem. Byla přesvědčena, že jádrem náboženství je mystérium zahalené do okázalého lesku a nádhery s přitažlivými a opticky zajímavými rituály.

Například Panna Marie. Eva obracela v rukou sošku a podrobně si ji prohlížela. Jak že jí to Roarke říká? Panenka. To slovo jako by ten náboženský symbol zpřístupňovalo a dělalo z něj útočiště, k němuž je možné uchýlit se se svými starostmi.

Tohle nemůžu vládnout, poprosím Panenku.

A přece je to nejsvatější z žen a zároveň žena po všech stránkách. Byla povolána k tomu, aby porodila Syna Božího a pak přihlížela, jak umírá za hříchy lidstva.

Najednou se objeví šílenec, který využívá jejího symbolu, překrucuje ho a zneužívá jako svědka nelidských činů, jichž je člověk schopen dopustit se proti jinému.

Klíčovým slovem je ale matka, ne? Nemohla se zbavit úvah o mateřském poslání Panny Marie. Byla přesvědčena o tom, že v

případě záhadného vraha jde o jeho matku nebo jinou ženu, v níž spatřuje zosobnění lásky a autority.

Eva si na svoji matku nepamatovala. Dokonce ani ve snách se jí v této roli nikdo nezjevoval. Nevzpomínala si na žádný hlas, který by zněl měkce při zpěvu ukolébavky a ostře ve zlosti, ani na ruku, která by dokázala něžně hladit nebo hněvivě potrestat.

Nic.

Někdo ji ale musel devět měsíců nosit v lůně a přivést na svět. Kam se ta bytost potom poděla? Zmizela, utekla, zemřela? Nechala ji samotnou a Eva pak byla vystavena bití, týrání a zneuctění. Ta záhadná bytost ji nechala napospas studeným špinavým místnostem, v nichž se třásla a čekala na další noc plnou bolesti a trápení.

Na tom nezáleží, připomněla si Eva zlostně. O tohle přece nejde. Uvědomila si, že jí musí jít o odhalení vrahova zázemí. O to, co formovalo jeho osobnost.

Eva Dallasová se totiž formovala sama.

Opatrně postavila sošku zpátky na stůl a zahleděla se do jejího vyrovnaného a půvabného obličeje. „To, že tě zatáhl do těch svých ohavností," zamumlala, „je jen jeho další vroubek. Musím ho zastavit, než to udělá znovu. Docela ráda bych si nechala trochu pomoct."

Když si uvědomila, co říká, překvapeně zamrkala, slabě se zasmála a prohrábla si vlasy. Katolíci to s těmi svými soškami a symboly vymysleli zatraceně mazaně, napadlo ji. Aniž si to člověk uvědomí, už k nim mluví. Od toho už není nijak daleko k modlitbě.

Jeho ale neodrovnají modlitby, připomněla si znovu. Dostane ho jen mravenčí policejní prací a ta jí půjde rozhodně lépe doma. Když se trochu nají a pořádně se vyspí, bude postupovat mnohem soustředěněji.

Na parkovišti zjistila, že auto poručíka Medavoye už zmizelo. Protože za stěračem nenašla žádný vzkaz, napadlo ji, že kolega zatím čerstvý škrábanec na dveřích neobjevil.

V podzemních prostorách zněl každý zvuk silnou ozvěnou. Uslyšela vytí startujícího motoru a prudké zasvištění pneumatik

na asfaltu. Několik sekund nato kolem ní prosvištěl hlídkový vůz. Když se vyřítil z podzemí do nočních ulic, vzduch prořízl ostrý jekot sirény.

Dálkovým ovládáním odemkla vůz a sáhla po klice. Vtom se za jejími zády ozval zvuk kroků. Bleskově se otočila se zbraní v ruce a přikrčila se.

Kroky okamžitě utichly a muž před ní zdvihl ruce. „Sakra. Co kdybys mi alespoň odříkala práva?“

Když poznala detektiva ze svého oddělení, schovala zbraň do pouzdra. „Nezlob se, Baxtere.“

„Nejsi trochu vynervovaná, Dallasová?“

„A to se dělá, courat se po nocích po garážích?“

„Hele, já si jdu docela normálně pro auto.“ Mrkl na ni, když na dálku odemkl vůz stojící o dvě místa dál. „Měl jsem tady ještě bezva rande s jednou drzou seňoritou.“

„Ole, Baxtere,“ zavrčela a znechucena sama sebou vklouzla za volant. Motor naskočil až na třetí pokus. Rozhodla se, že hned ráno osobně zajde na údržbu a zavraždí prvního mechanika, který se jí připlete do cesty.

Klimatizace zašuměla a vzduch v kabině vozu se začal rychle ohřívat. Vzápětí se systém rozběhl na plné obrátky a Eva měla pocit, že se musí každým okamžikem usmažit. Vztekle zavrčela a klimatizaci vypnula. Rozhodla se, že se raději spokojí s chladem pozdního listopadu.

Když ujela dva bloky, narazila na dopravní zácpu. Jen si povzdechla. Chvíli bubnovala prsty po volantu a prohlížela si nový animovaný billboard na areálu zábavního centra Gromleys Theater Complex. Reklama na něm propagovala tucet různých představení. Sledovala upoutávku, ve které se dvě vznášedla honila nad New Los Angeles tak dlouho, až se s obrovským rachotem v záplavě plamenů srazila. Pak se jí naskytl pohled na krásný pár, který kráčel po jarní svěží louce oděn do pár kousků elegantní kůže. Nakonec přišel nejnovější trhák pro děti, v němž se předváděla trojice roztančených playboyů ve fracích a cylindrech.

Popojela o kousek kupředu a ignorovala podrážděné troubení klaksonů i vzteklé kletby ostatních, podobně postižených řidičů.

Dopravní zácpu hladce prokličkovala dvojice teenagerů na tandemovém vzdušném prkně, hýřícím barvami stejně jako jejich úbory. Řidička vedle Evy rezignovala, smířila se nejspíš s tím, že se hned tak nehne z místa, a pustila si v autě naplno hudbu, které vydatně pomáhala hlasitým falešným zpěvem.

Kdesi nad nimi zahoukal airbus. Evu napadlo, že v tom zvuku je cosi povýšeneckého.o, přemítala a mračila se s pohledem upřeným vzhůru, kdyby víc lidí využívalo vymožeností veřejné dopravy, neměli bychom takové problémy.

Znuděně vytáhla videotelefon a zavolala Peabodyové.

„Klidně se můžete zastavit až v noci," řekla své podřízené. „Uvízla jsem v dopravní zácpě a bůhví, kdy se dostanu domů."

„Slyšela jsem něco o pizze."

„Jo, klidně si dejte, ale jestli u nás budete, ještě až dorazím, budu po vás chtít kompletní hlášení o dnešních výsledcích." „Za pizzu bych snesla i horší věci, poručíku." A pak se to stalo. Všechno nasvědčovalo tomu, že se blíží katastrofa. O tři auta před ní vyrazily dva taxíky současně kolmo vzhůru. Jejich nárazníky o sebe škrtly. Obě vozidla se zachvěla. Zatímco Eva vrtěla hlavou nad tupostí řidičů, oba taxíky ztratily rychlost a s ohlušujícím zaduněním těžce dopadly zpátky na vozovku. „Bezva."

„Nějaký problém, Dallasová? Zdálo se mi, že jsem slyšela ránu." ‚Jo, srazili se tu dva vylízaní taxikáři. Vynikající, tím si pomůžete, vy pitomci. Vylezli z aut a řvou na sebe jako pominutí. To určitě urychlí provoz."

Přimhouřila oči, když viděla, jak jeden z řidičů sáhl okénkem do vozu a vytáhl kovovou pálku. „Tohle tu ještě scházelo. Peabodyová, pošlete okamžitě hlídku na Desátou avenue. Křižovatka s Pětadvacátou a Šestadvacátou. A řekněte jim, že sebou mají hodit, než se tady strhne pořádná mela. Já jdu ty dva sráče poučit o slušném chování na ulici."

„Dallasová, možná že byste raději měla počkat na posily. Já." „Ani náhodou. Je mi z těch idiotů na blití." Vyskočila z auta,

práskla dveřmi a udělala přesně tři rychlé rázné kroky. Pak se kolem ní strhlo pravé peklo.

Ucítila, jak ji do zad udeřila horká vlna, která s ní mrštila kupředu jako s hadrovou loutkou. Zatímco letěla vzduchem, začalo jí zvonit v uších. Exploze jí málem protrhla bubínky. Kolem hlavy jí proletělo cosi ostrého, pokrouceného a horkého. Někdo zaječel. Nemyslela si, že to byla ona sama. Jen se jí zdálo, že se jí stále nedaří pořádně se nadechnout.

Dopadla hlavou napřed těsně před kapotu auta a nejasně si uvědomila, že na ni zevnitř zděšeně civí pobledlý řidič. Pak dopadla na vozovku tak tvrdě, že cítila, jak si rozdírá kůži do krve a otlouká si kosti.

Něco bon! Něco hoň! To jí bylo jasné, jen nebyla schopna pochopit, odkud žár sálá. Cítila zápach spáleného masa, kůže i benzinu. Panebože, pomyslela si. Se zoufalým úsilím se vzepřela na rukou a podařilo se jí zvednout hlavu.

Za sebou uviděla lidi, kteří vyskakovali z aut jako krysy z potápějící se lodi. Kdosi na ni šlápl, ale Eva to sotva vnímala. Nad sebou uslyšela rachot vrtulníků záchranné služby, které začaly místo katastrofy osvětlovat reflektory a připravovaly se na transport raněných.

Oslepilo ji prudké světlo. Vyzařovaly ho plameny, které zběsile šlehaly z jejího vozu.

Ztěžka se nadechla a zase vydechla.

„Parchante.“

Pak ztratila vědomí.

Kapitola třináctá

Roarke se prodíral zástupem čumilů a mezi řadami záchranných vozidel. Nad ním hučely vrtulníky, jejichž reflektory ozařovaly úděsnou scénu zdůrazněnou jekotem sirén. Všude byl cítit zápach potu, krve a spáleniny. Nějaké dítě bez ustání vřískalo, až se zalykalo. Všiml si ženy, která seděla na zemi uprostřed hromady roztříštěných úlomků automobilového skla velkých jako pěsti. S hlavou v dlaních tiše vzlykala. Všude kolem sebe viděl obličeje ušpiněné od sazí, z nichž svítily šokované oči, ale nikde nemohl najít Evu.

Zakázal si jakékoli myšlenky, pocity nebo představy.

Byl právě v Evině pracovně a spolu s McNabem se ještě zabýval problémem záhadných zpráv, když Eva volala Peabodyovou. Pokračoval v práci a bavil se podrážděním, které bylo znát z manželčina hlasu. Slyšel i její znechucená slova, jak nařizovala Peabodyové, aby zavolala hlídku.

Když se ozvala strašlivá exploze, Peabodyové málem vypadl videofon z ruky. Nečekal ani zlomek sekundy. Byl z domu venku ještě dřív, než se Peabodyová zmohla na zoufalý pokus znovu se Evě dovolat.

Auto nechal stát o jeden blok dál, ale pěšky stejně dorazil k místu tragédie rychleji. Když se tam řítil, zdálo se, jako by mu zvědavce z cesty odsouvala pouhá síla vůle. Možná ale, že to byla ledová zuřivost, která mu sálala z očí, když si prohlížel jednotlivé tváře a postavy.

Pak uviděl její auto. Nebo spíš to, co z něj zbylo. Hromada zkrouceného plechu a umělé hmoty automobil nijak nepřipomínala. Ještě víc ji znetvořil nános husté bílé hasicí pěny. V Roarkeovi se zastavilo srdce.

Nevěděl, jak dlouho tam stál neschopen se nadechnout. Třásl se šokem po celém těle. Pak se náhle probral a vyrazil kupředu.

Zmocnila se jej zběsilá touha rozervat zničený vůz holýma rukama na kusy, aby ji našel.

„Krucifix, říkala jsem, že do žádného špitálu nejedu!“ zaslechl náhle za sebou hlas, který mu v tu chvíli zněl jako rajská hudba. „Jenom mě obvažte, prokristapána, a najděte mi ten svinskej telefon, než vám nakopu prdel!“

Prudce se obrátil a začal otáčet hlavu jako vlk, který větří blízkost družky. Seděla na sklopeném zadním čele sanitky a vrčela na rozpačitého zdravotníka, který se jí snažil ošetřit popáleniny.

Byla popálená, odřená a krvácela, ale podle vzteku, jaký s ní cloumal, byla živá až moc.

Nevykročil k ní hned. Potřeboval si dopřát chvíli na uklidnění, aby se mu přestaly třást ruce a zpomalil se mu tep. Úleva ho zaplavila jako droga, po níž člověk cítí euforii a závratě. Polkl a přistihl se, že se šklebí jako idiot, když viděl, jak vrazila zdravotníkovi loket do břicha, aby mu zabránila píchnout jí injekci.

„S tímhle se ke mně vůbec nepřibližujte! Neříkala jsem vám, abyste mi sehnal videotelefon?“

‚Já jen dělám svoji práci, poručíku. Kdybyste trochu spolupracovala. „

„S tím nepočítejte. Já s vámi budu spolupracovat a za chvíli budu přikurtovaná k nosítkům a uslintaná jako buldok.“

„Musíte jet do nemocnice nebo na zdravotní středisko. Utrpěla jste otřes, máte popáleniny druhého stupně, tržné rány a pohmožděniny. A jste v šoku.“

Eva se natáhla a popadla zdravotníka za límec stejnokroje. „Jestli mi fofrem neseženeš ten telefon, kámo, tak jeden z nás vážně bude v šoku.“

„No, poručíku, vidím, že jste ve své obvyklé formě.“

Ohlédla se, zvedla hlavu, a když spatřila Roarkea, otřela si odřenou a umazanou tvář hřbetem dlaně. „Ahoj. Zrovna jsem se snažila tohohle kreténa přesvědčit, aby mi našel telefon, protože jsem ti chtěla zavolat. Myslela jsem, že ti dám vědět, abys na mě nečekal s večeří.“

„Když jsem slyšel ten tvůj výbuch, taky mě to napadlo.“ Sehnul se k ní. Na čele měla ošklivou tržnou ránu, která stále krvácela.

Byla bez bundy a košili měla roztrženou a ožehnutou. Na levém rukávu jí trhlinou o délce asi patnácti centimetrů prosakovala krev. Z kalhot zbyly jen cáry.

„Drahoušku," řekl jí Roarke mírně, „nevypadáš zrovna nejlépe."

„Kdyby mě ten chlap konečně zalátal, abych mohla. hej, hej, hej!" Trhla sebou, ohnala se, ale nebyla dostatečně rychlá, aby se stačila vyhnout stříkačce s jehlou, která jí zajela do paže. „Co to bylo? Co jste mi to dal?"

„Obyčejný prostředek proti bolesti. Ta zranění vás budou dost bolet."

„K čertu, to budu jako praštěná! Dobře víš, že jsem po těchhle svinstvech vždycky jako převálcovaná," prohlásila obrácená k Roarkeovi. „Nesnáším to."

„Mně se to někdy docela líbí." Jemně jí nadzdvihl bradu, zatímco zdravotník jí dál ošetřoval paži. „Kolik oddaných manželů vidíš před sebou?"

„Jenom tebe. Otřes mozku nemám."

„Ale ano, má," prohlásil zvesela zdravotník. „Ta tržná rána je plná špíny. Dostala se do ní spousta nečistoty z ulice, ale vyčistíme to a zašijeme."

„Tak sebou koukejte hodit." Eva se začínala třást. Zčásti to bylo zimou a zčásti šokem. Zatím si to ale ani neuvědomovala. „Musím si promluvit s vyšetřovatelem od hasičů a s pyrotechniky. A kde je vůbec Peabodyová, ksakru? Já musím. sakra, sakra. Sakra! Už je to tady, já jsem to říkala! Už mi dřevění jazyk!" Poklesla jí hlava a Eva ji jen s největším úsilím zvedla. Uvědomila si, že se jí z hrdla dere smích, a zuřivě ho potlačila. „To nemůžou člověku šlehnout do žíly radši trochu bourbonu?"

„To by bylo zbytečně drahé. Kromě toho ty bourbon nemáš ráda." Roarke se posadil vedle ní a vzal ji za ruku, aby si prohlédl oděrky a popáleniny.

„No, že by se mi to líbilo, to se tvrdit nedá," povolila nakonec Eva. „Po těch drogách, co do mě narvali, vidím všechno jinak." Otupěle sledovala, jak jí zdravotník sešívá tržnou ránu. „Neberte mě do špitálu. To bych se vážně děsně naštvala."

Roarke nikde kolem nenašel její oblíbenou koženou bundu, takže si v duchu umínil, že jí nesmí zapomenout koupit novou. Prozatím si svlékl svoji vlastní a přehodil ji Evě přes ramena. „Miláčku, asi tak za půldruhé minuty už nebudeš vědět, ani co s tebou dělám, ani kam tě vezu.“

Cítila, jak pomalu a příjemně odplouvá kamsi do neznáma., Jen, počkej, až se z toho proberu. A hele, tady ji máme. Nazdárek, Peabodyová. A taky McNab! No, není to krásný pár?“

„Obdivuhodný. Opři si hlavu, Evo, a nech se od toho pána hezky obvázat.“

„Oukej, jasně. Ahojka, Peabodyová, vy jste si s McNabem vyrazili do města?“

„Je pod sedativy,“ vysvětlil Peabodyové Roarke. „Ta s ní vždycky takhle zacvičí.“

„Jak jste na tom?“ Pobledlá a roztřesená Peabodyová si k Evě klekla. „Dallasová, je to moc zlý?“

„Ale ne.“ Eva se široce rozmáchla a v nepříliš koordinovaném gestu plácla zoufalého zdravotníka. „Nějaké odřeniny a tak. Lidi, já lítám. Já vám povím, když letíte nahoru, je to docela fajn, ale to klesání nestojí za nic. Jú!“ Pokusila se udeřit se pěstí do kolena. Minula a zasáhla zdravotníka do rozkroku. „Ale ne, sorry,“ prohlásila, když viděla, jak se mladý muž prudce předklonil. „Hele, Peabodyová, jak to vypadá s mým autem?“

„Je totálně zničené.“

„Ksakru. No, tak dobrou noc.“ Chytila se Roarkea kolem krku, zabořila mu hlavu pod paži a vzdychla si.

Zdravotník se sípavě nadechl a pak se roztřeseně postavil na nohy. „Víc tady pro ni udělat nemůžu. Je vaše.“

„To si pište, že je. Tak jdeme, miláčku.“

„Schoval jsi mi nějakou tu pizzu? A nechci, abys mé nosil, jasné? Je to trapné. Já to dojdu. V pohodě.“

‚Jasně, že to dojdeš,“ ujistil ji a zdvihl ji do náruče.

„Vidíš, já jsem ti to říkala,“ hlesla ještě a pak jí hlava klesla na jeho rameno, jako by byla z olova. „Hmmm. Hezky voníš.“ Zavětřila mu pod krkem jako štěně. „Není bezva?“ zeptala se

kohosi neviditelného. „A je celý můj. Celičký jen můj. Jdeme domů?“

„Hm.“ Nebylo nutné obtěžovat ji informací o zajížďce do nejbližší nemocnice, od níž Roarke nehodlal upustit.

„Potřebuju, aby tu Peabodyová zůstala kvůli… potřebuju, aby tu kvůli něčemu zůstala. Jo, kvůli vyšetřování… musíte vyslechnout ty pyrotechniky, Peabodyová.“

„Nedělejte si starosti, Dallasová. Ráno pro vás budeme mít připravené kompletní hlášení.“

„Ještě dnes. Večer sotva začal.“

„Zítra,“ zamumlal Roarke a podíval se významně na Peabodyovou a McNaba. „Chci vědět o všem, co se tady dá zjistit,“ hlesla Eva.

„Zařídíme,“ přislíbil McNab. Počkal, až se Roarke s Evou v náruči ztratí v davu, a pak se otočil a pozorně si prohlížel trosky vozu. „Kdyby byla uvnitř, když to bouchlo. „

‚Jenže nebyla,“ přerušila ho ostře Peabodyová. „Nejvyšší čas začít něco dělat.“

Eva se probrala do naprostého ticha. Vybavila se jí nejasná vzpomínka na lékařské vyšetření, při němž ji kdosi ohmatával a ona někomu – více lidem – nadávala. Okamžitě se jí proto zmocnila panika smíšená se zuřivostí.

Rozhodla se, že ji v tom mizerném špitále nikdo neudrží už ani pět minut.

Když se na lůžku prudce posadila, hlava se jí nezadržitelně zatočila jako naviják. Když si však uvědomila, že leží ve vlastní posteli, pocítila ohromnou úlevu.

„Chystáš se někam?“ ozval se Roarke. Vstal z křesla, odkud jedním okem sledoval burzovní zpravodajství na monitoru a druhým svoji spící manželku.

Eva už si nelehla. Hrdost jí to nedovolila. „Možná. Tys mě odvezl do špitálu?“

„To už je taková moje tradice. Vždycky, když se moje žena připlete k nějakému výbuchu, strašně rád si s ní pak udělám výlet do nemocnice.“ Posadil se k ní na okraj postele, pozorně se jí zadíval do očí a vztyčil tři prsty. „Kolik prstů vidíš?“

Teprve teď se jí začala vybavovat uplynulá noc. Uvědomila si, že se snad pětkrát nebo šestkrát vzbudila a spatřila nad sebou jeho tvář. Pokaždé jí položil tuto otázku. „Kolikrát se mě na to ještě zeptáš?“

„Už se z toho stává zvyk. Bude mi chvíli trvat, než se ho zbavím. Tak kolik?“

„Třicet šest.“ Slabě se usmála, když viděla, že z ní nespouští zrak. „No jo, tak tři. Mohl bys ty prsty dát pryč? Pořád jsem na tebe ještě naštvaná.“

„To asi nepřežiju.“ Když Roarke viděl, že se Eva odtahuje, položil jí ruku na rameno. „Zůstaň.“

„Vypadám snad jako kokršpaněl?“

„V těch očích by se možná jistá podoba našla.“ Pevně jí stiskl rameno. „Evo, dneska dopoledne zůstaneš v posteli.“

„To teda ne. „

„Podívej se na to jinak. Když budu chtít, stejně tě k tomu donutím.“ Zdvihl jí bradu. „Pak si budeš připadat ponížená. Sama víš, jak to nesnášíš. Nebylo by při tvé hrdosti a ješitnosti jednodušší, kdyby ses sama rozhodla, že ještě pár hodin strávíš v posteli?“

Fyzicky obvykle jeden na druhého stačili a Eva byla přesvědčená, že by si s ním dokázala poradit i nyní. Cosi v jeho očích ji však varovalo, že svou hrozbu tentokrát myslí vážně. A ona se skutečně necítila nejlépe.

„Možná že kdybych si dala kafe, nevadilo by mi ještě si nějakou tu hodinku poležet.“

Ruka, kterou jí svíral rameno, se přesunula na její tvář. „To by se dalo zařídit.“ Sklonil se k ní s úmyslem letmo ji políbit, ale najednou ji k sobě pevně přitiskl, zabořil jí obličej do vlasů a roztřásl se. Všechen strach a děsivé představy, které až dosud potlačoval, se konečně projevily. „Panebože.“

Emoce, které byly v těch dvou slovech znát, ji překvapily. „Jsem v pořádku. Neměj strach. Vážně jsem v pohodě.“

Roarke se domníval, že své pocity zvládne. Domníval se, že se mu během té dlouhé noci podařilo potlačit ten nepříjemný tlak ve svém nitru. Teď se ale ozval znovu a s daleko větší intenzitou.

Nedokázal se bránit jinak, než tím, že ji k sobě přivinul. Potřeboval cítit její blízkost.

„Když s tebou Peabodyová telefonovala, slyšeli jsme výbuch. Naprosto jasně a strašně hlasitě.“ Když Roarke ucítil, že opět nabývá klidu, přitiskl svůj obličej k jejímu. „Pak nebylo dlouho nic, jen slepá hrůza. Vůbec nevím, jak dlouho to trvalo. Když jsem se tam dostal, musel jsem se protlačit vším tím zmatkem. Všude byla jen krev, trosky a kouř.“ Napřímil se a pohladil ji po pažích. „Pak jsem tě uslyšel, jak štěkáš na toho záchranáře, a zase jsem se vrátil do života.“ Konečně ji letmo políbil. „Přinesu ti to kafe.“

Když Roarke vstal, Eva si začala prohlížet ruce. Oděrky a tržné rány měla ošetřené. Dobře ošetřené. Po prudké srážce s asfaltem nenašla téměř ani stopu. „Nikdo kromě tebe mě nikdy nemiloval.“ Když se k ní znovu posadil, pohlédla mu do očí. „Nikdy mě nenapadlo, že bych si na to mohla zvyknout. Možná že se mi to ani nikdy nepovede. Už jsem na tom ale závislá.“

Vzala si od něj šálek a chytla ho za ruku. „Byla jsem na toho zdravotníka tak sprostá, protože mi nenašel telefon. Chtěla jsem ti zavolat a říct, že jsem v pořádku. To bylo to první, na co jsem myslela, když jsem přišla k sobě, Roarkeu. To jediné.“

Přitiskl si jejich spojené ruce ke rtům. „Zvládli jsme to, že?“ zeptal se.

„Zvládli jsme co?“

„Stal se z nás pár.“

Musela se usmát. „Myslím, že jo. Jak jsem na tom?“

„Není to tak zlé. Doktoři doporučovali, abys po probuzení přijímala jen řídkou tekutou stravu, ale já bych řekl, že by nám prospělo něco vydatnějšího.“

„Mám hlad, že bych spořádala tele zaživa.“

„Nevím, jestli se zrovna tahle specialita doma najde, ale podívám se, čím by se to dalo nahradit.“

Není to špatné, nechat se takhle obskakovat, pomyslela si Eva. A už vůbec ne, když k tomu patří i snídaně do postele. V tomto názoru se jen utvrdila, když se prokousávala omeletou s houbami

a pažitkou připravenou z vajec, které snesly domácí hýčkané slepice.

„Potřebovala jsem jen doplnit energii," prohlásila s ústy plnými skořicové bagety. „Už se cítím fajn."

Roarke si z jejího podnosu vzal jednu velkou malinu. „Na to, co máš za sebou, vypadáš skvěle. Máš představu, jak se mohla do tvého služebního vozu dostat bomba?"

„Něco už mě napadlo. Potřebuju… „ Zmlkla a mírně se zamračila, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„To bude nejspíš Peabodyová. Je přesná." Roarke vstal a zamířil ke dveřím.

‚Jak je jí?" ozval se ode dveří šepot. „Myslela jsem, že by si ji přes noc měli nechat v nemocnici."

„To taky chtěli, ale pak bych si to od ní odskákal já."

„Co je šeptem, to je čertem!" zavolala Eva. „Peabodyová, čekám na vaše hlášení."

„Ano, madam." Peabodyová vstoupila do místnosti, a když došla k posteli, široce se usmála. Mladá žena v červené hedvábné noční košili, opřená na obrovské posteli o horu polštářů s porcelánovým tácem plným jídla na Míně, nevypadala jako Eva Dallasová, kterou znala. „Vypadáte jako ze starého filmu," prohlásila Peabodyová. „Víte, jako… Bette Crawfordová."

„Vy myslíte nejspíš Beth Davisovou," řekl Roarke poté, co se mu podařilo uchechtnutí zamaskovat kašlem. „Nebo Joan Crawfordovou."

„Tak nějak. Vypadáte prostě fantasticky, Dallasová."

Eva se uraženě napřímila. „Myslím, že jsem vás nežádala o hlášení o svém vzhledu, strážníku Peabodyová."

„Je pořád ještě trochu podrážděná," poznamenal Roarke. „Dala byste si kávu a něco k snídani, Peabodyová?"

„Měla jsem…" Pak se jí zaleskly oči. „Jsou to opravdu maliny? Fíha!"

„Jsou čerstvé. Za domem mám skleník. Posluužte si."

„Až si vy dva odbydete ten kamarádšoft, co kdybychom si našli chvilku na kus řeči. co třeba na téma bomby v autě?"

„Mám pro vás všechny vyhotovené zprávy.“ Peabodyová, fascinovaná malinami, se posadila na kraj postele. Přehodila si jednu nohu přes druhou a začala pohupovat naleštěnou černou botou. Kalhoty od uniformy měla dokonale nažehlené. „Výjezdovka i pyrotechnici zapracovali velice rychle. Díky, jste milý,“ poděkovala, když jí Roarke podal další tác. „Když jsem byla malá, taky jsme pěstovali maliny.“ Ochutnala a vzdychla. „Jako bych se do těch časů vrátila.“

„Pokuste se zůstat alespoň v téhle dekádě, Peabodyová,“ rýpla si Eva.

„Ano, madam. Já…“ Když se ozvalo trojí rychlé klepnutí na dveře, ohlédla se. „To musí být McNab.“

To už McNab strčil hlavu do dveří. „Tady jste. No, tak tomu říkám ložnice. Báječná. Zdá se mi to, nebo cítím kafe? Nazdárek, poručíku, vypadáte skvěle. Co je to za ovoce?“

Zatímco žvanil, vstoupil do místnosti a za ním dovnitř vběhl kocour. Když si oba udělali pohodlí na posteli, Eva už jen zalapala po dechu.

„Chovejte se jako doma, McNabe.“

„Děkuji.“ Posloužil si z jejího tácu s malinami. „Vypadá to, že už jste v pořádku, poručíku. To jsem rád.“

„Jestli mi někdo okamžitě nepodá hlášení, tak teprve uvidíte, jak svinsky jsem v pořádku. Vy,“ rozhodla se a ukázala na Peabodyovou prstem. „Vy se totiž obvykle jako idiot nechováte.“

„Ano, madam. Jednalo se o podomácku vyrobenou bombu a ten, kdo ji dělal, své práci rozuměl. Exploze měla malý dosah, čímž se vysvětluje, proč to zlikvidovalo vaše auto, ale zanechalo to relativně chabé následky na okolí. Kdybyste nestála v té zácpě a nebyla obklopena auty ze všech stran, nevznikla by mimo na vašem voze škoda, která by stála za řeč.“

„Byly nějaké ztráty na životech?“

„Ne, madam. Zasaženy byly vozy stojící kolem vás a došlo asi ke dvaceti zraněním, z nichž jen tři byla označena za vážná. Ostatní zranění byli po ošetření propuštěni do domácího léčení. Vy jste utrpěla vážná zranění proto, že jste stála vedle auta a nebyla jste v okamžiku výbuchu nijak chráněná.“

Eva si vzpomněla na ty dva mladé lidi, kteří se pouhých několik sekund před explozí prohnali kolem na tandemovém vzdušném prkně. Kdyby byli při výbuchu ještě nablízku. Donutila se přestat na něco takového myslet. „Byla to časovaná bomba? Jak to bylo odpálené?“

„K tomu bych chtěl něco říct já.“ McNab bezděky pohladil Galahada po zádech a kocour se přesunul blíž k Eviným nohám. „Pachatel zvolil standardní postup odpalování bomb v autě, což byla chyba. Kdyby použil časovací zařízení. no, prostě byste se tu dneska necpala malinami, poručíku. Napojil nálož na zapalování a předpokládal, že k výbuchu dojde, jakmile nastartujete. Naštěstí pro vás ale jezdíte nebo jste aspoň doteď jezdila s největší kraksnou na oddělení. Elektrický systém, naváděcí systém i zapalování, to všechno bylo rozhašené. Hádám, že když jste včera startovala, muselo vám to párkrát škytnout, ne?“ „Rozhýbala jsem ten krám až na třetí pokus.“

„To je ono.“ McNab mávl rukou, v níž už držel další malinu, a pak si ji labužnicky vložil do úst. „Tím se vyřadilo napojení zapalování na nálož. Pak už to mohlo bouchnout kdykoli. Stačilo vjet do díry nebo prudce zabrzdit – a bum!“

„Bouchla jsem dveřmi,“ zabručela Eva. „Když mě ti debilní taxikáři vytočili, vylezla jsem ven a práskla dveřmi.“

„To byl nejspíš impuls k explozi. Ta bomba samotná nebylo žádné ořezávátko. Byl jsem se podívat na to, co vám zbylo z auta, a musím říct, že pachatel použil špičkové materiály. Ta hračička čekala jen na podnět k odpálení.“

Eva se nadechla. „Takže mi chcete naznačit, že za svůj život vděčím škrtům v rozpočtu a těm magorům z údržby, co si tam válí šunky?“

„Sám bych se nevyjádřil výstižněji.“ McNab ji pleskl po koleni. „Kdybyste jezdila s nějakým žihadlem, jako mají hoši z protiteroristického, vyletěla byste do povětří ještě v garážích na centrále a stala byste se legendou.“

‚Jo, když už jsme u těch garáží, jak se ksakru vůbec mohl dostat dovnitř a strčit mi tam tu bombu?“

„Teď zase já.“ Peabodyová se snažila ze všech sil, aby nebylo poznat, že při pohledu na McNaba zatíná zuby. Nejenže McNab podával hlášení nepřijatelně ležérním stylem, ale především ho měla podat ona sama. „Zajela jsem si na centrálu a vyžádala si bezpečnostní záznamy ze včerejška. Whitney to povolil.“

„Máte je?“

„Ano, madam.“ Peabodyová pyšně poplácala tašku. „Tady.“

„No, tak je. ale krucifix.“ Eva měla na jazyku daleko jadrnější kletbu, když kdosi opět zaklepal na dveře. „Tak dál, ksakru! Začneme vybírat vstupné.“

„Dallasová!“ Nadine vběhla do ložnice a málem jí skočila do postele. Její obvykle pronikavý pohled byl zamlžený závojem slz. „Jsi v pořádku? Vážně, ty jsi v pořádku! Strašně jsem se o tebe bála! Ze žádného ze svých informátorů jsem nedokázala vyrazit, jak jsi na tom. Summerset mi pokaždé, když jsem volala, řekl jen to, že odpočíváš. Musela jsem se přijít přesvědčit osobně.“

, Jak vidíš, jsem na tom báječně. Zrovna pořádám takovou menší party se snídaní.“ Zdvihla tác s malinami, který McNab přičinlivě pustošil. „Nemáš hlad?“

Nadine si přitiskla prsty na ústa, aby potlačila chvění rtů. „Já vím, že je to moje vina. Vím, žes mohla být mrtvá kvůli tomu, co jsem provedla.“

„Podívej, Nadine. „

„Nebylo tak těžké dát si dvě a dvě dohromady,“ skočila jí Nadine do řeči. „Vyrukovala jsem s tím prohlášením, které jsem z tebe vymámila, a pár hodin nato ti bouchlo auto. On po tobě šel proto, že viděl moji reportáž! Protože jsem to pustila do světa!“

„A přesně to jsem chtěla.“ Eva znovu položila tác. To poslední, co toužila mít na svědomí, byla hysterická reportérka trpící záchvaty výčitek. „Tys ze mě nic nevymámila. Já jsem ti řekla jen to, co jsem chtěla, a šlo mi právě o to, aby se to odvysílalo. Potřebovala jsem, aby začal jednat a aby se soustředil na mě.“

„Jak to myslíš, žes chtěla…“ Když to Nadine došlo, vztáhla k Evě ruku. Chvíli jí trvalo, než si byla jistá, že znovu dokáže promluvit. „Tys mě využila?“

„Já bych řekla, že to byla půjčka za oplátku, Nadine. Využily jsme jedna druhou.“

Nadine o krok ustoupila. V obličeji byla bílá jako křída a oči se jí leskly. „Mrcho. Mizerná policajtská mrcho.“

„Jo.“ Eva si přejela dlaní oči. Už ji opět zmáhala únava. „Počkejte moment. Moment!“ opakovala, než stačila Nadine vyběhnout z ložnice. „Mohli byste nás tu s Nadine nechat chvilku o samotě? Peabodyová, McNabe, zmizte do mé pracovny. Roarkeu. prosím.“

Když Roarke přistoupil k posteli a naklonil se k Evě, byla už Peabodyová s McNabem venku. „Myslím, že o tomhle nečekaném zjištění si budeme muset taky promluvit, poručíku,“ pronesl k ní.

Došla k závěru, že nejlepší bude neříkat nic, a počkala, až vyjde ven a potichu za sebou zavře dveře. „Tohle on nepochopí,“ zamumlala si pro sebe a pak pohlédla na Nadine. „Možná že ty ano.“

„Ale já to chápu, Dallasová. To víš, že to chápu. Chtělas pohnout s vyšetřováním, tak proč nepodstrčit důvěryhodné reportérce falešné prohlášení, že? Prostě ji využijeme, ne? Ostatně, co na ní záleží? Ona přece žádné city nemá. Je to jen další idiot, co se dívá na zprávy.“

„To prohlášení nebylo falešné. Já jsem ti řekla, co jsem chtěla říct,“ prohlásila Eva a odsunula stranou tác se snídaní. Bez ohledu na doporučení lékařů nehodlala tuto konfrontaci absolvovat v posteli. „Pověděla jsem ti to tak, jak jsem to cítila, a věř mi, že za jiných okolností bych si to nechala pro sebe.“

Odhodila přikrývku a vstala. Pak jí došlo, že ji nohy ještě nejspíš neunesou. Dala tedy přednost vlastní důstojnosti před hrdostí a raději se posadila na okraj postele.

„Byl to okamžitý popud. Není to omluva, já vím. Přesně jsem věděla, co dělám, a co podnikneš ty. Jedno ti ale musím říct, Nadine. Nestalo by se to, kdybyste za mnou nepřišli s tou kamerou.“ ‚Je to moje práce, krucifix!“

„Jo, a moje práce je chytit toho kripla, krucifix! Tady jde o další životy a jeden z nich může být i Roarkeův! To znamená, že

udělám všechno, co bude nutné. Třeba i využiju přítelkyni.“ „Mohlas mi něco naznačit.“

„To jsem mohla. Neudělala jsem to.“ Eva cítila, že jí začíná třeštit hlava. Podepřela si ji rukama. Sedativa přestávají účinkovat, pomyslela si. „Jestli ode mě chceš slyšet něco opravdu důvěrného, Nadme, tak prosím. A je mi jedno, kam s tím poběžíš. Mám strach.“ Na okamžik si zakryla obličej dlaněmi. „Mám strach jako nikdy v životě, protože vím, že ti předchozí pro něj byli jen něco jako slupky. Přes ně se dostává k jádru. A to jádro je Roarke.“

Nadine na ni vytřeštila oči. Ještě nikdy neviděla Evu skutečně zranitelnou. Ani ji nenapadlo, že by snad měla nějakou slabinu. Ta žena, která před ní seděla s noční košilí vyhrnutou na stehna a s hlavou v dlaních na posteli, však nebyla policistka. Teď ne. Byla to jen a jen žena.

„Takže ty ses chtěla pojistit, aby musel jít nejdřív přes tebe.“ „Tak jsem to myslela.“

V obměkčeném srdci už nezbylo místo pro zlost. Nadine si sedla vedle Evy na kraj postele a položila jí paži kolem ramen. „Myslím, že to chápu. Je mi trapně i za to, jak pitomě žárlím. Potkala jsem už spoustu chlapů, ale z žádného z nich jsem nevymáčkla to, co je mezi tebou a Roarkem.“

„Myslím, že takhle to nefunguje. To si tě prostě najde, popadne tě to pod krkem a ty s tím prostě nic nenaděláš.“ Přitiskla si dlaně na oči a vzdychla. „Já jsem to přehnala. Omlouvám se.“ „Ježíši, musíš mít otřes mozku, když se mi omlouváš.“ „Protože tu nikdo není a protože mám pocit, že mě lituješ, svěřím ti, že si připadám, jako by mě převálcoval celý autopark městských dopravních podniků.“

„Jdi si ještě lehnout, Dallasová.“

„To nemůžu.“ Přejela si rukama po obličeji, důkladně si promnula oči a protáhla bolavá ramena. „Má pořád ještě pár kroků náskok a s tím musím něco udělat.“ Pak ji něco napadlo. Otočila se k Nadine a pozorně se na ni zahleděla. „Kdyby ale nějaký zuřivý reportér pustil do éteru zprávu, že zranění poručíka Dallasové jsou vážná, že se zotavuje doma a že bude několik dní upoutána na lůžko. „

„Ty chceš, abych lhala veřejnosti?“ zeptala se nevěřícně Nadine a povytáhla obočí.

„Ale moje zranění jsou doopravdy vážná. Tvrdili to všichni, dokud jsem jim neskočila po krku. A doma se zotavuju, nebo snad ne? To přece vidíš sama.“

„A budeš několik dní ležet, jak jsi říkala?“

„Mně už to jako celé dny připadá, Nadine. Touhle informací bych mohla získat čas. On bude čekat, než zase budu schopná postavit se na nohy. Teprve potom se pustí do dalšího kola. Nebaví ho hrát sólo. Chce protivníka.“ Zavrtěla hlavou. „Vlastně ne, on chce mě. Konkrétně mě. A když ležím zdrogovaná v pelechu, nemůžu přece hrát, ne?“

„Udělám to.“ Nadine vstala a podívala se Evě do očí. „A řeknu ti, Dallasová, že by mě nijak nepřekvapilo, kdyby Roarke zařídil, abys dalších pár dní opravdu strávila zdrogovaná v pelechu.“ Hodila si tašku přes rameno a usmála se. „Každopádně jsem ráda, že nejsi po smrti.“

„To já taky.“

Když Nadine odešla, Evě se podařilo vstát a pomalu se dovléct pod sprchu. Opřela se oběma rukama o vykachlíčkovanou stěnu a nařídila domovnímu počítači spuštění vody o teplotě pětačtyřiceti stupňů naplno. O deset minut později už se cítila lépe, a když se oblékla, připadala už si docela normálně.

Když ale vešla do své pracovny, stačil jediný Roarkeův pohled, aby zavrávorala a o krůček couvla.

„Napadlo mě, že bych si mohla sednout do ušáku. Cítím se docela dobře,“ vysypala ze sebe kvapně, když Roarke nic neříkal. „Myslím, že ta zastávka v nemocnici včera večer byl dobrý nápad. Jsem ráda, žes mě neposlechl.“

„Myslíš, že se ti to povede takhle zamluvit?“

„Za pokus to stálo.“ Snažila se vyloudit na tváři úsměv, ale pak to vzdala. „Podívej, jsem už v pořádku. A potřebuju pracovat.“

„Takže budeš pracovat, co? No, já si taky musím něco zařídit.“ Vykročil ke dveřím do své pracovny, ale pak po ní přes rameno střelil pohledem. „Dejte mi vědět, až budete mít chvilku volnou, poručíku. Jde o nějaké osobní záležitosti.“

„Ale do háje,“ vzdychla si Eva, když se za ním zabouchly dveře.

„Ještě jsem neviděl, aby se někdo dokázal vztekat s takovým klidem,“ poznamenal McNab. „Sám jsem se z toho celý rozklepal.“

„Umíte taky někdy držet hubu, McNabe? Chci vidět ty disky se záznamy z garáží.“ Eva si prudce přistrčila ušák ke stolu. „Pusťte to, Peabodyová. Od šestnácti nula nula. Přibližně v tu dobu jsem na centrálu přijela.“

Když se monitor rozsvítil, Eva se na něj soustředila a snažila se nemyslet na osobní problémy. „Zaměřte to na vjezd. Někudy tam musel vlézt.“

Sledovali jednotlivá vjíždějící i vyjíždějící osobní auta a dodávky. Fotobuňka skeneru pokaždé zeleně blikla na znamení, že jde o vůz s oprávněním ke vjezdu.

„Tohle by pro něj neměl být problém, co, McNabe? Ten, kdo dokázal taková elektronická kouzla, jako už nám předvedl on, by neměl mít potíže s přelstěním skeneru v garážích.“

„Tam je zabezpečení pěkně ostré. Po té záplavě pumových útoků na veřejné budovy, ke kterým docházelo během válek gangů, byly všechny přístupové cesty do městských i vládních institucí vybavené novým zabezpečovacím zařízením.“ Přikývl a díval se dál. „I přes všechny ty rozpočtové škrty se to zabezpečení dvakrát ročně kontroluje a obnovuje. Je na to federální zákon. Kontroly neustále namátkově stanovuje speciální skupina androidů.“ „Mohl by to obejít?“

„Mohl, ale nebyla by to žádná sranda a bylo by to podstatně riskantnější než nějaká videohra. Jakmile se spustí alarm, automaticky se uzavírají všechny přístupové i únikové cesty. Byl by tam prostě jako v bedně.“

„Byl ale vytočený a kromě toho si o sobě dost myslí.“ Eva se pohodlně opřela. „On to risknul, a protože se žádný alarm nespustil, povedlo se mu to. Dostal se do garáží policejní centrály, nastražil mi do auta bombu a zase zmizel. Jindy se mi do auta dostat nemohl. Počítači, otevřít okno na sekci AB, druhé

poschodí. Hele. Tady je moje auto. Na první pohled vypadá docela neškodně.“

„Nechtějte vidět, jak vypadá teď,“ poznamenala Peabodyová a musela se přemáhat, aby se neroztřásla. „Odtáhli ho na laboratorní testy. Už jsem vám zažádala o nový vůz.“

„Oni do toho nejspíš na údržbě narvou pár šroubů a strčí mi ten krám zpátky.“ Přistihla se, že si to snad i přeje, ačkoli věděla, že je to hloupé a sentimentální. „Ta banda tupých byrokratů vždycky. .. počkat, počkat, co to bylo?“

Dodávka s turbopohonem, oznámil okamžitě ochotně počítač. Model Jetstream, vozidlo vyrobeno roku 2056.

„Zastavit obraz. Podívejte se na to.“ Eva pokynula Peabodyové, aby přistoupila blíž. „Má neprůhledná skla. Naše auta to u řidiče nesmějí mít. A vidíte ty poznávací značky. To přece vůbec není naše auto. To je číslo z nějakého taxíku, proboha. V tomhle seděl náš člověk, Peabodyová.“

„Skvělá trefa, Dallasová.“ Ohromený McNab stiskl několik kláves a vytiskl záběr zastavený na monitoru. „Prověřím ta čísla.“

„Podíváme se, co dělal dál,“ zamumlala Eva. „Počítači, pokračovat.“ Dívala se, jak dodávka projela prvním poschodím a pomalu zamířila vzhůru do dalšího. Zastavila přímo za jejím vozem. „Máme ho. Já věděla, že jednou udělá chybu.“

Dveře dodávky se otevřely. Muž, který z ní vystoupil, byl zahalen do dlouhého pláště a čepici měl naraženou hluboko do tváře. „Policejní uniforma. Tohle je plášť pořádkové služby. I čepice patří k uniformě. Jenom boty má špatné. Obul si ta moderní vznášedlová perka. Ksakru, není mu vidět do obličeje. Má sluneční brýle.“

Pak se muž otočil a podíval se přímo do objektivu bezpečnostní kamery. Eva zahlédla velice bledou kůži a křivku tváře. Neznámý pak zdvihl jakousi tenkou hůlku, namířil ji proti objektivu a monitor vzápětí zaplnila záplava barev.

„Do háje. Zablokoval to! Co to měl ksakru v ruce? Přehrát znovu!“

„Takovouhle rušičku jsem v životě neviděl.“ McNab zavrtěl nechápavě i obdivně hlavou, když na monitoru znovu naskočil

poslední záběr. „Není to delší než patnáct centimetrů a je to jen o málo silnější než lyžařská hůlka. Na to by se měl podívat pan Roarke.“

„Později,“ prohlásila zamítavě Eva. „Známe barvu jeho pleti, výšku i postavu. Taky máme značku toho auta. Musíme zjistit, jestli nám to k něčemu bude.“

Eva dál upřeně hleděla na monitor, jako by se snažila proniknout přes sluneční brýle a štítek čepice k obličeji a k očím neznámého muže. „Peabodyová, prověřte tu dodávku. Chci seznam všech lidí, kteří tenhle model vlastní. McNabe, vy zjistěte, kdy se ztratilo číslo z toho taxíku. Máme následující fakta – do garáží vjel v osmnáct dvacet tři, to znamená necelou hodinu po odvysílání reportáže, kterou se mnou Nadine natočila. Možná že už měl tu bombu vyrobenou, ale potřeboval nějaký čas, aby ji připravil k transportu, vymyslel plán a našel moje auto. Vsadím se, že mu taky chvíli trvalo, než se uklidnil. Kolik času mu mohl zabrat ten převoz?“

Znovu se pohodlně opřela a usmála se. „V každém případě musí mít sídlo v centru. Nebude to dál než v okruhu deseti bloků od policejní centrály, takže začneme pátrat za humny.“

S úsměvem nařídila počítači pokračovat v přehrávání. Chtěla zjistit, jak dlouho tomu bastardovi trvalo, než bombu nastražil.

Kapitola čtrnáctá

Eva se sice necítila na další manželskou hádku, ale napadlo ji, že bude nejlepší mít ji co nejdřív za sebou. Potřebovala Roarkeovy znalosti, kontakty, a protože chtěla vyhovět inspektorovu požadavku a začít pátrat v Irsku, potřebovala i zkušenosti, které tam Roarke získal.

Protože se jí zdálo, že se Peabodyová s McNabem nijak zvlášť nesnášejí, rozdělila je tím, že každému zadala jiný úkol. Věděla, že když bude každý pracovat jinde, donutí je vzájemná řevnivost k maximálnímu vypětí. Doufala, že jejich hlášení bude mít nejpozději v poledne.

Přistoupila ke dveřím do Roarkeovy pracovny, zhluboka se nadechla a rychle zaklepala.

Když vstoupila, Roarke varovně vztyčil prst, čímž jí dával najevo, aby počkala, dokud nevyřídí hovor se dvěma hologramy. „. doufám, že tyhle detaily zvládnete, než se tam dostanu osobně. Chci, aby byl Olympus ve stanoveném termínu plně funkční. Chápete?“

Kromě uctivého přikývnutí se žádné odpovědi nedočkal. Pohodlně se opřel a řekl: „Ukončit přenos.“

„Problémy?“ zeptala se Eva, když hologramy zmizely.

„Běžná rutina.“

„Omlouvám se, že tě vyrušuju, ale měl bys minutku?“

Významně se podíval na hodinky. „Možná i dvě. Co pro vás mohu udělat, poručíku?“

„Tenhle tón vážně nesnáším.“

„Opravdu? To je mi líto.“ Roarke se opřel a sepjal ruce. „Chceš vědět, co nesnáším já?“

„Já vím, co mi asi řekneš, ale právě mě dost dači čas. McNaba a Peabodyovou jsem poslala pátrat ven. Sama jsem tu uvázaná, protože jsem právě přes Nadine pustila do světa fámu, že jsem na tom bledě a ležím doma.“

„V tom jsi čím dál tím lepší. Myslím v tom vypouštění fám," upřesnil.

Strčila si ruce do kapes. „Fajn, tak si to vyříkáme, aby se pročistil vzduch. Udělala jsem prohlášení a překročila jsem své pravomoci, abych toho zabijáka vydráždila a vyprovokovala. Chtěla jsem, aby se soustředil na mě. Ode mě se totiž čeká, že budu ‚chránit a sloužit'," vyslovila významně heslo americké policie. „Počítala jsem s tím, že když se zaměří na mě, získám čas na záchranu další oběti. Vyšlo to, a přesně jak jsem předpokládala, vytočil se tak, že začal dělat chyby. Tím pádem máme stopy, o kterých jsme si před čtyřiadvaceti hodinami mohli nechat jen zdát."

Roarke ji nechal domluvit. Aby získal čas, vstal a zamířil k oknu. Jakoby duchem nepřítomný ztlumil tmavý odstín skel, aby dovnitř vpustil víc světla. „Kdy tě napadlo, že jsem tak naivní nebo docela normálně pitomý, nebo že mě dokonce potěší, když se dozvím, že ses mě rozhodla krýt vlastním tělem?"

Hlavně klid, pomyslela si Eva. „Naivita a pitomost jsou ty poslední vlastnosti, které bych ti přisuzovala. O tom, jestli budeš nebo nebudeš mít radost z toho, že jsem jeho pozornost odvrátila od tebe k sobě, jsem neuvažovala. Mně stačí, že jsi naživu. Dokonce mi ani nevadí, že se na mě zlobíš, jen když žiješ."

„Nemělas na to právo. Nemáš právo stavět se mu do rány místo mě!" Otočil se k ní a z modrých očí mu sálal vztek. „Kdo ti dal, k čertu, právo riskovat kvůli mně život?"

„Ale! Tak takhle to je?" Vykročila k němu. Stáli teď těsně proti sobě. „Tak mi to řekni! Podívej se mi do očí a řekni mi, že bys neudělal totéž, kdybych byla v nebezpečí já!" „To je něco úplně jiného."

„Proč?" Zdvihla výbojně bradu a prudce ho píchla ukazovákem do prsou. „Protože ty seš ten, co má penis?"

Už otevíral ústa a na jazyk se mu drala záplava vulgárních a zlostných slov. Zarazil ho jen chladný a velice sebevědomý záblesk v jejích očích. Obrátil se a oběma pěstmi se opřel o stůl „Tohle spolknu jen proto, že vím, jak na tom teď jsi," prohlásil nakonec.

„V tom případě už to dopovím, abys to mohl spolknout všechno najednou. Miluju tě a potřebuju tě zrovna tak, jako ty miluješ a potřebuješ mě. Možná že to neříkám tak často nebo to nedávám tak jasně najevo, ale to ještě neznamená, že by to nebyla pravda.

Jestli tvoje ješitnost neunese fakt, že jsem ochotná tě chránit, pak je to hodně špatné.“

Zdvihl ruce a prohrábl si vlasy. Teprve pak se k ní obrátil. „Vynikající způsob, jak zarazit hádku,“ prohlásil.

„To že dělám?“

„Vypadá to tak, protože když se teď zkusím hádat dál, udělám ze sebe pitomce.“

„Uvažuješ správně.“ Konečně se odvážila riskovat úsměv. „Jestli už jsi skončil s tím vztekáním, mohla bych s tebou probrat pár věcí?“

„Neřekl jsem, že jsem skončil se vztekáním, ale s hádkou.“ Posadil se na roh stolu. „Ale jo, poslož si a probírej se mnou, co je ti libo.“

Eva mu spokojeně podala disk. „Pusť si to. Je tam zajímavý záběr. Zvětši si ho.“

Udělal, oč jej Eva požádala, a pozorně si prohlížel záběr muže s rušičkou. Viděl prsty v rukavici sevřené kolem zatížení ve tvaru krátké tyčky. Rukojeť sice nebyla vidět, ale obrysy vrubů a tlačítek byly docela jasně patrné. Světlo na hrotu přístroje svítilo zeleně.

„Je to rušička,“ prohlásil pak Roarke. „Dokonalejší a rozhodně daleko skladnější než všechno, co jsem zatím viděl.“ Přistoupil blíž k monitoru. „Značka výrobce – pokud tam tedy vůbec nějaká je – bude nejspíš na rukojeti a je zakrytá tou rukou, takže tudy cesta nevede. Jedno z mých oddělení výzkumu a vývoje už na menší a výkonnější rušičce začalo pracovat. Budu muset prověřit, v jakém je to stadiu.“

To Evu vyvedlo z míry. „Vy vyrábíte takovéhle věci?“

Roarke postřehl její tón a nepatrně se pousmál. „Společnost Roarke Industries zajišťuje řadu dodávek pro vládu. Vlastně pro řadu vlád, když už o tom mluvíme. Středisko vládní bezpečnosti

pořád hledá nové hračky, jako je například právě tohle. A dobře platí.“

„Takže něco podobného se klidně může vyvíjet v některém z tvých podniků? Brennen podnikal v komunikacích. Mohli na tom dělat i jeho lidi od výzkumu.“

„To nebude těžké zjistit. Zjistím si, jak to vypadá u nás ve společnosti, a některému ze svých spolehlivých lidí uložím prověřit Brennenovu organizaci.“

„Ty máš špiony?“

, Jen lidi, kteří shromažďují data, miláčku. Neradi slyší, když se o nich mluví jako o špionech. Máš tam někde toho svého grázla taky celého?“

‚Jdi o jeden záběr zpět.“

„Počítači, zobrazit předchozí záběr,“ nařídil Roarke.

Roarke se zamračil, soustředěně se zadíval na monitor a podle zaparkovaných vozidel začal odhadovat: „Asi metr pětasedmdesát a podle toho, jak na něm visí ten plášť, nemá ani osmdesát kilo. Podle toho kousku kůže, co tam je vidět, je hodně bledý. Neřekl bych, že tráví moc času venku, takže povoláním – pokud nějaké má – bude patřit k bílým límečkům.“

Naklonil hlavu na stranu a pokračoval: „Věk nemáme podle čeho odhadnout, ačkoli. držení těla má vyloženě mladistvé. Je mu vidět část úst. Usmívá se. Namyšlený bastard. Pokud jde o jeho vkus v oblékání, je to bída.“

„To je uniforma pořádkové policie,“ informovala ho suše Eva. „Pochybuji ale, že by byl nějak napojený na policii. Policajti nenosí vznášedlové boty a žádný z chlapů od pořádkové služby nemá o takovéhle práci nebo vybavení ani páru, protože jinak už by ho dávno zlanařilo oddělení elektronické detekce. Takovéhle pláště se kromě toho dají koupit jen v samotném New Yorku hned v několika obchodech.“ Okamžik vyčkala a pak pokračovala: „Ale prověříme to stejně.“

„A ta dodávka?“

„Ta už se prověřuje. Jestli není kradená a je registrovaná ve státě New York, významně se nám zúží okruh pátrání.“

„To je hodně optimistický předpoklad, Evo. Jen já mám v New Yorku na různé podniky zaregistrováno asi dvacet takovýchhle dodávek. Máme je na zásobování, na údržbu i na převozy lidí.“

„Pořád je to víc, než co jsme měli, když jsme začínali.“

„Ano. Počítači, vypnout.“ Obrátil se znovu k ní. „Předpokládám, že Peabodyová s McNabem během jednoho nebo dvou dnů zvládnou podstatnou část té mravenčí práce, ne?“

„Jistě. A brzy se vrátí Feeney. Hned mě bude mít na krku.“

„Oni už jsou totiž hotovi s Jennieiným tělem. Dnes odpoledne ho vydají.“

„Aha.“

„Potřebuju, abys jela se mnou, Evo. Do Irska. Chápu, že se ti to asi zrovna moc nehodí, ale chci po tobě jen dva dny.“

„No, já.“

„Já tam bez tebe nemůžu,“ vyhrkl Roarke. To už nezvládl svou netrpělivost a zlobně se mu zaleskly oči. „Bez tebe nepojedu. Nebudu riskovat, že se ten parchant o něco pokusí znovu, až budu pět tisíc kilometrů odtud. Potřebuju tě mít u sebe. Všechno už jsem zařídil. Můžeme vyrazit za hodinu.“

Eva došla k názoru, že bude nejlepší obrátit se k oknu a předstírat zaujetí krásnou vyhlídkou, aby její manžel nepoznal, že se pokouší potlačit úsměv. Věděla, že k němu není upřímná, když mu nepřizná, že ho právě chtěla požádat, aby s ní odpoledne zaletěl do Dublinu. Možnost nechat si to pro sebe však byla příliš lákavá.

, Je to pro tebe důležité?“

„Ano. Nesmírně.“

Otočila se k němu, usmála se a musela se velice ovládat, když předstírala zdrženlivost. „No, tak jo. Jdu balit.“

„Chci ty informace dostat hned, jak přijdou.“ Eva rázovala po kabině Roarkeova soukromého letadla a upřeně hleděla do chladných a soustředěných očí strážníka Peabodyové, s níž byla ve spojení prostřednictvím videotelefonu. „Pošlete mi to všechno do hotelu v Dublinu, ale zakódované.“

„Pracuji na té dodávce. V New Yorku je vozů této značky a modelu s neprůhlednými skly registrováno přes dvě stě.“

„Tak je proklepněte. Všechny.“ Prohrábla si vlasy. Byla rozhodnutá nevynechat sebemenší detail. „Ty boty vypadaly jako nové. Počítač by mohl odhadnout velikost. Prověřte i tohle, Peabodyová.“

„Chcete, abych prověřovala boty?“

„Přesně, jak jsem řekla. Zjistěte, kde se poslední dva. ne, raději tři měsíce tyhle vznášedlové boty prodávaly. Možná že budeme mít štěstí.“

„Víra v zázraky je vskutku povznášející, poručíku.“

„V detaily, Peabodyová. Lepší je věřit v detaily. Zkuste to konfrontovat s údaji o prodeji toho pláště a s tím, co se zjistilo o prodeji té sošky. Pracuje McNab na té rušičce?“

„Tvrdí to.“ Hlas Peabodyové okamžitě ochladí. „Už jsem o něm neslyšela víc než dvě hodiny. Prý si šel promluvit s tím člověkem z oddělení výzkumu a vývoje podniku Electronic Future, na kterého mu dal kontakt pan Roarke.“

„Předejte mu tytéž rozkazy všechny informace v kódované podobě poslat ihned, jakmile budou k dispozici.“

„Ano, madam. Několikrát volala Mavis. Summerset jí řekl, že v klidu odpočíváte a máte od lékařů zakázané návštěvy. Také volala doktorka Mírová a poslala vám květiny.“

„Vážně?“ Eva se překvapeně odmlčela. Vyvedlo ji to z míry. „Možná že byste jí za mě měla poděkovat nebo tak něco. Ksakru, jak špatně bych na tom vlastně měla být?“

„Hodně špatně, Dallasová.“

„To je k vzteku. Ten parchant teď nejspíš oslavuje. Musíme se postarat, aby mu ta radost dlouho nevydržela. Pošlete mi ty informace, Peabodyová. Nejpozději za osmačtyřicet hodin jsem zpátky a chci ho konečně zabásnout.“

„Zatímco se tu spolu bavíme, už se mu otevírají dveře od lapáku, madam.“

„Hlavně si do nich sama nepřibouchněte prstíček,“ varovala ji Eva a ukončila hovor. Schovala videotelefon do kapsy a podívala se na Roarkea. Po celou dobu letu seděl pohroužen do vlastních myšlenek a moc toho nenamluvil. Eva přemýšlela, jestli už

nenastala vhodná chvíle říct mu, že se spojila s policií v Dublinu a dohodla si schůzku s inspektorem Farrellovou.

Seděla naproti němu a poklepávala si prsty na koleno. „Tak. vezmeš mě na tah po oblíbených místech svého bujarého mládí?“

Neusmál se sice, jak doufala, ale odtrhl pohled od okna a podíval se jí do očí. „Nebyl by to moc hezký pohled.“

„Asi nepůjde o trháky cestovních kanceláří, ale možná že by ti to pomohlo najít některé své bývalé přátele a společníky.“

„Tři z mých bývalých přátel a společníků jsou mrtví.“

„Roarkeu. „

„Ne.“ Pak Roarke znechucen sám sebou zvedl ruku. „Rozjímání nám nepomůže. Vezmu tě do hospody U prasátka.“

„U prasátka?“ Eva se rychle napřímila a zpozorněla. „Brennenova manželka říkala, že její muž tam často chodíval. Co je to za podnik?“

„Prostě hospoda.“ Teď už se usmál. „Společenské a kulturní centrum té sorty lidí, která přechází z mateřského mléka rovnou na dvanáctku. Taky bys měla vidět Grafton Street. Tam jsem šacoval kapsy. Pak jsou ještě moc zajímavé zapadlé uličky v jižní části Dublinu. Tam jsem provozoval hazardní hry, než jsem to svoje přenosné kasino přestěhoval do zadní místnosti řeznictví Jimmyho O'Toleala.“

„Ty dokážeš dát dohromady i párky s cinknutými kartami.“

„Bylo toho víc. Pak přišlo pašování. Velmi dobrodružné podnikání a současně finanční základ společnosti Roarke Industries.“ Předklonil se a zapnul jí bezpečnostní pás. „A dokonce po všech těch zkušenostech si nechám ukrást srdce policistkou a musím se napravovat.“

„V něčem.“

Zasmál se a vyhlédl z okna. Pod nimi už se začínal rýsovat Dublin. „V něčem,“ připustil. „Tamhle je řeka Liffey. Mosty se ve slunci zlaté lesknou. Dublin je navečer docela hezké město.“

Když se za necelou hodinu v limuzíně hnali ulicemi, usoudila Eva, že Roarke měl pravdu. Očekávala, že Dublin bude podobný New Yorku i s jeho davy lidí, hlukem a nervozitou. Ano, rušno tu bylo, ale to tempo mělo v sobě cosi veselého.

Jednotlivé domy byly oživené barevně natřenými dveřmi a klenuté mosty dodávaly městu osobité kouzlo. Ačkoli už se blížila zima, květiny tu ještě hýřily barvami.

Hotel, ve kterém se ubytovali, byl ohromný kamenný dům s lomenými okny, který celkově působil dojmem starobylého hradu. Stačila si jen letmo prohlédnout halu s vysokým stropem, elegantním nábytkem a tmavě natřenými stěnami. Pak už je rychle uvedli do apartmá.

U lidí jako Roarke se nepředpokládalo, že budou ochotni zdržovat se tak malichernými detaily, jako je zápis do knihy hostů. Na jejich příjezd už bylo všechno připraveno. V apartmá je očekávaly obrovské vázy plné květin, velké mísy s ovocem a těžká karafa kvalitní irské whisky.

Vysoká okna zářila odleskem posledních narudlých paprsků zapadajícího slunce.

„Napadlo mě, že bys chtěla vyhlídku do ulice, aby ses mohla dívat, jak to tu žije," řekl Roarke.

„Trefil ses." Eva už stála u okna s rukama v kapsách. „Je to krása. Jako. já nevím. jako ve filmu. Viděls ta pouliční vozítka? Všechna se jenom lesknou. Dokonce i okapy vypadají, jako by je někdo zrovna vyleštil."

„V Irsku se jednotlivé obce pořád ještě hodnotí podle toho, jak jsou upravené."

Pobaveně a zaujatě se zasmála. „Za město krásnější?"

„Je to věc prestiže i životního stylu, kterého se tu pořád ještě většina lidí odmítá vzdát. Na venkově jsou pořád k vidění kamenné zídky a pečlivě udržované louky i pole. Pastva pro oči. Najdeš tam i domky s doškovými střechami. V krbech se tam topí rašelinou a na dvorcích se pěstují květiny. Irové na svých tradicích opravdu lpějí."

„Proč jsi odsud odcházel?"

„Protože ty moje tradice nebyly tak přitažlivé a daleko snáz se opouštěly." Vytáhl z vázičky jasně žlutý kvítek a podal jí ho. „Dám si sprchu a pak budeme pokračovat ve výkladu."

Eva se znovu otočila k oknu a zamyšleně otáčela kvítkem v ruce. Přemýšlela o tom, kolik se toho ještě dozví o muži, za kterého se provdala, než tahle noc skončí.

Dublin měl i méně přitažlivé čtvrti. Byly tu uličky prosycené všudypřítomným zápachem hnijících odpadků, kde se ve stínu míhaly vyhublé kočky. Tady Eva spatřila odvrácenou tvář města. Viděla spěchající muže s nahrbenými rameny a neklidnýma očima. Slyšela chraplavý smích, z něhož zaznívalo zoufalství, i nářek hladového dítěte.

Spatřila skupinku kluků, z nichž nejstaršímu nemohlo být víc než deset. Naoko lhostejně bloumali ulicemi, ale Eva si všimla chladného, vypočítavého lesku jejich očí. Kdyby se na tuhle cestu byla vydala se zbraní, už by ji pod bundou držela v ruce.

Ulice byla jejich hřištěm a kluci to očividně věděli.

Jeden lehce vrazil do Roarkea, který tlupu právě míjel. „Sorry," broukl kluk na půl úst, ale pak divoce zaklel, když ho Roarke popadl pod krkem.

„Dávej si bacha na ruce, kámo. Ve svých kapsách strpím jen ty svoje, jasný?"

„Pusťte mě." Kluk se zmítal a komicky se pokoušel Roarkea, který ho od sebe držel na délku paže, udeřit. „Nikdá jsem nic neukrad, ty parchante!"

„Ale jenom proto, že máš moc tlusté ruce. Když mi bylo šest, byl jsem lepší než ty." Roarke s chlapcem zatřásl jako se štěnětem. Zdálo se, že ho víc podráždila jeho neobratnost než samotný pokus o krádež. „Tenhle hmat by ucítil i nalitý turista odněkud z Buranova. Kromě toho ti to koukalo z očí." Podíval se klukovi do vztekem zkřivené tváře a potřepal ho po hlavě. „Měl bys radši dělat volavku než kapsáře."

„Vynikající, Roarkeu. Co kdybys mu dal ještě nějakou tu lekci, jak se má pořádně krást, když už jste se tak pěkně zapovídali?" rýpla si Eva.

Když chlapec zaslechl Evina slova, zamrkal a přimhouřil oči. Přestal s Roarkem zápasit. „Povídaj se tu legendy o nějakým Roarkeovi, kterej makal tady v ulicích. Bydlel v chatrči a rychlý prsty a pevný nervy mu prej vydělaly majlant."

„Ty nervy máš, ale chybí ti ty prsty.“

„Většinou mi stáčej.“ Když se kluk uklidnil, letmo se na Roarkea uculil. „A když ne, každýmu poldovi zdrhnu.“

Roarke se k němu předklonil a ztlumil hlas. „Tohle je moje žena, ty skopová hlavo. Je to polda.“

„Přesně tak.“ Roarke hrábl do kapsy a vylovil hrst mincí. „Být tebou, nechám si je pro sebe. Tví kámoši se rozprchli jako krysy. Nezůstali s tebou, a tak si podíl nezaslouží.“

„Netvrdím, že se budu dělit.“ Mince okamžitě zmizely v klukově kapse. „Rád jsem vás poznal,“ hlesl pak. Potom se podíval na Evu a s překvapivou důstojností jí pokývl. „Pani,“ zamumlal a rozběhl se jako králík do tmy.

„Kolik jsi mu dal?“ zeptala se Eva.

„Dost na to, abych mu zvedl náladu, a přitom neurazil jeho hrdost.“ Objal ji kolem pasu a pokračovali v procházce.

„Připomínal ti někoho?“

„To ani ne,“ prohlásil Roarke s veselostí, která jeho samotného překvapila. „Ale nikdy mě tak snadno nechytili.“

„Nevím, co je na tom k chlubení. Kromě toho dneska už bys tak hbité prsty neměl.“

„V tom máš jistě pravdu. S věkem člověk ztrácí cvik.“ S úsměvem jí podal služební odznak, který jí vytáhl z kapsy. „Myslím, že tohle je vaše, poručíku.“

Vytrhla mu ho a snažila se nedat najevo pobavení ani obdiv. „Nech už toho.“

„Přece si před tebou nezkazím pověst. Už jsme tady.“ Zastavil se a zahleděl se na průčelí hostince. „U prasátka. Moc se to tu nezměnilo. Možná je to tu jen trochu čistší.“

„Možná se tady taky chystají na tu tvoji soutěž o obec krásnější.“

Zvenčí nevypadal hostinec nijak úchvatně. Nad zamřížovanou výlohou se skvěla malba zobrazující bílé prase. Nikde v oknech ani kolem dveří nebyly vidět květiny, ale skla byla čistá a po chodníku se neválely žádné odpadky.

V okamžiku, kdy Roarke otevřel dveře, vyvalila se proti Evě vlna horka, pivních výparů a kouře, provázená směsicí hlasů a hudby.

Vešli do dlouhé úzké místnosti. Kolem starého dřevěného baru stáli vedle sebe pouze muži. Na židlích kolem nízkých stolů plných sklenic se tísnili další hosté včetně žen a malých dětí. Na opačném konci seděli v nevelkém boxu dva hudebníci. Jeden hrál na housle a druhý na malou kytaru, která vydávala jen třaslavý zvuk.

Vysoko na stěně byla umístěna miniaturní televizní obrazovka. Zvuk byl vypnutý. Právě se na ní nějaký muž snažil sjet na kole hrbolatou ulicí a skončil v kotrmelcích. Nezdálo se, že by to někdo sledoval.

Za barem se činili dva muži. Kasírovali hosty a nalévali tvrdý alkohol. Když Roarke s Evou vešli, několik lidí se po nich ohlédlo, ale hluk hovorů v místnosti nijak neutichl.

Roarke zamířil na konec baru. Poznal staršího z barmanů, muže tak svého věku, který býval kdysi hubený jako tyčka a sršel jedovatým humorem.

Zatímco čekal, až na ně přijde řada, položil Evě ruku kolem ramen a podvědomě ji pohladil. Byl jí vděčný za doprovod na tomhle krátkém výletě do minulosti.

„Guinness, jednu holbu a jeden půllitr, prosím.“

„Hned to bude.“

„Cože to budu pít?“ zajímala se Eva.

„Tekutý chléb irského lidu,“ zamumlal Roarke a sledoval, jak jeho dávný přítel připravuje s obdivuhodnou elegancí pití. „Musíš si na něj chvíli zvykat. Když na to nebudeš mít trpělivost, objednám ti Harp.“

Eva přimhouřila oči před hustým kouřem. „Tady se neví, že tabák je na veřejně přístupných místech dávno zakázaný?“

„V irských hospodách není.“

Barman se k nim vrátil se sklenicemi. Eva ji zdvihla ke rtům, zatímco Roarke vytáhl z kapsy další hrst mincí. Když si Eva poprvé usrkla, svraštila obočí, po druhém doušku zavrtěla hlavou. „Chutná to jako něco, co by se mělo spíš žvýkat.“

Roarke se uchechtl a barman se rozzářil. „Vy jste Yankee. To je váš první Guinness?“

„Jo.“ Eva se na sklenici zamračila a pomalu jí otáčela, zatímco si prohlížela tmavě hnědou tekutinu s bílou napěněnou čepicí.

„A myslíte, že je taky váš poslední?“

Usrkla znovu, chvíli pivo podržela v ústech a pak polkla. „Ne. Myslím, že si zvyknu.“

„Tak fajn.“ Barman se usmál a nenápadně postrčil Roarkeovi mince po pultu zpátky. „První je na mě.“

„To je od tebe milé, Briane.“ Roarke sledoval, jak se Brian přestal obdivovat Evě a soustředěně se na něj zadíval.

„My se známe? Připadáte mi povědomý, ale nevím, kam vás zařadit.“

„Už je to takových patnáct let, takže ty vzpomínky budou i po tom všem, co jsme spolu zažili, možná už trochu zašlé. Já jsem tě ale poznal hned, Briane Kelly, i když jsi přibral takových deset, možná patnáct kilo. No, jak tak koukám, tak spíš dvacet.“ Roarke se široce usmál a právě tím úsměvem se dal barmanovi poznat.

„A sakra! Chlapi, zamykejte ženský! Roarke osobně!“ Brianova ústa se roztáhla v úsměvu a barman vzápětí uštědřil Roarkeovi pořádnou ránu pěstí do obličeje.

„Kristepane,“ bylo jediné, nač se Roarke zmohl, když mu hlava odletěla dozadu. Když zase nabyl rovnováhy, zatřepal hlavou.

„Šťouchanec pro kojence,“ komentovala to Eva a znovu si usrkla silného irského piva. „Máš bezva kámoše, Roarkeu.“

„Dlužil jsem ti to,“ prohlásil Brian a zahrozil prstem. „Nikdy ses neukázal s tou stovkou liber, co jsem měl dostat jako podíl z posledního nákladu.“

Roarke si zamyšleně přejel hřbetem dlaně přes roztržený ret a slízl si krev. Hudba i šum hovorů zněly hostincem dál. „Kdybych se byl tenkrát vrátil s pobřežní hlídkou v patách, stálo by mě to daleko víc než sto liber.“ Zdvihl těžkou holbu a upil, aby si spravil chuť. „Myslel jsem, že jsem ti to pak poslal.“

„Prdlajs! Ale co je sto liber mezi kámošema?“ Brian se chraplavě rozesmál, až na policích zacinkaly sklenice, popadl Roarkea za ramena, přitáhl si ho k baru a políbil ho rovnou na

rozbité rty. „Vítej doma, ty zmetku! Hej, vy dva!“ křikl na hudebníky. „Zahrajte pro mýho starýho kamaráda ‚Divokýho korzára. Nic jinýho totiž nikdy nebyl! Taky jsem slyšel, že se mu konečně podařila pořádná rána! Dost velká, aby moh zacálovat rundu celý hospodě!“

Hosté zajásali a hudba znovu a tentokrát ještě živěji spustila.

„Runda bude, Briane, když mně a mé ženě věnuješ pár minut svého času vzadu v salonku,“ řekl Roarke.

„Tvý ženě?“ zaburácel znovu Brian a přitáhl si Evu, aby srdečně políbil i ji. „Blahoslavená Panenka Marie stojí při nás! Jen pár minut? Můžete mít mnohem víc! Mně to totiž tady teď říká pane! Michaele, pojď sem a pomoz Johnnymu u baru! Já mám nějakou práci vzadu.“

Stiskl tlačítko pod barovým pultem a na opačném konci se otevřely úzké dveře.

Salonek, jak Eva rychle zjistila, byla nevelká místnůstka zařízená jediným stolem a nejrůznějšími židlemi. Osvětlení tu sice bylo chabé, ale podlaha se leskla jako zrcadlo. Hudba sem slabě doléhala i přes zavřené dveře.

„Tak vy jste si vzala tohohle odpadlíka,“ hekl Brian a vzdychl, když ztěžka dosedl do křesla, které pod jeho vahou zaskřípalo.

„No jo, když on tak škemral.“

„Docela sis uměl vybrat, kámo. Dlouhý nohy a oči jako ta nejlepší irská whisky.“

„To ona si vybrala mé,“ prohlásil Roarke a vytáhl cigarety. Nabídl Brianovi.

„Americká,“ mlaskl Brian a zavřel blaženě oči, když mu Roarke připálil. „Tohle se tu pořád ještě těžko shání.“

„Pošlu ti bednu, abych se ti revanšoval za tu stovku,“

„Bednu amerik prodám za desetinásobek.“ Brian se spokojeně ušklíbl. „Tak ven s tím. Co vás k nám přivedlo? Slyšel jsem, že tě ty tvý prachatý kšefty čas od času zavedou do Dublinu, ale sem jsi nikdy netrefil.“

„Ne, netrefil.“ Roarke se mu podíval do očí. „To kvůli duchům.“

„No jo.“ Brian přikývl. Zdálo se, že ho ta slova nijak nevyvedla z míry a že je plně chápe. „V ulicích je jich plno. Ale najednou ses tu objevil i se svou krásnou paninkou.“

„Jo. Asi už jsi slyšel o Tommym Brennenovi a o těch ostatních.“

„Ty vraždy, já vím.“ Brian nalil dvě sklenky z láhve whisky, kterou přinesl z baru. „Tommy se tu za ta léta občas stavil. Moc často ne, ale sem tam se ukázal. Jednou jsem ho viděl s tou jeho a s dětma na Grafton Street. On mě viděl taky, ale nejspíš nebyla vhodná chvíle, aby vykecával s lidma jako jsem já. Tommy byl klidnější, když nemusel rodinku zatěžovat minulostí.“

Brian zdvihl sklenku. Ten pohyb připomínal spíš odevzdané gesto, než přípitek na zdraví. „A pak Shawn. To byl bezva chlap. Občas se z New Yorku ozval. Pokaždý říkal, že vydělává prachy a že se vrátí, až ho přestane bavit je počítat. Vždycky uměl dobře lhát,“ dopověděl Brian a znovu se napil.

„Přivezl jsem s sebou Jennie.“

„Vážně?“ V Brianově širokém, drsném obličeji se zdánlivě nic nezměnilo. Pouze přikývl. „Udělal jsi správně. Chtěla by to. Byla to hodná holka. Doufám, že toho parchanta, co ji oddělal, chytnou.“

„To je jeden z důvodů, proč jsme tady. Doufali jsme, že bys nám mohl pomoct.“

‚Jak ti můžu pomáhat, když se to stalo někde za oceánem?“

„Protože to všechno začalo tady s Marlenou.“ Roarke vzal Evu za ruku. „Ještě jsem ti ani pořádné nepředstavil svou ženu, Briane. Tohle je Eva. Poručík Eva Dallasová od newyorské policie.“

Brian se zakuckal posledním hltem whisky a bouchl se do hrudi, aby se mu do plic znovu dostal vzduch. Oči se mu zaleskly. „Policajtka? Ty sis vzal mizernou policajtku?“

„Já jsem si vzala mizernýho kriminálníka,“ zavrčela Eva, „ale to už si nikdo neuvědomí.“

„Já ano, miláčku.“ Roarke jí pobavené políbil ruku. „Uvědomuju si to bez ustání.“

Brian se znovu burácivě rozchechtal a dolil sklenky. „Tak na vás. A na to, aby se oheň snášel s vodou.“

Dalšího bude muset odložit.

Modlil se za vlastní trpělivost. Ostatně – čekal už velice dlouho. Bylo to ale zajisté znamení Boží, to chápal. Odchýlil se ze správné cesty. Nechal se ovládat vlastním chtíčem, když jí dal bombu do auta.

Protože zhřešil, modlil se nejen za trpělivost, ale i za odpuštění. Věděl, že měl pouze naslouchat síle, která jej vede. Byl si toho vědom a kál se. Když poklekl a přijal pokání a trest za svoji domýšlivost a zpupnost, závoj slz mu zkalil zrak.

Zakolísal při plnění svého poslání a zradil Boha. Jako Mojžíš.

Růžence v jeho rukou melodicky cinkaly, když postupoval korálek po korálku, desetiletí po desetiletí s navyklou rutinou a hlubokým soustředěním.

Zdrávas Maria, milostiplná.

Nepoužíval žádnou podložku pod kolena, protože byl vychován v přesvědčení, že k odpuštění je zapotřebí bolestí. Bez ní by se necítil očištěný. Zapálené bílé svíce vrhaly mihotavé světlo a vydávaly slabou vůni tekoucího vosku, který se hromadil pod nimi.

Panna Marie mezi nimi ho tiše sledovala. Blahosklonné.

Po obličeji se mu míhaly stíny vyvolávané světlem svíček. Ozařovaly jej pouze představy vlastního spasení.

Požehnaná tys mezi ženami.

Zdrávas byla jeho oblíbená modlitba. Vůbec ji nebral jako pokání. Přinášela mu útěchu. Když měl za sebou pátý z devíti růženců, které si uložil, začal rozjímat o svátosti oltářní. Konečně očistil mysl od světských starostí a bezbožných myšlenek.

Je čistý stejně jako Marie. Učili jej, že jeho nevinost a čistota jsou stezkami ke slávě. Kdykoli se do jeho srdce začal vkrádat chtíč, který způsoboval, že se začínal potit, a cítil, jak v něm vře krev, bojoval proti tomuto zákeřnému démonu ze všech sil. Jeho útrapám uvyklé tělo i vytříbená mysl byly zasvěceny pouze jeho víře.

Šéme této víry vzklíčilo v krvi, zakořenilo v pomstě a rozkvétalo se smrtí.

Kapitola patnáctá

Když se Eva probudila, zaslechla z haly vysílání zpráv. Cítila, jak na ní doléhá změna časového pásma. Měla pocit, že je kolem půlnoci, ale za oknem se hlásilo deštivé ráno.

Tušila, že Roarke moc dlouho nespal, ale už se smířila s tím, že její manžel potřebuje méně spánku, než kdokoli z lidí, které v životě poznala. Když se večer vrátili z hostince, nebylo mu příliš do řeči, ale byl. hladový.

Miloval se s ní jako člověk, který něco zoufale hledá nebo ztrácí, a ona neměla příliš na vybranou. Přizpůsobila se.

Napadlo ji, že už zase pracuje. Sleduje zprávy, kontroluje pohyby na burze, vyřizuje hovory. napadlo ji, že bude nejlepší nechat Roarkea o samotě, dokud nebude mít sama jasnou hlavu.

Pochybovačně si prohlédla sprchový kout v koupelně. Byl to obyčejný box se třemi bíle vykachlíčkovanými stěnami. Ten, kdo si do něj stoupl, musel nevyhnutelně vystrkovat zadek do místnosti. Zoufale se snažila nalézt nějaký mechanismus, kterým by se uvnitř zavřela a získala trochu soukromí, ale nepodařilo se jí to.

Stoupla si do boxu dlouhého téměř dva metry a pustila sprchu tak, aby pouze jemně mžila. Snažila se soustředit na horkou páru a ignorovat volný prostor za sebou. Důkladně se namydlila a vydrhla.

Brian nám moc nepomohl, přemítala v duchu, ačkoli slíbil, že se diskrétně poptá a zkusí získat nějaké informace o příbuzných mužů, kteří zavraždili Marlenu. Několik z nich osobně znal a vysmál se teorii, podle níž by kdokoli z těchto lidí měl dostatek inteligence, znalostí a odvahy na provedení série vražd, k nimž došlo v New Yorku.

Eva by se raději podívala do policejních kartoték a seznámila se s názorem místních kolegů. Musela se ale zbavit Roarkea, aby měla dopoledne volno na schůzku s inspektorem Farrellovou.

Když sama sebe v duchu ujistila, že k tomu stačí trocha diplomatického manévrování, zastavila sprchu a otočila se, aby vyšla ven. Leknutím vyjekla a strnula jako opařená.

Roarke stál za ní. Pohodlně se opíral o stěnu a ruce měl v kapsách.

„Co tu sakra děláš?“ vyjela na něj.

„Chtěl jsem ti podat ručník.“ S úsměvem sáhl na sušák. Držel ručník tak, aby na něj nemohla dosáhnout. „Spala jsi dobře?“

‚Jo, šlo to.“

„Když jsem slyšel sprchu, objednal jsem snídani. Po irsku. Pochutnáš si.“

Odhrnula si z čela mokré vlasy. „Fajn. Dal bys mi už ten ručník?“

„Zrovna o tom přemýšlím. Kdy máš to jednání na policii?“

Právě se natahovala po ručníku. Okamžitě ale stáhla ruku a zpozorněla. „Kde?“

„Na policii, miláčku. S dublinskými poldy. Předpokládám, že dnes dopoledne. Nebo časně ráno. Co takhle v devět?“

Ustoupila a zkřížila ruce na prsou. Na jistotě jí to ale nepřidalo. „Neříkala jsem přece, že se tu chci s někým sejít.“ Když Roarke konicky povytáhl obočí, zaklela. „Víš, jak vševědi lezou obyčejným smrtelníkům na nervy, ksakru? Dej mi ten ručník!“

„Vševěd nejsem, ale tebe už znám. Jsi domluvená s někým konkrétním?“

„Podívej se, nebudu se tu s tebou bavit nahá.“

„Já se s tebou rád bavím, když jsi nahá.“

„Protože jsi nemocný, chudáčku. Dej mi ten ručník.“

Podržel ho dvěma prsty a oči se mu zlobně zaleskly. „Tak si pro něj pojď.“

„Ty se mě prostě snažíš dostat zpátky do postele.“

Usmál se a přistoupil blíž. „Na postel jsem ani nepomyslel.“

„Jdi ode mě.“ Zdvihla ruku a přikrčila se. „Nerada bych ti ublížila.“

„Strašně mě baví, když mi vyhrožuješ. Vzrušuje mě to.“

„Vzrušení ti můžu slíbit,“ zavrčela. Odhadovala, jestli má šanci proklouznout kolem něj a vyběhnout ze dveří. Zrovna usoudila, že

by se jí to mohlo podařit, když po ní Roarke hodil ručník. Jakmile po něm chňapla, chytil ji kolem pasu a přitiskl ji ke stěně dříve, než se stihla rozhodnout, jestli se má začít smát, nebo nadávat.

„Tady se s tebou prát nebudu.“ Odfoukla si z očí zplihlé vlasy. „Každé malé dítě ví, že většina úrazů v domácnosti se stává právě v koupelně. Je to rizikový prostor.“

„Budeme to muset risknout.“ Pomalu jí zdvihl ruce nad hlavu a přejel jí zuby po krku. „Jsi mokrá, horká a moc mi chutnáš.“

Krev se v ní zpěnila a svalstvo jí ochablo. No co, pomyslela si, ještě mám nejméně dvě hodiny čas. Otočila k němu hlavu a zachytila jeho rty do svých. „Jsi oblečený,“ zamumlala. Bleskově přesunula těžiště, otočila se a vyměnila si s ním pozici. V očích se jí šelmovsky zablýsklo. „Nech to na mně.“

Rychlý sex vestoje není špatný začátek dne, pomyslela si Eva. Když po něm následovalo to, čemu Roarke říkal ‚snídaně po irsku, měla pocit, že takhle nějak musí vypadat nirvána.

Snídali jemné umíchaná vejce, smažené brambory s cibulkou, párky se slaninou a tenké krajíčky chleba namazané čerstvým máslem. Zapíjeli to spoustou kávy.

„Hm,“ vypravila ze sebe Eva, když se prokousávala tou horou jídla. „To nemůžu.“

„Co nemůžeš?“

„Takhle se každý den přecpávat. Vyžrala bych celé národní hospodářství.“

Nikdy se nemohl nabažit pohledu na její apetit. S chutí zásobovala tělo energií, kterou díky své vitalitě a nervozitě vždycky zase beze zbytku vydávala. „Tohle je jen příležitostná rozkoš. Víkendová libůstka,“ ujistil ji.

„To je dobře. Hm. Co je to tady v tom mase?“

Roarke se podíval na krvavé jelito, které posouvala po talíři, a zavrtěl hlavou. „Nebudeš mít radost, když ti to řeknu. Prostě si to vychutnej.“

„Fajn.“ Odmlčela se, aby se mohla nadechnout, a letmo na něj pohlédla. Pak si vzdychla. „V devět mám schůzku s inspektorem Farrellovou. Myslím, že jsem ti to měla říct.“

„Řeklas mi to teď,“ namítl a zkontroloval čas na hodinkách. „To mám ještě čas vyřešit pár drobností, než vyrazíme.“

„Vyrazme?“Eva položila vidličku dřív, než by po dalším soustu praskla. „Farrellová přistoupila na schůzku se mnou. Rozumíš? Se mnou! Z pouhé kolegiální zdvořilosti. A vsadím se, že si s sebou nepřivede manžela.“

Roarke už měl v ruce memokartu a kontroloval svůj dnešní program. Vzhlédl k Evě s letmým úsměvem. „Měl to snad být pokus naznačit mi, kde je moje místo?“

„Vezmi to na vědomí.“

„Fajn. Ty zase vezmi na vědomí následující.“ Aby získal čas, dolil oba šálky. „Vyšetřování si veď po svém.“ Znovu na ni pohlédl a chvíli se na ni upřeně díval. „Já zase budu po svém sledovat své zájmy, které se téhle záležitosti týkají. Jsi ochotná riskovat, že ho najdu jako první?“

Eva věděla, že Roarke dokáže být tvrdý a neústupný. A nelítostný. Kromě toho byl mimořádně inteligentní. „Máš dvacet minut, abys vyřešil ty svoje drobnosti, než vyrazíme.“

„To mi stačí.“

Inspektor Katherine Farrellová byla okouzlující žena. Mohlo jí být přibližně pětačtyřicet. Zářivě rudé vlasy měla elegantně stočené do uzlu v týle nad štíhlou, vznosnou šíjí. Oči zelené jako mech na irských rašeliništích a pleť připomínala barvou irskou whisky. Měla na sobě přiléhavý střízlivý šedý kostým šitý na míru, který zdůrazňoval její půvabné nohy. Podala Evě i Roarkeovi ruku a nabídla jim čaj.

„Takže tohle je vaše první návštěva v Irsku, poručíku Dallasová?“

„Ano.“

Ačkoli stál v nevelké kanceláři AutoChef, Farrellová nalévala čaj z bílé porcelánové konvice. Byla to zjevně tradice, které se nehodlala vzdát. Kromě toho tím získala čas, aby si udělala úsudek o té yankeeské policistce a muži, který byl znám pouze jako Roarke. „Doufám, že budete mít čas trochu se tu porozhlédnout.“

„Při téhle cestě asi ne.“

„To je škoda.“ Otočila se se šálky v rukou a s úsměvem na rtech. Eva celkem odpovídala tomu, jak si ji představovala. Nepůsobila tak tvrdým dojmem, jaký by čekala od příslušnice americké policie, ale zjevně byla odolnější, než by čekala od ženy, která si vzala muže s Roarkeovou pověstí. „Vy pocházíte přímo z Dublinu?“ obrátila se Farrellová k Roarkeovi.

Číhavý lesk v jejích očích mu neušel. Neunikl mu ani její vědoucí výraz. Ačkoli neměl žádný záznam v trestním rejstříku, jeho pověst ho daleko předcházela. A vzpomínky vydrží dlouho. „Vyrostl jsem na předměstí jižního Dublinu.“

„Drsná čtvrť. Ještě dnes.“ Posadila se a zkřížila půvabné nohy. „A máte tu obchody. nebo podniky. dodnes, že?“

„Sem tam něco.“

„To je pro naše hospodářství jen dobře. Takže jste přivezl tělo Jennie O'Learyové, aby tu bylo pohřbeno.“

„Ano. Dnes večer proběhne poslední rozloučení.“

Farrellová přikývla a opatrně upila čaje. „Můj bratranec byl kdysi ubytovaný v podniku, který vedla ve Wexfordu. Prý to bylo velmi příjemné místo. Znal jste to tam?“

„Ne.“ Sklonil hlavu. Z jejích slov vytušil docela jinou otázku. „Jennie jsem neviděl dvanáct let.“

„Ale kontaktoval jste ji těsně předtím, než odcestovala do New Yorku, kde byla zavražděna.“

Eva odsunula šálek s čajem. Ozvalo se ťuknutí porcelánu o dřevo. „Inspektore Farrellová, tato vražda i ty ostatní spadají pod mou vyšetřovací pravomoc. Nejste oprávněna pana Roarkea v této záležitosti vyslýchat.“

Tvrdá, pomyslela si Farrellová znovu. A ješitná. No, to já dovedu taky. „Všechny tři oběti byly irskými občany. Máme zájem – eminentní zájem – o vaše vyšetřování.“

„Na vaši otázku vám mohu odpovědět celkem jednoduše,“ vložil se do toho Roarke dříve, než mohla Eva znovu vybuchnout. „Jennie jsem kontaktoval poté, co byl zavražděn Shawn Conroy. Měl jsem starost o její bezpečí.“

Jen o její?“

„Záleželo mi na tom, aby byla v bezpečí ona a několik dalších lidí, kteří mi byli v době, kdy jsem žil v Dublinu, blízcí.“

„Budeme hrát s odkrytými kartami,“ prohlásila Eva. Rozhodla se upoutat pozornost inspektora Farrellové na sebe. O to jí šlo. „Dostala jsem pirátsky odeslanou zprávu, jejíhož odesílatele se nám dosud nepodařilo vypátrat. V ní mi bylo sděleno, že se odesílatel rozhodl k pomstě posvěcené Bohem a že si mě vybral jako protivníka. Ten neznámý mi dal hádanku spojenou s biblickým citátem. Na jejím základě jsem objevila zohavenou mrtvolu Thomase Brennena v jeho newyorském bytě. Pak jsem se dozvěděla, že se Roarke s Thomasem Brennenem znal ještě v době, kdy oba žili v Dublinu.“

„S jeho vdovou jsem hovořila osobně,“ přerušila ji Farrellová. „Říkala, že jste k ní byla laskavá.“

Eva povytáhla obočí. „U nás jen málokdy kopeme vdovy v márnici do zadku. Není to dobré pro vztahy s veřejností.“

Farrellová se zhluboka a pomalu nadechla a dívala se přitom na dvě zelenobílá výletní vozítka, která projížděla pod okny. „Bod pro vás, poručíku.“

„Fajn. Tak dál den nato jsem obdržela další zprávu. I tahle byla formulovaná jako šifrovaná stopa. Pak jsem objevila mrtvolu Shawna Conroye. Podle této shody a podle toho, že ke druhé vraždě došlo v jednom z Roarkeových neobydlených nájemních domů, jsem usoudila, že to s Roarkem souvisí.“

„A pak jste sledovala stopu, kterou vám prozradila další zpráva, a našla jste v hotelu, který pan Roarke rovněž vlastní, tělo Jennie O'Learyové.“

„Přesně tak. Detektiv z oddělení elektronické detekce pak sledoval, kterými kanály ke mně ty zprávy přicházejí. Byly zdánlivě odesílány z několika míst, ale nakonec všechno nasvědčovalo tomu, že odcházejí z našeho domu. Potom byla ale objevena ozvěna, která prokázala, že se jedná o záměrně vytvořenou falešnou stopu. Ozvěna je momentálně prověřována. Jsme přesvědčeni, že dokážeme zjistit skutečné místo, odkud byly ty zprávy odesílané.“

„A kromě toho je momentálně vaším hlavním podezřelým zaměstnanec pana Roarkea, který kdysi rovněž žil v Dublinu. Summerset," pokračovala Farrellová a slabě se na Roarkea usmála. „Alespoň to se nám o jeho minulosti podařilo zjistit."

, Jste trochu pozadu, inspektore," prohlásila suše Eva. „Na základě posledních vyšetřovacích závěrů a výsledků psychologických testů už je Summerset mimo podezření. Všechno nasvědčuje tomu, že ho pachatel zneužil, aby bylo vyšetřování svedeno na falešnou stopu."

„I nadále však všechny stopy vedou do Dublinu, což je také důvod, proč jste tady."

„Využila jsem možnosti spolupracovat s Roarkem i Summersetem. Jsem přesvědčena o tom, že motivy těchto zločinů mají kořeny v případu znásilnění a vraždy Summersetovy dcerky, která přišla o život před téměř dvaceti lety. Byla unesena a zadržována skupinou lidí, kteří vyhrožovali, že jí ublíží, pokud Roarke nepřistoupí na jejich požadavky. Jeho ústupky však ignorovali a dívčina mrtvola byla posléze nalezena na prahu domu, kde žili Roarke, Summerset i Marlena."

„To se stalo tady v Dublinu?"

„Krev se přelévala a prolévá se dál," prohlásil chladně Roarke. . „Dokonce i v ulicích vašeho čisťounkého města, inspektore."

Když se Farrellová otočila k počítači, její pohled ztvrdl. „Kdy?"

Roarke jí sdělil nejen rok, měsíc a den, ale dokonce i přesnou hodinu.

„Marlena Summersetová."

„Ne. Kolcheková. Jmenovala se Marlena Kolcheková." Protože Summerset se tehdy teprve chystal na svět, pomyslel si Roarke. O Basilu Kolchekovi ale neexistují žádné záznamy. Už ne. Summerset jako by se objevil teprve pár týdnů po Marlenině smrti. „Některé děti nenosí příjmení svého otce."

Farrellová se na něj pokradmu podívala a pak zadala počítači požadavek na vyvolání příslušného souboru.

„Ten případ byl vyšetřován a uzavřen jako nehoda. Vyšetřující důstojník…" Farrellová zmlkla a pak si povzdechla. „Inspektor Maguire. Znal jste ho?" zeptala se Roarkea.

„Ano, znal.“

, Já ne. Osobně ne. Jeho pověst ale nepatří k tomu, čím se náš útvar chlubí. Znal jste i muže, kteří tu dívku zavraždili?“

„Znal jsem je. Jsou mrtví.“

„Rozumím.“ V jejím pohledu se cosi změnilo. „Jejich jména, prosím.“

Jak je Roarke jmenoval, Farrellová si vyvolávala příslušné soubory a rychle je prohlížela.

„Nepatřili zrovna ke smetánce města,“ mumlala si pro sebe. „A zemřeli ošklivou smrtí. Člověk by skoro řekl, že byli zavražděni. pomstychtivě.“

„Dalo by se to tak říct,“ přisvědčil Roarke.

„Lidé, kteří si zvolí takový styl života, umírají ošklivě dost často,“ vložila se do hovoru Eva. „Domnívám se, že kvůli jejich spojení s Marleninou vraždou se náš vrah rozhodl smrt jednoho nebo několika z nich pomstít v mylném přesvědčení, že je za to zodpovědný Roarke. Lidé, kteří nyní zemřeli v New Yorku, znali Marlenu i skutečné okolnosti, za jakých přišla o život. Summerset byl její otec a udržuje s Roarkem osobní vztah. Podařilo se mi pachatele na chvíli pozdržet, ale máme k dobru nanejvýš dva dny, než zabije někoho dalšího.“

„Máte představu, kdo by mohl být další na řadě?“

„Je to už devatenáct let, inspektore,“ ozval se Roarke. „Kontaktoval jsem každého, kdo by podle mne připadal jako možná oběť v úvahu. Ani to už ale Jennie nepomůže.“

„Mám přístup k oficiálním údajům o příbuzných těch mužů,“ začala znovu Eva, „ale to nestačí. Potřebuji osobní názor profesionála, který se pohybuje v jejich prostředí. Názor policisty, který je zná a ví toho co nejvíc o jejich způsobech i myšlení. Potřebuji prostě použitelný seznam možných podezřelých.“

„Máte už psychologický profil vraha?“

„Mám.“

Farrellová přikývla. „Tak se dáme do práce.“

„Zločinci z povolání,“ poznamenala Farrellová a poklepala do dlaně tenkým černým ukazovátkem. Přesunuli se do malé konferenční místnosti bez oken, kde byly na stěnách tři velké

monitory. Ukázala na první záběr. „Tohle je Ryan. Sama jsem ho před pěti lety poslala do chládku za ozbrojenou loupež a přepadení. Je to sice násilník, ale funguje spíš jako svaly než jako mozek. Je už šest měsíců venku, ale pochybuji, že mu to vydrží. Váš profil mu neodpovídá.“

Eva stála na opačné straně místnosti u velké nástěnky, na níž byly připíchnuté fotografie. V jedné části byly oběti, ve druhé potencionální podezřelí. Když Eva zvážila slova inspektora Farrelové, Ryanův snímek odstranila.

„Michael O'Malley.“

„Tu noc, co byl zavražděn Conroy, seděl v base,“ oznámila Farrellová. Eva se zamračila, když si přečetla text pod snímkem na monitoru. „Řízení v opilosti.“

„Vypadá to, že mu pití dělá problémy celkem běžně.“ Farrellová popojela o stránku dál a na monitoru se ukázaly desítky záznamů o přestupcích týkajících se opilství, výtržností, řízení pod vlivem omamných látek a narušování veřejného pořádku. „Taky bije manželku. Roztomilý chlapík.“

„Obvykle, když se rozzuřil, zmlátil děvče, se kterým žil. Myslím, že se jmenovala Annie.“

„Annie Murphyová. Provdala se za něj a dostává od něj výprasky dodnes.“ Farrelová si povzdechla.

‚Je to hajzl, ale ne zabiják.“ Eva odstranila další snímek. „Tak dál. Gentleman číslo tři.“

„Tenhle už by mohl připadat v úvahu. S Jamiem Rowanem už jsem také měla co do činění a to není žádný tupec. Je inteligentní a arogantní. Rodina jeho matky si nežije špatně. Díky jejich penězům se mu dostalo slušného vzdělání. Rád si žije na vysoké noze.“

„Roztomile parchant,“ poznamenala Eva.

„To je, a svého šarmu si je velice dobře vědom. Kromě toho si libuje v hazardu, a když ten, kdo prohraje, nezaplatí dostatečně rychle, pošle k němu Jamie na návštěvu některého ze svých ranařů. Zrovna vloni jsme tohohle panáčka vyslýchali kvůli podezření ze spoluúčasti na vraždě. Všechno nasvědčovalo tomu,

že to provedl jeden z jeho lidí na přímý Jamieho rozkaz. Nepodařilo se nám to ale prokázat.“

„Vyřizuje si někdy účty osobně?“

„Nikdy jsme mu na to nepřišli.“

„Povedeme ho dál v patrnosti, ale připadá mi až příliš opatrný. Ten bude spíš tahat za nitky ze zákulisí. Znal jsi ho, Roarkeu?“

„Poměrně důvěrně,“ usmál se Roarke a zapálil si cigaretu. „Jednou jsem mu pošramotil vizáž. Stálo ho to nějakou tu modřinu a pár zubů. To nám mohlo být nějakých dvanáct let. Snažil se mě podrazit. Nevyšlo mu to.“

„Tohle byli poslední tři ze seznamu hlavních potencionálních podezřelých. Takže. kdo nám zůstal?“ Farrellová rychle spočítala zbylé snímky. „I tak je jich dvanáct. Já bych sázela na Rowana nebo Ranaře Rileyho. Ti jsou z té bandy nejchytřejší.“

„Tak si je upřednostníme. Nejde ale jen o inteligenci,“ pokračovala Eva, když obcházela konferenční stůl. „Sledovat musíme i temperament a trpělivost. Také ješitnost. A každopádně vyznání.“

„Jestli pochází z některé z těchto rodin, půjde s největší pravděpodobností o katolíka. Většina jich chodí pravidelně do kostela. Vždycky v neděli jdou jako správní zbožní občané na mši poté, co si v sobotu v noci pořádně užili podle chuti.“

„Já toho o náboženství – katolickém ani jiném – moc nevím, ale pachatel mi poslal i záznam, identifikovaný jako katolická zádušní mše. Sošky, které nechává na místě činu, jsou údajně zpodobněním Panny Marie. Proto sleduji i tuto stopu.“ Eva podvědomě nahmatala v kapse kulatý plíšek a vytáhla ho na světlo. „A tohle pro něj taky něco znamená.“

„Symbol náhody,“ prohlásila Farrelová. „Šťastné i nešťastné. Máme tady jistou místní umělkyni, která trojlístek používá jako svoji signaturu na obrazech.“ Když Farrelová plíšek obrátila, zamračila se. „Symbol křesťanství. Ryba. Myslím, že máte co dělat s člověkem, který myslí jako Ir. Modli se k Bohu a doufej, že budeš mít štěstí.“

Eva schovala plíšek zpátky do kapsy. „Jaké štěstí si myslíte, že budete mít, když se pokusíte těch dvanáct lidí pod nějakou záminkou předvolat?“

Farrellová se krátce zasmála. „Pánové z téhle bandy si připadají zanedbávaní, když si je sem nepozveme nejméně jednou za měsíc. Jestli máte hlad, zajděte si dát něco k obědu a my je začneme shánět.“

„Moc vám děkuji. Dovolíte mi, abych byla u výslechů?“

‚Jako pozorovatel, poručíku. Nebudete se jich účastnit.“

„V pořádku.“

„Civilní osobě ale účast povolit nemohu,“ oznámila Farrelová Roarkeovi. „Myslím, že odpoledne využijete lépe, když se poohlédnete po starých přátelích a dáte si s nimi někde pivo.“

„Rozumím. Díky za váš čas.“

Farrellová přijala Roarkeovu nabízenou pravici, na okamžik ji podržela a podívala se mu do očí. „Ještě jako bažant jsem jednou zadržela vašeho otce. Nikdy se mu podle jeho slov nestalo, aby ho zatkla mizerná zatracená ženská. To byl ten nejněžnější výraz z těch, kterými mě častoval. Byla jsem tehdy ještě ucho. Než jsem ho zpacifikovala, podařilo se mu rozseknout mi ret.“

Roarkeovi potemněly chladné oči. Odtáhl ruku. „To mě mrzí.“

„Pokud si vzpomínám, tak jste u toho nebyl,“ řekla mírně Farrellová. „Začátečníci jen málokdy zapomínají na své školácké chyby, takže jsem si ho dobře zapamatovala. Myslela jsem, že mi ho budete trochu připomínat. Spletla jsem se. Nejste mu vůbec podobný. Přeji vám hezký den, pane Roarkeu.“

„I vám, inspektore.“

Když se Eva vrátila do hotelu, už jí po obědě vytrávilo a začínal ji zmáhat časový posun. Apartmá bylo prázdné, ale na faxu leželo půl tuctu šifrovaných zpráv. Zatímco je pročítala, nadopovala si přetížený organismus další dávkou kávy.

Zívla, až jí zapraštělo v čelistech, a pak zavolala Peabodyové na videotelefon.

„Peabodyová,“ ohlásila se její podřízená ihned.

„DaOasová. Zrovna jsem se vrátila. Už skončila prohlídka té bílé dodávky, co se našla odstavená ve městě?“

„Ano, madam. Byl to planý poplach. To auto bylo použito při loupeži v Jersey a pachatelé je nechali stát tady. Pořád ještě ty vozy prověřuji, ale bude mi chvíli trvat, než vyloučím ty, které nepřicházejí v úvahu. Toho taxikáře už známe, ale nijak nám nepomohl. Ani nevěděl, že mu někdo sebral poznávací značky.“

„Už udělal McNab nějaké pokroky s tou rušičkou?“

Peabodyová si odfrkla, ale pak se ovládla. „Tvrdí, že něco sleduje. Pořád žvaní tou svou počítačovou hantýrkou. Nejsem z toho ani trochu moudrá. Spoustu času strávil s podobným cvokem od pana Roarkea. Vypadá to, že se do sebe zamilovali.“

„Odhalujete mi stinné stránky své osobnosti, Peabodyová.“

„To jste ještě neviděla všechno. Až dosud nepřišly od pachatele žádné další vzkazy, takže si náš miláček zřejmě vybírá dovolenou. McNab chce dnes v noci zůstat u vás doma ve vaší pracovně pro případ, že by se ozval. Já zůstanu také.“

„Vy zůstanete s McNabem přes noc u mě doma?“

Peabodyová jedovatě sešpulila rty. „Když zůstane on, zůstanu tam taky. Kromě toho máte spoustu vynikajícího jídla.“

„Snažte se tam navzájem nepozabíjet.“

„V tomto ohledu projevuji až obdivuhodnou zdrženlivost, madam.“

„Fajn. Jak se chová Summerset?“

„Vyšel si na nějakou přednášku o umění a pak se se svou přítelkyní zastavil na kávu a na skleničku brandy. Nechala jsem ho sledovat. Podle hlášení, které jsem dostala, proběhlo všechno velice spořádaně. Vrátil se asi před dvaceti minutami.“

„Dohlédněte na to, aby zůstal doma.“

„Už jsem se o to postarala. Tam u vás je něco nového?“

„To se dá zatím těžko říct. Máme seznam potencionálních podezřelých. Během jejich výslechů jsme ho zkrátili na polovinu. Na zbylých šest mužů se chci podívat důkladněji,“ řekla Eva a protřela si unavené oči. „Jeden z nich je v New Yorku a další má údajně pobývat v Bostonu. Proklepnu si je zítra, až se vrátím. Dopoledne bychom měli být zpátky.“

„Budeme udržovat oheň, poručíku.“

„Najděte tu zatracenou dodávku, Peabodyová.“ Eva přerušila spojení a zakázala si myslet na to, kde se asi potuluje Roarke.

Domníval se, že nemá smysl pokoušet se vracet domů. Bylo by to hloupé, zbytečné a navíc by ho to znechutilo. Chudinské předměstské čtvrti se od té doby, kdy se z nich jako kluk zoufale snažil dostat pryč, změnily jen málo. Všude tu strašily levné domy s děravými střechami a vytlučenými okny. Jen málokde zahlédl květiny, ale pár nadšenců se zjevně pokoušelo před domem, kde kdysi bydlel, udržovat zahrádku jako dlaň.

Těch pár květin však nedokázalo svou chabou vůní zakrýt zápach moči a zvratků. Nestačilo to ani na zmírnění atmosféry plné zoufalství.

Sám nevěděl, proč jde dovnitř, ale najednou stál ve zšeřelé hale s několika uschlými květinami a odlupující se omítkou na zdech. Viděl i schodiště, ze kterého jej kdysi jeho otec srazil za to, že se mu nepodařilo přinést stanovený denní počet ukradených peněženek.

Ale já jsem je přinesl, pomyslel si nyní Roarke. Co byly kopance a pohlavky proti uspořeným librám, které si ulil stranou? Stařík býval příliš opilý a většinou i příliš důvěřivý, než aby ho napadlo svého malého usmrkance podezírat z toho, že mu snad něco zatlouká.

Roarke si vždycky něco nechával. Libra sem, libra tam, a odhodlaný chlapec si mohl pomalu našetřit pěknou sumičku, aby dosáhl kýženého cíle.

„Přes hubu bych dostával tak jak tak,“ zamumlal si Roarke pro sebe a vzhlédl k otlučenému a prošlapanému schodišti.

Zaslechl čísi kletby. Jiný hlas vzlykal. Kletby a pláč byly na podobných místech těmi nejobvyklejšími zvuky. Zápach vařeného zelí tu byl tak silný, že se mu zvedl žaludek. Raději se vrátil ven na zatuchlý vzduch.

Spatřil výrostka v těsných černých kalhotách s hřívou plavých vlasů, který na něj vypočítavě hleděl z okraje chodníku. Dvě dívenky, které na opačné straně ulice kreslily na popraskaný chodník křídou panáka, ustaly v čmárání a rovněž se na něj upřeně

zadívaly. Prošel zdánlivě bez povšimnutí kolem nich. Dobře věděl, že ho z oken i vchodů pozorují další skryté oči.

Cizinec v kvalitních drahých botách tu byl vždycky zvláštností a provokací současně.

Výrostek křikl gaelsky nějakou oplzlost. Roarke se otočil a podíval se mu do číhavých očí. „Jestli se ti chce zkusit se mnou štěstí, jdu zpátky stejným podchodem," prohodil stejnou řečí a zjistil, že nehledá slova zdaleka tak obtížně, jak čekal. „Mám chuť někoho zpráskat. Můžeš to být zrovna tak ty jako někdo jiný."

„V tom podchodu chcípaj lidi. Můžeš to bejt zrovna tak ty jako někdo jinej," zavrčel kluk.

„Jo, něco jsem o tom slyšel." Roarke se usmál. „Povídá se o mně, že jsem tam zabil svýho tátu, když mi bylo o půlku míň než tobě. Podříznul jsem ho jako podsvinče."

Výrostek přešlápl a výraz jeho očí se změnil. Opovržlivý výsměch vystřídal respekt. „Tak to musíte bejt Roarke."

„To asi musím. Drž se ode mě dneska dál a dožiješ se možná dětí."

„Vypadnu odsud!" křikl za ním kluk. „Vypadnu jako vy a jednou budu taky chodit v naleštěnejch botách! A ať mě trefí šlak, jestli se sem ještě někdy vrátím!"

„To jsem si myslel taky," vzdychl si Roarke a vkročil do páchnoucího podchodu mezi vysokými úzkými budovami.

Ventilátor byl rozbitý. Roarke si nevzpomínal, že by někdy fungoval. Děravý asfalt byl pokrytý smetím a odpadky. Vítr mu nadzvedával kabát a čechral mu vlasy, když tam stál a díval se na zem. Prohlížel si místo, kde našli jeho otce mrtvého.

Nepodřízl ho. Ano, snil o tom, že toho chlapa jednou zabije. Pokaždé, když musel snášet bití těch nebezpečných rukou, představoval si, že mu to jednou vrátí. Bylo mu ale teprve dvanáct nebo tak nějak, když jeho otec nárazů na cizí nůž. Bylo to ještě předtím, než Roarke poprvé zabil člověka.

Podařilo se mu z téhle páchnoucí díry zmizet a přežít. Dokonce i zvítězit. Nyní si snad poprvé uvědomil, že se změnil.

Už nikdy nebude jako ten mladík, který ho venku provokoval. Poznával v něm sám sebe, když byl v jeho věku. On se však stal

tím, čím se sám chtěl stát. Líbil se mu život, který si vybudoval, a to nejen kvůli tomu, že byl pravým opakem toho, v čem vyrostl.

Pochopil, že se v jeho srdci zahnízdila láska. Zběsilá láska k ženě, která by tam nikdy nemohla vzklíčit, kdyby měl srdce z kamene.

Po všech těch letech zjistil, že jeho návrat nevyvolal duchy, nýbrž jim dal konečně v klidu spočinout.

„Do hajzlu s tebou, parchante," zamumlal si s divokou úlevou. „Stejně jsi mě nedostal."

Odvrátil se od toho, co bylo, a soustředil se na věci, které jej zaměstnávaly nyní a jež ho teprve čekaly. Vykročil spokojené do deště, který ho začal skrápět jako slzy.

Kapitola šestnáctá

Eva se nikdy v životě nezúčastnila irského rozloučení s nebožtíkem a vzhledem k tomu, jak znala Roarkeův styl, ji překvapilo, že se rozhodl tento obřad uspořádat v hostinci U prasátka.

Podnik byl toho dne pro veřejnost uzavřený, ale uvnitř bylo i tak rušno. Zdálo se, že po Jennie zůstala spousta přátel, ačkoli neměla příbuzné.

Loučení s nebožtíkem, jak Eva zjistila, znamenalo v podstatě totéž jako návštěva irské hospody. Zněla tu hudba, hlasitý hovor a všichni pili spoustu piva a tvrdého alkoholu.

Musela si chtě nechte vzpomenout na podívanou, které byla svědkem teprve před měsícem. Ta vedla k dalšímu umírání a násilí. Tehdy viděla mrtvolu vystavenou v odkryté rakvi. Celé okolí bylo pokryto těžkými rudými závěsy a květinami. Atmosféra byla stísněná a hovořilo se pouze tlumeně.

Tady se na zesnulou vzpomínalo jinak.

„Jennie byla bezvadný děvče.“ Muž u baru zdvihl sklenici a jeho hlas přehlušil šum v lokále. „Nikdy neředila whisky a nešetřila, když nalévala. A úsměvem dokázala zahřát stejně jako tím, co jsme u ní pili.“

„Tak na Jennie!“ zahlaholili ostatní a rázem byly sklenice prázdné.

Vypravovaly se tu nejrůznější historky, které často začínaly vychvalováním vlastností drahé zesnulé a končily vtipem na adresu někoho z přítomných. Roarke byl mimořádně oblíbeným terčem.

„Vzpomínám si, jak jednou večer – to byla naše Jennie ještě skoro dítě – čepovala ta holka pivo,“ začal Brian. „Už jsou to léta. Tenkrát to tu patřilo Maloneymu – dej pánbůh té jeho zlodějské duši lehký odpočinutí – a já jsem dělal za tu jeho mizernou almužnu na baru.“

Odmlčel se, aby se mohl napít a zapálit si doutník z bohaté zásoby, kterou zajistil Roarke. „Měl jsem oči jen pro Jennie. Který normální mužský by neměl, no ne? Ale ona si mě ani nevšimla. Jela totiž po Roarkeovi. Ten večer jsme tu měli plno a všichni chlapi čekali jen na to, že o ně Jennie alespoň zavadí okem. Já po ní jel jako vyhladovělý vlk.“

Přitiskl si ruku na srdce a začal předvádět srdceryvné vzdechy, takže sklidí obrovský aplaus.

„Ona po mně ale stejné ani nevzdechla! Měla oči jen pro Roarkea! A on tam jen seděl. Možná že to byl dokonce stejný stůl, u kterýho sedí dneska. Ale v žádným případě nebyl tak nóbl ohozený jako dnes večer a určitě tak pěkně nevoněl! Prostě se kolem něj pořád ochomýtala a nakláněla se k němu tak, že jsem si moc přál, abych seděl na jeho místě. Až mi z toho bláznilo srdce! Když se ho ptala, jestli mu může přinýst ještě pivo, jako by tu hrála rajská hudba.“

Brian si znovu vzdychl, odkašlal si a pokračoval: „Roarke byl ale k těm jejím signálům slepej a hluchej k jejím nevyslovenejm pozváním. Prostě tu jen dřepěl, holka se kolem něj motala jako omámená a on se pořád babral s čísly v tom svým odrbaným notesu a počítal zisky. On to byl vždycky obchodník. Pak se Jennie konečně vzchopila, protože to byla chytrá holka a uměla si jít za svým. Když jí šlo o Roarkea, bylo to vidět Poprosila ho, jestli by jí nešel na moment pomoct dozadu, že prý nemůže dosáhnout na horní regál. Když je prý takový vysoký a silný, mohl by jí to sundat“ V tu chvíli Brian obrátil oči v sloup a jedna z žen se naklonila do boxu, kde seděl Roarke s Evou, a sáhla mu na biceps. „No, Roarke nebyl žádný nevychovanec,“ pokračoval pak Brian. „Schoval notes do kapsy a šel s ní dozadu. Byli tam tak dlouho, že mi za tím Maloneyho barem pukalo srdce, to vám povídám! Když vylezli, byli oba rozcuchaní, šaty na sobě taky měli nějak jinak a oběma svítily oči, takže jsem hned pochopil, že pro mě je Jennie ztracená. Bylo to jasné tím spíš, že z horního regálu nepřinesl ten padouch vůbec nic. A jediný, co udělal, bylo, že si zase sedl, usmál se na ni. a vytáhl si ten svůj notes, aby si dál mohl sčítat prachy.

Když nám třem bylo šestnáct, snili jsme o tom, jak bychom mohli žít. Já jsem nakonec získal Maloneyho bar, Roarkeových prachů je už až moc velká hromada, než aby je ještě počítal, a Jennie. naše sladká Jennie, ta je mezi anděly.“

Ukáplo pár slz a hovor se zase rozproudil. Brian si vzal svou sklenici, přistoupil k boxu a posadil se naproti Roarkeovi. „Pamatuješ si ten večer?“

„Pamatuju. Nevyvolal jsi špatnou vzpomínku.“ „Možná že jsem ji ale špatně podal. Doufám, že jsem vás tím neurazil, Evo.“

„To bych musela mít srdce z kamene.“ Snad to bylo tím prostředím, hudbou nebo hlasy, ale náhle si připadala strašlivě sentimentální. „Věděla, co k ní cítíte?“

„Tenkrát ne.“ Brian zavrtěl hlavou a oči se mu zaleskly. „Pozdějc už jsme byli moc velký kamarádi, než abychom si spolu mohli něco začít. Vždycky jsem pro ni měl slabost, ale jak šel čas, bylo to už něco jinýho. Miloval jsem ji takovou, jaká byla.“

Zdálo se, že se trochu otřásl, a pak klepl prstem na Roarkeovu sklenici. „Hele, ty skoro nepiješ! Copak už jsi mezi těmi Yankeei ztratil úctu k dobré irské whisky? Nemáš něco s hlavou?“

„Moje hlava na tom bude vždycky lip než tvoje, ať budu žít kdekoli.“

„Mívals ji dobrou,“ připustil Brian. „Ale já si pamatuju taky jiný večer. Bylo to po tom, cos prodal tu dodávku nejlepšího francouzskýho bordeaux, který jsi propašoval z Calais. račte prominout, poručíku. Vzpomínáš si, Roarkeu?“

Roarke se uculil a hrábl Evě do vlasů. „Za svou kariéru jsem propašoval víc než jen jeden náklad francouzského vína.“

„Jasně, o tom nepochybujeme, ale ten večer jsi přinesl půl tuctu láhví a byl jsi zrovna ve velice sdílné a rozdávačné náladě. Dal sis s náma partičku – tenkrát pro změnu přátelskou – a vypili jsme to až do poslední kapky. Byli jsme u toho ty a já a ještě Jack Bodine a ten starý blázen Mick Connelly, který se nechal před pár lety zabít v Liverpoolu při rvačce na kudly. Dovolte, poručíku, abych vám prozradil, že se váš manžílek dokázal zlinkovat jako banda námořníků, a přitom nás ještě zvládnul obehrát o všechny prachy!“

Roarke zdvihl sklenku a vychutnal si hlt whisky. „Já si ale vzpomínám, že když jsem se druhý den ráno vzbudil, měl jsem v kapsách hlavně vítr.“

„No jo,“ usmál se zeširoka Brian. „Když se taky člověk namete se zloději, co může čekat? Ale bylo to vynikající víno, Roarkeu. Sakramentsky dobré víno. Nechám zahrát nějakou z těch našich starých odrhovaček. Co třeba ‚Banda Černej samet? Zazpíváš si?“

„Ne.“

„Zpívat?“ Eva se napřímila. „On zpívá?“

„Ne,“ zopakoval Roarke rozhodně, zatímco se Brian rozesmál.

„Když ho budete dostatečně dlouho ponoukat a postaráte se, aby měl pořád plnou sklenici, něco z něj dostanete.“

„Vždyť on většinou nezpívá ani ve sprše!“ Zahleděla se na Roarkea. „Ty zpíváš?“

Roarke nevěděl, jestli se má bavit, nebo se spíš poddat rozpakům, které se o něj pokoušely. Raději zavrtěl hlavou a zdvihl sklenku. „Ne,“ zopakoval. „A nehodlám se tu zlískat natolik, abych se projevil jako lhář.“

„No, na tom ještě zapracujeme,“ prohlásil Brian, mrkl jedním okem a vstal. „Zatím nechám zahrát rejdovák. Zatančíte si se mnou,

Evo?“

„Proč ne?“ Sledovala, jak Brian odchází k hudebníkům. „Chlastat, vyzpěvovat po hospodách a osahávat za výčepem barmanky. .. Hmmm…“ Dlouze a zamyšleně se zadívala na muže, kterého si vzala. „Velice zajímavé.“

„Stačí zkusit to první, to ostatní už přijde samo.“ „Možná bych tě docela ráda viděla nalitého.“ Pohladila ho po tváři. Byla ráda, že už mu mizí smutek z očí. Ať už byl dnes odpoledne kdekoli, zůstalo to jeho tajemstvím a jí stačilo, že mu to prospělo.

Předklonil se, aby ji mohl políbit na ústa. „To bych tě pak mohl osahávat za výčepem? Už ti hrají ten rejdovák,“ dodal vzápětí, když lokálem zazněla svižná hudba.

Eva se ohlédla a spatřila Briana, který se k ní houpavými krátkými krůčky blížil. „Mám ho ráda,“ poznamenala.

„To já taky. Už bych byl málem zapomněl, jak moc.“

Sluneční paprsky splynuly s deštěm a ranní světlo se proměnilo v perlový závoj. Na hřbitově u kostela stály řady starobylých kamenných křížů, na nichž už očividně hlodal zub času a věčný vítr. Mrtví tu odpočívali blízko u sebe, jak je spojil jejich osud. Moře se ozývalo zpoza skalnatých útesů s neutuchajícím řevem, který dokazoval, že se čas nezastaví dokonce ani tady.

Na obloze se neobjevil žádný dopravní prostředek, takže dojem oázy klidu, zdůrazněný šedivými mráčky na modrém pozadí, nekazilo vůbec nic. Tráva, kterou byly porostlé pahorky, jež se tyčily k nebi, měla smaragdově zelenou barvu nadějí a snů.

Eva si připadala jako v nějakém starém filmu.

Kněz měl na sobě dlouhý tradiční oděv a hovořil gaelsky. Pohřbívání zesnulých byl rituál, který si mohli dovolit pouze bohatí. Byla to tudíž vzácná podívaná a tomu odpovídaly i davy, které se shromáždily za branami hřbitova. Všichni uctivě ztichli, když čtyři muži spouštěli rakev do čerstvě vykopaného hrobu.

Roarke zabořil obličej Evě do vlasů. Hledal klid a útěchu, když se truchlící kolem začali křižovat. Ukládal právě do země víc než jen přítelkyni a věděl to. Pohřbíval část vlastní osobnosti. Část, o níž se už domníval, že ji pohřbil už dávno.

„Potřeboval bych si na chvilku promluvit s knězem," hlesl. Pohladila ho po ruce, kterou jí položil na rameno. „Počkám tady."

Když Roarke odešel, přistoupil k Evě Brian. „Zachoval se k Jennie pěkně. Bude se jí tu dobře odpočívat. Když bude pálit slunce, zakryje ji stín toho jasanu." S volně svěšenými pažemi otočil hlavu a rozhlédl se po hřbitově. „V neděli ráno se tu vždycky zvoní. Ne nějaká nahrávka, opravdové zvony ze zvonice. Je to krásný zvuk." „Miloval ji."

„Nic není tak krásné jako první láska mladého osamělého člověka. Vzpomínáte si na svoje dětství?"

„Já jsem žádné neměla. Ale dokážu to pochopit." Brian jí položil ruku na rameno a krátce je stiskl. „Nemohl si vybrat lip, i když jste udělala tu nešťastnou chybu, že se z vás stal polda. Jste dobrej polda, poručíku?"

„Jo." Jeho otázka ji podvědomě přinutila pohlédnout mu zpříma do očí. „Nejlepší."

Brian přikývl, a když odvrátil zrak, zdálo se, že myšlenkami bloumá kdesi v neznámu. „Bůhví, kolik peněz dává Roarke farářovi v ty obálce.“

„Vám to vadí. Je vám líto jeho peněz?“ „Ale vůbec ne.“ Brian se tiše zasmál. „Ne, že bych si nepřál mít tolik jako on. Vydělal si je. Náš Roarke si nikdy neuměl odpočinout. Jediné, co jsem kdy chtěl já, byla hospoda, a protože se mi splnilo my největší přání, myslím, že jsem taky bohatý.“

Brian přejel pohledem po její jednoduché černé sukni a obyčejných černých lodičkách. „Nejste sice zrovna ustrojená na procházku po útesech, ale kdybych vás vzal za ruku, šla byste tam se mnou?“

‚Jasně.“ Napadlo ji, že Brian má něco na srdci a chce jí to nejspíš sdělit v ústraní.

„Víte, že jsem nikdy nebyl ani tam za tím mořem v Anglii?“ začal Brian, když pomalu kráčeli po větrem ošlehané zemi. „Nikdy jsem po tom netoužil. Dneska se člověk může podívat kamkoli na tyhle planetě i mimo ni a zvládne to rychle je, než si dokáže představit, ale já jsem nikdy neopustil tenhle ostrov. Vidíte tam ty lodě?“

Eva pohlédla přes zubaté okraje útesů na neklidnou mořskou hladinu. Brázdily ji lodě poháněné turbomotory, které čeřily vodu jako půvabné oblázky. „To jsou dopravní lodě. Výletní?“ zeptala se.

‚Jo, plujou do Anglie a zase zpátky. Den za dnem, rok za rokem. Irsko je proti svejm sousedům pořád ještě chudá země, takže člověk, který má nějaké ambice, musí vzít práci za vodou. Pak ho čeká věčný pendlování na lodi nebo – když nemá hluboko do kapsy – letadlem. Výsada žít v jedny zemi a pracovat ve druhý ho stojí deset procent vejdělku, protože vláda si vždycky najde způsob, jak člověku vyprázdnit kapsy. Tihle lidi se pokaždý vracejí až v noci. K čemu tohle věčný cestování sem a tam, když stráví většinu života na moři?“ Brian pokrčil rameny. „Podle mě je lepší zůstat na jednom místě a ten blázinec jen sledovat.“ „Co máte na srdci, Briane?“ „Spoustu věcí, poručíku. Strašnou spoustu věcí.“ Když k nim Roarke přicházel, uvědomil si, že Evu poprvé

spatřil právě na pohřbu. Na pohřbu jiné ženy, kterou někdo připravil o život. Byla zima a Eva si tenkrát zapomněla vzít rukavice. Měla na sobě ošklivý šedý kostým s napůl utrženým knoflíkem na saku. Roarke hrábl do kapsy a nahmatal podvědomé knoflík, který jí tenkrát z toho pytlovitého šedivého saka upadl. „Ty mi svádíš manželku, Briane?“

„Zkusil bych to, kdybych si myslel, že u ní mám nějakou šanci. Vím ale o něčem, co by vás mohlo zajímat oba. Dneska ráno mi totiž volal Summerset.“

„Proč volal zrovna tobě?“ zeptal se Roarke. „Aby mi řekl, že chce, abych na tvoje náklady okamžitě odletěl do New Yorku.“

„Kdy vám volal?“ Eva už vytahovala videotelefon, aby se spojila s Peabodyovou.

„V osm. Prý je to něco strašně důležitýho a nedá se to probrat jinak než osobně. Mám odletět ještě dneska a hlásit se v Central Park Arms, kde budu mít připravený apartmá. Tam mám čekat, až se mi někdo ozve.“

„Jak víš, že to byl Summerset?“ otázal se Roarke. „Panebože, Roarke, vypadal jako on a mluvil jako on! Je sice napohled zase o něco starší a kostnatější, ale nenapadlo by mě o tom pochybovat. Ale nenechal se zatáhnout do hovoru. Když jsem se z něj snažil vymáčknout víc, ukončil hovor a zavěsil.“

„Peabodyová! Koukejte se probrat!“ křikla Eva do videotelefonu.

„Co?“ Rozcuchaná Peabodyová s opuchlýma očima zívla. „Omlouvám se, madam. Ano, madam. Už jsem vzhůru.“

„Vykopejte McNaba z postele a postarejte se, aby zkontroloval všechny odesílací stanice. Potřebuji vědět, jestli se něco posílalo do Irska. Mělo by to odcházet asi. do prkýnka, jaký je tu časový rozdíl. asi kolem třetí ráno.“

„Jdu ho vykopat okamžitě, poručíku.“

„Zavolejte mi, jakmile budete znát odpověď. Potřebuju zařadit mezi důkazní materiál i záznam hovoru z vašeho videotelefonu,“ řekla, obrácená už k Brianovi, zatímco schovávala svůj přístroj do kapsy. „Inspektorovi Farrellové to zkopírujeme, ale já potřebuju originál.“

„To nebude problém," prohlásil Brian a vytáhl z kapsy disk. „Počítal jsem s tím, tak jsem to rovnou vzal s sebou."

„Vynikající nápad. Co jste řekl tomu muži, co vám volal?"

„No, že tady mám práci a nemůžu si jen tak na písknutí odskočit přes Atlantik. Snažil jsem se z něho něco vytáhnout a říkal jsem mu, že Roarke je přece tady. Nedal jinak, než že mám okamžitě přiletět a že mi Roarke ztracený čas vynahradí." Slabě se pousmál. „Lákavá nabídka. Sliboval mi letenku první třídou, luxusní ubytování a dvacet tisíc liber za každý den, který strávím mimo domov. Člověk by musel být blázen, aby to odmítl."

„Zůstaneš v Dublinu." Roarkeův hlas byl ostrý a sršel z něj vztek. Brian o krůček ucouvl.

„A třeba bych se zrovna docela rád podíval do New Yorku a ukázal tomu zabijáckýmu parchantovi, co dovede Brian Kelly."

„Zůstaneš v Dublinu," opakoval Roarke s chladnýma přimhouřenýma očima a zatnutými pěstmi připravenými udeřit. „Jestli tě kvůli tomu budu nejdřív muset zmlátit do bezvědomí, tak to udělám."

„Ty si myslíš, že na mě ještě stačíš?" Brian si začal odhodlaně svlékat svrchník. „Tak jdeme na to."

„Nechte toho, idioti!" Eva se mezi ně postavila, připravená je v případě potřeby uzemnit oba. „Vy zůstanete v Dublinu, Briane, protože jediný, kdo tomu parchantovi ukáže, co dovede, budu já. Nechám vám zablokovat výjezdní víza, a jestli se pokusíte opustit zemi, strávíte dost dlouhou dobu v base."

„Já na nějaký víza kašlu. „

„Sklapněte. A ty," obrátila se Eva k Roarkeovi, „ustup. Nikdo kromě mě tu nikoho do bezvědomí utloukat nebude. Stačí ti pár dní v Irsku a jediné, nač jsi schopen myslet, je jak někoho zmlátit. To snad musí být tím vzduchem, nebo co!"

Ozval se její videotelefon. „To je Peabodyová. Prozatím si oba zapamatujte, že s lidmi, co se chovají jako blbci, se taky jako s blbci zachází."

Poodstoupila, aby si mohla v klidu vyřídit hovor. Brian se zeširoka usmál a pleskl Roarkea po zádech. „To je ženská, co?"

„Něžná jako poupátko, prostě celá moje Eva. Křehká a tichá povaha.“ Sám se musel usmát, když zaslechl její hlasité a vzteklé kletby. „A hlásek má jako slavík.“

„A ty jsi do ní zamilovaný až po uši.“

„Až hanebně.“ Roarke chvíli mlčel a pak se ozval mnohem tišeji: „Zůstaneš v Dublinu, Briane. Já vím, že se bez ohledu na nějaká víza dostaneš ven stejně snadno, jako když přecházíš ulici, ale žádám tě, abys tu zůstal. Je trochu moc brzy na to, abych chtěl riskovat ztrátu dalšího přítele.“

Brian ztěžka vydechl. „Ani mě nenapadlo, abych někam jezdil, dokud jsi mi to nezačal zakazovat.“

„Ten zkurvysyn mi poslal kytky,“ soptila Eva, když se k nim vrátila. „Hej!“ Když ji Roarke chytil za klopy, pleskla ho přes ruce a zakabonila se.

„Povídej,“ naléhal Roarke.

„Zrovna přišly dva tucty růží se vzkazem, že doufá, že budu brzy zase připravená na další kolo. Ještě tam byly žvásty o nějaké novéně to ani nevím, co je za mé rychlé a úplné uzdravení. Peabodyová zavolala pro všechny případy pyrotechniky a zadržela poslíčka, ale ten prý vypadá, že o ničem neví. Z našich stanic dnes ráno nikdo nic neodesílal. McNab potřebuje disk z Brianova telefonu, aby zjistil, kudy ten hovor šel.“ Když Roarke konečně spustil ruce a uvolnil se, pohladila ho po pažích. „Musím se vrátit. hned.“

„Ano, okamžitě se vracíme. Potřebuješ hodit zpátky do Dublinu, Briane?“

„Ne, vyrazte hned. Já se nějak domů dostanu. Dávej si pozor, Roarkeu,“ řekl Brian a objal svého přítele. „A vrať se.“

„Vrátím.“

„A tu svou báječnou manželku vem zase pěkně s sebou.“ Zatímco Eva překvapeně mrkala, Brian ji sevřel v medvědím objetí a vřele ji políbil. „Šťastnou cestu, poručíku, a držte ho zkrátka.“

„Hlídej si záda, Briane!“ zavolal ještě Roarke, když odcházeli.

„Budu si hlídat i to ostatní!“ slíbil Brian a otočil se zpátky k moři. Zahleděl se na rychlé lodě, které dál brázdily hladinu.

Na východním pobřeží Spojených států bylo teprve osm hodin ráno, když se Eva posadila za stůl ve své pracovně. Chladně se zadívala na mladého ustrašeného poslíčka, který se vrtěl na židli proti ní.

„Takže tys dostal ještě před šestou ráno vzkaz, že máš doručit růže, a nebylo ti to vůbec divné, Bobby?“

„No, madam. poručíku. někdy se nám to stává. Poskytujeme služby čtyřiadvacet hodin denně, protože lidi chtějí leccos. Jednou už jsem vez kytku ve tři ráno na East Side. Chlap zapomněl na narozeniny ty svojí, ta se po něm svezla, a tak. „

„No jo, no jo,“ zarazila ho Eva. „Pověz mi ještě jednou o té objednávce.“

„Fajn, jistě. Žádnej problém.“ Hlas mu poskakoval jako korková zátka na neklidném moři. „Měl jsem službu od půlnoci do osmi ráno. Když někdo v ty době zavolá do obchodu, hovor se přesměruje na můj záznamník. Já si přečtu objednávku, zajedu ji do obchodu připravit a pak ji doručím podle přání. Mám univerzální kód, takže můžu do krámu, i když je zavříno. Patří to tam mé tetě a ona mi věří, víte? Tři dny v týdnu studuju, takže se mi nějaký ty peníze hodí.“

„Tvůj záznamník má strážník Peabodyová?“

, Jo, předal jsem jí ho. Nekladl jsem žádný odpor. Když ho chtěla, dal jsem jí ho.“

„A ty květiny jsi dal do krabice ty osobně?“

„Jasně. Na tom není nic těžkého. Prostě tam nandáte trochu něčeho zeleného, pár snítek takových těch malých bílých kvítků a na to položíte růže. Teta má krabice, papíry i stuhy uložené pohromadě, takže můžeme udělat objednávku opravdu rychle. Strážník. ona. volala mé tetě a ověřila si to. Potřebuju právníka?“

„Ne, Bobby, právníka nepotřebuješ. Děkuji ti, žes tu počkal, abych si s tebou mohla promluvit“

„Takže teda můžu jít?“

‚Jo, můžeš.“

Chlapec spíš vyskočil než vstal a roztřeseně se usmál. „Ještě nikdy jsem nemluvil s poldou. Není to tak zlý.“

„V poslední době už mučíme svědky jen výjimečně.“

Mladík nejdřív zbledl a pak se zasmál. „To je vtip, že jo?“

„To si piš. Měj se, Bobby.“

Eva zavrtěla hlavou a pak si zavolala Peabodyovou. „Podařilo se McNabovi vydolovat něco z toho záznamníku?“

„Objednávka byla odesílaná z veřejné stanice v Grand Central. Byla podaná písemně, takže nemáme žádnou hlasovou stopu. Jinak tam nebylo vůbec nic. Tahle stopa nám nebude k ničemu, ani kdybychom dělali nevím co.“

„Ani jsem nečekala, že by zase udělal chybu. Tak brzy ne. Co ta dodávka?“

„Zatím nic nového. Pracuji i na těch botách. Počítač je odhaduje na velikost osm. Na mužskou nohu to není nic moc. Tenhle model se dostal na trh před pouhým půl rokem a patří k nejdražším. Stal se z něj mezi hejsky hit. Zatím jsem zjistila, že jen u nás ve městě se prodalo šest set párů velikosti osm.“

„Pokračujte v tom. A co ten plášť?“

„Za poslední tři měsíce se jich prodalo asi třicet. Z konfrontací s informacemi o prodeji bot jsem zatím nic nevydolovala. Stejně jsem dopadla při porovnávání s prodejem té sošky.“

„McNabe?“

Po několika vteřinách se McNabova hlava objevila mezi dveřmi. „Jo?“

„Očekávám kompletní hlášení.“

„Tak začneme s tou kouzelnickou hůlkou.“ McNab si udělal pohodlí na desce Evina stolu. „Už si začínám být jistější. Ten Roarkeův člověk rozumí svému řemeslu. Ve společnosti Trident Security and Communications – patří Roarkeovi – vyvíjeli rušičku s tímhle designem a účinností víc než rok. A. A. říkal, že už se jim podařilo vychytat skoro všechny mouchy.“

„A. A.?“

„To je ten chlápek. Jeho mozek bych chtěl mít. Tvrdí, že budou mít ten model hotový do půl roku. Když budou mít kliku, tak možná už za čtyři měsíce. Povídá se, že na tomtéž pracuje i několik dalších firem. Jedna z nich patřila Brennenovi. Podle informací získaných díky průmyslové špionáži se dá

předpokládat, že právě Brennenovi lidi šlapali Roarkeovi v tempu vývoje té rušičky nejvíc na paty.“

„Má už někdo prototyp?“

„A. A. mi jeden ukázal. Vypadá to sice báječně, ale zatím to funguje jen na extrémně krátké vzdálenosti. Zajistit, aby to působilo i na dálku, jim zatím dělá potíže. Vyskytují se tam značné výkyvy v účinnosti.“

„Tak jak se ten grázl dostal k přístroji, který mu žádné potíže nedělal?“

„Dobrá otázka. Domnívám se, že sám strávil nějakou dobu ve výzkumu a vývoji.“

„Jo, s tím bych souhlasila. Proklepneme si těch šest lidí, kteří nám zbyli po prověření u inspektora Farrellové, a uvidíme, jestli na něco nepřijdeme.“

, Ještě by mě zajímalo, jesli je ten přístroj, který použil, na jednorázové upotřebení.“

Eva přimhouřila oči. „Myslíte použitelný jen pro jedno nasazení? Co by s ním potom dělal? Dobil by ho? Zahodil? Obnovil?“

„Já bych řekl, že dobil nebo obnovil. Na ověření s A. A. teprve pracujeme.“

„Dobře, pokračujte v tom. Měl jste štěstí s tou ozvěnou?“

„Nemůžu to zaměřit. Už mě to přivádí k šílenství. Povedlo se mi ale zjistit, že vysílání zachycené na disku, který jste přivezla z Irska, byl jen umělý obraz. Hologram.“

„Hologram? Jste si jistý?“

„Nevypadám snad tak?“ Když na něj Eva upřela chladný pohled, jeho drzý úsměv se vytratil. „Jo, byl to hologram. Hodně dobrý, ale když jsem zaostřil a provedl tepelné a světelné testy, bylo mi jasné, že je ten obraz umělý.“

„Fajn.“ Další plus pro Summerseta, pomyslela si Eva. „Nějaké závěry z analýzy bezpečnostních záznamů z Luxusních výšin?“

„V oddělení elektronické detekce řvou jako pominutí. Prý spousta práce. Zneužil jsem vašeho jména a vymámil z nich slib, že budeme výsledky znát během následujících osmačtyřiceti hodin.“

Feaney, pomyslela si Eva, kde krucinál jsi? „Co máte dál?“

„Poslední přenos měl stejnou ozvěnu jako ty předchozí. Přesně to odpovídá.“

„Ještě lepší. Teď jenom najít zdroj.“ Eva vstala. „Je načase ukázat se zase na veřejnosti. Jinak ten kripl nepochopí, že jsem připravená na další kolo. Peabodyová, zůstanete u mě.“

„To je moje oblíbené místo, poručíku.“

„Vaše řitní horolezectví beru na vědomí.“ Vykročila z pracovny a vytáhla videotelefon. Zavolala Nadine Furstové z Kanálu 75.

„Zdravíčko, Dallasová! Na umírající labuť vypadáš vážně dobře.“

„Poznamenej si něco – poručík Eva Dallasová se zotavila ze svých zranění a hlásí se zpět do služby. Je i nadále pověřena vyšetřováním vražd Brennena, Conroye a O'Learyové. Je si naprosto jista, že pachatel bude v dohledné době ve vazbě.“

„Vydrž, musím si vzít záznamník.“

„Nic víc už nemám, broučku. Tohle ti musí stačit.“ Zatímco sbíhala ze schodů, vypnula telefon. Dole našla na posledním sloupku zábradlí viset koženou bundu zlatohnědé barvy, která ještě voněla novotou. „Ty si nedáš pokoj,“ zamumlala, když ji zvedala.

„Panebože,“ zašeptala Peabodyová. Když si Eva bundu oblékla, Peabodyová neodolala a pohladila rukáv. „Jako dětská prdýlka.“

„Musela stát desetkrát tolik co ta stará a do týdne ji budu mít odřenou. Nevím, proč. do háje, kde je Roarke?“ Obrátila se k domovnímu počítači. „Vyhledat Roarkea.“

ROARKE MOMENTÁLNĚ NENÍ NA TOMTO POZEMKU.

„Ksakru,“ zavrčela Eva. „Kam tak pospíchal, hergot? Měl by se zase začít starat o to, kterou planetu si koupí, a nestrkat mi nos do mých věcí.“

„On vážně kupuje planety?“ zajímala se Peabodyová, zatím co se snažila s Evou držet krok.

„Jak to mám krucinál vědět? Já se mu do jeho práce nepletu, což se rozhodně nedá říct o něm. Central Park Arms.“ Vzápětí vztekle zaklela. Náhle si byla jistá, že Roarke pospíchal právě tam. Pak se zarazila a upřeně se zahleděla na opuštěné prostranství

pod schodištěm. „Nemám auto," uvědomila si. „Do hajzlu, já nemám jak se tam dostat!"

„Požadavek na vůz nebyl ještě vyřízen. Můžete to zkusit osobně urychlit."

„Ale proč, když už to bude trvat nanejvýš týden, maximálně dva? Do prdele!" Vrazila ruce do pevných, hedvábím vyložených kapes, a rozběhla se na roh domu.

Přístavek s garážemi přiléhal k hlavní budově. Mohutná vrata byla vyrobena ze dřeva s těžkým mosazným kováním. Klenutá vznešená okna byla vybavena skly s fóliemi proti průniku ultrafialových slunečních paprsků, aby se nepoškozoval lak garážovaných vozů. Termostat uvnitř střežil pokojovou teplotu, která Roarkeovým plechovým miláčkům nejlépe vyhovovala.

Eva odkódovala zámky a identifikovala se hlasem i otiskem dlaně. Vrata se majestátně otevřela.

Stejně se otevřela i ústa strážníka Peabodyové. „Panebože. „

„Je to výstřední," prohlásila Eva s pokrčeným nosem. „Směšná a snobská mužská libůstka."

„Působí to poněkud chladným dojmem," pokusila se Peabodyová uctivě souhlasit alespoň v něčem.

Vozy byly zaparkované ve dvou patrech v oddělených boxech. Stála tu sportovní auta, limuzíny, vznášedla, terénní vozy, luxusní sedany i štíhlé jednosedadlové závodní stroje. Barvy se tu střídaly od zářivých neonových odstínů až po klasickou čerň. Peabodyová se snivě zahleděla na vznášedlo a představila si, jak je sama řídí a vedle ní se sklání nějaký svalovec s vlasy rozevlátými větrem.

Vzpamatovala se, když si všimla, že Eva zamířila k nenápadnému kompaktu v barvě nenápadité městské šedi.

„Co třeba tohle, Dallasová?" Peabodyová s nadějí v hlase ukázala na luxusní modrý sportovní elektromobil, jehož stříbřitá kola se jen třpytila a úzká mřížka masky byla skutečným uměleckým výtvorem designérů.

„To je obyčejný kočkolap, a vy to víte."

„No. ano, možná, ale musí to být zatraceně rychlé a skutečně výkonné. A určitě to bude připravené k odjezdu." Peabodyová se vítězně usmála.

„Tady je k odjezdu připravené všechno.“

Peabodyová tanečními krůčky zamířila ke sportovnímu vozu, zatímco Eva sahala po tlačítku, kterým by otevřela box, v němž parkoval vyhlédnutý sedan. „Ale no tak, Dallasová, dopřejte si taky trochu radosti ze života! Copak vás nezajímá, jaké to je, zažít tohle v pohybu? Kromě toho je to jen na chvilku. Ani se nenadějete a zase se budete trmácet v nějaké kraksně, kterou vás policejní centrála obdaří. A tohle je model 6000XX!“ Její hlas už nebezpečně připomínal kňučení. „Většina lidí nemá za celý život šanci něčeho takového se jen dotknout. Jednu jedinou jízdu! Co vám to udělá?“

„Ježíšikriste, neškemrejte,“ zavrčela Eva. Přesto však povolila a stiskla jiné tlačítko. Sportovní vůz se ocitl na vydrhnuté dlaždicové podlaze před nimi.

„Bože, podívejte se na ten interiér. To je pravá kůže, co? Bílá kůže!“ Peabodyová se už vůbec nedokázala ovládat. Otevřela dvířka vozu a zhluboka se nadechla. „Jen si přivoňte! Ach ne, podívejte se na tu přístrojovou desku! Má to dokonce i ukazatel aerodynamičnosti! S tímhle drobečkem se za necelé tři hodiny dostaneme na pláž někde za Los Angeles!“

„Ovládejte se, Peabodyová, nebo si vážně vyberu ten sedan.“

„Ani náhodou,“ prohlásila Peabodyová a vrhla se dovnitř. „Dokud se v tomhle nesvezu, nedostanete mě odtud ani hydraulikou.“

„Nenapadlo by mě, že žena vychovaná v duchu hnutí Volného věku, může být tak plytká a materialistická.“

„Musím na sobě ještě pracovat, ale už se mi to podařilo téměř úplně potlačit,“ vyhlásila. Když Eva vklouzla vedle ní, Peabodyová se spokojeně usmála. „Dallasová, to je hotové dělo! Můžu vyzkoušet rádio?“

„Ne. Připoutejte se. Vaši ztracenou důstojnost budeme hledat později.“ Pak Eva aktivovala zapalování a vůz odstartoval jako raketa.

K Central Park Arms jim to netrvalo ani deset minut.

„Všimla jste si, jak tenhle bobánek zvládá zatáčky? Tu poslední jste řízla v devadesátce a ani se nezachvěl. Představte si, jak by se

to asi chovalo ve vzduchu! Co kdybychom to vyzkoušely, až se budeme vracet? Když jsme se řítily Dvaašedesátou, myslím, že jsem měla orgasmus.“

„O tom snad ani necítím potřebu slyšet něco bližšího,“ prohlásila Eva. Vystoupila a hodila kódovou kartu vrátnému. Když mu ukázala služební odznak, ruka, kterou už nastavoval pro spropitné, se rychle stáhla. „Neparkujte mi to nikam daleko,“ nařídila mu Eva. „Až se budu vracet, nehodlám tu čekat víc než půl minuty.“

Aniž by čekala na odpověď, protáhla se automaticky ovládanými dveřmi a zamířila po mozaikových dlaždicích haly k mohutnému recepčnímu pultu.

„Máte tu rezervované apartmá pro Briana Kellyho?“ zeptala se ostře a opět ukázala služební odznak.

„Ano, poručíku, má být obsazeno dnes odpoledne. Je to střešní apartmá B.“

„Pusťte mě tam.“

„To apartmá je momentálně určitě rovněž obsazeno. Jestli ale chcete počkat, až. „

„Pusťte mě tam,“ zopakovala. „Hned.“

„Prosím. Soukromý výtah čeká dole. Jděte touto chodbou doleva. Výtah je jasně označen. Tento kód vám zajistí přístup jak do výtahu, tak i do hlavních dveří apartmá, do haly i ložnice.“

„Veškeré zprávy i vzkazy, které sem na adresu toho apartmá přišly, okamžitě pošlete přímo nahoru.“

„Samozřejmě.“

Když Eva odcházela, recepční se neubránil záškubu tiku. Pak rychle zavolal do střešního apartmá B: „Omlouvám se, pane, ale na cestě k vám nahoru je poručík Dallasová a policistka v uniformě. Prosím? Aha, ano, pane, zajisté. Ihned se o to postarám.“

Zmatený recepční zavěsil a pak u pokojové služby objednal do apartmá kávu, zákusky a čerstvé ovoce pro tři osoby.

Eva přede dveřmi střešního apartmá B vytáhla zbraň. Na její pokyn si Peabodyová stoupla na opačnou stranu dveří. Pak Eva projela kódovou kartou zámkem a rychle na kolegyni kývla.

Přikrčené vrazily dovnitř.

Když Eva spatřila Roarkea, jak si s úsměvem hoví v lenošce potažené hedvábím, vztekle zasyčela. Jeho to však nijak nevyvedlo z míry. „Myslím, že ta zbraň nebude nutná, miláčku. Objednal jsem kávu a obsluha je tu rychlá a schopná. Nepotřebuje pobízet.“

„Měla jsem to do tebe napálit. Alespoň jednu ránu. Alespoň pro tu srandu.“

„Později by ti to přišlo líto. Zdravíčko, Peabodyová! Vypadáte trochu rozcuchaně. Je to velice přitažlivé.“

Peabodyová se začervenala a uhladila si rovné černé vlasy. „No, měla jsem v tom vašem XX asi minutu otevřené střešní okno.“

„Vzrušující vozítko, že? No, probereme si tu léčku, kterou nastražíme, už nyní, nebo počkáme, až nám přinesou kávu?“

Eva rezignovaně zasunula zbraň zpátky do podpažního pouzdra. „Počkáme si na kafe.“

Kapitola sedmnáctá

„Jsme tu už téměř hotovi, inspektore. Pokud zavolá, budeme připraveni.“

„Pokud zavolá, poručíku, a pokud bude postupovat stejným způsobem jako v případě vylákání O'Learyové.“

„Když dnes ráno kontaktoval Briana Kellyho, postupoval stejně.“ Eva mimo záběr videotelefonu vztekle mávla rukou, aby McNaba konečně donutila přestat žvanit. Kristepane, tomu chlapovi jede huba rychlostí světla, pomyslela si zoufale. „Teď máme šanci ho dostat, inspektore. Jediné, co k tomu potřebujeme, je, aby dál postupoval stejně.“

„Doufejte, že to udělá, a to rychle, Dallasová, protože jinak nám oběma začnou hořet židle pod zadkem.“

„Už jsem hodila návnadu. Spolkne ji.“

, Jakmile se ozve, okamžitě mě kontaktujte.“

„Budete první,“ zamumlala Eva, když displej videotelefonu potemněl. „Nechtěli byste už přestat blábolit? Tady není diskusní klub!“ vyjela vztekle.

McNab s dalšími dvěma příživníky z oddělení elektronické detekce bez ustání mleli, zatímco připravovali přístroje rozmístěné v ložnici hotelového apartmá, jež se dočasně stalo operačním štábem. Eva se obávala, jestli nesehnala svoji vyšetřovací skupinu na jedno místo až příliš rychle, ale současně si byla jista, že čas pracuje proti ní. Rozhlédla se po sledovacích a rušících přístrojích, třech přenosných počítačích a spoustě sluchátek s mikrofony a tlumiči zvuku. Záznamníky byly nastavené tak, aby automaticky začaly nahrávat při prvním pípnutí prvního přenosu. McNab už zařízení v apartmá propojil s počítačem v Evině domácí pracovně.

Všechno zařízení nechala z policejní centrály přivézt v dodávce zásobování. Pokud vrah hotel sledoval, neviděl nic jiného než další firemní vozidlo, které zajíždí do zadního traktu hotelového komplexu.

Nikde žádné uniformy, nikde jediný policejní vůz.

V hale hotelu drželo službu šest policistů převlečených za úředníky, údržbáře a poslíčky. Detektiv z Evina útvaru zaujal místo vrátného. Další dva lidi měla v přestrojení za kuchaře v kuchyni a dva policisté zajišťovali nejvyšší poschodí jako uklízeči.

Personální nasazení i přístrojové vybavení spolykalo měsíční rozpočet jejího oddělení. Eva věděla, že pokud akce nevyjde, budou mít co platit, nebo to spíš nakonec stejně zaplatí ona sama.

Nehodlala připustit, aby to nevyšlo.

Neklidně vyšla do rozlehlé haly apartmá. Okna tu byla zvenčí neprůhledná stejně jako v ložnici. O přítomnosti policie věděl pouze Roarke jako vlastník hotelu a jeho ředitel. Ve dvě hodiny odpoledne, hodinu poté, co na Kennedyově letišti přistane linkové letadlo z Dublinu, se měl v hotelu ubytovat pod jménem Brian Kelly další policista.

Všechno zatím nasvědčovalo tomu, že se akce podaří. Teď už musela Eva jen čekat, až jí vrah zavolá.

Proč už ksakru nevolá?

Z druhé ložnice vyšel Roarke a všiml si, že Eva zamračeně civí do oken. „Všechny detaily sis pojistila, Evo.“

„Všechno jsem si prošla snad už stokrát. Nemůže přece čekat bůhvíjak dlouho, než po Brianovi vyjede. Nebude riskovat, že ti Brian zavolá sám a zjistí, že je to celé bouda. Když kontaktoval Jennie, vymámil z ní slib, že se nepokusí s nikým spojit a že nebude s nikým mluvit, dokud se jí neozveš ty sám. Brian na to ale nepřistoupil. Nic mu neslíbil.“

„A jestli ho ten člověk zná, musí vědět, že Brian s oblibou dělá jen to, co sám uzná za vhodné.“

„Přesně. Tím pádem to zařídí tak, aby se co nejdřív setkali. Místo, kde ho chce zabít, má už určitě připravené. Rozhodně nebude nic ponechávat náhodě. Brian je tvrdý, silný chlap v nejlepších letech. Kromě toho vyrostl na ulici, takže si umí poradit v lecjaké situaci. Rvačky mu nejsou cizí.“

„Briana by musel dostat jedině ze zálohy,“ přisvědčil Roarke. „Jinak než nepřipraveného a zaskočeného ho nikdo nedostane.“

„Přesně tak. Podle mě se chystá udělat to právě tady. Brian bude čekat tvého řidiče, poslíčka nebo prostě nějakého tvého podřízeného, takže mu otevře. Pak bude zapotřebí do něj rychle a potichu dostat nějaký oblbovák.“

„Poručíku,“ přerušil ji Roarke a vztáhl k ní ruku. Když mu automaticky podala svoji, usmál se a stiskl ji. „Kdybych měl v dlani miniaturní automatickou injekční stříkačku, byla byste nadopovaná zrovna tak snadno a rychle, jak povídáte. Tyhle hračky byly ve dvacátých letech v jistých neklidných oblastech velice oblíbené. Jenže tenkrát se do nich jako náplň používal spíš strychnin než nějaké oblbováky. Tehdy vyšlo podávání ruky hodně rychle z módy.“ „Na tyhle pitomosti tě užije.“ „Je to vynikající k oživení atmosféry na večírcích.“ „Už by se měl ozvat.“ Otočila se a začala rázovat kolem. „S každou obětí zkracuje čas mezi vraždou a okamžikem, kdy je možné ho odhalit. Chce, abych se dostala blízko. Opravdu blízko. Připadá si tak nadřazený. Vzrušuje ho, když cítí, že mu dýchám na záda, zatímco mrtvola je ještě teplá.“

„Možná že chce zavolat teprve odsud, když bude mít oběť zajištěnou.“

„I o tom už jsem přemýšlela. V tom případě k tomu ani nedojde. Stejně ale bude muset zavolat tenhle pokoj. Policista, který dělá Brianova dvojníka, mu postavou i barvou pleti poměrně přesně odpovídá. McNab už zpracoval linky tak, aby i jeho hlas zněl jako Brianův. Videopřenos trochu rozházel. Ten gauner ale neudělá nic, dokud mi nezavolá. Chce se ujistit, že jsem připravená.“

Eva pohlédla na hodinky a zaklela. „Jackison se pod Brianovým jménem ubytuje za patnáct minut. Co ten parchant. „

V tom okamžiku pípl signál příchozího volání. Eva se vrhla do ložnice. „Vypadněte,“ nařídila přítomným. „Všechny přenosné počítače odneste vedle. A ani slovo! Aktivujte holografické pozadí, McNabe.“

„Stalo se.“ McNab kývl a kolem Evy se začalo rýsovat holografické prostředí její pracovny. „Sedí to dokonale, Dallasová.“

„Vystopujte mi toho zmetka,“ nařídila Eva a pak se ozvala: „Dallasová, vraždy.“

„Jsem moc rád, že už se cítíte lépe, poručíku.“

Stejný hlas, stejné rozmazané barvy na monitoru jako kdykoli předtím. „Chyběla jsem vám? Ty květiny byly velice dojemné. Zvlášť potom, co vám tak úplně nevyšel ten pokus vyhodit mě do vzduchu.“

„Ve svém vyjádření pro tisk jste byla tak. nezdvořilá. Máte skutečně hrubé až surové jednání.“

„Víte, co připadá surové mně, kamarádíčku? Vzít život někomu, kdo zjevně nevypadá na to, že už by ho přestal bavit. To mi vážně vadí.“

„Jsem si jist, že debata o našich osobních pocitech a problémech by nám vydržela poměrně dlouho, ale vím, jak zoufale se snažíte tento rozhovor se svým ubohým vybavením a s polovzdělanci ze svého týmu nahrát.“

„Znám pár lidí, kteří by tohle tvrzení rovněž považovali za velice hrubé.“

Z reproduktoru se ozval upřímný a pobavený smích. Zní mladě, pomyslela si vzápětí Eva, která neustále špicovala uši.

„Myslím, že za jiných okolností bych se neubránil upřímné a srdečné náklonnosti k vám, poručíku. Vy si člověka dokážete získat snad i tím zoufalým nedostatkem vkusu. Co vidíte na té irské pouliční kryse, kterou jste si vzala?“

„Je skvělý v posteli.“ Eva doufala, že neznámý má jasný obraz, pohodlně se opřela a usmála se. „Mám k dispozici odbornou expertízu, podle níž vy v téhle oblasti vysloveně pokulháváte. Možná byste mohl zkusit Viagru. Je k dostání v každé lékárně.“

V reproduktoru to slyšitelně krátce zasípalo. „Jsem člověk, který dbá na čistotu ducha i těla. Jsem svatý!“

„Takhle se dneska říká impotentům?“

„Ty čubko! Nevíš o mně vůbec nic. Ty si myslíš, že se s tebou chci vyspat? Možná že to udělám, až tohle skončí. Možná že si to Bůh bude žádat. ‘I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan, pročež ho také zabil.‘„

„Jo tak tobě dělá problémy si ho vyhonit? Tak to je bída. Možná že kdybys pustil mámu z hlavy, aspoň když na tom makáš, udělal by ses a měl bys trochu radosti ze života.“

„Nemluv o mé matce!“ Hlas se mu rozkolísal a nabral na výšce. Připomínal nyní spíš kňučení.

Trefa, pomyslela si Eva. Takže ta ženská autorita je matinka.

„Jaká je? Pořád ještě tě vodí za ručičku, kámo, nebo dřepí doma, udržuje oheň a nemá ani ponětí, jak trávíš svůj volný čas?“ Eva si vzpomněla na obřad, jehož byla toho dne ráno svědkem v malém kostelíku nedaleko útesů. „Pořád s ní ještě musíš každou neděli šlapat do kostela? Tam chodíš hledat toho svýho pámbíčka pomsty?“

„Krev mých nepřátel proudí jako zkažené víno do pekla. I ty takovou bolest poznáš, než tě zabiju.“

„To už jsi jednou zkusil. Nepovedlo se. Co kdybys to zkusil z větší blízkosti? Pusť se do mě osobně! Tváří v tvář! Nebo máš v pytlíku vítr?“

„Až přijde čas. Nenechám se slovy poběhlice svést ze své cesty.“

Hlas se mu zlomil, zachvěl se a Eva se naklonila k reproduktoru, aby jí neunikla jediná jeho nuance. Pláče snad?

„Už nikdy nebude příhodnější čas, než je teď,“ ozvala se Eva. „Mé poslání ještě není dokončeno. Ještě není všechno hotovo. Já určím, kdy to přijde. Já řeknu, kdy to skončí. Dnes stane před Božím soudem čtvrtá zatracená duše. Ještě dvě hodiny.“ Neznámý dlouze, roztřeseně vydechl. „Máš jen dvě hodiny, abys našla to prase a uchránila ho před porážkou. ‚Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož následuje spravedlnosti, miluje. Trestá přísně ty, kdož opouštějí cestu, a ten, kdož nenávidí domlouvání, zemře.“

„Už zase přísloví? Začínáš se opakovat, milánku.“ „Všechno, co je pro život nezbytné, stojí v Bibli. Vběhne mi přímo do náruče. Kvičící prase v ráji rozmazlených elegantních psíků a mizerně placených sluhů.“

„To není zrovna jasná stopa. Máš snad pocit, že jsem ti až moc blízko a že ti hrozí fér hra?“

„Ta hra je fér až dost, ale jak chceš slunce zapadá, a než nastane noc, další Jidáš zaplatí za svoji zradu. Dvě hodiny. Čas běží.“

„Chci od vás slyšet samé dobré zprávy, McNabe,“ prohlásila Eva, když byl přenos ukončen.

McNab vzhlédl a zelenavých očích se mu zablesklo. „Mám ho.“ Eva pomalu vstala a sama vypnula holografické zobrazení. „Nehrajte si se mnou, McNabe.“

„Zdroj přenosu je v sektoru D, úsek čtyřiapadesát.“ Eva svižně přistoupila k mapě a rychle ji přelétla pohledem. „Ten parchant! V tom úseku jsou Luxusní výšiny. Ten kripl je tam! Vysílá z budovy, kde spáchal první vraždu!“

„Jedeme tam pro něj?“ otázala se dychtivě Peabodyová. Eva zvedla ruku, aby zarazila očekávaný příval otázek alespoň na tak dlouho, než si všechno stihne promyslet. „Povídal, že mám sotva dvě hodiny. Není zvyklý se svým dílem spěchat, takže bude chtít nejméně hodinu z toho strávit tady. Musí sem zavolat každým okamžikem. Dostal už se sem Jackison?“ „Je ve vedlejším pokoji.“

„Fajn, dáme našemu kamarádíčkovi ještě chvilku. Hračky už má určitě sbalené. Nikdy nic nenechává na poslední chvíli. Taky se sem musí nějak dostat a určitě nechce cestou sem porušovat dopravní předpisy. Má svůj přesný časový rozvrh. Potřebujeme druhý tým, který zajistí Luxusní výšiny, ale nechci, aby vtrhli dovnitř. Jestli má komplice a naši lidé se opozdí, mohl by ho varovat.“

Eva vytáhla videotelefon a spojila se s Whitneym, aby mu ohlásila vývoj situace a seznámila ho s dalším navrhovaným postupem. Když chrlila jednotlivé pokyny, byla kupodivu naprosto klidná a mysl měla jasnou jako nikdy v životě.

Když se v pokoji ozval fax, zmlkla. „Kontaktoval nás, inspektore,“ oznámila vzápětí. „Už to mám před sebou. Oběť má během následujících patnácti minut očekávat uniformovaného řidiče. Vrah chce, aby oběť počkala na pokoji. Znamená to, že k útoku má dojít tady, jak jsem předpokládala. Oběť má poslat výtah, jakmile hotelový telefon z haly třikrát zazvoní. To je všechno. Zřejmě právě vyráží.“

„Druhý tým bude sledovat Luxusní výšiny," prohlásil Whitney…" Mohu vám přidělit dva detektivy z oddělení vražd a tři strážníky."

„V civilu, prosím, inspektore. A potřebuji nejméně jednoho člověka z oddělení elektronické detekce, aby neustále zajišťoval sledování."

„Už tam máte tři, Dallasová. Odčerpáváte nám rezervy."

Eva zatnula zuby a zoufale si přála být na dvou místech současně. „McNaba posílám kvůli koordinaci s druhým týmem."

„Vymáčknu tu ještě jedno auto s potřebným vybavením. Nechte tuhle frekvenci volnou."

„Ano, pane. McNabe?"

Z McNaba přímo čišela uražená ješitnost. „Teď, když se to rozjíždí, mě vykopnete?"

„Potřebuju, abyste našel jeho hnízdo."

„Ale on jede sem! Můžeme ho sebrat!"

„Potřebuju, abyste našel jeho hnízdo," opakovala Eva, „protože jestli nám vyklouzne a zaleze zpátky, máme se všichni na co těšit. Najděte to doupě, McNabe, a zajistěte ho. To je rozkaz, detektive."

McNab nasupeně popadl plášť. „Na vraždách zřejmě panuje přesvědčení, že lidé z elektronické detekce se hodí leda na honění duchů. Dokud přešlapujete na místě, jsme vám dobří, ale jakmile se dozvíte, co potřebujete, už si zase vystačíte jen se záznamníky."

„Já nemám čas na vaše výlevy. Zajistěte, aby byli zbylí lidé z vašeho oddělení, kteří tu zůstanou, plně informováni, a pak vyrazte." Protáhla se kolem něj do haly. „Kromě Jackisona všichni z tohohle pokoje vypadnou. Zaujměte svá postavení. Zbraně nastavit jen na omráčení. Chceme ho vcelku."

Pak Eva pohlédla na Roarkea a povytáhla obočí. „Civilisté do určené místnosti." Zapnula obrazový záznam. „Můžeš se dívat odtamtud."

„To by bylo určitě velice zábavné, poručíku, ale vy jste se právě připravila o jednoho muže. Nastoupím na jeho místo. Trochu si přizpůsobte pravidla," prohlásil Roarke dříve, než stačila Eva

cokoli namítnout. „Bude to pro vás daleko prospěšnější, než když se budu za zdí kopat do zadku.“

Eva měla dost důvodů k přesvědčení, že Roarke bude s elektronickým vybavením pracovat lépe než oba muži, které si tu ponechala, dohromady. „Tak do první ložnice,“ rozhodla vzápětí. „Bude lepší, když tě nebudu mít na očích. Jackisone, držte se dál ode dveří. Až zazvoní, čekejte na můj pokyn. Dřív se nehlaste. Peabodyová, vy budete za dveřmi do druhé ložnice. Použijte bezpečnostní kukátko a mějte oči na stopkách.“

Zatímco kráčela dozadu do místnosti s elektronickým vybavením, vytáhla videotelefon. „Tým A je na místě. Týmu B a C odehraje se to tady. Sledovat, ale nepřibližovat se ani nezdržovat žádného řidiče v uniformě. Podezřelý při příchodu použije hotelový telefon nebo videotelefon a nastoupí do soukromého výtahu do střešního apartmá. Opakuji pouze sledovat. Nikdo se k němu nepřiblíží. Chceme, aby přišel nahoru. Až ho budeme mít uvnitř, dostanete signál a vniknete sem.“

„Zbožňuju, když mluvíš jako polda,“ zamumlal jí Roarke do ucha.

„A už konec s těmi civilními žvásty,“ prohlásila Eva a stoupla si před monitory. Pozorně si všechny prohlédla, aby se ubezpečila, že má každého ze svých lidí na určeném místě. „Už jde,“ zamumlala. „Už tu musí být každou chvíli. Tak pojď, ty kriple. To ty mna vběhneš do náruče.“

Uviděla McNaba, který právě dole v hale vycházel z výtahu. Pořád ještě zuří, pomyslela si, když zahlédla jeho zachmuřený obličej a strnulé držení těla. Bude se muset naučit chápat hodnoty týmové práce. Viděla, jak McNab pátravě sleduje halu, a udělala totéž.

Po podlaze z pestrobarevných dlaždic vedl nějaký android dva dlouhosrsté psy s hedvábnou srstí. Jakási žena v upjatém černém pracovním kostýmu seděla na kruhové lavici obepínající fontánu ve středu haly a vrčela do videotelefonu. Poslíček vezl elektrický vozík plně naložený zavazadly k hlavnímu východu. Tím právě prošla žena s trpasličím pudlem na stříbrném vodítku. Jak žena, tak i psík byli elegantně načesaní a na hlavách měli stříbrné

mašličky, které dokonale ladily s vodítkem. Za dámou capal android ověšený nákupními taškami a krabicemi.

Bohatá turistka, pomyslela si Eva. Předvánoční nákupy.

Pak ho uviděla. Vstoupil hned za androidem. Měl na sobě dlouhý tmavý plášť, hluboko do čela naraženou šoférskou čepici se štítkem a na očích velké sluneční brýle. „Je tady.“ Sotva to vydechla. „Pravděpodobný cíl vešel hlavním vchodem. Muž, výška asi sto pětasedmdesát centimetrů, černý plášť, šedá čepice, sluneční brýle. Nese černý kufřík. Velitelé týmů, slyšíte?“

„Slyšíme, poručíku. Máme ho v dohledu. Podezřelý vytahuje z levé kapsy pláště videotelefon a přichází zleva k fontáně.“

A pak bylo najednou všechno špatně. Začalo to tím pudlem. Eva to viděla na vlastní oči. Psík se zuřivě rozštěkal, vytrhl se paničce a se vzteklým ňafáním a vrčením se vyřítil proti párku afghánských chrtů.

Strhla se krátká, zuřivá rvačka. Hala vracela ozvěnou hluk vztekle zápolících psů. Dáma se stříbrnými mašličkami, která spěchala zahranit svého miniaturního miláčka, se po dlaždicích rozběhla takovým tempem, že ženu v černém kostýmu, která vstala, aby se podívala, co se to děje, málem srazila do fontány.

Překvapené manažerce v kostýmku vyletěl videotelefon z ruky tak nešťastně, že zasáhl policistu převlečeného za poslíčka rovnou mezi oči. Muž se skácel jako podťatý strom.

Ozvaly se další výkřiky a kletby. Pak následovala strašlivá rána. To jeden ze psích rváčů vrazil do stolku, na němž stály dvě křišťálové vázy. Tři poslíčci okamžitě přiskočili na pomoc. První z nich schytal bleskové kousnutí. Jeden z afghánských chrtů se osvobodil a rozběhl se k hlavnímu východu.

Pes narazil McNabovi zezadu do kolena a McNab se jak dlouhý tak široký natáhl ve dveřích, k nimž se právě blížil. Eva viděla, jak jeden z jejích mužů přede dveřmi sáhl pod sako uniformy vrátného pro zbraň.

„Zbraně neodhalovat! Krucifix, nevytahujte zbraně! Jde jen o přiblblou psí rvačku!“ vykřikla.

Protože Eva po celých zhruba třicet sekund, které zabrala ta potyčka, sledovala podezřelého, dokázala přesně určit, v kterém

okamžiku byla past odhalena. Videotelefon zmizel zpátky v kapse mužova pláště, jeho tělo na zlomek sekundy ztuhlo v šoku a pak se neznámý dal do běhu.

„Odhalil nás! Podezřelý prchá k jižnímu východu! Zablokovat jižní východ!“ křičela Eva, zatímco vybíhala z apartmá a mířila k výtahu. „Opakuji. Zablokovat jižní východ! Podezřelý prchá, počítejte s tím, že může být ozbrojený a nebezpečný!“ Když se Roarke vecpal do výtahu za ní, ani se neobtěžovala s ohlédnutím.

„Už je skoro u dveří,“ řekl jí Roarke a Eva si teprve teď stačila všimnout, že s sebou prozíravě vzal jeden z přenosných minimonitorů.

„Ellsworthe, míří k vám!“

„Vidím ho, Dallasová. Mám to pod kontrolou.“

Sotva se dveře výtahu otevřely, Eva se vřítila do haly. Ellsworth stál ve dveřích na jižní straně a jen tupě civěl před sebe. „Kristepane, on ho nadopoval!“ Eva vytáhla zbraň a vyrazila ze dveří.

„Podezřelý je mimo kontrolovanou oblast! Jeden policista na jižní straně vyřazen. Podezřelý prchá.“

Když doběhla na roh, zaslechla vřískot. Prchající zrovna vytahoval jakousi ženu z auta. Právě, když Eva doběhla na chodník a vytasila zbraň, uprchlík mrštil řidičkou na ulici a vrhl se za volant.

Eva se prudce otočila a přiskočila ke sportovnímu vozu, který zaparkovala u vchodu.

„Budu řídit,“ prohlásil Roarke a jediným skokem ji předhonil. „Znám to auto lip než ty.“

Na hádku tentokrát nebyl čas. Eva proto bez řečí skočila na sedadlo spolujezdce. „Podezřelý unesl vůz, míří na jih v bílém osobním autě, newyorská poznávací značka CHARLIE, Charles, Ábel, Roger, Lilian, lan, Ellen, pronásledující Dallasová. Potřebuji pozemní i vzdušnou podporu. Má čtyři bloky náskok a blíží se k Lexington Avenue.“

Roarke zapnul turbo a vůz vyrazil jako raketa.

„Dožeň ten náskok," zamumlala Eva s pohledem upřeným přes čelní sklo před sebe. Právě se myškou zařadili před tramvaj. Mezi nárazníky bylo místo tak na jednu vrstvu laku.

„Nešlohnul zrovna šneka," poznamenal Roarke, zatímco kličkoval ulicí, aniž by jedinkrát šlápl na brzdu. „Tahle miniautíčka mají výkon, když se s nimi umí jezdit. Dlouho by nám ale unikat neměl."

Když se před nimi objevila červená na semaforu, Roarke rychle odhadl vzdálenost a rychlost, sešlápl plynový pedál a proletěl křižovatkou. Za nimi zněl jekot pneumatik, skřípění brzd a troubení klaksonů.

„Když to přežijeme, tak asi ne," rýpla si Eva. „Podezřelý zatáčí k jihu na Lexington Avenue, míří do centra. Kde je ta vzdušná podpora, ksakru?" vyštěkla do videotelefonu.

„Už ji vysíláme," ozval se Whitney rezavým hlasem. „Pozemní jednotky k vám míří od východu a od západu a měly by se k vám připojit na rohu Pětačtyřicáté a Lexington."

‚Jedu civilním vozidlem, inspektore," oznámila Eva a přidala podrobný popis vozu. „Teď má před námi náskok necelé dva bloky a přibližujeme se. Podezřelý právě přejíždí Padesátou ulici."

Sotva stačila syknout, když jim cestu zkřížil obrovský autobus. Roarke aktivoval kolmý start, takže se vůz prudce vznesl, až se Evě obrátil žaludek. Roarkeovo žihadlo přeskočilo autobus a znovu se ponořilo do ruchu ulice.

Autobus jim však bránil ve výhledu až příliš dlouho. „Zahnul. Krucinál! Kam?"

„Doprava," rozhodl Roarke. „Přejížděl před ten mizerný autobus do pravého pruhu."

„Předpokládám, že podezřelý nyní míří na západ po Devětačtyřicáté. Pozemní a vzdušná podpora přizpůsobit směr pronásledování!"

Když dojeli na roh, na semaforu právě naskakovala oranžová. Roarke chtěl ještě projet. Chodci na okraji chodníku se však jako správní Newyorčané okamžitě vrhli do jízdní dráhy a hnali se na druhou stranu bez ohledu na modrý blesk, který se k nim hnal.

„Idioti, kreténi!“ Eva ani neměla čas dokončit sérii nadávek. Roarke opět aktivoval kolmý start a přenesl se přes chodce. „Doufám, že jsi nikoho nezabil, proboha!“

Roarke téměř zavadil o zastřešení elektrického vozítka, vyděsil trojici Židů, kteří spěchali na tržiště s kufříky drahokamů a dobře se bavil, když kolem Evina okna proletěla hruška hozená obsluhou prodejního stánku.

Eva si zadních světel stíhaného vozidla všimla právě v okamžiku, kdy prchající zatáčel na rohu Páté Avenue. Stánek na tom nároží neměl takové štěstí, jako ten, který právě minuli. Eva viděla, jak se celý převrátil a prodavač z něj vyletí jak široký tak dlouhý.

„Ztrácíme náskok. Už je na Páté Avenue.“ Eva pohlédla vzhůru a zaskřípěla zuby, když místo policejních vrtulníků zahlédla reportéry. „Inspektore, potřebuji tu slíbenou vzdušnou podporu.“

„Zádrhel na dispečinku. Podpora se opozdila. Bude nasazena během pěti minut.“

„To je pozdě, to je už moc pozdě,“ zamumlala Eva. Když zezadu zaslechla blížící se jekot sirén, pocítila nepatrnou úlevu.

„Poskočíme si,“ prohlásil Roarke. Jeho úsměv připomínal šklebící se smrtku. Aktivoval kolmý start v takové rychlosti, že vůz vyrazil přídí vzhůru. Eva cítila, jak se jí odkrvuje obličej a prsty se jí zarývají do kůže sedadla.

„Kristepane, tohle nesnáším.“

„Jen vydrž. Když půjdem nahoru a vyrazíme úhlopříčně, připravíme ho o náskok.“

Letem nad dvacetipatrovými budovami rychlostí nějakých sto osmdesát kilometrů za hodinu, pomyslela si Eva.

Jak se vznášeli, ulice pod nimi mizela. Eva měla možnost prohlédnout si New York z takové výšky, po jaké nikdy ani netoužila.

„Tamhle!“ Eva musela křičet, aby přehlušila zvuk motoru, a ukázala na západ. „To modré auto. Stojí v zácpě na Páté mezi křižovatkami se Šestačtyřicátou a Pětačtyřicátou.“ Pak zahlédla další vůz, který se pohyboval o půl bloku před prvním. „Do prdele, jsou dva. Rychle dolů a jestli budeš muset, klidně to

postav na chodník. Všem jednotkám dvě modrá miniauta na Páté, obě stojí. Jedno mezi Šestačtyřicátou a Pětačtyřicátou, druhé mezi Pětačtyřicátou a Čtyřiačtyřicátou. Zablokovat dopravu v jižním směru na Páté a Třiačtyřicáté.“

Když se Roarke vrhl s vozem střemhlav dolů, Eva cítila žaludek až v krku. Roarke vyrovnal vozidlo teprve tři metry nad vozovkou a dosedl s téměř nepatrným zachvěním do pruhu pro autobusy přímo vedle minivozu, který shora spatřili dále na sever.

Eva vyskočila a namířila zbraní na řidiče. „Policie! Ven z auta a ruce držte tak, abych na ně viděla!“

Za volantem seděl muž mezi dvaceti a třiceti lety. Měl na sobě žlutozelené sako a ocvočkované kalhoty stejné barvy. Když vystoupil z vozu, po obličeji mu stékaly praménky potu. „Nestřílejte, proboha, já to jenom převážím. To je všechno! Prostě si jen vydělávám na živobytí.“

„Postavte se pořádně!“ Sáhla mu na rameno a prudce ho obrátila. „Ruce na střechu!“

„Nechci, aby se to dozvěděla moje žena. Chci právníka,“ požádal zadržený, když mu Eva rozkopla nohy od sebe. „Já jsem jen půl roku zásoboval. Dejte mi pokoj, proboha!“

Eva vytáhla z kapsy pouta a zkroutila zadrženému ruce za zády. Zaklapla mu náramky na zápěstích, ačkoli věděla, že to není její člověk.

, Jestli se hneš z místa, uvidíš ten tanec.“

Rozběhla se, ale když spatřila Roarkea, který už se k ní vracel od druhého auta, zvolnila krok. „Jediné co mám, je distributor drog s mozkem mravence.“

„To druhé auto je prázdné,“ prohlásil Roarke. „Zdrhnul.“ Se zatnutými zuby se rozhlédl po ulici plné vozidel a chodců. Chodníky byly plné lidí a o jeden blok dál byly vidět davy hrnoucí se k hlavnímu nádraží. „Ztratili jsme ho.“

Kapitola osmnáctá

Dvě hodiny nato už byla Eva na policejní centrále, kde vysvětlovala neúspěch operace policejnímu řediteli Tibbleovi.

„Přebírám plnou zodpovědnost za neuspokojivý výsledek akce, pane. Výkonu ostatních příslušníku zásahových týmů nelze nic vytknout.“

„Svinský cirkus!“ Tibble zlehka udeřil obrovskou pěstí do stolu. „Psí rvačka, zranění civilisté a vyšetřovatelka si jezdí po městě ve sportovní káře za dvě stě tisíc dolarů! Dokonce vás natočili i novináři, když jste si létala nad městem! Až to přijde to večerních zpráv, určitě to mimořádně prospěje pověsti policie!“

„Lituji, pane,“ prohlásila škrobeně Eva. „Můj služební vůz byl nedávno zničen a zatím pořád čekám na náhradní. Nezbylo mi než použít vlastní vozidlo, když mi nebylo přiděleno služební. Předpisy to v takovém případě nezakazují.“

Tibble, který už se chystal znovu prověřit pevnost stolu, se na poslední chvíli zarazil a zahleděl se přimhouřenýma očima na Evu. „Jak to, ksakru, že vám ještě nedali auto?“

„Automaticky podaný požadavek neprošel. Důvody nejsem schopna vysvětlit. Má kolegyně dnes znovu žádala o přidělení auta a bylo jí sděleno, že to bude trvat minimálně týden.“

Tibble dlouze vydechl. „Papírožrouti vylízaní! Svůj vůz dostanete do osmi nula nula, poručíku.“

„Děkuji vám, pane. Není pochyb, že dnešní operace dopadla neuspokojivě. Detektivu McNabovi se ale podařilo určit jako zdroj vysílání, které jsme dnes zachytili, komplex Luxusních výšin. Ráda bych se připojila k výjezdové skupině, která už je na místě.“

„Jak velkou část tohoto vyšetřování hodláte zvládat osobně, poručíku?“

„Celé, pane.“

„A napadlo vás už, že může být v tomto případě zpochybněna vaše objektivita? Nezdá se vám, že by někdo snadno mohl tvrdit,

že stavíte svou ješitnost proti ješitnosti vraha? Vyšetřujete sérii vražd, poručíku, nebo s ním hrajete tu jeho hru?“

Eva tu výtku přijala. Byla přesvědčena o tom, že si ji zasloužila. Nehodlala však ustoupit. „Momentálně podle mého názoru nemohu dělat nic než se zabývat obojím. Uvědomuji si, že můj výkon při vyšetřování tohoto případu je podprůměrný. Nebude už to dlouho trvat.“

„Jak vám mám, ksakru, pořádně umýt hlavu, když mě pokaždé předběhnete?“ Tibble si odsunul židli od stolu a vstal. „Oficiálně to berte tak, že jste právě dostala přes prsty. Mezi námi si rozhodně nemyslím, že by váš výkon při vyšetřování tohoto případu byl podprůměrný. Sledoval jsem záznamy operace. Vedete si dobře, poručíku. Máte autoritu a bleskové reakce. Na vaší strategii zvolené k dopadení pachatele nebylo možné najít chybu. Zatracený čokl,“ zamumlal si Tibble spíše pro sebe. „Tu vzdušnou podporu jste nedostala kvůli nějakým zmatkům v dispečinku. Ty zmatky budou pečlivě prošetřeny. Považujte to za vyjádření oficiální podpory.

A teď…“ Tibble vzal do ruky malý průhledný globus naplněný třpytivou modrou tekutinou a začal jím otáčet, takže se moře uvnitř začalo přelévat. „Sdělovací prostředky si naše dnešní fiasko nepochybně vychutnají. Budeme to prostě muset snést. Bude vás pachatel znovu kontaktovat?“

„Nedokáže si poručit, aby s tím přestal. Je pravděpodobné, že bude mít chvilkové údobí, kdy se stáhne do ústraní. Bude se užírat, prodělá nějaký ten záchvat vzteku a pak se pokusí vymyslet nějaký způsob, jak mi fyzicky ublížit. Podle mě to bere tak, že jsem v jeho hře podváděla. Podvod je hřích a on bude chtít, aby mě Bůh ztrestal. Bude sice vyděšený, ale současně velice rozezlený.“

Eva na okamžik zaváhala, ale pak se rozhodla otevřeně svěřit se svými úvahami: „Nevěřím, že by se ještě vrátil do Luxusních výšin. Ať už je to kdokoli, pane, je inteligentní. Pochopí, že pokud jsme se k němu dnes dostali tak blízko, začali už jsme sledovat jeho vysílání. V té hale nás poznal, což znamená, že pokud jde o přítomnost policistů, má velice jemné instinkty. Přiblížil se k nám

v hotelu a my jsme to podělali. Jestli se nám ale podaří najít jeho technické zázemí a ten jeho pelech, najdeme i jeho.“

„Tak ten jeho pelech najděte, Dallasová, a zasýpejte ho.“

Eva se zastavila ve své kanceláři, aby si udělala kopie všech zvukových i obrazových záznamů neúspěšné operace. Měla v úmyslu podrobně si je prostudovat sekundu po sekundě.

„Povídala jsem ti, abys jel domů,“ řekla Roarkeovi, když zjistila, že na ni čeká.

Vstal, přistoupil k ní a přejel jí hřbetem dlaně po tváři. „Kolik kůže ti Tibble nechal na zadku?“

„Na to, jak zle to mohlo dopadnout, toho ze mě ani moc nesedřel.“

„Nebyla to tvoje chyba.“

„Na chybě nezáleží, jde o zodpovědnost. A ta byla celá na mně.“

Roarke ji chápavě pohladil po ramenou. „Nechceš se projít a nakopat pár pudlů do zadnice?“

Zmohla se na krátké zasmání. „Snad později. Musím si udělat kopie všech záznamů a pak chci jet za výjezdovkou.“

„Už bůhvíjak dlouho jsi nejedla,“ namítl Roarke.

„Dám si něco rychlého v QuickMartu.“ Znechuceně si přejela dlaněmi po obličeji. „Krucifix, Roarkeu, měli jsme ho na dosah ruky. Na dosah! Myslíš, že přes ty dveře viděl Baxtera, jak sáhl po zbrani? Nebo se někdo z týmu díval moc okatě jeho směrem? Nebo nás prostě zvětřil?“

„Co kdybych se na ty záznamy podíval taky? Nemyslíš, že by ti pomohl názor veterána, který už má nějaké to odhalení tajných za sebou?“

„Uškodit to rozhodně nemůže.“ Eva se otočila k počítači a nařídila mu vyhotovení kopií všech operačních záznamů. „V tom souboru z haly bychom ho měli mít několikrát v dokonalém záběru. Z obličeje mu toho sice moc vidět nebylo, ale třeba si všimneš něčeho, co tě trkne. Ty ho musíš znát, Roarkeu.“

„Udělám, co můžu.“

„Nevím, kdy se dostanu domů.“ Podala manželovi připravené kopie. „Nečekej na mě.“

Eva se v QuickMartu zastavila pro sýrový sendvič a ovocnou tyčinku. Nakonec se ještě rozhodla dát si místo zdejší neblaze proslulé příšerné kávy raději plechovku pepsi. Odnesla si to nevalné jídlo do konferenční místnosti ve druhém poschodí, kde právě McNab prováděl elektronický průzkum.

„Máte něco?“ zeptala se ho.

„Spousta záznamů na ústřednách a laserových faxech. Tenhle barák se špičkovou elektronikou jen hemží. Kontrolujeme to tu poschodí po poschodí, ale nikde jsme nenašli nic, co by patřilo do sorty přístrojů, se kterými si hraje náš člověk.“

Eva postavila tašku na zem, natáhla se k McNabovi a palcem si ho za bradu natočila obličejem k sobě. Na čele měl modrající bouli a těsně nad pravým okem se mu táhla dlouhá tenká jizva. „Už se vám na tu fasádu podíval doktor?“

‚Je to jen odřené. Ten zatracený čokl po mně šel jako po špeku.“ Zavrtěl se na židli, až mu zlaté kroužky v uších zachřestily. „Rád bych se vám omluvil za odmlouvání v průběhu operace, poručíku.“

„Jen se nedělejte. Byl jste vytočený. A pořád ještě jste.“ Eva vytáhla z tašky plechovku pepsi a otevřela ji. „Zmýlil jste se a ještě jste to nepochopil. Tolik k vaší omluvě. Nikdy nezpochybňujte rozkaz nadřízeného důstojníka během akce, McNabe, nebo skončíte v nějaké tmavé špeluňce u soukromého očka při odposlechu sexuálních hrátek, místo abyste postoupil na čelné místo vašeho slavného oddělení elektronické detekce.“

Zatímco se McNab potýkal se vztekem, který v něm stále ještě vřel, pomalu manipuloval s elektronickým skenerem. Všiml si umístění zdvojené komunikační přípojky v osmnáctém poschodí.

„Fajn. Možná že mám opravdu ještě trochu zlost a třeba si i uvědomuju, že jsem udělal chybu. Ale když se dostanu z kanclu na centrále jednou za měsíc, můžu mluvit o štěstí. Ještě nikdy jsem nebyl takhle v akci, a vy jste mě z toho vyšachovala.“

Když se na něj Eva podívala a všimla si jeho mladého, hladkého a dychtivého obličeje, připadala si najednou až neuvěřitelně stará a vyčerpaná. „McNabe, rval jste se někdy jinak než jen při výcviku?“

„Ne, ale.“

„Vystřílel jste někdy zásobník do něčeho jiného než do terče na střelnici?“

Uraženě našpulil ústa. „Ne. Takže podle vás nejsem ten správný bojovník.“

„Vaše síla je tady.“ Poklepala prstem na elektronický skener a vytáhla si ovocnou tyčinku. „Vy víte stejně dobře jako já, kolik žadatelů o místo v oddělení elektronické detekce je každým rokem odmítnuto. Vybírají si. A vy jste dobrý. Pracovala jsem s těmi nejlepšími,“ prohlásila a vzpomněla si na Feeneyho, „takže vím, o čem mluvím. Pokud máme toho parchanta dostat, potřebuju vás tady.“

Pak mu drsně klepla prstem na otékající podlitinu na čele. „A kromě toho to v akci většinou bolí jako prase.“

„Kluci si ze mě budou bůhvíjak dlouho utahovat. Nechat se sejmout od psa. „

„Byl to docela velký pes.“ Eva v náhlém záchvatu sympatií vytáhla sýrový sendvič a podala mu ho. „Zuby měl jako vlk. Lorimar schytal kousnutí do kotníku.“

„Jo?“ McNab se potěšené zakousl do sendviče. „To jsem neslyšel.“ Po sérii pípnutí, která se ozvala ze skeneru, se vzápětí zamračil. „Apartmá ve východním křídle devatenáctého poschodí je plné zajímavých hejblátek.“ Sáhl po videotelefonu. „Modrý tým, prověřit apartmá číslo třiadvacet v devatenáctém patře. Vypadá to tam na první pohled na zábavní centrum nějakého bohatého spratka, ale zkontrolujte to.“

„Vezmu to tu jeden byt po druhém,“ prohlásila Eva. „Když zachytíte něco zajímavého, okamžitě se mi ozvěte.“

„Budete první, Dallasová. A dík za to jídlo. Povězte mi. ehm. kde je Peabodyová?“

Eva se po něm s povytaženým obočím ohlédla přes rameno. „Dohlíží na odvoz vybavení z hotelu. Nemá vás ráda, McNabe.“

„Já vím.“ Zářivě se usmál. „To mě právě na ženách nejvíc přitahuje.“ Obrátil se zpátky ke skeneru a začal si pobrukovat, zatímco složitě dešifroval zvukové signály, z nichž získával informace o počítačových komponentech nalezených v budově.

O půlnoci Eva povolala další tým na vystřídání, poslala McNaba na osm hodin domů a vzdala to. Nijak ji nepřekvapilo, když přišla domů a zjistila, že je Roarke vzhůru. Seděl ve své pracovně se sklenkou vína a studoval záznamy, které mu předala.

„Musela jsem poslat první tým domů. Už byli utahaní jako koťata.“

„Vy vyhlížíte podobně, poručíku. Nechcete sklenku vína?“ „Ne, nechci nic.“ Přistoupila k manželovi a všimla si, že zastavil přehrávání záznamu na místě, kde McNab narazil na dveře. „Neřekla bych, že by McNab chtěl, aby sis zrovna tohle dával zarámovat.“

„Podařilo se vám vystopovat to jeho vysílací centrum?“ „McNab se obává, že ho ten grázl vypnul.“ Eva si promnula ztuhlý krk. „Já si myslím totéž. Mohl to udělat na dálku, zatímco před námi prchal, nebo se mohl spojit s někým, s kým spolupracuje. Podle profilu, který vypracovala Mirová, vyžaduje během té své hry neustálou chválu a pozornost, takže je možné, že má partnera. Pravděpodobně půjde o ženu, a to o ženu s výraznou a silnou osobností. O ztělesnění autority.“

„Matka?“

„To mě napadlo ze všeho nejdřív. Dálkové ovládání je ale stejně pravděpodobné. Libuje si v přesvědčení, že celou show řídí on, takže bude mít nejspíš vlastní doupě.“

Eva přistoupila blíž a pozorně se zahleděla na monitor, kde se objevil záběr muže v dlouhém plášti s šoférskou čepicí. „Vypadá to jako nějaká maškaráda,“ zabručela. „Nejspíš další část hry. Stylizuje se. Slouží to jednak k utajení a jednak ke zvýšení dramatičnosti. Jako na divadle. Hraje si na hvězdu. Dneska mu ale nápověda hodila narážku, kterou vysloveně nečekal. Vždyť je to na něm vidět! Podívej se na ten šok, na tu paniku, která z něho sálá. Stojí tak, že nemá žádnou rovnováhu, protože udělal prudký krok dozadu. Instinktivní ústup. Volnou ruku zvedl v pudovém obranném gestu. Vsadila bych se, že za těmi brýlemi má oči jako tenisáky.“

Pak ji cosi upoutalo. Zamračila se a přikročila ještě blíž. „Nechápu ale, na co se to ksakru dívá. Není vidět, kam soustředil

pohled. Rozeznáme jen úhel, kterým natáčí hlavu. Dívá se snad na Baxtera, který na druhé straně dveří sáhl po zbrani? Nebo kouká po McNabovi, když narazil makovicí do dveří?“ „Z tohohle úhlu viděl oba.“

„Jo. Připadá ti Baxter jako polda, který sahá po zbrani? Nemůže vypadat jen jako vrátný, kterého vyplašil ten kravál a který sahá po bezpečnostním operátoru?“

„Sázel bych spíš na toho poldu,“ řekl jí Roarke. „Jen se podívej, jak se pohybuje.“ Vrátil záznam o třicet sekund nazpátek a pustil přehrávání. Místnost se začala otřásat hlukem z reproduktoru, takže ztlumil zvuk. „Koukej – tohle je učebnicový pohyb policajta. Pootočí se, pokrčí nohy v kolenou, napne celé tělo, pravou rukou zajede pod plášť do podpaží. Vrátní nosí operátory na opasku, takže sahá příliš vysoko.“

„Ale seběhlo se to tak rychle, jen se podívej!“ „Jestli policajty zná a měl s nimi víckrát co do činění, mohlo mu to stačit. McNab jako polda nevypadá ani se tak nepohybuje. Je ale možné, že ho ten grázl zná a ví, že je policajt.“

„McNab jen málokdy pracuje v terénu. Vím to, protože si mi na to zrovna dnes večer stěžoval. Oba jsou ale blázni do elektroniky, takže není vyloučeno, že už na sebe někde narazili. Krucifix, mělo mě to napadnout, než jsem ho poslala ven.“ „Zbytečně si střílíš vlastní góly, miláčku.“ „Cože? Jaké vlastní. „

„Už je vážně nejvyšší čas udělat něco s tvým nezájmem o jiné sporty, než je baseball. Tak jinak – je zbytečné z něčeho se obviňovat. Sledoval jsem, jak jsi tu operaci řídila, a musím říct, žes všechno zvládala s chladnou hlavou a jistou rukou.“

„Pořád ještě tápu,“ usmála se mdle Eva. „Jak bys to řekl sportovní hantýrkou?“

„Tlusťochu, zaplať!“ Roarke se rozesmál při pohledu do Evina zmateného obličeje. „To znamená, že hra ještě neskončila. Dnes už ale končíme. Jdeš do postele.“

Přestože se Eva právě chystala prohlásit totéž, bylo velice těžké nechat si ujít příležitost k odmlouvání. „To říká kdo?“

„Muž, kterého sis vzala kvůli tomu, že je dobrý v posteli.“

„Přejela si špičkou jazyka po zubech a zaklesla si palce do kapes u kalhot. „Tohle bych čekala spíš od sexuálně deprivovaného vraždícího maniaka.“

„Chápu. Takže sis mě kvůli posteli nevzala.“

„Sex je osvěžující prvek.“

„Prvek, na který jsi dnes večer příliš unavená.“

Protože už se Evě klížila víčka, přimhouřila oči. „To říká kdo?“ opakovala.

Roarke se musel zasmát. Vzal ji kolem pasu a vedl ji k výtahu, aby nemusela chodit po schodech. „Milá Evo, ty by ses hádala i se samotným ďáblem.“

„Myslím, že i to už mám za sebou.“ Zívla si a mírně se o Roarkea opřela. Když se v ložnici svlékla, nechala šaty ležet tam, kam dopadly. „Zatím se ještě prověřuje auto, které nechal stát před hotelem,“ mumlala, když lezla do postele. „Bylo pronajaté. Platba měla jít ze Summersetova kreditního účtu.“

„Všechny své účty i čísla jsem změnil,“ prohlásil Roarke a lehl si vedle ní. „Ráno udělám totéž s těmi Summersetovými. Ted už k tomu tak snadný přístup mít nebude.“

„Zatím se žádné otisky nenašly. Rukavice. Bylo tam pár vlasů. Mohou být jeho. Taky pár vláken ze zahraničního koberce. Mohla se tam dostat na jeho botách. Prověřují to.“

„Fajn.“ Pohladil ji po vlasech. „Teď to pusť z hlavy.“

„Změní cíle. Dneska se netrefil.“ Když se jí začal zadrhávat hlas, Roarke se otočil, aby se u něj mohla schoulit. „Brzy na to dojde.“

Roarkea napadlo, že má Eva pravdu. Cílem však nebude ona. Tentokrát ne. Když cítil horké schoulené tělo své spící manželky, byl rozhodnutý tomu zabránit.

Patrick Murray byl opilejší než obvykle. Za normálních okolností se střízlivosti sice vyhýbal, ale nezpíjel se zas tolik, aby se potácel nebo si močil na ruce. Když však toho dne ve tři hodiny ráno v klubu U mořské panny zavírali, měl za sebou nejednu zkušenost s obojím.

Opustila ho manželka. Opět.

Lorettu miloval s nevšední vášní, ale dokázal si přiznat, že až příliš často dává lásku víc najevo roztomilé láhvi Jamisonu. Se svým miláčkem se seznámil v tomtéž klubu před pěti lety. Byla nahá jako novorozeně a plavala jako delfín v bazénu, kde předváděla show, jíž byl klub pověstný. Podle Pata to však byla láska na první pohled.

Myslel na to i ve chvíli, kdy padal přes židli, již původně hodlal obrátit na stůl před sebou. Přílišné množství zkonzumované whisky mu zamlžilo zrak a bránilo mu v odpovídajícím výkonu povinností pomocného personálu. K těm patřilo vytírání vyzvracených lihovin a úklid veškerých dalších výměšků, cídění záchodových mís a umyvadel a péče o větrání toalet, které druhý den nesměly páchnout ani v nejmenším.

Pracoval v klubu už pět let a dva měsíce. Když tu spatřil Lorettu, jak předvádí piruety v bazénu, zasáhl jej Amorův šíp.

Její kůže měla barvu staré whisky a krásně se leskla. Kadeřavé lokny černých vlasů splývaly po jedovaté modré vodní hladině plné chlóru. Oči za ochrannými brýlemi zářily barvou svěží levandule.

Pat se napřímil a podařilo se mu postavit rovně i židli. Pak sáhl do kapsy a vylovil malou lahvičku whisky. Vypil ji jediným hltem, a ačkoli se potácel a vrávoral, donesl ji až do nejbližšího kontejneru na recyklaci odpadu.

Když poprvé spatřil Lorettu, bylo mu sedmadvacet let a v Americe byl teprve druhý den. Byl nucen narychlo opustit Irsko. Měl jisté nesrovnalosti se zákonem a pociťoval značnou nechuť k úhradám některých hráčských dluhů. V New Yorku našel svůj osud.

Pět let nato drhl pořád stejnou podlahu, zbavoval ji nánosu nepojmenovatelných látek, sbíral zapadlé kredity, jež poztráceli hosté opilí mnohdy více než Pat sám, a zase jednou truchlil nad ztrátou své Loretty.

Musel si přiznat, že jeho láska netrpí přemrštěnou tolerancí k muži, který má své pití tak rád, že ho musí mít po litrech.

Loretta se svými stopětasedmdesáti centimetry a devadesáti kilogramy živé váhy udělala ve vzteku z Patricka Murraye málem

dva. Patrick byl zakrslík, který kdysi snil o tom, že bude jezdit rovinové dostihy s plnokrevníky, jenže příliš často vynechával ranní tréninky kvůli třeštící hlavě. Měřil sotva sto šedesát centimetrů, a ani když si namočil šaty v předváděcím bazénu, nevážil víc než pětapadesát kilogramů.

Jeho vlasy měly barvu čerstvé mrkve a obličej měl posetý spoustou pih v naprosto stejném odstínu. Loretta mu často říkávala, že to byly právě jeho smutné chlapecké modré oči, co mu získalo její srdce.

Poprvé jí za sex přirozeně musel zaplatit. Bylo to ostatně její živobytí. Podruhé se jí zeptal, kolik by si účtovala, kdyby s ním poseděla a popovídala si nad pizzou.

Stejně ho za ty dvě hodiny zkasírovala, ale jemu to nevadilo. Potřetí, když jí přinesl kilovou krabici čokoládových sušenek, vyspala se s ním už docela zadarmo.

Za několik týdnů už byli manželé. Patrick vydržel tři měsíce téměř střízlivý. Pak se ale pudy vydraly opět na povrch, Patrick se zase spustil a Loretta ho začala pořádat po svém.

Tak už to šlo se střídavými výkyvy pět let. Slíbil manželce, že se bude léčit a přihlásí se na odvykačku. Myslel to vážně. Místo toho se ale tak trochu namazal a nedošel tam.

Koně měl rád pořád.

Loretta už začínala mluvit o rozvodu a Patrick měl z toho zlomené srdce. Opřel se o koště a vzdychl si při pohledu na třpytící se hladinu opuštěného bazénu.

Dnes večer měla Loretta dvě představení. Byla to profesionálka, která si na své kariéře velice zakládala, a to Patrick respektoval. Své počáteční rozladění, které se ho zmocnilo, když Loretta trvala na tom, že si licenci společnice ponechá v platnosti, už dávno překonal. Sex byl lépe placený než úklid, dokonce i lépe než opravdová práce společnice v zábavním podniku, a tak se oba manželé někdy docela vážně bavili i tom, že by si koupili něco malého na předměstí.

Dnes večer s ním Loretta ani nepromluvila, ať se její pozornost snažil upoutat sebevíc. Když představení skončilo, vylezla po schůdkách z bazénu, zahalila se do županu, který jí koupil k

nedávným narozeninám, a i s ostatními vodními kráskami odcupitala do zákulisí.

Zamkla před ním dveře jejich bytu, svůj život, a Patrick se obával, že před ním uzamkla i své srdce.

Když se u rampy pro dodavatele ozval bzučák, Patrick smutně zavrtěl hlavou. „Kolik už je, proboha? To už je ráno?“

Dotápal dozadu, dvakrát si spleti kód, než se mu podařilo odemknout zámek, a teprve pak mohl odtáhnout těžká ocelová vrata. Na okamžik se zmateně zarazil. Nad ním blikala a varovně pípala bezpečnostní kontrolka a proti němu stála postava v černém plášti a s úsměvem ve tváři.

„Ještě je tma, co?“ zahučel Patrick.

„Povídá se, že největší tma je vždycky před úsvitem.“ Neznámý udělal krok vpřed a napřáhl k Patrickovi pravici v tmavé rukavici. „Pamatuješ se na mě, Paddy?“

„Měl bych? Jste od nás?“ zeptal se Patrick a bezmyšlenkovitě stiskl nabízenou ruku. Ani si neuvědomil slabounké píchnutí a padl obličejem k zemi.

, Jo, jsem od vás, Paddy, a zase tě pošlu zpátky domů.“ Neznámý nechal Patricka v bezvědomí klesnout. Pak se obrátil a pečlivě překódoval zámky.

Muže Patrickových proporcí nebylo nijak obtížné přetáhnout ze zadní místnosti do hlavního prostoru klubu. Když se neznámému návštěvníkovi úspěšně podařilo Patricka přemístit, postavil na stůl kufřík a opatrně z něj vybaloval to, co bude potřebovat.

Jediným krátkým zásahem do stropu vyzkoušel laser a spokojeně se usmál. Pouta byla vyrobená z lehkých slitin podle norem NASA II. Videotelefon byl podstatně těžší než běžné modely. Měl baterii s maximálním výkonem i výdrží a vestavěnou rušičkou. Pak si nečekaný návštěvník našel za barem vhodnou zdířku a rychle zapojil přístroj, který ho měl spojovat se světem.

Za tichého pobrukování otočil výpustním kohoutem bazénu. Zní to, jako když se splachuje obrovský ucpaný záchod, pomyslel si pobaveně. Pak se vrátil k Patoví a prudce ho kopl do žeber.

Ani se nepohnul, dokonce ani nezamručel.

Neznámý se s povzdechem sklonil a rychle prověřil životní funkce. Uvědomil si, že ten člověk byl namol opilý. Kromě toho použil příliš velkou dávku omamného prostředku. Slabě podrážděn chybným odhadem vytáhl tlakovou stříkačku naplněnou amfetaminem a vrazil jehlu do Patový ochablé paže.

Pohyb a zvuk, které to z Pata vyloudilo, byly téměř neznatelné.

V neznámém začal růst vztek, který mu roztřásl celé tělo. „Prober se, parchante.“ Narovnal se a střídavě hřbetem ruky a dlaní začal Pata políčkovat. Znovu a znovu a znovu. Chtěl, aby byl při vědomí a aby si všechno, co přijde, dokonale uvědomoval. Když políčky nepomáhaly, přešel na pěsti. Bušil do Patrickova obličeje tak dlouho, až mu rukavice potřísnila krev.

Pat pouze zasténal.

Neznámý přerývaně dýchal a v očích ho začínaly pálit slzy. Má přece jen dvě hodiny, proboha! Cožpak se od něj čekají zázraky? Má snad myslet úplně na všechno?

Opustil ho snad nakonec Bůh za to, jak neuspěl?

Nebýt Dallasové, byl by už hotov s tím prasetem Brianem a Pat by ještě den dva počkal. Kdyby měl trochu víc času na sledování jeho návyků a pohybů, neměl by tak naspěch při jeho zneškodňování.

Když zaslechl ránu, tupě zamžikal. Uvědomil si, že převrátil židli a rozbil zrcadlo za barem.

No a co? pomyslel si nakonec. Je to jen špinavý bordel ve špinavém městě. Jak rád by ho zničil celý, rozbil každou sklenici, všechno zapálil a díval se, jak to tu hoří.

Nezničil snad sám Hospodin tržiště ve spravedlivém hněvu na lichváře, nevěstky a hříšníky?

Nemá však dost času. Toto není jeho poslání.

Jeho posláním pro dnešní noc je Pat Murray.

Odevzdaně podzvihl laser. Oko bude muset odstranit, zatímco je Pat v bezvědomí. Na tom nezáleží, přesvědčoval v duchu sám sebe a sklonil se k dílu. Pak na něj přece ještě čeká spousta zábavy. Víc než dost.

Potěšilo ho, že se mu podařilo vyjmout oko tak čistě a profesionálně. Jako chirurg. Poprvé byl zoufale nešikovný. Nyní

si to už může přiznat. Ruce se mu třásly a nervy vykonaly své. A přece dokončil to, k čemu byl vyvolen. Dodělal, co započal. Dodělá to všechno. Všechny je dodělá.

Dal si načas, když bulvu spouštěl do malé lahvičky naplněné průzračnou tekutinou. Samozřejmě že i tohle bude muset jít stranou. I s tím se smířil. Pokud má plán dál úspěšně pokračovat, nebude moci obohatit svoji sbírku okem Pata Murraye.

Stačilo mu, že je vyňal. Oko za oko.

Když Pata vlekl k bazénu, začal omámený mužík opět sténat. „Tak teď se probouzíš, ty opilý hříšníku?“ Cizinec se zhluboka nadechl, hodil si Pata přes rameno a s pouty, která se mu houpala na ruce, začal vylézat po schůdkách.

Byl hrdý na svou sílu, která mu umožnila unést na zádech dospělého muže. Nebyl vždy v takové kondici. Jako dítě býval neduživý, slabý a neschopný. Měl však motivaci k tomu, aby to změnil. Uposlechl hlasu, který k němu promluvil, a udělal vše, co bylo třeba. Trénoval ducha i tělo, dokud nebyl připraven. Dokud nebyl zcela dokonalý. A dokud nenadešel pravý čas.

Ve vypuštěném bazénu položil Pata na dno a z kapsy vytáhl malý vrták s diamantovým hrotem. Když vrtal otvory do dna bazénu, pobrukoval si svoji oblíbenou melodii. Pak zaklapl pouta ke skobám a vyzkoušel jejich pevnost. Stoupl si, popadl je a vší silou za ně škubl. Když byl se svým dílem spokojen a ujistil se, že pouta nepovolí, obrátil se k ležícímu Patoví a začal jej svlékat.

„Nazí jsme se narodili, nazí umíráme,“ prohlásil zvesela a zaklapl pouta kolem Patových tenkých kotníků. Pozorně se zahleděl do potlučeného obličeje a všiml si slabého zachvění jednoho víčka. „Zajímalo by mě, jak hlasitě budeš řvát, až budeš škemrat o slitování.“

Z kapsy vytáhl plíšek a s cinknutím ho upustil na dno bazénu. Sošku Panny Marie nejprve uctivě políbil, než ji opatrně postavil na dno tváří k hříšníkovi.

„Pamatuješ se na mě, Paddy?“

Když se Pat začal probírat k vědomí, ucítil rezavou bolest a žaludek se mu nezadržitelně zvedal. Zasténal, zachrčel a vzápětí zařval.

„Panebože, panebože, co je to?“

„Poslední soud.“

Pat se rozvzlykal a přitiskl si dlaň na obličej, aby zakryl největší nával zoufalství. Když si uvědomil, jak byl zohaven, zavyl: „Panebože, moje oko! Bože, přišel jsem o oko!“

„Nepřišel jsi o ně.“ Neznámý se rozesmál tak hlasitě, že se popadal za břicho. „Máš je tamhle na stole.“

„Co se děje? Co to má znamenat?“ Zoufalý a náhle naprosto střízlivý Pat škubl pouty. Bolest mu projela celým tělem. „Jestli chceš peníze, tak po zavření se tady nic nenechává. Já ani nemám kód k trezoru. Já jsem jenom údržbář!“

„Nechci peníze.“

„Tak co chceš? Cos mi to udělal? Panenko Maria, co chceš?“

„Neber její jméno nadarmo.“ V opětovném návalu vzteku tvrdě udeřil Pata zaťatou pěstí do obličeje. „Nechci z tvých špinavých úst vůbec slyšet její jméno. Vyslov je ještě jednou a já ti z té tvé bezbožné dámy vyříznu jazyk.“

„Nerozumím tomu,“ vypravil ze sebe plačtivě Pat. Předchozí úder jej srazil na kolena. „Co ode mě chceš?“

„Tvůj život. Chci si vzít tvůj život. Na dnešní noc jsem čekal patnáct let.“

Patoví vytryskly ze zbylého oka slzy a bolest se začínala stávat nesnesitelnou. Přesto se však ohnal a pokusil se chytit neznámého za nohu. Když hrábl do prázdna, zkusil to znovu se vzteklými kletbami, výhrůžkami i vzlyky.

„Byla by to zábava, ale už mám program.“

Neznámý přistoupil ke schůdkům a svižně po nich začal vystupovat, zatímco za ním z bazénu zněly Patovy prosby i výhrůžky.

„Nastavím přítok na takovou rychlost, aby trvalo skoro hodinu, než budeš mít pod vodou i hlavu. Hodinu,“ zopakoval a usmál se na Pata skrze skleněnou stěnu, když na druhé straně sestupoval. „Do té doby už budeš na pokraji šílenství. Voda bude pomalu stoupat. Centimetr po centimetru. Nejdřív ti bude sahat ke kotníkům, pak ke kolenům a potom až k pasu. Budeš rvát za pouta, až budeš mít nohy rozedřené na živé maso. Budeš krvácet a

celé tělo tě bude strašlivě pálit, ale stejně si nepomůžeš. Od pasu ti pak voda bude stoupat k hrudníku a potom ke krku.“

Stále s úsměvem na rtech se cizinec otočil k ovládacímu panelu a nastavil ventily tak, aby voda začala proudit bočními přívody.

„Proč to děláš, ty parchante svinskej?“

„Budeš mít skoro hodinu na to, abys o tom přemýšlel.“

Klekl si, pokřižoval se a odříkal oslavnou a vděčnou modlitbu.

„Ty se modlíš? Ty se modlíš?“ Pat se snažil zaostřit zrak a upřeně se zahleděl na sošku Panny Marie, jejíž roucho už bylo ve vodě. „Matko Boží,“ zašeptal Pat zoufale. „Svatá Matko Boží.“ Pak se začal modlit i on. Modlil se tak úpěnlivě a zaujatě jako ještě nikdy v životě. V duchu si přisahal, že jestli bude Panna Maria orodovat v jeho prospěch, už nikdy nezvedne ke rtům láhev.

Dalších pět minut bylo ticho. Oba prosebníci, jeden v bazénu a druhý venku, na sebe hleděli přes sklo, zatímco byli pohrouženi do svých modliteb.

Pak ten venku svižně vstal a usmál se. „Na modlitby už je pozdě. Propadls peklu, protože jsi ďáblu zaprodal život kvůli mrzkému zisku.“

„Nikdy jsem nic takového neudělal. Ani tě neznám!“ Voda Patovi pomalu stoupala ke kolenům, takže se znovu vzepjal k zoufalému zápasu. „S někým sis mě musel splést!“

„Ne, jen jsem ti dal přednost v pořadníku.“ Protože měl ještě čas, než bude muset vyřídit nezbytné hovory, zašel si za bar pro něco k pití. Pat stále křičel a žadonil o slitování. Neznámý si vybíral mezi limonádami. Lihoviny by se nikdy nedotkl.

„Doufám, že si na mě vzpomeneš, než zemřeš, Pate. Doufám, že si vzpomeneš, kdo jsem a z koho jsem vzešel.“

Odtrhl víčko plechovky a odnesl si ji blíž k bazénu. Začal si znovu pobrukovat svoji oblíbenou melodii. Vzal si židli, postavil ji přímo ke stěně bazénu a posadil se. Pomalu upíjel a zaujatě sledoval představení.

Bylo přesně pět ráno, když Evu vzbudilo vyzvánění videotelefonu. Byla okamžitě úplně při smyslech. Prudce se posadila a cítila, jak jí buší srdce. Chvilku jí trvalo, než pochopila,

že puls jí tak nezrychlil telefon, nýbrž sen, který jeho vyzvánění přerušilo.

Věděla, že volá on.

„Vypnout videopřenos, aktivovat sledování," nařídila počítači. Sáhla za sebe a odstrčila Roarkea. „Dallasová," ohlásila se.

„Myslela sis, že můžeš zvítězit podvodem, ale zmýlila ses. Jediné, čeho jsi dosáhla, bylo, žes osud trochu pozdržela. Briana Kellyho zabiju stejně. Jiný bude jen čas a místo."

„Podělals to, kámo. Viděla jsem, jak ses zpotil, když ti došlo, že na tebe čekáme. Věděli jsme přesně, co chceš udělat, i jak se to chystáš provést."

„Nezastavili jste mě. Ani se ke mně nedokážete přiblížit."

„Jsme tak blízko, že už možná cítíš, jak ti funíme na záda."

„Tak blízko ne. ‚Komu běda? Komu svády? Komu křik? Komu rány darmo? Komu červenost oči? Těm, kteříž se zdržují na víně. Těm, kteříž chodí, aby vyhledali strojené víno. Vidím umírat člověka. Umírá právě teď. Chceš slyšet, komu běda?"

Neznámý rychle deaktivoval filtr a umožnil zobrazení klubu na Evině monitoru.

Když se z reproduktoru začaly ozývat vzlyky a zoufalý řev, Eva cítila, jak jí tuhne krev v žilách. „A kdo podvádí teď?" zeptala se. „Stejně ho zabiješ, tak mi dej nějakou nápovědu! Stejné jsi to udělal i s Brennenem. Co je to za hru, když nic neriskuješ?"

„Zatím není mrtvý. Myslím, že máš času tak přiměřeně."

To už byla Eva z postele venku a chvatně se oblékala. „Tak co bude s tou nápovědou?"

„Tak já ti to tedy ještě usnadním. Hoduj, tanči a dívej se na nahé mořské víly. Je už pozdě, ale vítej. Voda je průzračná. Začíná polykat andělíčky, poručíku, tak to zbytečně neprotahujte."

S pocitem nevolnosti kolem žaludku Eva sama vypnula telefon. „Je to klub," řekla obrácena k Roarkeovi, zatímco si připínala pouzdro se zbraní.

„Klub U mořské panny. Nahé akvabely."

„Tak tohle je naše jediná šance." Eva už i s Roarkem stála ve výtahu. „Tohohle chce utopit." Když vytahovala videotelefon,

pohlédla Roarkeovi do očí. „Není to tvůj klub, že ne?“ zeptala se podezíravě.

„Ne.“ Oči měl tvrdé a chladné jako ocel. „Ale býval.“

Kapitola devatenáctá

Slunce se teprve dralo nad břehy řeky East River, když se řítili na jih dosud ospalou vilovou čtvrtí.

Roarke se rozhodl řídit tentokrát sám bez pomoci palubního počítače. Raději se vyhnul Broadwayi s jejím nikdy nekončícím ruchem.

„Předvídat, co udělá šílenec, je nemožné," pokusil se navázat hovor s napůl ochromenou Evou.

„Má svoji šablonu, ale už se mu rozpadá. Nemůžu to rozmotat." Přemýšlej, přemýšlej, přemýšlej! nařídila si, zatímco se řítili centrem, kde už vládla díky střídání směn v podnicích dopravní špička. „Víš, komu ten klub U mořské panny patří?"

„Přesně ne. Získal jsem ho už kdysi před lety. Byla to jedna z mých prvních nemovitostí v centru. Vlastně jsem ho vyhrál v kostkách, pár let jsem si ho nechal a pak jsem ho s nepatrným ziskem prodal." Když si Roarke všiml přeplněné tramvaje, která vpředu brzdila provoz, strhl vůz stranou a vyrazil centrem na západ.

„Ten chudák, kterého jsem slyšela řvát o pomoc, musí být majitel nebo někdo, kdo tam pracuje," prohlásila Eva. Vytáhla miniaturní přenosný osobní počítač. Když vůz vletěl do díry, kterou tam nechali zaměstnanci městských komunikací, cvakly jí zuby. „Silas Tikinika? Říká ti to něco?"

„Ne."

„Takže ten dnes v noci pravděpodobně spal spánkem spravedlivých. Budu ti jmenovat zaměstnance."

„Už jsme skoro na místě," řekl jí Roarke. „Brzy budeme vědět víc."

Figura mořské panny, která byla až na lesklý zelený rybí ocas úplně nahá, zdobila štít domu, k němuž dorazili. Když byl klub otevřený, určitě zářila neonovými světly a pohybovala se. Nyní byla tmavá a nehybná. Výloha pod ní byla zajištěná bezpečnostní mříží. Roarke zastavil u liduprázdného chodníku. V této nuzné

čtvrti bylo vzácností, když někdo z obyvatel vlastnil jakýkoli dopravní prostředek. Bez zabezpečovacího zařízení, jaké měly Roarkeovy vozy, by jim stejně dlouho nezůstal.

Roarke zahlédl postavy dvou pouličních povalečů, kteří se krčili u vchodu o dva domy dál. Pomalu se v šerém svítání vynořili ven, a když se ozval blížící se jekot sirén, okamžitě zmizeli.

„Na posily čekat nebudu," prohlásila Eva a sáhla po zbrani. Druhou rukou vytáhla univerzální kódovou kartu. Pak se sehnula a z boty vytáhla paralyzér. „Vezmi si to a dávej si pozor, aby to neviděli uniformovaní, až dorazí," řekla Roarkeovi. „Rychle se mu podívala do očí. „Vezmi to zleva."

Když vstoupili do dveří, přivítala je bodavá světla a ještě horší hudba. Eva okamžitě uskočila doprava a pohledem přelétla prostor kolem sebe. Vzápětí vyrazila kupředu s varovným výkřikem určeným muži, který visel na schůdkách předváděcího bazénu.

„Stůjte! Dejte ruce tak, abych na ně viděla!"

„Musím ho dostat ven!" Když Summerset sjížděl po kovových schůdcích dolů, odřel si klouby na rukou o ocelové zábradlí. „Topí se."

„Jděte mi z cesty, ksakru!" Stáhla ho z posledního schůdku a odstrčila jej směrem k Roarkeovi. „Zjisti, kde se zastavuje voda, krucinál, ale dělej!" Pak vyšplhala vzhůru a potopila se do bazénu.

Ve vodě se vznášely chuchvalce krve jako nějaké exotické ryby. Muž, který byl připoután ke dnu bazénu, měl promodralý obličej a jeho jediné oko bez mrknutí civělo vzhůru. Eva si okamžitě všimla prstů a kloubů, které měl po zápase s pouty rozedřené do živého masa. Popadla do obou rukou potlučený obličej, přitiskla jeho ústa ke svým a vydechla.

Cítila, jak ji začínají pálit plíce. Odstrčila se ode dna, vyplavala na hladinu a zhluboka se nadechla. Aniž by se zdržovala jediným slovem k oběma mužům tam venku, potopila se znovu. Krátce přitom pohlédla do tváře Panny Marie, jejíž vytesané oči hleděly na umučeného člověka s naprostým klidem.

Eva se otřásla a pokračovala v zápase o život.

Když plavala nahoru potřetí, zdálo se jí, že už je hladina jaksi blíž. Když se vracela dolů, otočila hlavu a zahlédla přes stěnu bazénu Roarkea, který už stoupal po schůdkách k okraji nádrže.

Zul si boty a shodil sako. Když se ocitl na dně bazénu, popadl ji za paži a zdviženým palcem jí jasně naznačil, aby vyplavala nahoru. Dál pracovali v tandemu. Jeden se nahoře nadechoval a druhý dole vydechoval do úst připoutaného ubožáka, zatímco hladina klesala.

Když už Eva dosáhla nohama na dno a hlavu měla nad vodou, prudce se rozkašlala. „Summerset!“ vypravila ze sebe.

„Ten nikam neuteče. Panebože, Evo!“

„Nemám čas teď se s tebou kvůli němu hádat. Dokážeš uvolnit ta pouta?“

Roarke, kterému se lepily mokré vlasy na čelo, stále ještě lapal po dechu. Upřeně na ni hleděl. Pak sáhl do kapsy pro nožík. „Tvoji lidé už jsou tady,“ řekl.

„Vyřídím to s nimi sama. Ty se snaž tady.“

Když do klubu vběhli čtyři uniformovaní policisté, odhrnula si z očí zplihlé vlasy. „Dallasová!“ křikla na ně. „Poručík Eva Dallasová! Okamžitě sežeňte záchranku s oživovacím vybavením! Máme tu utopence. Nevím, jak dlouho byl pod vodou, ale puls jsem nenahmatala. A vypněte někdo tu příšernou muziku! Vezměte si rukavice. Chci to tady nechat pokud možno čisté.“

Voda už jí sahala pouze po kolena. Eva se v mokrých šatech začínala chvět zimou. Svaly ji bolely, jak nadzvedávala bezvládné tělo ode dna. Viděla, jak se Roarke potýká s pouty.

V okamžiku, kdy se mu podařilo uvolnit i druhý kovový náramek, položila Eva tělo na dno, kde stálo už jen pouhých několik centimetrů vody, obkročmo se na něj posadila a začala provádět masáž srdce.

„Přineste mi lékárničku a nějaké deky!“ Její poslední slova zazněla klubem s hlasitou ozvěnou, protože hudba konečně zmlkla. Eva si uvědomila, že jí zvoní v uších. „Tak dělej, dělej, koukej se vrátit,“ vydechla, předklonila se a po hlubokém nádechu pokračovala v umělém dýchání.

„Pusť mě k tomu.“ Roarke poklekl vedle ní. „Musíš zajistit místo činu.“

„Záchranka tu musí být každou chvíli.“ Eva dál masírovala hrudník nehybného těla a v duchu počítala jednotlivá stlačení. „Než se sem dostanou, nesmíš přestat.“

„Nepřestanu.“

Když pokývla, položil zkřížené dlaně přes její, aby zachytil rytmus. „Kdo je to, Roarkeu?“ zeptala se ho Eva.

„Nevím.“ Když Eva vstala, krátce k ní vzhlédl. „Prostě to nevím.“

Eva si uvědomila, že vylézt z bazénu je mnohem obtížnější, než se do něj dostat. Když se doškrábala k okraji, už se jí nedostávalo dechu. Na chvilku se zastavila, aby se nadechla. Zhluboka vtáhla vzduch do plic, v nichž ji pálilo, jako by jí tam nějaká temná síla projížděla žhavým železem. Pak přehodila nohu přes obrubu bazénu a začala slézat,

Peabodyová čekala dole. „Záchranka už jede, Dallasová.“

‚Je na tom hodně špatné. Nevím, jestli se jim povede ho vzkřísit.“ Eva pohlédla skrze skleněnou stěnu a všimla si, že Roarke stále neúnavně pokračuje v masáži srdce a v umělém dýchání. „Vezměte si na starost ty uniformované, rozdělte je na dvojice a začněte to tu prohledávat. Nenajdete ho, ale stejně se tu porozhlédněte. Všechny dveře zajistěte. A pořiďte záznam.“

Peabodyová pohlédla kamsi za Evu, kde viděla stát Summerseta s rukama založenýma v bok. Sledoval z opačné strany bazénu Roarkea. „Co chcete dělat?“

„Svou práci. Vy dělejte tu svoji. Je třeba zajistit místo činu a přivolat výjezdovku. Máte s sebou nádobíčko?“

„Detektivní brašnu nemám, jen běžné potřeby pro zajištění stop.“

„To mi bude stačit.“ Eva si vzala tašku, kterou jí Peabodyová podávala. „Tak se do toho dáme,“ prohlásila a mávla na zdravotníky, kteří právě vběhli dovnitř. „V bazénu! Topil se a nenahmatala jsem puls. Oživování provádíme přibližně deset minut.“

Odvrátila se, protože věděla, že tady už je zbytečná. Když kráčela k Summersetovi, voda jí čvachtala v botách a praménky jí stékaly po vlasech a po obličeji. Kožená bunda strašlivě ztěžkla, takže ji ze sebe shodila a mrštila jí na stůl.

„Jste zatčen pro podezření z pokusu o vraždu, Summersete. Máte právo. „

„Když jsem se sem dostal, byl naživu. Jsem si téměř stoprocentně jist, že byl živý.“ Mluvil tiše a jakoby zamyšleně. Eva v jeho hlase zaslechla i šok, který vyčetla i ze skelného pohledu. „Měl jsem pocit, že vidím, jak se hýbe.“

„Bude pro vás lepší, když s mluvením počkáte, než vám sdělím vaše práva a povinnosti.“ Ztlumila hlas. „Vůbec nejlepší pro vás bude, když neřeknete vůbec nic, prostě ani slovo, krucifix, dokud vám Roarke nepřivolá ty své vychvalované právníky. Tak buďte rozumný a držte klapačku.“

Summerset však právníky odmítl. Když Eva vstoupila do vyšetřovací místnosti, kde ho střežil uniformovaný policista, Summerset tam zpříma seděl a hleděl upřeně před sebe.

„Nebudu vás už potřebovat,“ řekla Eva policistovi. Obešla stůl, a jakmile policista vyšel na chodbu, posadila se. Když se převlékla do suchých šatů a zahřála se kávou, cítila se už lépe. Stihla si i pohovořit se zdravotníky, kteří muži identifikovanému jako Patrick Murray navrátili život, a s lékaři, kteří se ho při něm nyní pokoušeli udržet.

„Pořád ještě je to pokus o vraždu,“ pronesla Eva lehkým konverzačním tónem. „Murraye se sice podařilo oživit, ale je v komatu, a i kdyby se probral, je tu pořád ještě pravděpodobnost, že bude mít nenávratně poškozený mozek.“

„Murraye?“

„Patricka Murraye, dalšího hošánka z Dublinu.“

„Na žádného Patricka Murraye si nevzpomínám.“ Summerset si kostnatými prsty prohrábl rozcuchané vlasy. Nepřítomným pohledem zatápal po místnosti. „Dal bych si. dal bych si trochu vody.“

„Jistě, žádný problém.“ Eva vstala a nalila mu sklenici. „Proč jste Roarkeovi nedovolil zavolat právníky?“

„Tohle není jeho starost. A já nemám co skrývat.“

„Jste idiot.“ S hlasitým klepnutím před něj postavila sklenici s vodou. „Vy vůbec nevíte, do jakého průšvihu se můžete dostat, jakmile zapnu záznamník a pustím se do vás. Byl jste na místě, kde došlo k pokusu o vraždu, a byl jste přistižen vyšetřovatelem při vylézání z. „

„Při lezení dovnitř!“ vyštěkl. Její tón rozehnal mlhu, která dočasně halila jeho mysl. „Lezl jsem do bazénu.“

„To budete muset dokázat. V první řadě o tom budete muset přesvědčit mě.“ Unaveně a zklamaně si vjela oběma rukama do vlasů. Summerset se zamračil. Všiml si, jak má Eva zarudlé oči z dlouhého pobytu ve vodě. Pod nimi měla tmavé stíny.

„Tentokrát vám nebudu schopná krýt záda,“ upozornila ho.

„Já od vás nic nečekám,“ řekl suše.

„Fajn. Tak se do toho konečně dáme. Aktivovat záznam. Výslech podezřelého Summerseta Lawrence Charlese ve věci pokusu o vraždu Patricka Murraye z dnešního dne. Výslech vede vyšetřovatel poručík Dallasová Eva. Začátek v osm patnáct. Podezřelý byl seznámen se svými právy a povinnostmi a tentokrát odmítl zástupce i právního poradce. Souhlasí?“

„Souhlasí.“

„Co jste dělal v klubu U mořské panny v šest třicet ráno?“

„Asi ve čtvrt na sedm jsem měl hovor. Volající se nepředstavil. Řekl mi, že tam mám jet. Okamžitě a sám.“

„To vždycky jdete do bordelu, když vám nějaký anonym nad ránem zavolá a poradí vám to?“

Summerset ji zpražil vzteklým pohledem, který ji docela rozveselil. Ještě na tom není tak špatně, pomyslela si.

„Bylo mi řečeno, že je tam proti své vůli držena moje přítelkyně a že pokud neuposlechnu, nedopadne to pro ni dobře.“

„Která přítelkyně?“

Summerset si nalil vodu a trochu upil. „Audrey Morrellová.“

„Jo, ta vám posloužila jako alibi v případu Brennenovy vraždy. Nijak zvlášť vám nepomohla. Předpokládám, že ji hodláte znovu využít.“

„Sarkasmus není na místě, poručíku. Ten vzkaz jsem dostal. Bude na záznamníku.“

„To si prověříme. Takže ten anonym vám řekl, že máte jít do klubu U mořské panny. Vy jste věděl, kde to je?“

„Ne, nevěděl jsem to. Nemám ve zvyku navštěvovat podobná zařízení,“ prohlásil Summerset tak upjatě, že měla Eva co dělat, aby potlačila pohrdavé odfrknutí. „Nadiktoval mi adresu.“

„To od něj bylo velice ohleduplné. Takže vám řekl, abyste se tam vypravil, jinak že vaše přítelkyně špatně dopadne?“

„Reld. naznačil, že s ní udělá totéž, co se stalo Marleně.“

Evu zaplavila vlna lítosti, pochopení a smutku. Nemohla si však dovolit dát to najevo. „Fajn. Měl jste sice v domě policistku, ale neobtěžoval jste se říci jí o oznámeném únosu a možném vražedném útoku.“

Hleděl na ni potemnělýma chladnýma očima, ale Eva za maskou pýchy vytušila i strach. „Nejsem zvyklý spoléhat se na policii.“

, Jestli mluvíte pravdu, nemusel byste tu sedět, kdybyste se na ni spolehl.“ Když se předklonila, vzájemně se hypnotizovali pohledem. „Víte, že už došlo ke třem vraždám a že jste z nich podezřelý. Ačkoli proti vám hovoří pouze nepřímé důkazy a výsledky psychologických testů vyzněly ve váš prospěch, úplně venku z toho ještě nejste.“

Chtěla jím trochu otřást za tu jeho hloupost a za to, že si ji oškliví tak zoufale, že ji ani nepožádal o pomoc, ačkoli neměla jinou možnost, než mu ji poskytnout „Teď mi ještě tvrdíte, že vám zavolal nějaký anonym a pozval si vás na místo, kde došlo k pokusu o vraždu.“

„To není tvrzení, to je fakt. Nemohl jsem riskovat, že bude opět ublíženo někomu, na kom mi záleží.“ To bylo jediné, co dokázal ke svému dávnému utrpení říci. Jediné připomenutí jeho dcery stačilo. „Nehodlal jsem to riskovat. Když se ten anonym ozval, jednal jsem tak, jak jsem podle svého názoru jednat musel.“

Pro Evu by to bylo snazší, kdyby nechápala, o čem je řeč. Znovu se tedy na židli napřímila. „Místo činu i způsob provedení

tohoto vražedného útoku odpovídají šabloně tří předchozích dokonaných vražd.“

Sáhla do tašky, kterou si přinesla s sebou, a vytáhla malou skleněnou lahvičku. Neplavalo v ní oko Patricka Murraye. Chirurgové vyjádřili naději, že se jim povede je vrátit na původní místo. Napodobenina však měla naprosto stejný účinek.

Sledovala Summerseta, který nespouštěl zrak z drobného plovoucího předmětu. Pak otočila hlavu.

„Věříte v zásadu oko za oko?“

„Myslel jsem, že v ni věřím.“ Hlas se mu zachvěl, ale pak se ovládl. „Nevím, v co věřím.“

Eva neřekla nic, opět sáhla do tašky a vytáhla sošku Panny Marie. „Svatá Panna. Marlena byla nevinná. Byla čistá.“

„Bylo jí čtrnáct. Teprve čtrnáct.“ Oči se mu zalily slzami a působily oběma jen bolest. „Musím věřit, že odpočívá v pokoji. Abych mohl žít, musím tomu věřit. Myslíte si, že bych to, co se tu dělo, dokázal v jejím jménu páchat?“ Zavřel oči a zoufale se snažil ovládnout. „Byla upřímná a nezkažená. Nebudu odpovídat na žádné další otázky, které by se jí týkaly. Vám už ne.“

Eva přikývla a vstala. Než se k němu však obrátila zády, Summerset si všiml hluboké lítosti v jejích očích. Už otevíral ústa, aniž by měl ponětí, co vlastně řekne, když Eva promluvila znovu.

„Uvědomujete si, že v těchto zločinech hraje zásadní roli elektronika, takže nějaký váš záznamník je úplně na nic?“

Summerset znovu otevřel ústa a zase je zavřel. Co je tohle za ženu, pomyslel si. Během zlomku sekundy dokáže od dojemného soucitu přejít k léčbě šokem. Tentokrát se napil důkladněji. „Ten vzkaz jsem dostal, jak jsem řekl.“

Eva se opět uklidnila. Otočila se zpátky k němu a zase si sedla. V duchu zaplašila Marlenin obraz, který se jí zjevoval před očima. „Pokusil jste se kontaktovat Audrey Morrellovou a zjistit, jak je na tom doopravdy?“

„Ne, já.“

‚Jak jste se dostal do klubu U mořské panny?“

„Vzal jsem si vlastní vůz a podle instrukcí, které jsem dostal, jsem zaparkoval kousek od bočního vchodu do klubu na Patnácté ulici.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„Boční dveře byly odemčené.“

„Co se dělo dál?“

„Zavolal jsem. Nikdo se mi neozval, ale hrála tam velice hlasitě hudba. Všechna světla svítila. Vešel jsem do haly. Hned jsem ho v tom bazénu uviděl. On. já myslím, že se hýbal. Zdálo se mi, že vidím, jak se mu pohybují rty. Oko. oko měl pryč a obličej celý potlučený.“

Jak Summerset mluvil a v duchu si znovu promítal tu podívanou, z tváří se mu vytrácela barva. „Do bazénu stále ještě přitékala voda. Nevěděl jsem, jak ji zastavit. Vylezl jsem na ty schůdky. Myslel jsem, že ho dokážu vytáhnout. Pak jste přišli vy.“

„Jak jste ho chtěl vytáhnout, když byl přicvaknutý pouty ke dnu?“

„Toho jsem si nevšiml. Neviděl jsem to. Viděl jsem jen jeho obličej.“

„Znal jste Patricka Murraye z Dublinu?“

„Znám odtamtud spoustu lidí. Na žádného Patricka Murraye si ale nevzpomínám.“

„Fajn, tak to zkusíme znovu.“

Zápolila s ním dvě hodiny a opravdu se snažila. Summerset však ve své výpovědi neuhnul ani o píď. Když Eva vyšla z vyšetřovací místnosti, pokynula Peabodyové. „Jděte zjistit, jestli už mi přidělili auto, a pokud ano, kde stojí. Až to zjistíte, okamžitě mi to zavolejte a za pět minut se tam sejdeme.“

„Ano, madam. Držel se dobře,“ poznamenala ještě Peabodyová. „Kdybyste při výslechu takhle tlačila na mě, nejspíš bych se přiznala jen proto, abych už měla klid.“

Držel se, pomyslela si Eva, ale když jsme skončili, vypadal o deset let starší. Starší, nemocnější a křehčí. Ucítila osten výčitky. „Jenom předvedl, jaký je pitomec,“ zamumlala, když kráčela chodbou.

Roarke na ni čekal v její kanceláři, přesně jak předpokládala. „Nechám tě s ním deset minut o samotě. Pokus se ho přesvědčit, aby souhlasil s tím, že mu poskytneš právníka. Je mi jedno, jak to uděláš.“

„Co se stalo? Co tam vůbec dělal?“

„Teď nemám čas. On ti to poví. Musím si ještě něco oběhnout, ale nebude to trvat déle než hodinu. Pak pojedu s Peabodyovou k nám domů. Musíme udělat prohlídku. Povolení k prohledání jeho bytu nepotřebuju, protože je v tvém domě. Znepříjemnit bys nám to mohl jedině ty sám.“

„Nemám v úmyslu vám cokoli znepříjemňovat. Chci to mít co nejdřív za sebou.“

„Tak nám udělej laskavost drž se do tří hodin odpoledne i se Summersetem co nejdál od domu, i když se právníkům do té doby podaří dostat ho ven na kauci.“

„Fajn. Už se vám povedlo identifikovat oběť?“

„Zatím žije. Jmenuje se Patrick Murray. Dělal v tom klubu údržbáře. Budu se muset spojit s jeho ženou.

„Pat Murray! Ježíšikriste, já jsem ho vůbec nepoznal.“

„Ale znals ho.“

„Spíš pracovně než osobně. Rád si zahrál a já jsem mu to umožnil.“ Vzpomínka byla neurčitá a mlhavá. „Prodal mi tip, kde bych mohl najít Roryho McNeea. Musel se o tom před někým podřeknout. Mně se to rozhodně nestalo. Přátelé jsme nebyli. Pravda je, že často vyřizoval nějaké pochůzky a podobné méně významné záležitosti pro O'Malleyho a ty ostatní. Nikdy jsem si na něj ani nevzpomněl.“ Roarke zdvihl ruku a zase ji nechal klesnout. „Ten tip od něj nevyšel, takže jsem o něm vůbec neuvažoval.“

„Někdo o něm ale uvažovat musel, jak je vidět. Vůbec nezáleží na tom, jestli byl ten tip falešný nebo ne. Prodal ti ho, takže se z něj pro někoho stal zrádce. A tím pádem další terč.“ Ozval se videotelefon. „Dallasová.“

„Našla jsem vaše auto, poručíku. Podzemní garáže, sekce D, třetí patro, stání 101.“

„Už jdu. Musím," řekla obrácena k Roarkeovi. „Zavolej těm právníkům."

Podařilo se mu vyloudit na tváři chabý úsměv. „Udělal jsem to už před hodinou. Teď nejspíš přesvědčují soudce, aby dal souhlas s kaucí."

Protože Eva spěchala, vzala si elektrický vozík, aby byla v sekci D dříve. Dostala se do sekce C, kde se vozítko porouchalo. Seskočila z něj a už se ani nenamáhala klít. Do garáží doběhla pěšky. Když našla stání číslo 101, uviděla tam Peabodyovou, jak s otevřenými ústy civí na zbrusu nový Sunspot s aerodynamickou kapotou, stahovací střechou a předními i zadními spoilery.

„Měla jsem pocit, že říkáte stání 101."

„To jsem taky říkala."

„A kde je teda moje auto?"

„Tohle je vaše auto." Peabodyová se k ní otočila s vykulenýma očima. „Přímo tady. Tohle."

Eva si jen odfrkla. „Nikomu z vražd by takovéhle dělo nedali. Tohle nedostávají ani kapitáni."

„Čísla ale souhlasí. Už jsem zkoušela i vstupní kód." Peabodyová podala Evě tenkou kovovou destičku, která sloužila jako klíč v případě, že obsluha vozu zapomněla kód. „Funguje to. Už jsem chtěla volat na hospodářskou správu, ale pak jsem si řekla, že bych musela být úplně pitomá."

„No…" Eva zkřivila rty a tiše hvízdla. Hráškově zelenou barvu by si nejspíš sama nevybrala, ale jinak se vozu nedalo vytknout vůbec nic. „Fíha. Někdo se nejspíš seknul, ale než na to přijdou, můžeme si tu káru trochu užít. Nasedejte."

„Nemusíte mi urvat ruku," vytrhla se jí Peabodyová, oběhla vůz a zavrtěla se na sedadle, aby si našla nejpohodlnější polohu. „Sedadla jsou báječná. Můžete si naprogramovat startování hlasovým povelem."

„S tím si budeme hrát později." Eva nastartovala ručně a uznale našpulila rty, když se z motoru ozvalo předení velké kočky. „Žádné skytání ani syčení? Vypadá to dobře. Doufám, že funguje i bezpečnostní zařízení a nastavitelné spoilery."

„Máte na mysli něco konkrétního?"

„Jo.“ Eva vycouvala ze stání, obrátila vůz a vyrazila z garáží ven. „Vracíme se ke klubu U mořské panny. Musíme najít ty dva flákače, co jsem tam viděla dnes ráno. Takovéhle auto bude bez ohledu na policejní poznávací značku příliš velkým lákadlem, než aby se je někdo nepokusil štípnout.“

„Má kompletní bezpečnostní zatížení včetně odpuzování zlodějů postupně sílícími elektrickými výboji.“

„To by mohlo vyjít,“ přemítala Eva. Když sáhla po videotelefonu uloženém v autě, Peabodyová zavrtěla hlavou.

„Tohle je handsfree sada. Zapíná se to jen stiskem druhého tlačítka na sloupku volantu.“

„Zbožňuju pokrok,“ prohlásila Eva. Stiskla určené tlačítko a dívala se, jak aktivovaný displej videotelefonu zmodral. „Audrey Morrellová, Luxusní výšiny, New York City. Vyhledat číslo a kontaktovat.“

VYHLEDÁVÁM. ČÍSLO JE VE VEŘEJNÉM TELEFONNÍM SEZNAMU. KONTAKTUJI.

Ozval se dvojí vyzváněcí tón a pak se na displeji objevil obličej Audrey Morrellové. Na pravé tváři měla jakousi žlutou šmouhu a v očích poněkud roztěkaný výraz. „Tady je poručík Dallasová, paní Morrellová.“

„Ach, ano, zdravím vás, poručíku.“ Audrey si přejela po vlasech rukou posetou blankytně modrými tečkami. „Co pro vás mohu udělat?“

„Můžete mi říci, kde jste byla dnes ráno mezi pátou a sedmou hodinou?“

„Tady. Tady u sebe doma. Vstávala jsem až po sedmé. Celé dopoledne jsem byla doma. Pracovala jsem. Proč?“

„Běžná rutina. Ráda bych vás ještě jednou vyslechla. Pokud se vám to hodí, zastavím se u vás zítra ráno.“

„No. já. ano, myslím, že by to šlo. Jestli to nebude trvat déle než hodinu, mohly bychom se sejít v devět. V půl jedenácté už dávám domácí soukromé hodiny.“

„Tak v devět, výborně. Děkuji vám. Ukončit hovor,“ pokynula Eva palubnímu počítači a zastavila na konci kolony aut před křižovatkou. „Ten, kdo Summersetovi dnes ráno volal, musel

vědět, že má pro naši geniální Audrey slabost, ačkoli je těžké představit si, že by ten suchar k někomu choval jakékoli city.“

„Už jsem o tom přemýšlela.“

„A?“

„Nemůže to být samotář. Rozhodně ne, pokud považujeme Summerseta za nevinného. Nejde jen o ty vraždy, ale o jejich provedení. Vrah musí znát Summersetovy zvyky a právě tak musí mít jistotu, že se od nich nijak neodchýlí. Někdo Summerseta sleduje a věší se mu na paty, zatímco vrah jedná. A vrah podle toho psychologického profilu vyžaduje chválu, pozornost a ocenění. To mu musí někdo poskytovat.“

„Výborně, Peabodyová.“

Peabodyová chvilku mlčela a pak si povzdechla. „Tohle všechno už jste ale věděla dávno.“

„Na tom nezáleží. Uvažujete správně. Polovina práce detektiva spočívá v hledání logických souvislostí. Právě jste je našla.“

„A co ta druhá polovina?“

„Tou je hledání nelogičností.“ Eva zastavila před klubem U mořské panny a všimla si, že na dveřích červeně svítí signál policejní uzávěry a že bezpečnostní mříže na oknech jsou dosud stažené a zajištěné.

„Za denního světla je tu ještě menší ruch,“ poznamenala Peabodyová.

„Auto už někoho přiláká.“ Eva si stoupla do ulice a čekala, zatímco Peabodyová zůstala stát na chodníku. „Aktivovat bezpečnostní zařízení,“ nařídila palubnímu počítači.

Zámky sotva zaklaply, když Eva zahlédla ve vchodu přímo naproti sobě jakýsi nepatrný pohyb. „Dám padesát kreditů za informaci,“ pronesla, aniž by se namáhala zvyšovat hlas. Věděla, že tyhle typy slyší všechno, co potřebují. „Když ji dostanu, nebudeme s kolegyní muset prověřovat udání, že jsou v domě nepovolené omamné látky.“

„Dvacet kreditů za dotaz, dalších třicet za odpověď,“ ozvalo se ze vchodu.

„V pořádku.“ Eva sáhla do kapsy a vytáhla dvacetidolarový kredit.

Postava, která vystoupila ze stínu, byla celá jaksi šedivá. Kůže, vlasy i oči toho muže měly stejně zaprášený vzhled jako šedý plandavý kabát, který měl na sobě. Mluvil tiše a kredit z Eviny dlaně sebral tak, že se jeho prsty vůbec nedotkly její kůže.

„Znáte údržbáře Patricka Murraye?“

„Vobčas sem ho zahlíd, slyšel jsem vo něm, ale neznal jsem ho. Teď už je stejně tuhej.“

„Ne, tak úplně mrtvý není.“ Je na tom asi jako ty, pomyslela si. Motá se někde v polosvětě. Patrick má ale pořád ještě šanci na návrat. „Viděl jste dnes ráno po zavírací hodině někoho vejít do klubu?“

„Zmerčil jsem ho.“ Zasedlé rty se roztáhly a v odporném úsměvu odhalily šedavé zuby. „Slyšel jsem ho. Ale neznám ho.“

„Kolik bylo hodin?“

„Tady se to tak nebere. Tady je akorát den nebo noc. Dyž tendle přišel, byla ještě spíš noc než den. A ten druhej už přišel spíš ve dne.“

„Oni byli dva?“ Eva přimhouřila oči. „Viděl jste v různou dobu vcházet dovnitř dva různé lidi?“

„Ten první zazvonil, druhej ne.“

„Jak vypadal ten první?“

‚Jedna hlava, dvě ruce, dvě nohy. Mně připadá každej stejnej. Pěknej kabát. Tlustej černej.“

„Byl tam ještě, když se objevil ten druhý?“

„Minuli se. Jako duchové.“ Znovu se usmál. ‚Jeden se vypařil a druhej se vokázal hned potom. A pak sté přifrčeli vy.“

„Bydlíte tady?“ zeptala se Eva a ukázala na dům, ze kterého to zjevení vylezlo.

„No jo. Dá se to tak říct.“

„Tumáte.“ Podala mu třicetidolarový kredit. „Možná se vrátím a budu vás ještě potřebovat. Bylo by to za dalších padesát.“

„Snadno vydělaný prachy,“ řekl mužík a zmizel.

„Zjistěte mi, jak se jmenuje, Peabodyová. Prověřte, kdo všechno v tom baráku bydlí.“

„Ano, madam.“ Peabodyová nasedla do auta. „Dva muži. To potvrzuje Summersetovu verzi.“

„Náš vrah toho o místním prostředí zase tolik neví. Přitom tu stačí vysolit peníze a slíbit další.“

„Tyhle typy mi nahánějí husí kůži.“ Peabodyová zadala do poutače požadavek a čekala, až projde databázemi. „Vypadají jako duchové. Někdy bych i věřila, že procházejí zdmi.“

„Když si budete pár let šlehat do žíly, budete vypadat zrovna tak. Pro jistotu mi prověřte všechny obyvatele toho domu, abychom měly z čeho vybírat, kdyby tenhle týpek někam zmizel. Pak se spojte s McNabem. Ať přijede k nám domů.“

„McNab?“

„Nebuďte směšná,“ odsekla Eva a zapnula stěrače. Začal padat řídký mokrý sníh. „Potřebuju prověřit záznamy hovorů na Summersetově lince.“ Pak znovu aktivovala palubní videotelefon a kontaktovala nemocnici, aby zjistila, jak je na tom Murray.

„Mohl by se z toho dostat,“ řekla, když už projížděly vraty Roarkeova domu. „Začíná reagovat na stimulaci mozku. Jeho žena je tam s ním.“

Sotva zastavila vůz, všimla si dalšího auta, které se za nimi vřítilo na příjezdovou cestu. Její okamžité znechucení nad vyrušením opadlo ve chvíli, jakmile vůz poznala.

„Feeney!“

Vyskočil z auta. Obličej měl zarudlý od mexického slunce, oblečení pomačkané a na štětinovitých rezavých vlasech mu seděl neuvěřitelně směšný slaměný klobouk.

„Zdravím tě zlatíčko.“ Vytáhl z auta krabici, téměř pod její vahou zavrávoral, a zamířil k Evě. „Zrovna jsme se vrátili a manželka chtěla, abych ti přinesl nějakou pozornost za to, že jste byli tak laskaví a půjčili nám ten dům. Mimochodem – je báječný.“

Pak se podíval na Peabodyovou. „Peabodyová, musíte z Dallasové taky vyrazit pár týdnů v tom ráji. Je to mexický palác na samém okraji mořského útesu. Když ležíte v posteli, můžete vystrčit ruku a utrhnout si mango rovnou ze stromu. Bazén je tam velký jako jezero a android tam za vás udělá úplně všechno. Nemusel jsem si za celou tu dobu sám ani zapnout poklopec. Pustíte mě dovnitř? Ta věc má svá kila.“

„Jistě. Myslela jsem, že se vracíš až…“ Když došla ke dveřím a uvědomila si, že se měl Feeney vrátit právě dnes, zmlkla. „Nějak jsem ztratila pojem o čase,“ řekla pak.

Feeney postavil krabici na stolek v hale a protáhl se v ramenou. „Tak co je nového?“

„Nic moc. Mám tu tři vraždy a jeden pokus. Všechny čtyři případy spolu vzájemně souvisí. Pokaždé je to spojeno se zohavením. Vrah mě osobně kontaktoval a udělal si z toho hru s náboženským pozadím. Poslední oběť je v komatu, ale pravděpodobně se z toho dostane. Roarke znal všechny oběti ještě z Dublinu a na místo hlavního podezřelého se nám právě vyšvihl Summerset.“

Feeney zavrtěl hlavou. „Tady se to nezmění. Řeknu vám, že jsem dva týdny nekoukal v televizi na nic než na sport a…“ Zarazil se a oči s těžkými váčky se mu rozšířily. „Summerset?“

„Budu tě informovat během domovní prohlídky. McNab už je na cestě sem.“

„McNab.“ Feeney kráčel za ní. Slaměný klobouk i rozjařenost z dovolené nechal v hale. „Oddělení elektronické detekce na tom dělá s vámi?“

„Náš neznámý je fanatik přes elektroniku a komunikace. K jeho hračkám patří mimo jiné i špičková rušička. McNab se na to zaměřil a podařilo se mu vypátrat zdroj vysílání. Jeho doupě jsme ale nenašli.“

„McNab. Ten kluk je vážně dobrý. Sám jsem si ho vybral.“

„Technické žvásty ti odříká on sám. Já si zatím musím odbýt domovní prohlídku a kontrolu záznamů na telefonní přípojce.“ U vchodu do Summersetova bytu se Eva zastavila. „Jdeš s námi dovnitř nebo se vrátíš pro ten svůj piknikový klobouk?“

„Potřeboval bych zavolat manželce. Musím jí říct, že se na večeři domů nedostanu.“

Eva se usmála. „Chyběls mi, Feeney. Vážně.“

Feeney opětoval úsměv. „Manželka nafilmovala šest hodin videozáznamu. Chceme, abyste s Roarkem přišli příští týden na večeři. A taky na promítací show.“ Povytáhl obočí a obrátil se k Peabodyové. „Vy přijďte taky.“

„No. ehm. kapitáne, nerada bych se vtírala.“

„Ušetřete si to, Peabodyová. Když už mám trpět já, budete trpět taky. Zákon padajícího lejna.“

„Další stimul k mému povýšení,“ rýpla si Peabodyová. „Díky, poručíku.“

„Žádný problém. Zapnout záznamník. Přítomni poručík Dallasová Eva, kapitán Feeney Ryan, strážník Peabodyová Delia. Vstup do bytu Summerseta Lawrence Charlese za účelem standardní domovní prohlídky určené k pátrání po důkazech.“

Eva ještě nikdy nebyla v Summersetově království. Návštěva pro ni znamenala další z mnoha překvapení posledních dní. Přestože očekávala spartánsky strohé vybavení, ocitla se v půvabně zařízeném bytě dekorovaném měkkými odstíny modré a zelené, které se vzájemně mísily. Na štolách z tmavého dřeva stály sošky a figurky, pohovky byly bohatě polstrované, závěsy silně nařasené a odevšad sálal duch pohostinnosti.

„Kdo by to byl řekl?“ Eva zavrtěla hlavou. „Když se na to podívám, vidím člověka, který si vychutnává život a má dokonce i přátele. Feeney, vezmi si, prosím, na starost komunikační vybavení. Peabodyová. To bude McNab,“ řekla Eva, když se u vestaveného monitoru domovního počítače ozval bzučák. „Pusťte ho dovnitř a pak se dejte do práce tady. Já si vezmu na starost ložnici.“

Obývací pokoj obklopovaly čtyři další místnosti rozmístěné kolem něj jako lopatky větráku. V první z nich byla komunikační a další technika. Feeney si zamnul ruce a dal se do práce. Na druhé straně byla stejně dokonale vybavená kuchyně, kterou Eva prozatím ignorovala.

Bytu nescházely ani dvě ložnice umístěné naproti sobě. Jedna však momentálně sloužila jako malířský ateliér. Eva si s úšklebkem prohlížela ještě vlhkou skicu na stojanu. Pochopila, že obraz má znázorňovat ovoce, protože na stolku pod oknem stála obrovská mísa přetékající hroznovým vínem a naleštěnými jablky. Ovoce na plátně však nejspíš pocházelo z nějaké mimořádně nepříznivé sezóny.

„Ševče, drž se svého kopyta,“ zamumlala si Eva a zamířila do druhé ložnice.

Postel byla obrovská a měla jemně tepané cínové čelo, které bylo zdobeno tvary vinných listů. Na tlusté a nadýchané pokrývce nebyl jediný záhyb. V šatníku visely dva tucty obleků. Všechny byly černé a byly si tak navzájem podobné, jako by byly nakloňované. Boty – opět černé – ležely bezvadně naleštěné v krabicích.

Eva začala prohlídkou kapes. Neměla ponětí, co konkrétně hledá. Doufala, že narazí na něco, co jí bude připadat jako stopa.

Když s tím po čtvrt hodině přestala, zaslechla, jak si Feeney s McNabem zaujatě vykládají o kondenzátorech, elektronkách a serverech. Rozhodla se pokračovat prádelníkem. Prohledala poctivě zásuvku po zásuvce a zakázala si myslet na to, že se Summersetovi hrabe ve spodním prádle.

Už byla v ložnici hodinu, když ji napadlo zavolat Peabodyovou, aby jí přišla pomoct obrátit matraci. Vtom si povšimla akvarelu nad stolkem vyzdobeným skleníkovými růžemi.

Zvláštní, pomyslela si. Všechny ostatní obrazy a ten člověk jich měl doma jako v galerii visely na zdech po skupinách. Jedině tahle malba byla osamocená. Eva napadlo, že není vůbec špatná. Přistoupila blíž a pozorně se zahleděla na měkké tahy a pastelové barvy. Uprostřed obrazu rozeznala jakéhosi chlapce. Měl andělský obličej ozářený úsměvem a náruč plnou květin. Divokých květin, které mu padaly na zem.

Eva nechápala, proč jí hoch na obraze připadá tak povědomý. Nejspíš to bylo něco v jeho pohledu. Přikročila ještě blíž a pozorně se zadívala na jemně načrtnutou tvář. Kdo jsi, ksakru? ptala se ho v duchu. A. co děláš u Summerseta na zdi?

Summersetovo dílo to být nemohlo. Po tom plátně, které viděla v ateliéru, tomu Eva nebyla ochotna věřit v žádném případě. Ten, kdo maloval tohle, měl talent i styl. A znal to dítě. Tím si byla Eva téměř jistá.

Aby si ho lépe prohlédla, sundala obraz ze stěny a zanesla ho k oknu. V jednom dolním rohu objevila rozmáchlý podpis. Audrey.

Takže přítelkyně, přemítala. Snad proto si ho pověsil odděleně a přizdobil si ho čerstvými růžemi. Kristepane, ten chlap je vážně zamilovaný až po uši, řekla si v duchu Eva.

Už se chystala obraz znovu pověsit, ale pak ho místo toho položila na postel. Ten kluk, začala znovu přemítat. Cítila, jak se jí zrychlil tep. Kde jsem ho viděla? Proč je mi povědomý? Ty oči. Krucinál!

Zklamaně obraz otočila a začala ho znovu zkoumat. Nevynechala ani pozlacený rám. Zkusila plátno odlepit.

„Našla jste něco, Dallasová?“ zeptala se Peabodyová, která se právě objevila ve dveřích.

„Ne. tedy, nevím. Zarazil mě tenhle obraz. Ten kluk. Chci se podívat, jestli není na rubu plátna jeho jméno. Krucifix,“ zaklel a otráveně a znovu sáhla po obrazu, aby odtrhla zadní stranu.

„Počkejte. Mám kapesní nožík.“ Peabodyová k ní rychle přistoupila. „Když ten karton jen odlepíte, můžete ho potom zase upevnit. Je to čisté a nenápadné.“ Vsunula hrot čepele pod tenký bílý papír a mírně ho nadzvedla. Dělávala jsem to pro svoji sestřenici. Uměla sice malovat, ale jinak byla na všechno levá. Dokážu to, když. „

„Počkat.“ Eva stiskla Peabodyové zápěstí, když pod papírem na rubu obrazu zahlédla tenký stříbřitý disk. „Přiveďte Feeneyho a McNaba. Ten zatracený krám je napíchnutý.“

Jakmile Eva osaměla, vyndala obraz z rámu, a když ho otočila, podívala se do rohu, kde byla umístěna signatura. Hluboko dole, v místě, které bylo předtím zakryté rámem, byl pod Audreyiným podpisem zelený trojlístek.

Kapitola dvacátá

„Mohli ho sledovat, kdykoli byl u sebe," prohlásila Eva, když se řítili k budově Luxusních výšin. „Je pravděpodobné, že Feeney a McNab najdou někde jinde v bytě pár dalších jejích obrazů s podobnými štěnicemi."

„To je nemohli objevit Roarkeovi lidé?" zeptala se nechápavě Peabodyová.

„Feeney už zjistí, jak je možné, že to zůstalo utajeno. Přišla už jste na něco dalšího?"

„Ne, madam. Jediné, co vím, je, že je jí sedmačtyřicet a narodila se v Connecticutu. Studovala na Julliardu, pokračovala tři roky na pařížské Sorbonně a dva roky žila v uměleckém městečku na Rembrandt Station. Soukromě vyučuje pod střediskem Culture Exchange. V New Yorku žije čtyři roky."

„Ta je do toho zapletená. Ten parchant má informace o Summersetovi od ní. Sežeru ten Feeneyho odporný klobouk, jestli je ta ženská z Connecticutu. Prověřte všechny ženy, na které jsme narazily při prověřování té irské stopy. Všechny ženy příbuzné s těmi šesti chlapy, co oddělali Marlenu. A zobrazte to na monitoru, abych si je mohla prohlédnout."

„Dejte mi minutku." Peabodyová si ve svém přenosném počítači otevřela Evin soubor, našla označený disk a vložila jej do přístroje. „Zobrazit pouze ženy, údaje kompletní," nařídila počítači.

Když se na monitoru začaly objevovat ženské obličeje, Eva zabrzdila u chodníku ve vzdálenosti jednoho bloku od Luxusních výšin. „Ne." Znovu a znovu vrtěla hlavou, čímž dávala Peabodyové na srozuměnou, aby pokračovala. Když vedle nich zastavil prodavač s pojízdným stánkem a pokoušel se u nich udat své zboží, neovládla se a zaklela. „Nic nechci, krucifix! Ne, dál," obrátila se znovu k Peabodyové. „Ona tam je, já to vím! Počkejte, moment! Vraťte se o jednu zpátky."

„Mary Patricia Calhounová,“ četla Peabodyová. „Rozená McNallyová, vdova po Liamu Calhounovi. Bydliště Doolin, Irsko. Malířka. Osvobozena od daní. Věk šestačtyřicet, jeden syn jménem Liam, student.“

„Podívejte se na ty oči. Jsou stejné, jako má ten kluk na tom obraze. Z blondýny se ale stala bruneta a na obličeji taky docela zapracovala. Má dnes delší a tenčí nos, vysedlejší lícní kosti, nemá tak vystouplou bradu, ale je to ona. Otevřít okno, zobrazit syna Liama Calhouna.“

Obrazovka blikla a vzápětí se vedle sebe objevili matka se synem. „To je ten z toho obrazu.“ Eva se upřeně zahleděla do sice starší, nicméně stále andělské tvářičky. Všimla si živých a lesknoucích se zelených očí. „A mám tě, ty parchante,“ zavrčela a znovu odstartovala od chodníku.

Když je spatřil vrátný, který měl službu i při jejich první návštěvě, znatelně pobledl. Stačilo, aby Eva mávla rukou, a klidil se jim z cesty.

„Musela to plánovat celá léta.“ Eva si stoupla doprostřed proskleného výtahu. „Tomu klukovi bylo nějakých pět let, když jeho táta natáhl bačkory.“

„To z toho ještě nemohl mít rozum,“ přisvědčila Peabodyová.

„Jasně. Musela ho naočkovat ona. Vnukla mu celé to jeho poslání i motivaci. To ona z něj udělala zabijáka. Ze svého jediného syna. Možná že v sobě určité vrozené sklony už měl, ale ona je rozhodně rozvinula a využila. Ovládla ho. Takhle nějak to říkala i Mirová. Dominantní ženská autoritativní postava. Když k tomu přidáte ještě náboženství a trochu té pomsty, hodně znalostí o elektronice a dostatečný trénink, máte zrůdu jako vymalovanou.“

Eva zazvonila a položila ruku na zbraň. Audrey otevřela dveře a váhavě se usmála. „Poručíku? Myslím, že jsme se dohodly na zítřejším ránu. Nebo jsem si to zase nějak popletla?“

„Ne, jen menší změna plánu.“ Eva vkročila dovnitř a dávala si dobrý pozor, aby stále blokovala dveře, zatímco přejížděla byt pohledem. „Máme na vás pár otázek, paní Calhounová.“

Audrey zamrkala a pak výraz jejích očí ochladí. Hlas však měla stále dokonale vyrovnaný. „Prosím?“

„Tohle kolo už je moje. Dostali jsme vás i vašeho jedináčka.“

„Co jste udělali Liamovi?“ Audrey se s rukama napřaženýma a s prsty zahnutými jako dravci spáry vrhla kupředu a snažila se Evě vydrápat oči. Eva se přikrčila, otočila se a chytila Audrey loktem pevně pod krkem. Audrey vážila nanejvýš polovinu toho, co Eva, a v síle sevření s ní nemohla soupeřit.

„Slyšela jste ten irský přízvuk, Peabodyová? Slyšela jste ho? Kdepak Connecticut!“ Volnou rukou sáhla do zadní kapsy pro pouta. „Velmi melodický akcent, že?“

„Jeden z mých nejoblíbenějších,“ odvětila Peabodyová. Jakmile Audrey na zápěstích zaklapla želízka, popadla ji Peabodyová za ruku.

„Máme před sebou hodně dlouhý rozhovor, Mary Pat. Rozhovor na téma vražd, zohavení a mateřství. Těšíte se?“

„Jestli jste mému chlapci jen zkřivila vlásek na hlavě, vyrvu vám srdce a sním ho.“

‚Já?“Eva povytáhla obočí. Oči pod ním se jí leskly jako kusy ledu. „Vy jste se na něm podepsala už tím, když jste mu poprvé vykládala na dobrou noc pohádku o odplatě.“

Znechuceně se obrátila a vytáhla videotelefon. „Inspektore, ve vyšetřování případu došlo k zásadnímu obratu. Žádám vás o zajištění zatykače na Audrey Morrellovou a o vydání povolení k prohlídce jejího bydliště a majetku.“ Na chvíli se odmlčela. „Zadržená je známa také pod jménem Mary Patricia Calhounová.“

Liamovo doupě našli za falešnou stěnou v přestavěné spíži. Kromě technického vybavení tam byl i stolek pokrytý ubrusem z bílé irské krajky. Na něm stály svíčky, které obklopovaly dokonale vytesanou mramorovou sošku Panny Marie. Nad ní visel na zlatém kříži její Syn.

Chtěla snad, aby sebe a ji Liam viděl právě takhle? přemítala Eva. Jako světici a mučedníka? Jako Matku Boží a svaté Dítě? A Audrey samotnou jako neposkvrněnou, moudrou a vyvolenou?

„Vsadila bych se, že mu sem nosila čaj a sendviče, zatímco synáček tady chystal návnady. Potom se s ním pomodlila, než ho poslala zabíjet,“ hlesla.

Feeney Evinu poznámku sotva vnímal, protože právě nábožně hladil technické vybavení místnosti. „Viděl jsi někdy něco takového, McNabe? Takovýhle oscilátor? Jaká krása! Nebo ten multipásmový vysílač. Nic takového přece ještě ani není na trhu!“

„Příští rok na jaře už to bude jinak,“ řekl mu McNab. „Viděl jsem to u Roarkea v oddělení výzkumu a vývoje. Víc než polovina těchhle komponentů je od něj a téměř stejné množství se ještě nedostalo na trh.“

Eva ho popadla za paži. „S kým jste u Roarkea mluvil? S kým jste tam pracoval? Chci slyšet všechna jména, McNabe!“

, Jen se třemi techniky. Roarke z toho nechtěl dělat žádný humbuk. Nestál o to, aby celé oddělení vědělo, že tam čmuchá polda. Suwan Leeová, Billings Nibb a A. A. Dillard.“

„Co je zač ta Suwan Leeová?“

„Taková drobounká Orientálka. Ona byla. „

„A Nibb?“

„Machr přes hardware. Zná úplně všechno. U nich na oddělení si z něj dělají legraci, že už se v branži motal, když Bell volal Watsonovi.“

„Dillard?“

„Moc chytrý chlap. Vykládal jsem vám o něm. Má zlaté ruce.“

„Světlovlasý, zelené oči, asi dvacet let, výška asi metr pětasedmdesát, váha asi osmdesát kilo?“

‚Jo, jak to. ?“

„Kristepane, on tomu parchantovi Roarke ještě platí! Feeney, můžeš tohle všechno uvést do chodu a udělat mi kompletní analýzu?“

„To si piš, že jo.“

„Jdeme, Peabodyová.“

„Vyslechnout Mary Calhounovou?“

„Taky se dočkáte. Teď jdeme tomu A. A. Dillardovi hodit na krk bryndáček. Asi mu v něm bude za chvíli těsno.“

A. A. se nedostavil na směnu. Jak Evě sdělil vedoucí oddělení výzkumu a vývoje Nibb, stalo se to poprvé za celou dobu, co u společnosti pracuje. A. A. prý je příkladný zaměstnanec – spolehlivý, rychlý, výkonný, ochotný a inteligentní.

„Potřebuji se podívat do jeho složky. Musím vidět jeho osobní materiály i práci, kterou odevzdal nebo rozdělal, jeho hlášení, prostě všechno.“

Nibb, který sice nebyl tak starý, aby se osobně znal s Bellem, ale loni v létě už oslavil sté narozeniny, si založil paže na prsou. Ústa pod hustým bílým knírem mu náhle ztvrdla.

„Podstatnou část těchto záznamů tvoři důvěrné materiály,“ prohlásil pak. „Výzkum a vývoj v našem oboru je velice ostře sledován konkurencí. Velice ostře. Stačí jediný únik informací a. „

„Já vyšetřuji vraždu, Nibbe. Kromě toho si přivydělávám tím, že data z firmy svého manžela prodávám konkurenci.“

„Přesto vám záznamy o rozdělané práci nemohu předat bez šéfova výslovného souhlasu, poručíku.“

„Máte ho,“ ozval se Roarke, který právě vešel.

„Co tady děláš?“ vyjela Eva.

„Jdu po čichu a ten mě nezklamal, jak vidím. Nibbe, dejte poručíkovi všechno, oč vás požádá,“ řekl ještě a pak si Evu odvedl stranou. „Znovu jsem si prohlížel záznamy té rvačky v hotelové hale a pak jsem to projel analytickým programem, který tu vyvíjíme. Abych nezabíhal do přílišných technických podrobností – hodnotí to úhly, vzdálenosti a tak dál. Pravděpodobnost, že se ten vrah soustředil spíš na McNaba než na toho policajta venku, je skutečně vysoká.“

„Takže sis položil otázku, kdo z tvého okolí by mohl v McNabovi poznat poldu.“

„A odpověď byla jasná někdo z tohoto oddělení. Zrovna jsem se díval na seznam personálu. Fyzickému popisu nejvíc odpovídá právě A. A.“

„Byl by z tebe dobrý polda.“

„Nevidím důvod, proč bys mě musela urážet. Zrovna jsem si zjistil jeho adresu, když jsem se dozvěděl, že nám tu čmuchají policajti. Naše nosy nejspíš zachytily tutéž stopu.“

„Jaká je ta adresa? Musím pro něj poslat uniformované.“

„Katedrála svatého Patricka. Pochybuji ale, že ho tam najdeš u oběda.“

„To se tedy tvoje osobní oddělení moc nevyznamenalo, Roarkeu.“

V jeho úsměvu nebylo ani stopy po veselosti. „Spolehni se, že to pocítí. Co jsi zjistila ty?“

„Je to mladý Liam Calhoun. Synáček. Taky už mám tu jeho královnu, Roarkeu. Matinka.“ Když mu všechno vyložila, všimla si, jak se mu do očí vkrádá chlad a jeho pohled potemněl. „Feeney s McNabem už dělají na tom vybavení, které jsme našli u Audrey v bytě. Taky udělají analýzu těch štěnic, které jsme vybrali u Summerseta. Kde ten vůbec je? Kde je Summerset?“

„Doma. Kauce byla schválená a zaplacená.“ Pak zatnul zuby. „Dostal domácí vězení.“

„Obvinění budou stažena a všechno odvoláno. Postarám se o to hned, jakmile se dostanu na centrálu. Whitney chce být osobně přítomen u výslechu Liamovy matky.“

„Jsem si jistý, že zjistíš, že ty štěnice se vyrábějí tady a současně že testujeme nové odstínění, které brání jejich odhalení současnými dostupnými skenery. Celé jsem mu to financoval. Ironie až za hrob.“

„Už jsme ho dostali, Roarkeu. I když se nějak domákl, že po něm jdeme, a možná už je na útěku, neunikne. A máme jeho matku. Všechno nasvědčuje tomu, že bez ní není a nebude schopen vůbec ničeho. Bude se jí držet nablízku. Data, která si odsud odnesu na centrálu, budou přístupná jen mně a Feeneymu. Zákon ti na takovou ochranu dává právo.“ Pak ztěžka vydechla. „Musím začít s tím výslechem a něco mi říká, že to bude nadlouho. Domů přijdu pozdě.“

„Něco mi říká, že tady mám taky dost práce. Pravděpodobné přijdu ještě později. Mluvil jsem s ošetřujícím lékařem Pata Murraye. Už je při vědomí. Zatím nemůže mluvit ani se hýbat, ale doktoři věří, že se při správné léčbě plně zotaví.“

Věděla, že za tu správnou léčbu bude Roarke platit, a letmo se dotkla jeho paže. „Postavila jsem k jeho pokoji dva uniformované. Sama se tam nedostanu dřív než zítra.“

„Tak se dáme do práce.“ Roarke si všiml, že Nibb už přináší krabici s disky. „Lovu zdar, poručíku.“

Během páté hodiny výslechu Audrey Morrellové Eva přešla z kávy na vodu. Náhražka, kterou automat na policejní centrále nabízel coby kávu, ohrožovala žaludeční sliznici vyčerpaných policistů při dlouhodobém užívání jako žíravina.

Audrey pila jeden šálek čaje za druhým. Ačkoli ho s delikátností sobě vlastní srkala hodinu za hodinou, její pozlátko začínalo selhávat. Účes začínal ztrácet tvar a vlasy jí padaly do čela. Na spáncích měla praménky zvlhlé potem. Makeup se vytrácel a pod jeho odlupující se vrstvou začínala prosvítat nadměrně bledá pleť. Ústa bez zjemňující rtěnky vypadala příliš tenká a tvrdá. Bělma očí začínala prokvétat rudými žilkami.

„Tak znovu. Když byl váš manžel zabit.“

„Byl zavražděn,“ přerušila ji Audrey. „Byl chladnokrevně zavražděn tou pouliční krysou, tím bastardem Roarkem. Byl zavražděn kvůli nějaké malé běhně, ze mě se stala vdova a můj syn musel prožít celý život bez otce.“

„Tomu měl váš syn věřit. Krmila jste ho tím den za dnem, rok za rokem, pokřivila jste mu mysl a zatemnila srdce. Měl se stát vaším nástrojem pomsty.“

„Od jeho narození jsem mu neřekla nic než Boží pravdu. Měla jsem se stát řádovou sestrou. Projít životem, aniž bych poznala muže. Liam Calhoun mi však byl seslán. Anděl mne k němu povolal, takže jsem s ním ulehla a počala syna.“

„Anděl,“ opakovala Eva a opřela se.

„Jasné světlo,“ prohlásila Audrey s planoucím zrakem. „Zlaté světlo. Tak jsem se provdala za muže, který byl pouhým nástrojem zplození syna. Pak byl zavražděn. Byl připraven o život a já jsem pochopila poslání jeho syna. Nenarodil se, aby zahynul za své hříchy, ale aby je mstil.“

„To jste ho naučila vy. Vy jste ho přesvědčila, že smyslem jeho života je zabíjet.“

„Aby bral to, co bylo odebráno. Aby vyrovnal misky vah. Býval to neduživý chlapec. Trpěl, aby se očistil pro své poslání. Zasvětila jsem mu život. Tomu, abych ho učila.“ Zkřivila rty. „A vyučila jsem ho dobře. Nikdy ho nenajdete. Je až příliš chytrý. Můj chlapec má dokonalou mysl. Je to génius. A duši má bílou jako padlý sníh. Jsme nad vámi,“ pronesla s mrazivým úsměvem.

„Váš syn je zabiják. Sociopat s náboženským komplexem. A vy jste se postarala, aby v oboru, který jste pro něj považovala za nejvhodnější, dostal vynikající vzdělání.“

„Jeho mysl byla jeho mečem.“

Co jeho duše? napadlo Evu. Pokud něco takového existuje, co to udělalo s jeho duší? „Dopřála jste si na jeho trénink a utváření téměř patnáct let, než jste ho pustila z řetězu. I vy sama jste chytrá žena, Mary Pat.“

„Audrey. Jmenuji se teď Audrey. Tak to stojí na všech mých dokladech a záznamech.“

„I to pro vás zařídil. Vytvořil pro vás Audrey. Peníze jste měla. Spoustu peněz, které jste do toho projektu nacpala. Taky jste měla trpělivost. Dostatek trpělivosti, abyste čekala, plánovala a ladila detaily. On nemá tolik trpělivosti jako vy, Audrey. Co myslíte, že udělá teď, když nemá vás, abyste ho vedla?“

„On to zvládne. Dokončí, co začal. Byl k tomu zrozen.“

„Myslíte, že jste si ho tak dobře naprogramovala? Doufám, že se nemýlíte, protože jestli si začne s dalším kolem, já ho rozdrtím. Má přece ještě někde další brloh, že? A není to odsud daleko.“

Audrey se usmála a usrkla si čaje. „Ve svém obrovském, špinavém městě ho nikdy nenajdete. V té své Sodomě a Gomoře. On ale bude vědět, kde má hledat vás. Vás a vašeho milence s krví na rukou. Já jsem svůj díl práce udělala, Bůh je mi svědkem. Obětovala jsem se. Dala jsem všechno, když jsem dovolila, aby se mě ten tupec Summerset dotýkal. Moc si těch dotyků neužil, protože Audrey je ctnostná žena a potřebovala jsem přece, aby se vracel. Chtěl mě, to víte, že mě chtěl. Ty tiché večery v jeho bytě, večery s hudbou a obrazy.“

„A s rozmísťováním štěnic.“

„To bylo docela snadné. Pokud šlo o mě, byl slepý. Namluvila jsem mu, že ten obraz, který jsem mu dala, patří na stěnu v ložnici, tak ho tam dal. Pak jsme ho mohli sledovat a věděli jsme, co dělá a kdy to dělá. Byl pro mého Liama dokonalým pěšákem."

„To vy jste Liama navedla, aby mi nastražil bombu do auta?" Eva se usmála, když si všimla, jak Audrey semkla rty. „Neřekla bych," pokračovala Eva. „Na tyhle věci jste příliš rafinovaná a kromě toho jste se mě nechtěla tak rychle zbavit. Tohle udělal na vlastní pěst. On je jen takový prst na spoušti, který může snadno selhat nebo spustit v nevhodnou dobu, pokud tam nejste vy, abyste ho ovládala. A teď tam nejste."

„Za to už vykonal pokání. Víckrát z cesty nezbloudí."

„Vážně? Co když to zase podělá a vběhne mi rovnou do náruče? Já umím být hnusná, Audrey. Mohl by přijít o život. Mohla byste ho ztratit. Když mi řeknete, kde je, mohla bych ho zatknout živého. Mohla bych vám slíbit, že se mu nic nestane."

„Myslíte si, že chci, aby dožil v kleci? Ve věznici?" Audrey vstala ze židle a předklonila se. „To ho raději uvidím umírat jako muže, jako mučedníka se spravedlivým hněvem v srdci. Krvi jeho otce bude konečně dopřán klid. Cti otce svého i matku svou. To je to nejmoudřejší z přikázání, protože tito lidé vám dali život. On na to nezapomene. Ubezpečuji vás, že na to nezapomene. Bude na to myslet, až bude dokončovat, co započal."

„Nepovedlo se mi s ní pohnout," řekla Eva Whitneymu, když Audrey odvedli do cely. „Ta ho neprozradí, ani kdyby neměla jinou možnost ho zachránit. Ještě bude slavit, až zemře při dokončování toho, s čím začal."

„Podrobí ji testům a s největší pravděpodobností stráví zbytek života v nějakém zařízení pro lidi s násilnickými sklony a duševními poruchami."

„Ona není tak šílená, jak předstírá. Tohle nestačí. Ten kluk měl možná šanci. Jeden nikdy neví. Možná že by z něj – nebýt té její odporné péče – mohlo být něco jiného."

„Minulost se změnit nedá. Jeďte domů, Dallasová. Dnes večer jste udělala, co se dalo."

„Jen se ještě spojím s Feeneym."

„To není třeba. Mají s McNabem situaci plně pod kontrolou. Pokud se jim podaří objevit nějaký jeho další úkryt, spojí se s vámi. Jeďte domů, poručíku," opakoval Whitney, než se mohla Eva začít vymlouvat. „Stejně už dávno musíte jet na rezervu. Odpočiňte si, doplňte pohonné hmoty a začněte znovu zítra ráno."

„Ano, pane." Stejně už musí být po deváté, pomyslela si, když mířila do podzemních garáží. Měla by jet domů, najíst se a zjistit, co se podařilo vypátrat Roarkeovi. Možná že když na Roarkeově počítači znovu prověří ta jména, narazí na pár míst, která by mohla pravděpodobně připadat v úvahu.

New York je pro toho, kdo se chce ukrýt, dostatečně velké město. A jestli ještě neví, co je s jeho matkou. Eva aktivovala videotelefon. „Nadine Furstovou, Kanál 75."

„Tady je Nadine Furstová, nejsem na telefonu, prosím, nechte mi vzkaz nebo mě kontaktujte emailem nebo faxem."

„Přesměrovat volání domů," nařídila Eva palubnímu počítači. „Ksakru, Nadine, kde té mám honit?"

„Nazdar, tady je Nadine. Momentálně nejsem na telefonu. Pokud. „

„Do prdele, Nadine, jestli tam jsi, tak to zvedni. Mám pro tebe něco, co ti zvedne sledovanost tak, že se z toho konkurence podělá!"

„Tak proč to neřekneš hned?" Na displeji se objevil obličej Nadine Furstové. „Cože pracuješ tak pozdě, Dallasová?"

„Rozhodně vydržím v práci déle než ty."

„No, víš, normální lidi chodí někdy večer z práce domů."

„My se ale bavíme o reportérech a ne o normálních lidech. Tohle budeš chtít odvysílat ještě dnes večer. Policie zatkla v souvislostí s vyšetřováním nedávné série vražd jistou osobu. Mary Patricia Calhounová, známá též jako Audrey Morrellová, je ode dneška ve vazbě jako spoluviník vraždy Thomase X. Brennena, Shawna Conroye a Jennie O'Learyové. Je obviněna rovněž ze spoluúčasti na pokusu o vraždu Patricka Murraye."

„Moment, moment, sotva jsem zapnula záznamník!"

„Máš první a poslední šanci," prohlásila nemilosrdně Eva. „Orgány činné v trestním řízení pátrají v souvislosti se všemi

těmito zločiny po jejím synovi Liamu Calhounovi. Pokud stojíš o snímky obviněných, zavolej si na oddělení policejní centrály pro styk s veřejností.“

„To si piš, že zavolám. A ještě dnes večer chci mluvit s tou matkou.“

„Jen si dál věř na zázraky, Nadine. Je to roztomilé.“

„Dallasová. „

Eva ukončila hovor a usmála se do tmy. Jestli je Nadine ve formě, bude tahle zpráva ve vysílání nejpozději za půl hodiny.

V okamžiku, kdy projela vraty a zamířila k domu, ji už pálily oči, ale jinak se cítila svěží. Nejsem na tom tak zle, napadlo ji. Stačí jen něco sníst, možná rychlá sprcha a hlavně posilující spánek.

Auto nechala stát před hlavním vchodem, a zatímco stoupala po schodech, protahovala si krk a ramena. V hale shodila bundu a pověsila ji na sloupek zábradlí. Pak si povzdychla. Raději by se sice Summersetovi vyhnula, ale věděla, že si zaslouží vědět, že už je zcela mimo nebezpečí. Za normálních okolností už by se objevil se svým obvyklým nasupeným výrazem.

„Nejspíš někde trucuje,“ zamumlala si Eva pro sebe a otočila se k domovnímu počítači. „Lokalizovat Summerseta.“

SUMMERSET JE V HLAVNÍ HALE.

„Jasně že trucuje,“ odfrkla si Eva pro sebe. „Ten vyzáblý parchant mě slyšel přicházet. Já bych taky radši dala přednost tomuhle přezírání než věčným stížnostem a výčitkám.“ začala, když vykročila k hlavní hale.

Pak se zastavila. Ruka, která ji náhle začala svrbět po zbrani, se pomalu zvedla a vzápětí už Eva držela obě paže nad hlavou.

„Iniciativa sama. To dokážu ocenit.“ Liam se na ni usmál zpoza křesla, k němuž byl šňůrou připoután Summerset. „Víš, co je tohle?“ zeptal se a pohnul stříbřitě lesklým nástrojem, který držel těsně vedle Summersetova pravého oka. „Ne, ale vypadá to zajímavě.“

„Laserový skalpel. Jeden z nejjemnějších lékařských nástrojů, které se v současnosti používají. Stačí mi ho zapnout a zničím mu

oko. A budu toho kurevníka ničit tak dlouho, dokud se mu neprořežu až do mozku.“

„Já nevím, Liame. On má ten mozek opravdu malý. Mohl bys ho minout.“

„Ale ty ho vůbec nemáš ráda.“ Když Summerset jen zavřel oči, Liamův úsměv se rozzářil ještě víc. Na okamžik to byl mladý přitažlivý muž s jiskřivýma očima a okouzlujícím slibným úsměvem. „Tuhle část celé té zábavy jsem měl nejraději. Moc ses kvůli němu nadřela. Musíš ho nenávidět stejně jako já.“

„Ale kdepak. Já nejsem tak odhodlaná. Co kdybys odložil ten laser? Když se člověk nechce svěřit androidům, je dneska těžké sehnat kvalitní a rychlou lékařskou pomoc.“

„A teď, poručíku. Potřebuji, abys vytáhla z pouzdra zbraň, a to pouze palcem a ukazovákem. Polož ji na podlahu. Pohybuj se přitom velice opatrně. Pak ji kopni směrem ke mně. Vidím, že váháš,“ dodal ještě. „Měl bych tě nejspíš upozornit, že jsem tenhle svůj nástroj poněkud upravil. Má prodloužený dosah.“ Pobaveně laserovým skalpelem otočil a namířil jí ho na hlavu. „Spolehni se, že dosáhne až k tobě a místo jeho mozku projede tím tvým.“

„Nenávidím doktory.“ Eva vytáhla zbraň z pouzdra. Když se však skláněla a předstírala, že ji chce položit na podlahu, přehodila si ji bleskově do pevného úchopu. Ze skalpelu vyrazil paprsek a Eva okamžitě ucítila pálení nad loktem. Prsty jí rázem znecitlivěly a zbraň zarachotila o podlahu.

„Je mi líto, ale něco takového jsem čekal. Znám tě opravdu dobře.“ Zatímco mluvil, přešel ke zbrani a zvedl ji, zatímco se Eva s námahou a bolestí snažila napřímit se a soustředit na něj pohled. „Slyšel jsem, že bolest způsobená laserovým řezem je nesnesitelná. Doporučuji umrtvení.“ Zasmál se a o krok ustoupil. „Ale ty budeš žít. Možná by sis tu ruku měla ovázat. Zakrvácíš celou podlahu.“ Naoko ochotně se předklonil, utrhl rukáv její košile a hodil jí ho do klína. „Zkus tohle.“

Díval se, jak si neobratně obvazuje ránu. Naslouchal jejímu přerývanému dechu, zatímco se jednou rukou a zuby snažila utáhnout provizorní obvaz. „Jste vytrvalý protivník, poručíku, a

docela chytrý. Ale stejně jste selhala. Byla jste k porážce odsouzena od samého začátku. Je to spravedlivé vítězství.“

„Ušetři mě náboženských sraček, Liame. Přes všechny ty svatouškovské kecy je to pro tebe jenom hra.“

„Radujte se, poručíku. Radovat se z Boží práce je hold jeho moci, nikoli hřích.“

„Ty ses z toho samozřejmě radoval.“

„Nesmírně. Každým krokem, který jsi podnikla, každým svým pohybem jsi nás oba vedla stále blíž k tomuto místu a tomuto večeru. Mělo se to tak stát. Od začátku to tak bylo dáno. Vůle Boží.“

„Tvůj Bůh je sráč.“

Udeřil ji hřbetem dlaně do obličeje. „Neopovažuj se rouhat. Nikdy se v mé přítomnosti nevysmívej Bohu, ty poběhlice.“ Nechal ji schoulenou na podlaze a zdvihl sklenici vína, kterou si nalil, zatímco na ni čekal. „I Ježíš popil vína, zatímco seděl mezi svými nepřáteli.“ Usrkl a pomalu se uklidňoval. „Až přijde Roarke, kruh se uzavře. Mám moc Páně ve svých rukou.“ Usmál se při pohledu na zbraně. „A techniku moderní doby také.“

„On nepřijde.“ Summersetův hlas byl zastřený drogami, které do něj Liam napumpoval. „Říkal jsem ti, že nepřijde.“

„Ale přijde. Nemůže být bez své běhny.“

Eva násilím potlačila pocit bolesti a podařilo se jí dostat se na kolena. Když se podívala Liamovi do obličeje, viděla, že už je pro něj příliš pozdě. Šílenství, které matka v dítěti vypěstovala, zapustilo v mladém muži hluboké kořeny.

„Jak jste mohl, krucifix, pustit toho pánbíčkářského kripla do domu?“ zasyčela na Summerseta.

„Chceš, abych ti znovu ublížil?“ otázal se jí Liam. „Chceš zakusit další bolest?“

„Tebe jsem se na nic neptala.“

„Myslel jsem, že je od policie,“ hlesl vyčerpaně Summerset. „Přijel policejním autem a měl na sobě uniformu. Povídal, že ho posíláte vy.“

„Takže na zabezpečení tohohle baráku už jsi nestačil, viď, Liámku? Bylo to nad tvoje síly, co?“

„Kdybych měl trochu času, poradil bych si.“ Uraženě sešpulil rty jako dítě, kterému byl právě odepřen oblíbený pamlsek. „Není nic, co bych nedokázal. Jen už mě unavuje to čekání.“

„Teď jsi dvakrát za sebou minul, co?“ Eva se donutila postavit se na nohy, a jen zatínala zuby, jak jí celým tělem projížděla strašlivá bolest. „Nedostal jsi Briana a nezabil jsi ani Pata Murraye. „Ten se uzdraví, a až budeš stát před soudem, ukáže na tebe v soudní síni prstem.“

„Ti dva byli pouhou zkouškou mého odhodlání. Bůh vždy zkouší své učedníky.“ Podrážděně však přitiskl prsty ke rtům a přejížděl jimi po ústech. „Teď už je skoro po všem. Je to poslední kolo a tys prohrála.“ S jasnýma očima naklonil hlavu na stranu jako dravý pták. „Možná byste si ráda sedla, poručíku. Ztratila jste dost krve a jste velice bledá.“

„Budu stát. Nechceš se mi svěřit s plánem té tvé hry? Takhle to přece funguje. Jak bys to mohl ukončit a ani se nepochlubit?“

„Já bych to nepovažoval za chlubení. Jen ctím svého otce a mstím jeho smrt. Krev za krev. Jednoho po druhém. Až tady skončím, vrátím se pro Kellyho, Murraye a ještě pro jednoho. Udušení, utopení a pak jed. Šest hříšníků za šest mučedníků a ještě tři, aby jich bylo devět do novény. Pak už bude odpočívat v pokoji.“

Položil laser a přejel prstem po záhybech závoje sošky Panny Marie, kterou postavil na stůl. „Pořadí se změnilo, ale to Bůh chápe. Roarke dnes večer pozná své vlastní soukromé peklo. Jeho dlouholetý společník a blízký přítel bude mrtev. I jeho poběhlice, jeho policajtská čubka bude po smrti. Bude to vypadat, jako by vyřídili jeden druhého. Strašný zápas v jeho vlastním domě. Zápas na život a na smrt. Na okamžik, jen na okamžik tomu bude věřit.“

Usmál se na Evu. „Pak se objevím já a on pozná pravdu. Potom bude jeho bolest ještě horší. Mučivá a nesnesitelná. Bude vědět, co ztratil, pochopí, že mu bylo ukradeno všechno, na čem mu záleželo. Pozná, že svým vlastním zlem uvedl do svého domu anděla smrti. Meč pomsty.“

„Anděl. Anděl.“ Musela to risknout. Rozhodla se, že všechno vsadí na jedinou kartu a spolehne se na jeho pokročilé šílenství.

„A. A.? To je ta tvoje maska? Víme o tobě všechno. Všechno. To, jak jsi pronikl do Roarkeovy společnosti, abys mohl pracovat s jeho vybavením. Abys ho mohl okrádat.“ Přikročila k němu blíž a ani na okamžik nespouštěla zrak z jeho očí. „Víme, odkud jsi přišel i kde ses schovával. Našli jsme to tvoje doupě. Zrovna teď je tvoje fotografie ve zprávách. Hned vedle fotky tvé matinky.“

„Lžeš. Prolhaná couro.“

‚Jak bych jinak věděla, kdo jsi? Jak bych jinak věděla o A. A.? A o tom pokojíčku v bytě tvé mámy, kdes měl schované to svoje nádobíčko? A taky o tom druhém doupěti v centru?“ Musí to být v centru, říkala si v duchu. „Taky vím o těch štěnicích, co tvoje matička nasadila v Summersetově bytě. Hru jsme dohráli, Liame. Porazili jsme tě. To, co jsme nezjistili sami, nám vyslepičila Audrey. Ještě předtím, než jsem ji zamkla do klece.“

„Ty lžeš!“ zařval Liam a vrhl se na Evu.

Přikrčila se a s napjatými svaly očekávala útok. Nezraněnou paží odrazila jeho úder a vrazila mu loket do břicha. Nastavila mu nohu, vložila do svého pohybu váhu celého těla a vzápětí se oba svalili na zem. Eva ignorovala příšernou bolest, kterou pocítila, když padl na její poraněnou paži. Vypálila proti němu pěstí a narazila na kost. Mylně však odhadla sílu, jakou mu do svalů vlila zuřivost.

Vzápětí zařvala ona sama, když jí Liam vrazil prsty do rány. Před očima se jí zatmělo. Když se tma rozptýlila, uviděla, že jí Liam tiskne její vlastní zbraň ke krku. I zásah s poloviční intenzitou by byl v tomto místě osudný.

„Ty prolhaná zkurvená čubko! Za ty tvoje lži ti vyříznu jazyk!“

„Zapni si televizi,“ zasyčela Eva. Pokoušela se schoulit a uzavřít se před bolestí, která jí projížděla paží. „Jen se na sebe podívej. Jdi, Liame, a zapni si to. Kanál 75.“

Když uvolnil sevření její ruky, musela s námahou potlačit zavzlyknutí. Odrazil se od ní a přiskočil k vestavěné obrazovce. „Ona lže, ona lže! Nic neví!“ Stále si tuhle monotónní mantru pro sebe opakoval. Zapnul televizi. „Zdrávas Maria, milostiplná. Ona zemře. Všichni zemřou. Údolí stínů smrti. Poznají strach. Bůh je zničí. Všechny je zničí mou rukou. Je to na mně.“

„Musíte to zastavit.“ Summerset zápasil s pouty, zatímco se k němu Eva plazila. „Zmizte. Je šílený. Můžete utéct, než ho přestane bavit televize. Teď vůbec neví, kde je. Můžete zmizet. Jestli to neuděláte, zabije vás.“

„Nedostala bych se ani ke dveřím.“ Rána už jí znovu krvácela a krev prosakovala improvizovaným obvazem. „Musím na sebe upoutat jeho pozornost. Dokud se mi to bude dařit, nebude se zajímat o vás. Musím ho zaměstnat a rozrušit. Pak možná neuslyší Roarkea přicházet.“ S námahou se zvedla na kolena. „Když ho neuslyší, bude mít Roarke šanci.“

„Audrey je jeho matka?“

„Jo.“ Eva už se zase dokázala postavit. „Je za to všechno zodpovědná.“ Ohlédla se po Liamovi, který už před obrazovkou neartikulovaně vřískal. „Za všechno. I za něj.“ Zoufale bojovala o rovnováhu a sehnula se, když se pod ní podlomila kolena. „Pojď, Liame, odvedu tě k ní. Chceš přece vidět matku, ne? I ona tě chce vidět. Požádala mě o to. Chceš s ní přece mluvit, že? Vezmu tě k ní.“

„Ublížilas jí?“ Z očí mu vytryskly slzy.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Eva udělala vrávoravě krok vpřed. „Je v pořádku. Čeká na tebe. Poví ti, co máš dělat dál. Vždycky ti přece říká, co máš dělat, ne?“

„Ona to vždycky ví. Skrze ni ke mně promlouvá Bůh.“ Ruka se zbraní mu pomalu klesala, jako by na ni zapomněl. „Je svatá,“ zašeptal. „A já jsem její jediný syn. Já jsem světlo.“

„Ona po tobě touží.“ Ještě krok, pomyslela si Eva. Jen jeden. Musí ho jen připravit o zbraň.

„Prozradila mi Božský záměr.“ Ruka se zbraní se opět zdvihla a Eva strnula. „Zabít vás. Bůh si žádá oběti. Nejdřív jeho,“ řekl s plachým úsměvem, když se s namířenou zbraní otočil k Summersetovi.

„Počkej…“ Eva si instinktivně stoupla mezi ně a zbraň ji zasáhla. Nervový šok, který jí projel celým tělem, ji srazil k zemi. Připravil ji o dech i o zrak. Zmizela dokonce i bolest. Vůbec nevnímala, jak ji nakopl do žeber a s řevem a kletbami se vrhl přes halu.

„Snažíš se všechno pokazit! Všechno!“ Bez přestání blábolil, když překotil stůl, na němž stála krásná váza z dynastie Ming. „Podvodnice. Běhno. Hříšnice. I tvoje zbraň je ubohá. Podívej se na ni – je to jen krám. Musí se na ní ručně nastavovat vyšší výkon. Ale nakonec proč vás zabíjet najednou?“

„Potřebuje lékaře,“ ozval se Summerset. Přerývaně dýchal a paže i zápěstí měl do krve rozedřené. Ruce se mu třásly, jak byl unaven zápasem s pouty. „Potřebuje lékařské ošetření.“

„Já jsem mohl být lékařem, jak to chtěl můj strýc, ale nebyl to Božský záměr. Má matka to věděla. Věděla to. Můj otec mě miloval a staral se o mě. A pak jsme o něj byli připraveni. Má je pomsta, praví Pán. Já jsem jeho pomsta.“

Eva, která se bolestí celá třásla, se obrátila na bok. Jestli má umřít, pak bude mít tak jako tak poslední slovo. „Ty nejsi nic víc než ubohá a defektní loutka zneužívaná ženskou, která se stará hlavně o sebe, a ne o svého syna. Oba dva teď strávíte zbytek života za mřížemi.“

„Bůh mi dá znamení. On bude řídit mé kroky.“ Liam k ní přikročil a zůstal nad ní stát s namířenou zbraní nastavenou tentokrát na plný výkon. „Jen co tě pošlu do pekel.“

Eva s námahou udržela oči otevřené a vykopla vzhůru vší silou, která v ní ještě zbyla. Zasáhla ho do kolen a podařilo se jí ho odhodit dozadu. Namáhavě se vztyčila v naději, že se jí povede zmocnit se zbraně. Vtom se však ode dveří ozvalo zasvištění paralyzéru. Liam odletěl ke stěně.

Jeho tělo se zaškubalo v předsmrtném tanci, který Eva neviděla poprvé. Nervová soustava vlivem šoku přešla do stavu maximálního výkonu, takže se celé tělo roztřáslo jako loutka. Pak ochablo.

Liam teprve klouzal k podlaze, když se Roarke rozběhl přes halu.

„Hra skončila,“ pronesla otupěle Eva. „Amen.“

„Panebože, Evo, podívej se na sebe! Vypadáš hrozně!“

Před očima jí kroužily drobné bílé tečky, takže Roarkea, který se k ní sklonil, sotva viděla. „Už jsem ho skoro měla.“

„Jistě.“ Než ji stačil vzít do náruče a přivinout k sobě, začala ztrácet vědomí. „Jistě.“

Když se probrala, ležela už na pohovce a Summerset jí bleskově ošetřoval paži. „Jděte okamžitě ode mě.“

„Tohle potřebuje ošetřit. Jste vážně zraněná, ale pan Roarke si nejspíš myslí, že tady budete spolupracovat lépe než v nemocnici.“

„Musím to hlásit.“

„Na té chvilce už nesejde. Ten kluk už nebude o nic mrtvější.“

Zavřela oči. Byla příliš unavená a potlučená, než aby se dokázala hádat. Celá jedna strana těla ji bolela a to, co jí Summerset prováděl s rukou, jí připadalo jako další mučení.

Zacházel s ní sice jemně jako matka s dítětem, ale věděl, že jí působí bolest. „Zachránila jste mi život. Stoupla jste si přede mne. Proč?“

„Neberte to osobně. Je to moje práce. Stejně to nebylo nastavené na plný výkon. Do prkýnka.“ Mezi zatnutými zuby jí unikl přidušený sten. „Deset let dělám poldu, a dneska jsem to poprvé schytala paralyzérem. Kristepane, to vážně bolí. Všude. Kde je Roarke?“

„Hned tu bude.“ Instinktivně jí odhrnul vlasy ze zpoceného obličeje. „Nevrťte se. Způsobíte si ještě větší bolest.“

„To už ani nejde.“ Znovu otevřela oči a pohlédla na něj. „Zbraň, která zabila Liama Calhouna, jsem použila já. Vypálila jsem, ještě než Roarke vešel. Rozumíte?“

Summerset se na ni dlouze a pozorně zahleděl. Viděl bolest, která se jí zračila v očích, a věděl, jak strašně jí musí být. A přesto myslí na Roarkea. „Ano, poručíku. Rozumím.“

„Ne, tys ho nezabila,“ opravil ji Roarke. „Summersete, předpokládám, že budete vypovídat jasně a podle pravdy. Tohle by ti nebylo ke cti, Evo. Tohle ne. Sedni si a vypij to.“

„Tys neměl dostat zbraň vůbec do ruky. Zkomplikuje to. kdes ji vůbec sebral?“

„Dalas mi ji.“ S úsměvem ji podepřel, aby se mohla posadit. „Mělas ji v botě. Nevrátil jsem ti ji.“

„Zapomněla jsem.“

„Pochybuji, že by mi kvůli tomu úřady dělaly nějaké potíže. Vypij to.“

„Co to je? Já to nechci.“

„Nebuď jako malá. Je to jen utišující prostředek. Slabý, opravdu. Pomůže ti to překonat bolest.“

„Ne, já…“ Zakuckala se, když jí Roarke trochu léku jednoduše nalil do krku. „Musím to ohlásit.“

Roarke vzdychl. „Summersete, spojil byste se s inspektorem Whitneym a oznámil mu, co se tu dnes sběhlo?“

„Ano.“ Summerset zaváhal a pak sebral zakrvácený kus látky. „Jsem vám hluboce zavázán, poručíku, a lituji, že jste byla při plnění svých povinností zraněna.“

Když vycházel z haly, Eva zkřivila rty. „Budu se muset nechat postřelit častěji. Vůbec na mě nevrčel.“

„Řekl mi, co se stalo. A taky povídal, že jsi ta nejodvážnější a nejztřeštěnější ženská, jakou kdy v životě poznal. Momentálně s ním musím souhlasit.“

„No jo, hlavně, že jsme to přežili. Když už je pryč, tak mi dej zbytek toho sajrajtu. Ta ruka už tolik nebolí, ale ten bok mě zabije.“

„Schytalas kopanec.“ Roarke ji něžně posunul, aby si mohl sednout vedle ní, takže se o něj opírala. „Moje statečná a ztřeštěná policajtka. Miluju tě.“

„Já vím. Bylo mu teprve devatenáct.“

„Zlo není výsadou dospělých.“

„Ne.“ Když bolest začala ustupovat otupělosti, zavřela oči. „Chtěla jsem ho dostat živého. Tys ho chtěl mrtvého. Dopadlo to podle tebe.“ Otočila hlavu. „Stejně jsi ho nakonec zabil.“

„Chceš, abych to popřel?“ Políbil ji na obočí. „Spravedlnost, milá Evo, je bez podpory pomsty slabá a bezmocná.“

Vzdychla, opřela si hlavu a znovu zavřela oči. „Co my dva ksakru děláme pohromadě?“

„Vedeme život, který je často až příliš zajímavý. Neměnil bych ale ani na okamžik, drahoušku.“

Rozhlédla se po spoušti napáchané v krásně zařízené hale a pohlédla na mrtvé tělo na podlaze. Pak ucítila Roarkeovy rty ve vlasech.

„Já taky ne,“ hlesla.

J. D. Robb
SMRTÍCÍ POMSTA
Z anglického originálu Vengeance in Death, vydaného nakladatelstvím Berkley Books v New Yorku roku 1997, přeložil Pavel Kaas
Vydal Columbus, spol. s r. o., v Praze roku 2001
Odpovědná redaktorka Jana Moravcová
Technická redakce Renáta Smatová

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 1
190 00 Praha 9
Sazba Netopejr
Tisk FINIDR, s. r. o. Český Těšín